

Svedectvo MUDr. Jaroslava Lhotku

Medzi kolaborantmi nacizmu a komunizmu nie je rozdiel!

Svedectvo MUDr. Jaroslava Lhotku prináša šokujúce svedectvo o kolaborácii komunistických prominentov s nacistickým režimom. Autentické fakty rúcajú falošné mýty komunistickej propagandy a odhaľujú pravú tvár jej vodcov, ktorí sa neštítali ani najvyšších funkcií, či už na postoch ministerstiev, štátnych inštitúcií, či dokonca Zväzu protifašistických bojovníkov. Podobnosť s prevracaním kabátov po novembri 1989 nie je vôbec náhodná, pretože podľa rovnakého scenára sa prisluhovači KSČ a Štátnej bezpečnosti infiltrovali do novovznikajúcich politických strán a politickú ideológiu vymieňali za moc ekonomickú. Tak ako komunisti mali svoju akciu „Norbert“, ktorej jedným z hlavných koordinátorov pre Východoslovenský kraj bol exprezident Rudolf Schuster, nacistické Gestapo malo svoju akciu „Vampír“, podľa ktorej sa nacistickí kolaboranti infiltrovali do komunistických organizácií.

.....

Cestami rudého zla

(Zamyšlení vězně Václava Bureše nad minulostí, současností a budoucností; Václav Bureš zemřel r. 2001, jeho vzpomínky sepsal MUDr. Jaroslav Lhotka)

...

(1)

Za 2. světové války jsem byl nasazen na nucené práce do Říše. Tam jsem se dozvěděl, jak to ve skutečnosti bylo s vychvalovaným bolševickým rájem na zemi. Od r. 1941 jsem o tom psal domů z Berlína, kde jsem pracoval také s Rusy. Dvěma z nich nechal Stalin popravit otce. O dovolených jsem pak naše lidi v protektorátu varoval před rudou zmijí, kolik lidí bylo deportováno na Sibiř do Gulagu. Po skončení války jsem se zdržel, nežli jsem dorazil domů. Mezitím už 12.5.1945 po mně pátralo NKVD, udělalo u mých rodičů prohlídku a zabavilo mi Marxovy noviny, Vortchritt, Gajdovu „Státodemokracii“ mimo jiné. Vše na udání Čechů, poplatných novému režimu Národní fronty. Měl jsem štěstí, že se to stalo 12. května 1945, tři dny po tzv. osvobození Rudou armádou. Zatčen jsem byl 28. května 1945 a odsouzen jsem byl v listopadu 1945 v jednohodinovém procesu na doživotí, bez možnosti obhajoby a odvolání, podle §3 o šíření nacistické propagandy. Podle tohoto paragrafu bylo lidovými soudy odsouzeno hodně lidí, za rozšiřování pomluvy ve smyslu nacistické propagandy proti bolševismu v první zemi socialismu na světě. Tak jsem unikl NKVD a deportaci na Sibiř.

S prvními dvěma takto odsouzenými jsem se sešel ve věznici „Bory“ na cele, kde bylo již 12 lidí. Byl tam mladý hoch, kolem dvaceti let, Holanďan z Haagu. Vracel se po válce z Rakouska a u Plzně ho zatkla revoluční garda, protože ho považovali za Germána. Na Borech byl ukrutný hlad, trochu šlichty ze sušených cibulí a brambor, čtyři malé brambůrky ve slupce, dvě lžíce slaneho zelí a 30 dkg chleba na den. To by kulili oči dnešní vězni! Za 6 týdnů jsme toho Holanďana vynesli na chodbu mrtvého, zemřel hladem. Na celu přibyl redaktor plzeňské Nové doby Jiří Guttwirt, sociální demokrat, odsouzený, že psal oslavné ódy na Adolfa Hitlera, jako jiní psali na Stalina a Gottwalda od roku 1945. Na celu přišel odsouzený Forman, jenž za Masarykovy republiky dosluhoval vojnu na Slovensku jako dělostřelec.

Jednou se na cele Guttwirt rozpovídal o pomluvách fašistů za Masarykova života, o sestřelení letadla se Štefánikem. Pojednou Forman řekl: „Já jsem tam byl u baterie, radiotelegrafista nejprve hlásil nestřílet, letí letadlo s generálem Štefánikem. Letadlo zakroužilo podruhé a

přišel nový rozkaz – střílet, je to nepřátelský letoun. A tak jsme pálili z děl. Když jsme přiběhli k sestřelenému letadlu, bylo to Caproni, našli jsme tam tři mrtvé, mezi nimi generála Štefánika. Dohodli jsme se, že jsme u sestřeleného letadla nebyli a nic nevíme, co je to za letadlo.“

Takto se likvidovali po 2. sv. válce i nepohodlní svědci tragédie Štefánika. Kdo ještě věděl, že bude letadlo s generálem Štefánikem sestřeleno, byl velitel italských legií generál Gibiš. Když přišel na letiště, bylo již letadlo se Štefánikem ve vzduchu. O tomto činu věděl Karol Murgaš, za existence Slovenského státu byl Tisovým vyslancem v Chorvatsku. Jak to bylo s tragédií generála M.R. Štefánika 4.5.1919 je dále neuzavřené před spravedlností. Murgaš dostal po válce 20 let a v r. 1968 emigroval do USA za svým strýcem, katolickým knězem.

12. ledna 1946 nás odvezli z Borů vlakem do Jičína. Z jičínského nádraží jsme šli pěšky do Valdic, kartouzské věznice, spoutání řetězi, hladová a vysílení. Mladí lidé po nás házeli kameny a hrubě nám nadávali. Protože byla zima a já jsem měl na sobě oblek z doby zatčení koncem května, kdy už bylo teplé počasí, vzal jsem si na sebe vojenský plášť zapomenutý ve vlaku německým vojákem. Tak jsem to schytl tuplem! Každý, kdo nesmekl u brány věznice před bachařem, dostal takovou facku, až upadl na zem. Dostal jsem ji taky, až mě praskl bubínek a stal jsem se hluchým na jedno ucho. Cítil jsem pak sladkou chuť v krku, jak mi vytékal hnis z ucha Eustachovou trubicí do krku. Na celách se netopilo a byla ukrutná zima. Slamníky jsme si museli vycpat slámou se sněhem. Nemohli jsme usnout a ruce jsme museli mít neustále na příkrývce. Kdo je dal pod deku, byl bachařem spoután na rukou a ty dány do rukavice z ježka, s ostny uvnitř rukavice.

Koncem roku 1947 poslali do žaláře odsouzené na 20 let těžkého žaláře Rudolfa Berana, ministerského předsedu protektorátní vlády, a generála Jana Syrového. Od nich jsem se dozvěděl, jak to bylo ve skutečnosti s Mnichovem 1938 a kdo je Edvard Beneš, socialista. Bylo zde uvězněno mnoho veteránů z 1. legionářského odboje, kteří toho moc věděli ze zákulisní politiky Benešovy, jeho paktování se s bolševismem a se Stalinem. Aby byl guláš úplný, vecpali do vězení i nepohodlné katolické kněze, kteří buď jako Samaritáni, ze soucitu, pomáhali pronásledovaným Němcům za květnových dnů 1945 nebo ještě před příchodem Rudé armády varovali z kazatelen věřící před belzebubem. Případ husineckého děkana P. Josefa Mojžíše je toho dokladem nebo případ děkana Kolečka z Tábora. Páter Mojžíš byl ve věznici písařem. Držel nad ním ochrannou ruku velitel věznice major Průher, lidovec, jenž zde dožíval a brzo měl odejít do důchodu. Za jeho působení bylo umožněno vězňům účastnit se nedělní mše pro vězně v areálu věznice. Sloužil je většinou jičínský kaplan P. Zemek, jenž chodil do Kartouze se dvěma taškami plnými jídla pro mukly. Velitel věznice to trpěl, zavíral před tím oči. Konec nastal s příchodem 25. února 1948. Byl jsem svědkem, jak při mši svaté přijímal zpět do lůna Církve hradecký biskup Mořic Pícha bývalého generála Jana Syrového a jak Syrovému tekly slzy po tváři. Ve vězení nesměl nosit černou pásku přes oko. Syrový zde krmil vepře a Beran pletl krásné košíky, které se pak prodávaly na trhu. Hlad zde byl velký, a proto nám Syrový občas propašoval brambory ze šlichty pro prasata. K věznici náležela plantáž rybízu a rozsáhlá pole. Zemřelí vězni se pohřbívali na vězeňském hřbitově. To platilo dále za komunistů. Dodnes zde spí svůj sen o svobodě, nikdo jim nerozsvítí svíčku na hrobech.

Věznice Kartouzy v obci Valdice u Jičína se po květnu 1945 stala také odkladištěm pro prominentní vězně a jejich rodinné příslušníky, kteří toho moc věděli ze zákulisí Benešovy politiky. Tak zde byli například drženi v šeru kobek bývalí důstojníci Hradní strážce prezidenta, oba bývalí francouzští legionáři, kpt. Červinka a mjr. Vitejček, protože mnoho věděli o milostných avantýrách první hradní dámy Hany Benešové. Byl zde vězněn bývalý francouzský legionář, zubní lékař MUDr. Maxa. Za protektorátu si pustil hubu na špacír a vyprávěl o svých milostných avantýrách s Hanou v Paříži před 1. sv. válkou. Hana k němu

chodila na ošetření chrupu. Říkal, že by si býval Hanu vzal za manželku, ale pak se dozvěděl, že se léčí na syfilis. Proto nemohla mít děti.

Útěkáři se ve věznicích zakovávali do želez, na ruku, na nohu, se závažím od 10kg přes 16kg, až do 22kg, podle počtu útěků. S kouli pracovali, jedli, spali. Když chodili, museli si ji nazvednout. Toto zařízení přežívalo z doby tereziánské a ještě za vlády komunistů v padesátých letech fungovalo. Píše o tom ve své knize „Dvanáct zastavení“ opat Anastáz Opasek, jenž prošel věznicí Valdice v padesátých letech a zažil zde šéfa vězeňské nemocnice, zdravotního radu MUDr. Otto Roubíčka. Stojí tato kniha za přečtení, jak ta lidová demokracie fungovala po 2. sv. válce u nás. Po dobu zakování do želez se střídalo 1 den půstu, 1 den temnice, 1 den tvrdého lůžka při vodě a 30dkg chleba místo půstu. Kdo to přežil, podobal se faraonské mumii.

V ústavní nemocnici pracovali vězeňští lékaři – MUDr. Walter Kment, primář z SS lazaretu Bulovky, pocházející ze staré německé lékařské rodiny, a MUDr. Jetel, vlajkař (zemřel v červnu 1990). V průběhu války v Koreji (začala v červnu 1950) přicházely do Kartouz stále nové transporty vězňů a vždy druhý den ráno po 6. hodině byl nástup v dlouhé chodbě 1. oddělení. MUDr. Ottou Roubíčkem byli vybíráni mladší vězni na odběry krve (pro potřebu Koreje). Bylo tam dost Němců, mladých vojáků wehrmachtu. MUDr. Kment stačil mi den před nástupem sdělit, když jsem opravoval zámeček u dveří ošetrovny, že zítra bude Roubíček vybírat vězně k odběrům krve a abych řekl, že jsem prodělal syfilis. MUDr. Kment mi tak zachránil život a dalším mým dobrým spoluvězňům. Roubíček šel od mukla k muklu, pozvolně a za ním zapisovatelé Kment s Jetelem. Vždy pohlédl na vězně a zeptal se ho na prodělané choroby. Když přišel ke mně, uviděl mladého, zdatného vězně a zeptal se mne na prodělané choroby. Řekl jsem mu, že jsem prodělal syfilis. Optal se mě, kde jsem ji získal. Já na to, že v Reichu při nasazení za války, od jedné Francouzky. Dal mi dvě facky a poslal mě zpět na celu. Na světlici byl s námi osvětimský vězeň Potoček, jako kasař byl odsouzen, Osvětím přežil, protože hrál v táborové kapele. Ten poznal Roubíčka v Osvětimi, kde se spolupodílel na selekci holandských Židů, svých soukmenovců. Když k němu přišel Roubíček, tak vyhrnul rukáv, kde měl vytetované číslo z Osvětimi. Roubíček mávnul rukou a poslal ho na celu.

Nadměrné odběry krve probíhaly ve Vrchlabí v nemocnici. Vězni po nich byli tak zdecimováni, že je pak posílali na „léčení“ do opavské věznice, kde zmírali po desítkách, takže museli vykopat společné hroby, kam byli naházeni ve třech vrstvách nad sebou. Takto zemřel Jan Minář, sedlák z Trstenice u Litomyšle. Jeho syn pak v r. 1968 emigroval do NSR, kde o tom vydal svědectví.

Komunisti v Kartouzích měli na začátku padesátých let mučírnu na Sing-Singu, jak tomu říkali muklové. Demontoval ji Jan Homola, zámečník z Jaroměře, vlajkař. Byla to mučící deska s třmeny pro ruce a nohy. Když se tam vstoupilo, páchlo to tam jako v kovárně, po zemi se válely chomáče vlasů, ani to neuklidili. Homola musel podepsat revers řediteli věznice Ptáčnickovi, mučiteli pěti katolických biskupů, že nic o tomto zařízení neví. V r. 1968 emigroval do Kanady. Vše prasklo, když byl MUDr. Kment na základě Adenauerovy smlouvy se Sověty o propuštění zajatých Němců a jejich návratu do Německa vyslechnut německými orgány v západním Německu. Byl z toho mezinárodní poprask a ředitel Ptáčník byl odvolán.

Podobný osud stihl vlajkaře Oldřicha Jánuše, mladého člověka. Jeho otec bydlel jako vojenský penzista ve Valdicích. Znal se s velitelem věznice a přes něj vymohl synův návrat z vrchlabské nemocnice. Přišel ve zbědovaném stavu a potom často stonal. Jeho stopa končila na Jáchymovsku, kam jsme byli nasazováni na rubání uranové rudy pro rudé mravence.

Jednoho dne jsem byl odvezen eskortou do Práchevické cementárny, jako moderní otrok. Když jsem čekal na eskortu, jež mě měla odvézt z Valdic na práci do lomu pro výrobu cementu, řekl mi v nestřeženém okamžiku arcibiskup olomoucký Karel Matocha, když byli

propuštění z izolace na Sing-Singu, že je mučili po 6 týdnů hladem, žízní a každou hodinu v noci se museli hlásit číslem a jménem. Vypadali jako živé mumie. Dal jsem mu krabičku Partyzánek. Za jednu cigaretu dostal od chodbaře malý bochník chleba, taková byla deviza cigarety ve vězení. Takto byli mučeni s Matochou biskupové Skoupý, Buzalka, Vojtašák a řeckokatolický Gojdič ve Valdicích. Byla to doba, kdy byli zatýkáni tzv. vatikánští špioni a ti hlavní byli svázeni do Kartouz, bývalého kláštera, přeměněného tzv. osvíceným Josefem II. na věznicí.

Krátce jsem pobyl ve vězení se známým teologem, profesorem Josefem Zvěřinou. Vše, co tehdy v roce 1949 předpověděl, do písmene se vyplnilo po tzv. sametové revoluci. Zdůrazňoval neklesat na mysli, Bůh na nás složil toto břímě, abychom poznali zlo. Tím nám dal výstrahu, abychom v budoucnu odporovali zlu a vychovávali spolubratry k dobrému. Upozornil nás, že trpíme za mnohé, jež po 300-leté porobě nedělali nic užitečnějšího, nežli vzpouru proti Bohu, danou signálem stržení Mariánského sloupu v Praze 3.11.1918, postaveného po hrůzách třicetileté války v Evropě jako díkůvzdání ukončení útrap Panně Marii, pomocnici křesťanů. Zdůrazňoval, abychom vydrželi do doby, než dojde dech těmto novodobým spasitelům a že budeme překvapeni, kolik nových mesiášů vyleze z děr, budou chrlít oheň a síru a neustále dávat do pohybu kola „božích mlýnů“, které nakonec semelou i je. Nikdo z těch nových mesiášů nevedl, co dělal před rokem 1948 a po roce 1948, kolik se honosilo titulem CSc. Dnes převlékli kabáty a ten titul je poznávací značka, jakému režimu sloužili.

Mumraj konfiskací skončil. Začalo to kolaboranty, fabrikanty, kulaky, živnostníky, duchovenstvem, na vyschlé kůži pracujících nezbyla kapka tuku, který by posloužil nenasytným parazitům, až to dospělo tak daleko, že nekonečným dobrodružstvím „osvícených vůdců“ jsme posloužili belzebubovi v Kremlu a proměnili Království české ve spolek domkařů ve výprodeji dědictví otců. Přírodní zdroje vyrabovány a rozdány zdarma zemi lenochů na východě, odkud k nám z historie přišli Hunové, Avari, Tataři a s nimi mor, cholera, černé neštovice a nakonec všeničící komunismus. Díky Benešovi a Šrámkovi Londýnskému, kam nás v r. 1943 upsali. Na to se dnes zapomíná, nic se nevzpomíná na profesora dr. Velenovského, jenž po roce 1918 napsal o Evropě článek, který končil větou: A národ český? Veden jsa planými přeludy, řítí se ke svému zániku.

Po všech těch válkách a převratech dochází k legalizování zákonů, které umožňují krádeže majetků, jako to probíhá po sametové revoluci, kdy se najednou vynořují rychlozbohatlí podnikatelé bez poctivosti v podnikání.

Situace v boji za pravicovost první republiky

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(2)

Anarchista S.K. Neumann svým literárním výplodem „Socialismus a svoboda“ a „Satanova sláva mezi námi“ zblblnul část mladé generace ateistů. Úspěšně působil na studenty a nadané básníky (Seifert, Halas). Jeho obdivovatelé se veřejně hlásili k anarchismu. Nosili široké černé klobouky, černé široké a rozvláté kravaty a červené šály. Komunismus začal přitahovat mladé literáty nejenom jako politické hnutí bolševiků Ruska, ale především jako nový světový řád, kde se světový proletariát uchopí vlády nad světem a zavrhne Boha jako Stvořitele. Na vysoké školy se drali podivní pokrokaři ve stylu S.K. Neumanna, zastánce volné lásky. Vydával časopis anarchistů „Nový kult“ ve 100 výtiscích pro své obdivovatele. Opustil první

manželku Kamilu i s dětmi a zanechal jí samé dluhy, které nadělal svým zhýralým životem, aniž by se tím nějak trápil. Věrní žáci pak na pokračování šířili rakovinu anarchie a komunismu na další generaci, a proto český národ je takový, jací jsou jeho učitelé, internacionalisté.

Mladý anarchista Josef Šoupal spáchal 5.1.1923 atentát na ministra financí Aloise Rašína, jenž mu podlehl 18.2.1923. Protože byl nezletilý, byl odsouzen, jaký měl věk v době atentátu, přesně i na dny. Cele se pak říkalo „Šoupalka“. Podle vězeňského strážce Bažanta, bývalého francouzského legionáře, jídlo mu nosili z hospody, nejedl vězeňskou stravu. Takovou měl za sebou mocnou ochranu. Každý měsíc dostával balíčky z ministerstva zahraničí. Vše bylo přísně tajné! Mladý anarchista Šťastný zase střelil na JUDr. Karla Kramáře, ale kulka našťástí uvízla v Kramářově náprsní tašce.

V první porevoluční dny roku 1918 byl stržen Mariánský sloup v Praze. Euforie spojená s porevolučním řáděním neznaly mezí. Proklamované heslo TGM „Kříže do škol nepatří“ bylo realizováno i v obci Lidice. Na dvůr Horákova statku svázeli kříže i z okolních obcí, aby je spálili. Místní farář Pater Štembera (absolvent jičínského Lepařova gymnázia) marně varoval místní občany před Božím hněvem. Nikdo z těchto revolučních lidí nebral vážně jeho varovná slova, která se naplnila za nacismu. Anarchista S.K. Neumann se účastnil budování osvětového oddělení na ministerstvu školství pod sociální demokracií a dal své dva literární časopisy „Kmen“ a „Červen“ do služeb literární propagandy ruského bolševismu na ministerstvu školství. Takto jsme si nasadili veš do svého národa. Těchto učitelů bylo povícero, patřil mezi ně Karel Teige a Franta Gelner.

T.G. Masaryk volil vždy sociální demokracii a sváděl národ doleva. Ministerstvo školství po revoluci proto bylo v rukách sociálních demokratů. Profesor Zdeněk Nejedlý nadbíhal Olze Masarykové, a proto začal psát životopis TGM. Když to Masaryk viděl, nechal přešetřit minulost Z. Nejedlého. A byl překvapen, když se mu doneslo k uchu, že Nejedlý má nemanželské dítě s pradelnou Jiskrovou. Nejedlého odmrštil a ten přešel od sociálních demokratů ke komunistům, aby organizoval komunistické srazy v hostinci v Podháji u Budislavy, na okrese Litomyšl.

Po 1. světové válce se prodávala půda Pozemkovým úřadem, převážně šlechty a Církve, ale ne zrovna levně. Lidé si museli často peníze půjčit a tak se zadlužili a těžce spláceli dluh. Za obilí se platilo málo a když se neurodilo, zbylo peněz sotva na splácení úroků. O oddlužení se politiky po 20 let jen žvanilo. Pozemková reforma přišla státní pokladnu na více než 500 milionů předmnichovských korun. Svozil dostal za ty dva roky úřadování doživotní rentu 30 tisíc korun ročně. Vyměřila mu ji ministerská rada (ruka ruku myje). Páni poslanci ve znamení hesla „Šetřit“ zvýšili si platy o 11 milionů, tj. z denních 100 Kč na 167 Kč, zatímco učitelé musel stačit plat 20 Kč denně. Ministerstvo zahraničí pod ministrem Benešem dostalo pro rok 1922 o 58,5 milionů více. Hodnota jedné koruny – koupil se za ni párek s rohlíkem!

Ve volbách r.1922 vyhrála agrární strana a Antonín Švehla se stal ministerským předsedou. Začal dělat pořádek na ministerstvech. Když začal dělat pořádek na ministerstvu zahraničí u Beneše, dostal se s ním do křížku. Žádal proto prezidenta TGM o jeho odvolání, protože národní socialisti byli se sociálními demokraty a komunisty v opozici. U Masaryka neuspěl. To proto, že oba, jak Masaryk tak Beneš, dělali světovou zednářskou politiku, ke škodě českého národa. Společnost národů jako Velká a Malá Dohoda byly k ničemu a nezastavily nástup komunismu ve světě, jako později nacismu, protože se z politiky vytratila poctivost. Jen se o ní politiky žvanilo.

Z obrany proti bolševizaci národa a vzniku KSČ vzniklo na začátku dvacátých let minulého století několik pravicových uskupení. Byli to „Červenobílí“, jejichž představitelem a spoluzakladatelem v r. 1922 byl Čeněk Gibiš, generál italských legií, potom to byl univ.prof. MUDr. František Mareš, nedávno rektor KU. Klub Červenobílých měl především vliv na vysokoškoláky. K jejich zviditelnění došlo po atentátu na ministra financí Rašína (5.1.1923)

na Václavském náměstí. Souběžně s Červenobílými vzniklo „Národní hnutí“, které zveřejnilo svůj program na očistu českého národa od cizáků a zvýšení úlohy národní inteligence, proti uznání SSSR na mezinárodním kolbišti, a tím odmítnutí zahraniční politiky dr. Beneše. Komunisty označili za vřed na těle národa, jenž je třeba odstranit z těla národa, neboť to jsou vlastizrádci. Prezident Masaryk toto hnutí označil za patologickou sedlinu.

Nezapomínejme, že komunisté měli svou III. internacionálu a socialisté svou mezinárodní II. internacionálu. Proto z obrany proti bolševismu a komunismu vznikla u nás „Liga proti bolševismu“. Ve znaku měla rudou pěticípu hvězdu s vraženým klínem. Jejím sekretářem byl generál Jan Horák (1868-1948), jenž byl pak ubit komunisty. V roce 1927, po propuštění z čsl.armády vrchním velitelem ozbrojené moci TGM, stal se Radola Gajda vůdcem NOF a prohlásil mimo jiné: „Bojoval jsem proti komunismu již jako divizionář v Košicích (pod ním sloužil v Košicích jako plukovník Jan Horák) či ve hlavním štábu československé branné moci. Znam bolševiky stejně dobře, jako oni znají mně. Proto boj byl, je a bude bez slitování.“ Všechny škváry, které byly napsány tzv. historiky až po dnešní dobu na Gajdu, nejsou zcela pravdivé, jsou živeny nenávistí, jakou měli Masaryk s Benešem proti pravicovosti v českém národě. Tento stav vyhovoval komunistické propagandě marxismu-leninismu.

Vysokoškoláci, organizovaní ve „Vlajce“, si proti sobě popudili jako obhájci Rukopisů Královédvorského a Zelenohorského prezidenta Masaryka. Na svých schůzích se dovolávali odkazu K. Havlíčka Borovského a Františka Palackého „Nic než národ“. Levice řvala: „Pryč s fašisty!“ Nezdá se to podobné s dneškem?

Do SSSR se jel školit v r. 1935 i komediant z Kamy Jan Werich a přijel celý nadšený z „ráje na zemi“. Přitom marxistická leninská ideologie není česká a nemůže tudíž být nikdy základem našeho národního státu, ale je základem diktatury mezinárodního otroctví.

Pro odstranění kulturní bídy je zapotřebí vzdělaných lidí ve všech směrech, s ekonomicky pevným státem, dávající záštitu v pravdě. A o to šlo v boji našeho národního studentstva za naši Karlovu univerzitu. Vycházeli proto do ulic s hesly: „Vyhostěte cizáckou emigraci, Bojujeme za slovanskou Prahu, Pryč s marxismem!“ Emigrantský tisk „Prager Mittag“ štvál do boje proti českému národnímu studentstvu, měl své poskoky i mezi studenty, například komunistu Sinkule, současného rektora KU prof.dr. Karla Domina nazýval fašistou, ačkoliv jím nikdy nebyl. Všude, kde byly podkopávány a rozvracovány základy národního státu, viděli jsme emigranty v řadách komunistických rozvracečů. Několik tisíc marxistických emigrantů z Německa si dokonce vydávalo v němčině rudý plátek „Rote Fahne“, Ing. Formisovi s jeho štvavou vysílačkou v sázavském hotelu „Záhoří“ se udržovalo spojení s „Černou frontou“ v Německu. Žilo se zde jako v ráji. Vyvražděním Röhmoců v „noci dlouhých nožů“, po ideologickém rozchodu s Hitlerem, byl konec jejich nadějí na vybudování lidově socialistického státu.

Karl Kautski, spoluzakladatel dvou a půlté internacionály, uprchl po nezdařeném puči proti rakouskému kancléři Dollfusovi do ČSR, kde dostal azyl. Poslední rezervací marxistů, mimo SSSR, se stalo po roce 1933 Masarykovo a Benešovo Československo. Dokonce zde byl založen ústřední výbor Komunistické strany Německa. Bylo nám toho zapotřebí?

Mezi komunisty, sociálními demokraty a národními socialisty vznikly dohody jednotného postupu proti pravicovosti v českém národě. V r. 1933 prohlásil Gajda, že je třeba realizovat národní koncentraci opozice proti Hradu. Masaryk dokonce uvažoval dát vyhnanému ze SSSR Trockému-Bronsteinovi azyl, když přijel do Prahy. Pro národní odpor pravicových ruských legionářů od záměru upustil. Psaly o tom jedině „Fašistické listy“, ty však byly zkonfiskovány, aby se národ nedozvěděl pravdu. Trocký musel odjet z republiky.

Zákonem z r. 1882 vznikla Karlo-Ferdinandova univerzita s výsadními právy Němců. Špatná politika Habsburků byla příčinou, že vznikl za 1. sv.války odpor v národě proti Habsburskému trůnu. Zákon z r. 1920 to měl změnit, aby majetek, sbírky, starobylé insignie,

archiv a ústavy byly dány do správy národní. Vrátil jí je jen na papíře, v důsledku vládnoucí kliky kolem Masaryka. Dne 6.3. 1920 přednesl rektor německé univerzity v Praze prof.dr. Naegle k sedmdesátinám TGM na Pražském hradě projev, kde mimo jiné řekl, že německá univerzita je hrdá, že první a nejvyšší místo ve státě přísluší muži, jenž vděčí za svoje vychování a vzdělání německým kulturním kruhům. V listopadu 1920 rektor Karlovy univerzity prof.MUDr. František Mareš (1857-1942), řádný profesor fyziologie na lékařské fakultě, zaslal ministerstvu školství urgenci, aby bylo provedeno vyklizení Karolina (kde sídlila německá univerzita) pro českou univerzitu. Osmá urgence se uskutečnila v květnu 1930, kdy vrcholil boj německé univerzity proti zákonu z r. 1920, za zrušení univerzitního zákona, označovaného jako „Lex Mareš“. V květnu 1933 byl zvolen akademickým senátem rektorem KU prof.dr. Karel Domin. Levicový tisk (Lidové noviny, České slovo, Národní osvobození, Přítomnost) včetně židovské Bohemie označil rektora Domina za fašizujícího rektora, protože bojoval za starobylá práva KU v době, kdy se ve státě vytvořila široká levicová fronta intelektuálů (Teige, E.F.Burian, bratří Čapkové, Haas, Halas, Seifert, Majerová, Pujmanová, Ježek, Voskovec, Werich, S.K.Neumann, Honzl, Biebl, Konrad, Fučík, Záhorský, Filipovský, Vančura, F.X.Šalda, Nezval, Hora atd.).

V červnovém čísle „Vlajky“ je úvodník s nadpisem „Boj o rektora Karlovy university“. Profesor Domin byl jmenován čestným předsedou Vlajky, v době, kdy Hitler byl zvolen německým národem za „Vůdce“ a NSDAP vyhrála volby. Pak se nedivím, že prvorepublikoví vysokoškoláci pravicového smýšlení neměli v lásce prezidenta Masaryka. Byl to Masaryk, jenž k nám do vlasti vodil tuto marxistickou pakáž Evropy a dal tak základy k tragedii národa po 2. světové válce, protože neměl kořeny svého rodokmenu v národě českém a slovenském.

Prof.MUDr. František Mareš byl též členem komise na zkoumání pravosti rukopisů. Mareš vystoupil jako Jan Vrzalík (autor spisu „Poučení o nepadělaných rukopisech“) za pravost rukopisů, doloženou chemickým zkoumáním Ing. Karla Andrlíka, prof. Chemie (po r. 1945 učil chemii na Střední průmyslové škole chemické v Praze, Betlémské ulici). Tak si Vlajka popudila proti sobě Masaryka i vystupováním proti udělování azylu antifašistům-marxistům z Německa, v době hospodářské krize, kdy nezaměstnanost dosahovala 800.000. Domovské právo v Proseči, okres Vysoké Mýto, dostal spisovatel Heinrich Mann přes socialistu Fleischmanna, jenž se znal se socialistou Benešem, a to vymohl i pro jeho 7-člennou rodinu. Jeho bratr Thomas Mann, nositel Nobelovy ceny za literaturu, zase dostal domovské právo v Litomyšli přes Arne Nováka, syna spisovatelky Terezy Novákové. To se to debužirovalo za státní peníze! Když pak oba dostali vstupní vízum do USA, když přišel Mnichov, zapomněli nám přijít na pomoc. Zůstali jsme opuštěni jako klátící se třtina ve vichřici hněvu. A tak to jde neustále, neponaučení historií!

V říjnu 1936 vznikl v polobolševickém státě „Výbor na pomoc demokratickému Španělsku“, v jeho čele stál zednář a sociální demokrat Emanuel Voska, přítel TGM z 1. sv.války, podporován „Sdružením pokrokových herců“, kdo táhli později káru komunistům (Filipovský, Werich, Záhorský atd.). Básník Jaroslav Seifert napsal báseň „Kdo brání Madrid, brání Prahu“. Českoslovenští interbrigadisté nenáviděli prvorepublikový katolicismus. To byla základna, na které se sjednotili ve španělské občanské válce (1936-1939) všichni odpůrci Falangistů a Tradicionalistů, kteří bojovali za národní, katolické Španělsko. V r. 1937 se konal mezinárodní kongres tzv. pokrokových spisovatelů. Vše se dirigovalo z Moskvy, NKVD řídila ve Španělsku interbrigády, kdo neznal Marxovo dílo, byl zlikvidován. O tom se nikde nepíše. Ani o tom, že v první dny občanské války vzplálo ohněm jen v Madridu na 140 kostelů a ve Valencii na 120. Bylo zavražděno republikány přes 100.000 katolíků, několik set řeholníků a řeholnic, kněží a biskupů. Kolik žen a dívek bylo znásilněno rudými, o tom je ticho v tzv. pokrokovém tisku. Českoslovenští interbrigadisté se na těchto zvěrstvech podíleli. A přesto po r. 1989 několik z nich ještě žilo a bylo vyznamenáno na Pražském hradě.

Bez vzdělanosti není duchovních vůdců a elity národa, která jí schází. Zlo nenávidí spravedlnost, pravdu a křesťanství, základy pravicovosti. Kde je spravedlnost, tam není třeba charity.

**Lidé a národy se potápějí nebo stoupají,
přežívají nebo hynou,
podle toho,
jsou-li ovládnáni hříchem nebo poctivostí.**

A.P. Gouthey

Pravda o demokracii

MUDr. Jaroslav Lhotka (srpen 2011)

...

(3)

Když v r. 1952 napsal zednářsky orientovaný magazín „New Age“, že skutečným nepřítelem USA a celého lidstva není socialismus a komunismus v marxleninském podání, ale katolicismus a jeho hodnoty (ctnosti), pro které se zrodili v totalitě mučedníci PRAVDY, byla v ČSR diktatura. Už v r. 1958 byl v ČSR přijat za ministra zdravotnictví Plojhora potratový zákon. Když v r. 1960 americké statistiky zveřejnily, že z patnáctimilionového přírůstku obyvatel je 56% z katolicky orientovaných rodin, byly zednářské lóže a s nimi zednářská Světová rada církví tak vyděšeny, že zahájily ofenzivu pomluv, i uvnitř Církve, kde hlasy hříšnosti dnes nacházejí největší podporu v rámci laicismu. Mimomanželský styk? Mějte porozumění! Směnárníci v Chrámu? Lidé si musejí vydělávat na živobytí! Homosexualita? Různí lidé mají různé styky! Asistovaná sebevražda? Mejte soucit!

Jestliže nepůjdete s dobou, budete oceňováni za netolerantní, bigotní katolíky, jednoho dne propuštění ze státní služby, jako se to dnes stává na Západě, kdo čte nezávislý, katolicky orientovaný tisk (Te Deum u nás). Práva menšin, mezi ně patří v EU i homosexuálové, jsou nadřazena Desateru, a každý odklon od Desatera vede člověka do otroctví neřestí. Jde o nový otrokářský řád na cestě ideově zmateným časem, se slabými vládami, kde vládne chaos, kde slabá vláda znamená nárůst zla a zlých lidí. Neustále se vracející krize ekonomik ve světě kapitalismu donutí lidstvo, aby pochopilo, že hnací silou nemohou být peníze a mamon na cestě k věčnosti, ale vše, co vyrůstá z morálních hodnot Desatera. Takové vlády jdou s lidmi dobré vůle pro blahobyt všech. Byl by to konec komunistů v ČR.

Potratářská politika v Rusku, odstartovaná Leninem už v r. 1922, v duchu Marxova Komunistického manifestu, vede k degradaci člověka po mravní a morální stránce. Co komunisti likvidovali násilím, to se dnes na Západě dělá za pomoci demokracie. Jako byla financována bolševická revoluce v Rusku ze Západu, tak jsou dnes financovány obdobným způsobem homosexuální pochody a radovánky, zabalené do tolerancí k menšinám. Ve skutečnosti jde o nátlaková hnutí marxisticky orientovaných menšin na práva občanů žít spořádaným životem. Homosexualismus je podporován těmi politiky, jež holdují socialistické morálce, potlačují význam čistého svědomí, které osvobozuje člověka PRAVDY od hříchů.

Člověk má právo na život už od početí, kdy shluk buněk nese sebou genetickou informaci, že patří člověku a nikoliv opici. Hlasy, negující, co není embryem v děloze, jsou hlasy podílející se na krizi morálky, neúctě k životu od narození embryonálních buněk a zneužívající je k léčení chorob. Touto cestou se dnes ubírá tzv. pokroková věda Západu. Americký způsob

života dnes vytlačuje Církev ze všeho, co není pokrokové v duchu zednářství. Vznešenost manželského stavu muže a ženy, a tím i rodiny, je v 21. století pošlapána, místo aby byla očištěna, nánosy bahna neřestí komunismu. A proto nelze podceňovat nebezpečí, které mu hrozí dnes ze strany vládnoucích politiků, oslabováním významu manželství muže a ženy a jejich rodiny, proti křesťanské tradici. Nebo chceme návrat k marxistické ideologii? Po 41 letech diktatury vidím Západ duchovně vyprázdněný, jenž spoléhá na to, že vše vyřeší trh v ekonomice. Jde o omyl!

Totalita v marxistickém pojetí

MUDr. Jaroslav Lhotka (červen 2011)

...

(4)

Nedávno jsem viděl na obrazovce ČT přední české komunisty s poslankyní Semelovou se zvednutými zařatými pravicemi v pěsti při zpěvu Internacionály. Nebylo mně do smíchu. V jaké republice to žijeme, od sametové revoluce, když jsou zde snahy opět vzkřísit kostlivce marxismu? Změny, vydávané za reformy pravicové vlády, postihnou 80% občanů. Co na to zbývajících 20% občanů s vysokými příjmy řeknou, nebo budou mlčet? Kdyby se dovedly do konce korupční skandály a bylo zabaveno státní mocí nakradené, státní kasa byla by brzo naplněná a komunistům by se vzal vítr z plachet. To by byla vláda pro poctivé občany. Jenže, podvody v zlodějském ráji pokračují a životní úroveň prostých lidí klesá a pod ochranou humanitních organizací fungují fešácké kriminály pro zloděje a vrahy, dotované z daní poctivých občanů, aby neutrpěl jejich zevnějšek.

Nelze pochybovat, že komunismus byl vymyšlen k beztržnému okrádání poctivých pracujících. Privilegovaná kasta lumpů rozpoutala apokalyptickou bouři a na svět byla vržena s jediným cílem: navždy zničit nejenom Církev Kristovu, ale i celou křesťanskou civilizaci v rámci plánu svobodných zednářů na světovládě.

Karel Marx, tvůrce Kapitálu, nebyl ateistou ani sociálním reformátorem, ale členem okultní sekty a stoupenec a ctitel satana. Ateismus se mu stal prostředkem k dosažení tohoto cíle, jako všem zednářům k dosažení světovlády. Kapitál je prostoupen mystikou k nastolení satanova království, jako jeho dialektický materialismus, socialismus, komunismus, ateismus k vymýcení Boha. (Ctitelem satana byl už Jan Žižka, taky Lenin a Stalin – viz mauzoleum, satanovo dílo.) Jeho pangermanismus vzbudil pozornost u Bismarcka, jenž mu nabídl místo ve státní službě v Německu. Po delším váhání odmítl nabídku, neboť chtěl dosáhnout úspěchů revolucemi, které vnášejí chaos do společnosti a řádu. Jeho život byl jeden velký švindl. Pro Marxe (vlastním jménem Kissel Mardochej) je příznačné, že nikdy nebyl schopen vydělat si na živobytí poctivou prací. Aby nezůstal bez peněz, předváděl bídu své rodiny ke vzbuzení soucitu u svých přátel, především Engelse. Kdykoliv získal větší obnos peněz, chtěl si uchovat masku aristokrata, která zakryla tvář vyděrače a policejního práškače. Tak se z Marxe stal náčelník bandy vyděračů z podsvětí. Manželskou láskou opovrhoval, se služkou měl nemanželského syna, vedl zhýralý život a přílišné množství alkoholu způsobilo cirhozu jater.

Slovany pokládal za etnický hnůj, jenž nepatří do Evropy, Rusy za barbary. Voda na mlýn Adolfa Hitlera.

Komunistický Manifest, návod k světové organizaci podsvětí, měl za vůdčí myšlenku: Proletáři všech zemí, spojte se! Stal se rozbuškou k četným revolucím. Marx rozšířil podsvětí o nezaměstnané dělníky souhlasící s terorem a krádežemi a ti pak dělali křoví práskaným revolucionářům školeným na Západě (Lenin, Trocký, Kameněv, Zinověv atd.), aby sehráli vedoucí úlohu v bolševické revoluci r. 1917 v Rusku, přinášející nenávist ke křesťanství, k Bohu, Kristu, k Řádu. Zednářství využilo marxistického antiklerikalismu.

Vydání Manifestu mu zajistilo dostatek peněz pro vedení slušného života a z pětníkových brožurek pro dělnickou třídu zbohatnul, aby zemřel jako bohatý Izraelita, jenž to nemyslel upřímně s postavením vykořisťovaných dělníků.

Vzpouza mezinárodního zločinu a zločinců proti Řádu, která trvá přes 200 let, vyplnila celé 20. století, vytvořila dezorganizovanou masu lidí postrádající duchovní vůdce, morálně zchudlou a mravně narušenou bezboženstvím, izolovanou od jakýchkoliv vyšších duchovních ideálů a opírající se o konzumní způsob života. Dnešní politikové přinášejí jen sliby, nikoliv perspektivu, jsou to jen chodby a zatačky ve starém bludišti. Bída ducha je v tom, že tak žalostně málo víme z historie, abychom pochopili, co se dnes doopravdy děje ve světě plném násilí, kdo za vším stojí a jaké jsou jejich cíle. Přitom manipulace s myšlením je úděsná, člověk pravdy se musí vzdát všech dobrodružství a dobrodruhů především v politice a nikdy se nevzdát víry v Boha, že není opuštěn a vydán na pospas ničemníkům, falešným mesiášům a farizejům, hlásajícím Boží Slovo zkráceně, neúplně.

Člověk musí mít opět smysl pro hodnotu lidského života, od početí až po přirozenou smrt, bez této hodnoty jsou ostatní hodnoty znehodnoceny. Smysl poslání rodiny jako svazek muže a ženy jsou alfou a omegou života křesťanů, nikoliv zrovnoprávnění homosexuálních svazků proti přírodnímu zákonu. Tam, kde je potlačena svoboda svědomí, nemůže existovat demokracie, tam se navracíme k totalitě. Každá špatná vláda je výsledkem, že ji ovládají špatní lidé, tupci a lenoši, dědicové z komunismu. Národ klesá do bahna neřestí, když je ovládán hříchem.

Šťastný člověk, kdo věří v Boha, neboť víra mu dává sílu bojovat proti zlu, proti duchovní prázdnotě, nihilismu jako odpadní stoce marxismu. Dědicové komunismu potřebují špatné vlády, aby jim kvetla pšenice, nechtějí moudré lidi a prozíravé státníky. Proto v každé polistopadové vládě sedí politici s máslem na hlavě, jenom ne s čistým štítem, to proto, že je chtějí voliči, omezení na duchu. Proto za takové situace vždy jako národ klesáme ke dnu, kde je spousta bahna. Je třeba se navrátit k velikánům českého národa, k jejich myšlenkám na svobodu, místo tupých televizních reklam ovládaných mamonem.

Vládní koalice slaví ve sněmovně své úspěchy, prosadila změny ve zdravotnictví. A tak se ptám, zdali operace slepého střeva pro člověka, jenž si platí zdravotní pojištění, je v 21. století nadstandardem? Názory občanů koaliční politiky nezajímají, dialog se nepřipouští, reformy jsou špatné, když nejvíce postihnou nízkopříjmové občany a nadstandard bude plně hrazen pacientem. Poslanci si nemusí stěžovat, v rámci EU jsou slušně placeni z kapes daňových poplatníků, komunisti s jejich estébáckým převratem 17. listopadu 1989 mají se dodnes dobře, nakradené majetky nebyly jim zkonfiskovány, mnozí z nich pobírají nezasloužené tučné důchody a revize důchodů nebyly provedeny dnešními demokraty v rámci nové reformy ve zlodějském okrádání těch dole.

Stačilo mi prožít podstatnou část života v totalitě marxismu a jsem vyléčen z reforem v podání dnešních politiků, často pohrobků komunismu, kteří označují pokojné demonstranty za lůzu a právu na stávkou chtějí dát jiné koleje. Tak se navracíme nazpět, v jiné dimenzi. Pokud občané vyklidí prostor pro Pravdu, je to špatné, protože není podhoubí, ze kterého vyrůstá demokracie, právo a spravedlnost.

Po zavátých stopách rozvraceče sociální demokracie Karla Goliatha

MUDr. Jaroslav Lhotka; říjen 2011

...

(5)

U Goliathů v Jičíně byli doma Josef Haken, Jaroslav Seifert a řada dalších levicových politiků. Otec, Otto Goliath, obchodník, patřil k zakládajícím členům KSČ v Jičíně. Goliathovi byli Židé a internacionalisté a jejich židovský původ byl důvodem k jejich likvidaci za nacismu. Ještě jako student práv byl vyslán sociálním demokratickým vedením jako pozorovatel na tajnou konferenci v dubnu 1921 do Drážďan. Tuto středoevropskou sekci Kominterny řídil Bela Kuhn, implantovaný Moskvou, která z příkazu Trockého-Bronsteina usilovala o zrychlení formování komunistických stran v středoevropském prostoru po 1. světové válce, podle Trockého směrnic na vytvoření světové revoluce proletariátu. Německo bylo v této době nejhodnější zemí, zmítané vraždami politiků, ztrátou velkých území, kolonií, reparacemi za prohranou válku. Tento zápas Německa vytvořil klíč k politickému vývoji v Evropě. V lednu 1921 se v Berlíně konal komunistický tábor lidu, jako tryzna na paměť zavražděné Rosy Luxemburgové a Karla Liebknechta. Ale už 13. března 1921 v Berlíně pochodovali němečtí nacionalisté s hákovými kříži.

V Drážďanech 1921 se Karel Goliath blíže seznámil s trockistou Belou Kuhnem, zakladatelem maďarské revoluční republiky rad po způsobu bolševického řádění, které se přeneslo na jihovýchodní Slovensko v r. 1919. Slovenská republika rad se sídlem v Prešově měla jepičí život a byla zlikvidována tou částí naší armády, která se vrátila po vyhlášení republiky včas domů. Byl to zejména 30. pluk z Vysokého Mýta pod velením plukovníka Františka Berana, který se vyznamenal v bojích na Slovensku.

Jaroslav Seifert nedokončil gymnázium pro špatný prospěch a chování. Na počátku proletářovy cesty byla spolupráce v letech 1920-1921 s Bohumírem Šmeralem a s anarchistou S.K. Neumannem, jenž ovlivňoval Seiferta po dlouhá léta. Protože měl v Jičíně známost s Marií Ulrychovou, sestrou jičínského pekaře Václava Ulrycha, zajížděl do Jičina a navázané přátelství s Karlem Goliathem se ještě více upevnilo. U Goliathů se „upekla“ práva komunistů na rozvracení mladé republiky.

Po vystudování práv našel mladý právník JUDr. Goliath místo v advokátní poradně svého strýce JUDr. Karla Goliatha v Ostravě. Stal se zároveň právním poradcem komunisty Gottwalda a Slánského. Je známý Gottwaldův výrok, že se jezdí do Moskvy učit, jak zakroutit krkem buržoazii. Takovou pakáž mladá republika živila a dala jí práva demokracie. Obdobně jako po bolševické revoluci 1917, kdy všichni přední intelektuálové u nás s nadšením opěvovali bolševické řádění v Rusku, tak v době občanské války ve Španělsku (1936-1939), včetně katolické Šrámkovy strany, přidali se na stranu rudých republikánů a interbrigadistů. Kdyby tehdy zavlál rudý prapor nad Gibraltarem, v potocích krve by byla vyvražděna křesťanská Evropa a zamořena bolševickým morem, neboť Francie a Anglie byly neschopny účinných protiakcí proti bolševismu jako proti nacionálnímu socialismu. A k tomu světová hospodářská krize s nezaměstnaností, což je voda na mlýn všem diktátorským režimům. Celkový počet mrtvých katolíků ve španělské občanské válce se nedá spočítat. Víím, že

jedenáct biskupů a šestnáct tisíc kněží bylo ubito a ani jeden odpad od katolické víry. Takové bylo Španělsko. Proto tolik svatých, vyzdvížených posledními dvěma papeži k oltární účtě.

U Goliathů v Jičíně byl „pečený, vařený“ poslanec za sociální demokracii Bohumír Šmeral. Stál v první řadě rozvracečů sociální demokracie jako Goliathovi. Pak se k nim přidal poslanec Josef Haken ze Sobotky. Ti měli neblahý vliv, včetně S.K.Neumanna, na formování charakteru mladého studenta práv Karla Goliatha. Byla z něho směsice anarchismu, volné lásky, trockismu a marxleninismu, podobně jako u J. Seiferta. V prosinci 1920 začal boj o Lidový dům v Praze.

S.K.Neumann napsal ve svém anarchistickém časopisu „Červen“, že bolševismus navrátil socialismu revoluční smysl, který sociální demokraté začachovali. Tento časopis se stal propagátorem komunismu především mezi intelektuály, hlavně ve dvacátých letech. V r. 1920 odjel do Moskvy vůdce levice Šmeral. Když se navrátil, měl projev na Staroměstském náměstí v Praze; pořádané sročení lidu se událo pod záštitou akčního výboru levice. O 28 let později na tomtéž místě vyhlásil Šmeralův nástupce Gottwald založení nových akčních výborů, jimiž se definitivně KSČ zmocnila moci ve státě po způsobu bolševiků. V létě 1920 odjel do Moskvy pro instrukce Antonín Zápotocký a na podzim r. 1921 došlo ke vzniku KSČ. Stala se z ní nestátotvorná strana. Nesmíme zapomínat, že československá samostatnost se zrodila v bojích našich legií v Rusku s bolševismem a spojenectvím s bolševiky pak byla ztracena. Můj otec, truhlářský dělník, když to vše prohlédl, začal stojí Goliathovi, vystoupil z KSČ, aby se už nikdy do jejího lůna nevrátil, na rozdíl od Jaroslava Seiferta, jenž byl vyakčněn Gottwaldovým vedením v r. 1929 jako S.K.Neumann, aby v r. 1945, tím samým vedením byl vzat na milost a přijmut nazpět do lůna KSČ. S.K.Neumann byl dokonce v r. 1945 jmenován národním umělcem. Takovou měli moc komunisti po květnové revoluci.

Po Mnichovu 1938 přišel z Prahy do Jičína i s rodinou další komunistický politik, Eduard Goldstücker. Taky navštěvoval Goliathovi, po způsobu „svůj k svému“. Dvě tragické události zlomily charaktery těchto lidí: velká hospodářská krize v USA, která se přelila do Evropy ve třicátých letech, a strašný prožitek Mnichova, kdy jsme byli v zájmu tzv. míru v Evropě hozeni na pospas Hitlerovi, stejnému zločinci jako byl Stalin. Po nacistické okupaci 15. března 1939 JUDr. Karel Goliath a Eduard Goldstücker jako Židé utekli před nacisty do Polska, do Krakova, kde se formovala z dobrovolníků československá armáda. Tam se Goliath setkal se svým kamarádem Bihellerem, dělostřelcem ze španělské občanské války. Píše o něm ve své knize „Španělsko, Španělsko“ Artur London, jenž se narodil pod jménem Gerhard Erblfeld. V republikánském Španělsku byl nasazen jako bolševický agent Moskvy, aby jako meteorit zazařil krátce po květnu 1945 pod jménem Artur London. V Krakově se dostal do rozepře s čsl. důstojníky. Goliath totiž chtěl velení v čele volených lidových komisařů, po způsobu politických komisařů (politruků) v Lidové frontě. Rozhodl se proto odejít do SSSR. Gottwaldovo Moskevské vedení nemělo zájem o trockistu, navíc vyakčněného Gottwaldovým vedením KSČ, a tak skončil v rukách NKVD v Lubjance v Moskvě. Počátkem roku 1942 se dostal do Buzuluku, kde se formovala čsl. vojenská jednotka, ale byl znovu vydán politickým oddělením do rukou NKVD a vězněn v Kujbyševě až do roku 1943. Potom putuje řadou lágrů, až za polární kruh. Propuštěn z Gulagu byl až po Stalinově smrti a plně rehabilitován na základě svého spoluvězně a Chruščovova bývalého osobního tajemníka Duchvinského, kterého dal zavřít do Gulagu Berija.

V roce 1955 se Goliath navrátil do Ostravy a začal si vyřizovat účty s bývalými stranickými kolegy, obracel se i na sovětskou ambasádu i na Chruščova. Důsledkem toho byla internace na psychiatrii a zbavení svéprávnosti. Přecenil význam Chruščovovy destalinizace. Na lékaře – MUDr. Dubanský a MUDr. Vyhnánková – pak podal v r. 1964 trestní oznámení Generální prokuratuře. Goliath nedovedl ani po těchto těžkých zkouškách stále pochopit, že komunismus nelze reformovat ani Pražským jarem 1968. To by z něho museli vypustit Marxovo učení o třídách a třídním boji, o Církvi jako opiu lidstva. Vždyť kardinál Josef

Beran se nesměl vrátit zpět z Vatikánu do vlasti v roce 1968. V Pražském jaru byl stoupencem Alexandra Dubčeka a jeho práce se objevovaly v Revui dějin socialismu, za ředitelství Pavla Reimana z Ústavu dějin KSČ v Praze, jenž byl propagátorem Dubčekova tzv. obrodného procesu a objevoval se v televizi vedle Pavla Kohouta, Ed. Goldstückera, Ev. Löbla, Art. Londona, Jiřího Pelikána a dalších komunistů. Miroslav Dolejší vzpomíná, že dr. Pavel Reiman byl znám v kriminále svým politickým životopisem jako „Tři muži v životě Pavla Reimana“. V roce 1950 byl odsouzen za špionáž k 25 letům žaláře. V roce 1968 byl Goliath posedlý myšlenkou založení nové české komunistické strany. Samozřejmě, že z toho sešlo. Vždyť měli máslo na hlavě všichni. Rozhodují především morální vlastnosti, teprve po nich následuje to, jak je člověk vzdělaný. A s tím jsou komunisti na štíru dodnes, jako dnešní neoliberálové, vydávající se za demokraty.

Dnešní ruská politická literatura postrádá vědecké knihy o diktátorovi Leninovi, protože všechno je falšované komunistickou stranou a jejím vedením. Tak tomu je i u nás v oblasti morálky vedoucích pracovníků ve státní a veřejné správě. Kam kráčí tato republika ví každý, kdo zná pozadí všech revolucí, včetně poslední – sametové, kdo je financuje a komu slouží ku prospěchu, kdo z nich profituje, má zisk. Proto byla realizována sametová revoluce.

Jak dopadli zločinci, jež sloužili satanskému dílu komunismu? Radek-Sobelsohn, jenž řídil německou revoluci od roku 1919, byl popraven, rovněž Bela Kuhn, Trockij-Bronstein byl vyhoštěn a nakonec atentátníkem zabit v Mexiku, Lenin-Zederblum, Uljanov, zemřel na syfilitickou paralýzu mozku. Těmto zločincům sloužil Karel Goliath, místo službě národu promarnil svůj život pod pěticipou rudou hvězdou. Vždyť se požírali mezi sebou, aby se pak po letech zase rehabilitovali, mnozí in memoriam. A to nám vydávali komunismus jako nový ráj na zemi, ve kterém oni nám, křesťanům, budou vládnout na věky.

Proto je třeba navracet se k historii jako učitelce života, abychom opět neprožívali to, co prožila předchozí generace snílků, která sedla na medové sliby těmto intelektuálům.

Čím jsou pro nás Benešovy retribuční dekrety

...

Mudr. Jaroslav Lhotka – říjen 2011

(6)

Je třeba neustále se navracet k době po Mnichovu 1938 a k událostem z protektorátu Böhmen und Mähren a pokračující tzv. květnovým osvobozením 1945 a Benešovými retribučními dekrety, kdy se začalo krást ve velkém v českém národě. Tyto zlodějny se podepsaly na morálce národa a přetrvávají až do dnešních časů tzv. křehké demokracie, jak ji označují lidé typu Václava Havla.

Na tyto ostudné dekrety doplatili ponejvíce dvě kategorie nevinných českých lidí: dělníci, za II.sv.války totálně nasazení na práce do Říše a vydávající o tzv. bolševickém blahobytu v SSSR svědectví PRAVDY. Jejich dopisy z Reichu byly zadržovány na českých poštách Benešovými agenty. Po skončené válce byly dokonce zneužity československou justicí, aby jejich pisatelé byli odsouzeni za protisovětskou propagandu k vysokým trestům vězení spojeným s ponižováním lidské důstojnosti a nemožností odvolání se proti rozsudku podle §3 odst.I a II za protisovětskou propagandu. Byli to jediní přímí svědci za války, jež se dostali do

přímého kontaktu s deportovanými Rusy. Do druhé kategorie patřili ti katoličtí kněží, kteří poznali hrozící nebezpečí v samém komunismu a statečně varovali z kazatelen lidi před totalitním ateismem. Mnoho z nich složilo kosti v dolech. Je politováníhodné, že ani katolický tisk se o těchto kněžích nikdy nezminil. To proto, že v redakcích tohoto tisku sedí lidé s máslem na hlavě a neschopní jít do důsledku za každou pravdu, neboť teplé místo jim vyhovuje v redakcích.

Neznáme-li historii z těchto let, stáváme se snadnou kořistí lhářů a podvodníků, kdo vylezli v době sametové revoluce z kanálů, žump a hnojníků na Boží světlo, aby opět lhali, podváděli a kradli za bílého dne. Nemluvme o mládeži, ta si nepamatuje veřejné soudní procesy z let 1945-1949, kdy jsme jako národ ihned po skončené II.sv.válce ztratili na 45 let lidskou tvář. Začal nový hon na čarodějnice s novou dobou temna, tentokrát nevyhlášeného, na rozdíl od Jiráskova Temna, napsaného Aloisem Jiráskem na zakázku nepřátel katolicismu. Ruští legionáři, jež 20 let za první republiky až do Mnichova 1938 nahlas mluvili o zvěrstvech bolševiků, duchovní, kteří varovali před komunismem, fašisti za korporativní uspořádání státu, udavači a zrádci, ti všichni dle Benešových dekretů šli do vězení a s nimi nevinní na udání ze msty a závisti.

Zapomnělo se na ty tzv. vlastence, kteří se za války oddlužili a začali keřasit a neštíteli se stáhnout za kousek masa a pytlík mouky i poslední košili z městského lidu. Je minula msta, i ty horlivé dělníky, kteří do posledního dne II. světové války vyráběli granáty a bomby pro pár cigaret. Za 500 cigaret by šli s nacisti i do samého pekla. Všichni tito hrdinové, jak se za ně vydávali, vítali nadšeně Rudou armádu jako Osvoboditelku našeho národa a uklízeli nepohodlné svědky PRAVDY do šera kobek na základě Benešových retribučních dekretů. Satanovy mlýny se rozjely na plné obrátky, vinen nebo nevinen, všechno jedno. Stačilo v hospodě říci: Beneš je zrádce, zaprodal nás Rusům! Trest ho neminul – 5 let vězení.

Za trvání revolučních tribunálů byly popravy veřejné, každý chtěl soudit, plné dvory těhotných žen a těch, co měli máslo na hlavě, aby demonstrovali své vlastenectví pokřikem „Pověsit!“, jako v Chrudimi, kde věšel kat Herzán matku od 7 dětí a třikrát se s ní přetrhl provaz a matka křičela, že je nevinná. Pak ji na zemi uškrtil. Zanedlouho se ukázalo, že je bez viny. Byla to paní Dvořáková z České Třebové. Napsal retribuční vězeň, kovářský dělník Václav Bureš.

Rozčarování z těchto let přišlo u politiků, neoblíbených komunisty. Byl to zejména Ota Hora a dr. Koželuhová, manželka ministra zdravotnictví dr. Procházky, první vyloučená ze strany Národní fronty, na základě Plojharova rozhodnutí, že odejde z lidové strany, jestliže nebude vyakčněna dr. Koželuhová. První čistka tak proběhla nikoliv v KSČ, ale v lidové straně, a to už v r. 1946, před prvními porevolučními volbami v rámci NF čtyř povolených politických stran.

Čím je pro nás Benešův dekret o národní cti, cituji slovy dr. Koželuhové: Abychom mohli posoudit jeho nutnost, v jeho prvním paragrafu stojí napsáno: Kdo v době zvýšeného ohrožení republiky nepřístojným chováním, urážejícím národní cítění českého nebo slovenského lidu vzbudil veřejné pohoršení, bude potrestán – nejde-li o čin soudně trestný – ONV vězením do jednoho roku. Paragraf třetí říká, že neplatí na Slovensku. Jenže, vztahuje-li se na minulost, jde o směšnou anomálii v soudnictví. Je nesporné, že by se Slováci vůči němu ohradili, ale Češi si dekret nechali líbit. Velmi zlé je v něm přenášení trestné moci na samosprávné orgány, tedy Národní výbory, vzniklé za květnové revoluce 1945, bez patřičné odborné a nestranné úrovně, dobrých morálních vlastností vykonavatelů soudní moci. A chce-li někdo z tohoto dekretu vyvodit, co je národní cítění, pak je kouzelník a fantasta. Většina má povinnost nejen k vlasti, ale i k rodině a dětem. Tím, že se někdo stal partyzánem, protože nechtěl na nucené nasazení na práci do Říše, vydal do nebezpečí nejenom své rodinné příslušníky, ale často i celou obec za války. I takové případy se vyskytly a bylo jich podle dr. Heleny Koželuhové dost.

Podívejme se na Mnichov 1938 z hlediska národní cti. Měli jsme armádu oddanou vlasti. A přesto prezident Beneš dobrovolně podepsal Mnichovský diktát. Nemusel ho podepsat a dal by tak na vědomí národu svoji čest. A tak si myslím, že nejde měnit názor jako rukavičky a jednou tvrdit, že je v zájmu zachování národa nutné uzavřít kompromis a jindy tvrdit, že jde o trestný čin. A je-li míněn jen na výjimečné případy, pak se táži, proč to nebylo v Benešově dekretu o národní cti přesně formulováno?

Paní JUDr. Helena Koželuhová, sestra Karla Čapka, byla energická žena s citem pro spravedlnost. V roce 1997 jsem měl možnost vidět dokument Revolučního národního výboru v Jičíně z roku 1947. Vlajkař Karel Brož měl tímto Revolučním výborem ještě navíc zpřísněn trest: po každém uplynutí 3 měsíců tři týdny temnice s půstem. Nikoho neudal za války, jen byl vlastencem jako Jan Rys Rozsévač, jenž skončil za války v koncentračním táboře na příkaz K.H.Franka a po válce popraven za knihu „Židozednářství metla světa“, která vyšla za první republiky. Ještě dodávám, že o Dušičkách 1945 bylo přísně zakázáno opatrovat a navštěvovat hroby kolaborantů, Němců, Maďarů a byl vydán pro NV zvláštní příkaz, jak tyto narušovatele nových pořádků trestat. Dnes nám tito pohrobci vládnou. Proto nejsme na tom morálně o nic lépe nežli v roce 1945. Neznalost minulosti dělá z člověka pitomce!

Paměti mukla, jáchymovské číslo 13244

(MUDr. Jaroslav Lhotka)

...

(7)

Proboha, co se dnes všechno vydává za českou pravici, které dnes schází bezúhonný štít z minulosti, nepošpiněný kolaborací. Pokrytecky se dnes mluví a píše jen o zločinech nacismu a komunismu a přitom sametem byly zamety pod koberec zločiny spáchané Košickým vládním programem, uvedeným do praxe po tzv. květnovém osvobození v r. 1945.

Organizátoři poválečné psychózy, politicky organizovaní pod Národní frontou čtyř povolených politických stran, byli po válce postaveni před rozhodnutí: co, jak a kolik vyvlastnit, aby se mohla rozjet „reforma“. Za tím účelem byl zřízen „Fond národní obnovy“ (jako obdobně Fond národního majetku“ po sametové revoluci). Špatnou roli zde sehrála touha zmocnit se cizího majetku ze závisti. Fond byl nakonec rozkraden politickými dobrodruhy, jako byl Alexej Čepička, jenž měl z nakradených malířských obrazů galerii, kterou měly jen šlechtické rody Západu. Benešovým „malým“ retribučním dekretem (o národní cti) byli postiženi nepohodlné osoby nastupující komunistické garnituře před volbami 1946. Výše trestu malým retribučním dekretem byla do jednoho roku. Takto potrestaný se ale nesměl účastnit voleb, neboť byl zbaven občanského práva. Tímto malým dekretem tak bylo postiženo na 300.000 osob. Benešovými retribučními dekreti nebyli postiženi jen kolaboranti s nacisty a zrádci, ale nevinní lidé, především nacionalisté organizovaní ve VLAJCE. Ze všech českých organizací jediná Vlajka se pokusila hájit ohrožený český národ Benešovou politikou, která ho dovedla k Mnichovu a pak k okleštění republiky, až k protektorátu. Antibolševismus byl hlavním rysem činnosti vlajkařů. Pakliže se vytýká antisemitismus, pak byl namířen nikoliv proti Darwinovi, Freudovi, Einsteinovi, ale proti Marxovi, Engelsovi, Leninovi, Stalinovi, Trockému – bacilonosičům bolševismu.

Majetek, který byl dán pod národní správu, to se fakticky rovnalo vyvlastnění. Krátce po zatčení R.Berana, bývalého agrárníka, byl komunistickým ministrem zemědělství Ďurišem

dán příkaz zkonfiskovat majetek i s polnostmi jeho manželce, ačkoliv se ničím neprovinila. Za tím účelem byla z příkazu ministra vnitra provedena domovní prohlídka a nalezeno 12 dolarových bankovek a jeden belgický pětifrank. Za neohlášení těchto valut byla odsouzena justicí na 6 let do vězení.

Retribuční dekrety neusilovaly o spravedlnost a soudce u retribučních lidových soudů navrhovaly národní výbory. Jak byl tento výběr „soudců“ prováděn, dokazuje případ Petra Růžičky, krajského revolučního prokurátora v Hradci Králové, rezouna, jenž se po návratu z koncentráku vydával za politického vězně. Kdo mu dal zlato k vykoupení, byl propuštěn z vazby. Vše se provalilo, až když se Interpol začal zajímat o zatčeného plk. SS JUDr. Raaba, kterého Růžička za zlato pustil na odsun do Západního Německa. Zjistilo se, že Růžička je recidivista, kasař, jenž byl vykastrován a dán nacisty do koncentráku jako zločinec z povolání. V letech 1946 a 1947 přicházely do Kartouz nové a nové transporty odsouzených Němců a kolaborantů, že nebyl dostatek dozorců. Úřady práce začaly dělat náborů. Stav se doplnil z příslušníků vládního vojska protektorátu a z příslušníků zahraničního odboje. Tak se dostal do Kartouzské věznice desátník západní armády Kolář z Kolína. Byl to dobrý chlap. Po čase ho dislokovali do trestnice Bory v Plzni. Borské lesní komando pod jeho velením na Šumavě uteklo přes hranice do Západního Německa i s hrabětem Thun-Hohensteinem (zástupce Jana Rysa-Rozsévače ve Vlajce), kde požádali o politický azyl. Hrabě Thun-Hohenstein se hlásil k češtví i za protektorátu, protože členem studentské Vlajky mohl být jen ten, kdo se hlásil a měl národnost českou. Nacistům odmítl přijmout německou národnost. Proto dostal zákaz pobytu v protektorátu a byl po dobu války internován na statku svých příbuzných. Přesto byl po válce odsouzen k 15ti letům žaláře.

Když byla po válce zničena politická svoboda, došlo k ničení svobody sociální, nebyl nárok na spravedlivou mzdu, bylo vše na libovůli těch, kdo měli po válce moc a spravedlnost ve svých rukách. Tyto národněfrontovní povahy politických darebáků dovedly český národ k propadu morálních a mravních hodnot. Byli postupně likvidováni ruští legionáři-starodružiníci, jež stáli při zrodu České družiny v Rusku na začátku 1.sv.války, neboť se v r.1945 zmocnili vedení československé obce legionářské přátelé Sovětského svazu a jmenovali předsedou legionářské obce Josefa Davida, se kterým se spojil generál Hasal, bývalý ruský legionář. Změnil se i význam Zborova 1917 a vyzvedla se činnost legionářů v Rudé armádě (pod Trockým-Bronsteinem). Národní shromáždění pod komunistou Rudolfem Slánským (jeho syn byl jmenován po sametové revoluci prezidentem Havlem velvyslancem) 25.9.1946 přijalo a schválilo beze změny vládní návrh, kde se vyzvedla činnost legionářů v Rudé armádě, na podkladě doporučení branného výboru NS (předseda R.Slánský). Pak se satanská mašinerie zla rozjela proti ruským legionářům-antibolševikům. Ve valdické věznici jich bylo mnoho uvězněno k vysokým trestům nad 10 let. Význam Zborova úplně zanikl po únoru 1948, jako zanikla mohyla padlých Zborováků u Cecové, kterou dal Stalin po Mnichovu 1938 srovnat se zemí.

Komunisti dostali své oběti a Beneš si umyl ruce jako Pilát a dál by prezidentem Budovatelem a vrchním velitelem branné moci ve službě kremelského belzebuba. Benešismus se stal vážnou chorobou českého národa a je špatné a neprozíravé na něm budovat dílo, které by mělo přežít zlo. Generál Vladimír Klecanda byl v celém rozsahu žaloby osvobozen, ale už 22.4.1947 „vypadl“ z okna svého pražského bytu v Loretánské ulici čp.177. Paní Anna Klecandová svým důvěrným známým sdělila, že šlo o vraždu na zakázku. Za rok poté „vypadl“ z okna svého bytu v Černínském paláci ministr zahraničí Jan Masaryk. Generál Václav Petřík byl po válce dán na vedlejší kolej. Zbyl ještě generál Karel Kutlvašr, se kterým si to komunisti vyřídili po únoru 1948. Byl odsouzen na doživotí. V roce 1948 zemřel generál Gajda, velký odpůrce bolševiků.

Za pět let nového řádu satanova mašinerie nabyly zvyky kanibalů. Soudruzi se začali požírat mezi sebou. V lednu 1954 na tábor Bitýz u Příbrami přibyl odsouzený prominentní komunista

Josef Smrkovský. S ním přišli dva slovenští poverenici, poverenik pro kulturu a poverenik pro zemědělství Ing. Langer, kterému při výsleších soudruzi rozdrtili varlata. Smrkovský byl vyhublý a byl přidělen na náraziště šachty 10, která byla propojena se šachtou 11, kde jsem pracoval. Byli jsme na něho zvědaví a tak jsme šli spojovací chodbou k nárazišti prohlédnout si bývalého prominenta režimu, jak vypadá. Jakoby nic, dal jsem se s ním do hovoru jako rovný s rovným, když nastoupil na odpolední směnu. Požádal mě o cigaretu, že už dlouho nekouřil. Dal jsem mu ji a zapálil. Tak zatáhl, že rázem polovina cigarety v něm zmizela, přitom vykulil oči jako bulík. Dal se do řeči, odkud pocházím. „Ze Skutče,“ odpověděl jsem. A hned spustil, že tam má známého, dobrého soudruha, velkého odboráře Bohouše Novotného. Přitakal jsem a že je to můj příbuzný. Hned mi tiskl ruku a naklonil se k mé tváři svým bramborovým nosem, aby mě políbil. Měsíc jsem mu dával cigarety, než si vydělal na nákup v kantýně. Účel světi prostředky! Za těch pár cigaret jsem z Pepy vytáhl to, co jsem potřeboval. Za cigarety by prodal Marxe, Engelse, Lenina, Stalina a další bolševiky, jaký to byl vášnivý kuřák. Vytáhl jsem z něho, jak komunisti to myslí upřímně s Církví. Řekl, že s černoprdelníky se zatočí, neboť studenti na teologii budou kádrováni při přijímacích pohovorech a s nimi i rodiče, zdali budou oddáni KSČ a její politice po únoru 1948, za účelem vytvoření národní církve pod dozorem státu a nikoliv Říma. Potom, že se zatočí s biskupy, neboť jim budou přiděleni kněží, oddaní novému režimu a ti budou bdít nad biskupy a podávat hlášení církevním tajemníkům. Za měsíc Pepa Smrkovský zmizel z pracoviště a já jsem byl ke konci roku 1954 propuštěn z vězení na základě amnestie prezidenta republiky A.Zápotockého, ačkoliv jsem byl v roce 1945 odsouzen na doživotí těmi, kdo potom po únoru 1948 šli do vězení, které pomáhali budovat komunistům organizovaným v Národní frontě.

Na Smrkovského jsem si vzpomněl v době Husákovy normalizace, jak se zatočilo s Církví a biskupy, oddanými Římu. Byly zlikvidovány dva pevné pilíře Církve – litoměřický biskup Štěpán Trochta a českobudějovický biskup Josef Hlouch. Oba po výsleších církevními tajemníky, bývalými estébáky, na následky zemřeli. Biskupovi J.Hlouchovi v roce 1968, když dostal státní souhlas být opět ve funkci biskupa, přidělili za osobního tajemníka novokněze Vlka, bývalého dělníka továrny Motor Union. Zmizel po Hlouchově smrti ze scény. Objevil se až po sametové revoluci jako českobudějovický biskup v roce 1990. V této funkci pobyl krátce, aby rychlokvašením se stal pražským arcibiskupem. Za jeho působení se Církve modernizovala, přizpůsobila se době svým ekumenismem, místo aby se odpadlíci od pravé víry navraceli do jejího lůna jako kající s máslem na hlavě.

28.října 1991 byl Mons.Janu Šrámkovi udělen in memoriam Řád TGM „za zásluhy o svobodu ČSR“. Opět se lže! Byl to v r.1943 Jan Šrámek a exilový Beneš, jež nás v Moskvě zaprodali kremelskému belzebubovi a podepsali smlouvu na 20 let o bratrské spolupráci, bez vědomí národa, jako samozvanci, nikým nevolení v národě, aby od r.1945 v NF likvidovali svobodu všem, nejenom vyvoleným. Před Šrámkovou politikou varoval prof.dr.Josef Kalvoda vedení KDU-ČSL pod Ing. Josefem Luxem, neboť sám prožil na své kůži následky této politiky a USA se mu stala druhým domovem, lepším nežli macešská Česká republika. S ním udržoval jáchymovský vězeň Václav Bureš korespondenci.

Řádění revolučních gard v květnu 1945 v Lanškrouně

MUDr. Jaroslav Lhotka (prosinec 2011)

...

(8)

Dne 17. května 1945 přijel do Lanškrouna oddíl rudých gard, aby inicioval opožděné revoluční řádění v tomto pohraničním kraji bývalých Sudet, za účelem vyrovnání si účtů s nacisty. Čeští Němci z Lanškrouna a blízkého okolí byli druhý den shromážděni na náměstí (šlo o nevojáky), kde před místní radnicí zasedal revoluční lidový soud. Rudé gardy vedl v Lanškrouně **Josef Hýbl**. Podívejme se nejprve na jeho minulost. Bývalý katolický seminarista, jak je na fotografii z r. 1933 (viz kniha od E. Trojana „Tak přísahali“, vyšla v r. 2001 v nakladatelství Oftis s.r.o. Ústí nad Orlicí), zběhl ze semináře a vstoupil před II. sv. válkou do vojenské akademie a v čsl. armádě dosáhl hodnosti nadporučíka. Za protektorátu se mu nechtělo odejít do exilu a bojovat za vlast. Místo toho přijal místo na městském úřadě, kde měl na starosti hospodaření s potravinovými lístky. Začal s nimi šmelit, okrádal tak pro svůj zisk spoluobčany v protektorátu Čechy a Morava, až to nakonec prasklo. Před gestapem se mu podařilo utéct a stal se z něho partyzán, mstitel. Ve skutečnosti neměl zájem, aby vyšla najevo pravda o jeho hrdinských činech, jak se mstil na nevinných obětech. Zavrhl i svou manželku, aby se mohl po válce podruhé oženit. Málem by se mu podařilo ji zlikvidovat. Stal se z něho člověk násilnické povahy. Je dokázáno, že v Lanškrouně bylo popraveno minimálně 27 osob. Dodatečně se dnes podařilo zjistit, že jich bylo přes 50.

Co je na celém případě řádění rudých gardistů zážející, že nešlo o řádný soud, ale o zpusťlost mravů nových osvoboditelů – rozbité hlavy obětí, těla karabáči rozdrásaná, jako kdyby zde řádili otrokáři ze starověku. Toto řádění vedlo Němce k tomu, aby unikli zatčení, že si jich přes 150 vzalo životy. Byly to často celé rodiny. **Komunistům a národněfrontovním bojovníkům vyhovuje dnešní stav nejít se spravedlností před 25.únor 1948.**

Křesťané, kam se potom podějeme, budeme-li lhostejní k problémům dnešní doby?

Na lanškrounském hřbitově nalezlo svůj hrob několik desítek obětí nevojáků z řad českých Němců, po revolučním pozdním řádění RG v čele s nadporučíkem Josefem Hýblem. Dodnes nesmějí být zveřejněna jména obětí pochovaných do společného hrobu. Prý si to nepřejí zdejší občané a farní rada pod vedením polského katolického kněze P. Zbyška Czendlika. Taky bývalý Svaz protifašistických bojovníků, přejmenovaný po sametové revoluci na Svaz bojovníků za svobodu, je proti zveřejnění jmen na náhrobní desce. Já však jako křesťan vím, že každý, i zločinci, mají právo na důstojný odpočinek po smrti, včetně jména na náhrobní desce. Poukazovat na to, že mezi mrtvými jsou bývalí nacisti, a tak nesmějí být jména na společné náhrobní desce, je směšné.

Dnes vím, kde je zakopaný kněžský smysl pro PRAVDU a SPRAVEDLNOST. Ekumenická společenství se v Plzni scházejí při protestních akcích s příslušníky Židovské obce proti nacismu a antisemitismu. Co kdyby se probudili neonacisti v Lanškrouně a začali uctívat tyto oběti nových osvoboditelů z května 1945?

Tak jakápak demokracie a spravedlnost po sametové revoluci. Jde o stejný podvod před 22 lety jako po 8. květnu 1945. Pamětníci onoho řádění RG dodnes žijí. Byli to oni, kdo dali zbudovat pamětní desku s náhrobním křížkem a vysvětit tehdejším královéhradeckým biskupem Mons. Dominikem Dukou.

Líc a rub Masarykovy první republiky a prezidenta

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(9)

Masarykova republika je dnes označována jako ostrov relativní svobody a demokracie uprostřed totalitarizující se Evropy. Ale je to jen jeden úhel pohledu na politiku. Jestliže to bylo z úst dnešních politiků jakési idylické období, které nám má být dnes vzorem, pak nám nezbyvá než si připomenout, jak krátká je lidská paměť. Stačí si zalistovat v dobovém tisku a přesvědčíme se, kolik tehdy bylo kriminálních afér, vzájemného obviňování, korupce a zrady, jaké skandální poměry panovaly při tehdejší privatizaci, jak bujela státní administrativa a jaká arogance panovala ve vládní byrokracii.

V období 17 let Masarykova prezidentství se vystříдалo 15 vlád, koalice se neustále přeskupovaly a při tom všichni kydali špínu na ty druhé, nežli by začali dělat pořádek nejprve od sebe. A tak to jde dodnes ve stejných kolejkách. Tisk přinášel zprávy o úniku milionů, poslanci se navzájem fackovali a nejužívanějším slovem bylo „zloděj“. Do toho komunisti v parlamentu zasévali třídní nenávist a vyhrožovali, že jednou svým odpůrcům zakroutí krky, jako to udělali ruští bolševici. Fašisti hlásali zavést režim silné ruky, z čehož měli strach všichni, včetně komunistů, a tak žádali, aby Národní obec fašistická (NOF) byla zakázána. Prezident Masaryk ji dokonce označil za patologickou sedlinu.

Pádem Rakouské monarchie v r. 1918 zmizel nejsilnější tmelící prvek v české politice – protihabsburský postoj, jednotliví politici a strany začali prosazovat své hamižné zájmy, slovo VLAST a NÁROD platilo jen na papíře, nikoliv v denním životě. Slováci byli považováni za odnož českého národa a součást státního národa. Přitom v republice žilo více než tři miliony Němců a téměř tři čtvrti milionu Maďarů. Po staletí se mísil živel český, německý a židovský, k nimž na severní Moravě polský, na Slovensku maďarský a na Podkarpatské Rusi rusínský a židovský.

Je přitom dojemné sledovat, jak nenáviděná monarchie se průběhem let měnila ve vzpomínkách mnoha generací na „staré zašlé zlaté časy“, kdy platidlem byla zlatka a ne papírové peníze, kdy jsme mohli jezdit od Baltického moře až na Jadran bez víza a při tom si vyřvávat „Hej Slované“. Už krátce po vyhlášení republiky střílelo vojsko do Němců demonstrujících proti vyhlášení ČSR, v Kadani bylo v r. 1919 zastřeleno 20 lidí, v Kraslicích v r. 1921 zastřeleno 14 a 10 zraněno. Při krompašské vzpouře v r. 1921 četníci zastřelili 4 hladové lidi a 14 zranili, jako doklad vyhocení sociálních nepokojů. Na jedné straně bohatnutí a na straně druhé chudoba.

4. května 1919 zahynul generál M.R. Štefánik, jenž se zasloužil o vznik ČSR. Atentáty na Kramáře, Rašína, Švehlu, jsou dokladem rozbujelé mafie v republice. Masarykova republika patřila počtem sebevražd na třetí místo v Evropě, za Maďarskem a výmarským Německem, protože se nově vzniklou republikou začal šířit protikatolický duch ve smyslu Masarykova sloganu „Ruce pryč od Říma“. Tak se nevědomky připravovala půda k uhnízdění KSČ a postupné bolševizaci. Komunisti nikdy neuznávali lidská práva, natož Desatero přikázání. Masaryk byl odtržen od reality denního života prostého člověka jako dnešní politici. Snad k tomu přispěla i úloha jeho neprovdané dcery Alice po smrti Charlotty Masarykové v r. 1923. Pokládala za svou povinnost bdít nad otcem, aby neutrpěla velikost Osvoboditele a hosté stáli před TGM v pozoru.

Do července 1926 byla předsedkyní čsl. Červeného kříže Jekatěrina Gajdová, choť generála Radoly Gajdy. Po odvolání generála Gajdy prezidentem Masarykem z čsl. armády byla této pocty zbavena a stala se jí nehezká, s platfusem, Alice Masaryková. Byla předsedkyní do r. 1938, do Mnichova. Na Pražském hradě se sprádala síť politických intrik; počínaje muži 28. října 1918 (Stříbrný, Švehla) a představiteli domácího a zahraničního odboje, kteří nesouhlasili s Masarykovou a Benešovou prosovětskou politikou (Kramář, Dürých, Gajda a další), jež uznala „de jure“ 10.6.1934 Sovětský svaz. Kramář tehdy napsal do Národních listů: „Slovanská zrada je dokonána, spáchán je největší zločin na Slovanech.“

K dobrému bontonu patřilo za první republiky levicové smýšlení intelektuálů a návštěvy SSSR. Knižní trh byl zaplaven bolševickou literaturou o „novém ráji“. Nejhorší na tom všem bylo, že vyloučením schopných generálů z čsl. armády na příkaz Masaryka, byla armáda paralyzována a neschopná postavit se se zbraní v ruce na aktivní odpor v budoucnosti, když přišel Mnichov 1938. To byl Masaryk již rok po smrti. Začalo to vyloučením generála Gibiše z čsl. armády.

Brambory, tehdy v ČSR základní surovina k výrobě lihu. Jedna z největších tehdejších afér – lihovnická – se dotkla i T.G. Masaryka, jehož dispoziční fond obdržel od „Družstva hospodářských lihovarů“ k 70. narozeninám prezidenta tři miliony korun předmnichovských. Vše se ututlalo.

Naši republiku měla řídit elita, která je duchovně obrácená k Věčnosti a nikoliv ti, kteří národu nabídli za boha sebe. Výsledkem je duchovně nevzdělaná masa lidí, mravně narušená, neschopná účinného odporu (1938, 1948, 1968, 1989). Dnešní režim nevyžaduje žádné ctnosti, pro něj je rozhodující kšeft a zisk.

Masaryk s Benešem odvrhli tu část politiků doma, kteří chtěli vytvořit stát na křesťanských zásadách, tedy podle Pekařova smyslu pojetí národních dějin. Místo toho byl vnitřní český život nahlodáván svobodným zednářstvím. O nic lépe na tom nebyl Sokol či Junák. Měl-li český národ několik schopných vůdců, tak právě ty nechal Masaryk se svým sluhou Benešem odstranit z politiky, aby nezacláněli modle TGM. Čeští mučedníci z doby husitské náš národ stále varují.

....

*Věnováno paní Haně Catalano, prosinec 2011
MUDr. Jaroslav Lhotka, v.r.*

Pravda nejenom o Terezíně

(Z paměti mukla V. Bureše, jáchymovské číslo 13244; zapsal MUDr. Jaroslav Lhotka)

...

(10)

Ti, co nepřežili Terezín, mlčí. Proto nesmíme zapomínat! Ihned po okupaci 15.3.1939 byli všichni delikventi ze všech věznic v protektorátu Čechy a Morava odvezeni do Terezína, který se stal věznicí protektorátu. Ti, kteří byli trestáni za stejný násilnický delikt třikrát, byli kvalifikováni jako „nežádoucí“, a proto byli v Terezíně vykastrováni. Teprve potom tam přišli Židi a odpůrci nacismu. Nakonec komunisti, kteří podepsali revers, že nebudou vyvíjet žádnou politickou činnost proti Říši, ale nedodrželi ho.

U nás se vyplachují mozky lidem, že tam trpěli a umírali jen Židi, a o druhých se mlčí. Kdo má trochu paměť ze starší generace, tak ví o patnácti popravených četnících v lednu 1943, kteří tam konali službu. Psaly o tom protektorátní noviny. Tito četníci vynášeli Židům dopisy ke známým na Skutečsku a Hlinsku a přinášeli jim odpovědi. V tu dobu tam byl vězněn Gottlieb Breitenfeld se synem Gustavem, prominentní Židi. Oba byli nemilosrdně šikanováni, až otec tomu podlehl a zemřel. Syn, aby se zachránil, nabídl veliteli Malé pevnosti Jöklovi, že bude špehovat české četníky a legionáře, co si povídají, neboť uměl česky. Od Jökla dostal úlevy, aby mohl slídit po zralých k likvidaci. Gustav si šplhnul, poznal patnáct četníků, kteří Židům vynášeli motáky a přinášeli odpovědi. Jökl zavolal komando SS, ti udělali prohlídku u četníků, včetně ubikací, a usvědčili je. Stanným právem byli odsouzeni k trestu smrti. Ti

z Židů, co psali dopisy, byli ihned odvezeni do Osvětimi. Gusta potom slídl na bloku, kde byli vězněni hasiči a legionáři. Byl zde vězněn náčelník hasičů, bývalý major ruských legií Jan Vávra, správce pivovaru v Benešově u Prahy. Na tomto bloku byl taky bývalý kapitán ruských legií Karel Charvát. Vávra dostal skvrnitý tyfus a lékařem SS byl uznán nemocným. Ráno proto Vávra nenastoupil do práce a zůstal ležet na kavalci. Gusta ho následně nutil k nástupu, ale on nechtěl vstát. Dostal proto od něho takovou ránu holí do hlavy, až se zvrátil. Potom Charvát s ostatními nastoupenými viděli vynášet svého druhu mrtvého, měl oteklou polovinu hlavy do modra. Německý vězeň, jenž byl sluhou na bloku, řekl Charvátovi, jenž znal německy, že ten Žid mlátil Vávru a křičel: „Hier hast du blöde Legioner, du blöde Schwein!“

Po válce se z Gustava Breitenfelda stal šéfredaktor Rudého práva. Redigoval taky od srpna 1945 „Knižovničku aktualit“, pětníkové brožurky, které tiskla komunistická tiskárna Svoboda k matení mysli prostým lidem, ve stylu Karla Marxe. Mně o Terezíně už v r. 1946 vyprávěl bachař z Kartouz, jenž tam byl pět let vězněn jako komunist. Ten když zjistil, že se Gustav Bareš stal šéfredaktorem Rudého práva, zajel si do Prahy, aby si to ověřil. Řekl mi, že lidi, kteří Židy u nás odsuzovali pro jejich hamižnost, hlídat nebude a sloužit pro ty, co dnes sedí na vlivných místech, nebude. Chtěl se odpoutat od KSČ. Vyšlo mu to v zimě 1948, měl léta a dostal se do důchodu. Byl to prima chlap a jmenoval se Nedvěd.

Tak se z Gustava Breitenfelda stal Gustav Bareš. Uměl v tom chodit. Po válce se odpůrci bolševismu odsuzovali k více jak desetiletým trestům. Tlačili na to lidi kolem Gottwalda, jako např. Geminger, Taussigová, Bareš, Clementis, Simone-Katz, Reicin, Šlink, Slánský, London-Erbfeld, Kriegel, Pavel. Ještě po únoru 1948 se soudilo podle Benešových retribučních dekretů, doznání byla vymáhána násilím a často proti pravdě, dle estébáckého scénáře. Takto byl odsouzen MUDr. Oldřich Navara, ruský legionář, velitel obrněného pancéřového vlaku Orlik, se kterým jsem se poznal na lágru ve Svatoňovicích, při rubání uranové rudy, kdy jsem utrpěl pracovní úraz. Navara byl za protektorátu vězněn v Terezíně, jeho manželka byla lékařkou Na Bulovce a poskytla první pomoc Heydrichovi po atentátu. Heydrich pak jí řekl v nestřeženém okamžiku to, co chtěli vědět nacisti a po nich komunisti. Vyprávěl mi o tom MUDr. Navara, když poznal, jak jako mukl znám historii legionářského odboje a patřím mezi odpůrce bolševismu.

Ti, kdo zničili po válce Ligu proti bolševismu, pokud se dožili sametové revoluce, ji chtěli přivést k životu po listopadu 1989 podle své vize, aby dále vládli a ovládali český národ, jenž nechce znát pravdu o své minulosti.

Poválečný hon na čarodějnice 1945-1947

MUDr. Jaroslav Lhotka, leden 2012

...

(11)

Ke vzniku Národních výborů po válce došlo na základě dohody mezi Gottwaldem a Benešem, při Benešově návštěvě Kremlu v prosinci 1943. Tuto dohodu pokládal Beneš za svůj úspěch, a proto odjížděl z Moskvy r. 1943 s pocitem vděčnosti, neboť požadavky KSČ – s komunistickou účastí v čsl. vládě – pokládal za jednotu hnutí v národně-osvobozené boji. Beneš si za války v Londýně zajišťoval popularitu i mezi anglickými komunisty, zejména v redakci komunistického Daily Worker mu ji dělal Ludvík Freund (po válce se jmenoval Frejka), bolševický agent Moskvy, placený čsl. zahraniční vládou v Londýně.

Členové národních výborů začali po válce zuřivý boj za „očistu národa“. Vodítkem k zatčení byla často osobní msta, touha po rychlém zbohatnutí, závist po cizím majetku. Bylo organizováno udavačství a podle Dekretu o národní cti bylo prohlášeno za národní čest. Tito podlí lidé žili z lidského neštěstí. Při NV byly zřízeny vyšetřovací komise a bezpečnostní referenti. Komise připravovaly podklady pro lidové soudy a bezpečnostní referenti jako velitelé policie zatýkali nepohodlné osoby. Prezidentským dekretem č. 138/45 měli zvláštní pravomoc trestat provinění proti národní cti jako správní přestupky pokutou do 1 milionu Kčs nebo vězením do 1 roku. Nikde nebyl výklad, co je národní čest! Pod ministrem spravedlnosti, národním socialistou Jaroslavem Stránským se zahájilo „dílo očisty“. Kromě toho tento spoluautor retribučních dekretů šel dál a vtělil do § 31, že proti rozsudku lidových soudů není opravných prostředků a žádost o milost nemá odkladný účinek. Také nebyl nárok na advokáta.

Do 31.12.1945 bylo obžalováno na 38 tisíc lidí a dalších asi 50 tisíc bylo u vyšetřovacích komisí. Jestliže byl dotyčný lidovým soudem osvobozen, pak § 25 odst.2 retribučního dekretu umožnil ministru spravedlnosti vstoupit do hry a nebyl-li spokojen s rozhodnutím, mohl věc předat soudům řádným. A Prokop Drtina jako ministr to plně využíval, co už bylo paragrafováno předchozím ministrem Stránským, aby lidé přece jen neušli „lidské spravedlnosti“. Takto jsme se stali národem mstitelů v rámci „lidovosti“ soudní moci. Toto londýnské kanapové vlastenectví přineslo tisíce křivd, podnes nezrehabilitovaných. Mohli si komunisté přát lepší partnery v Národní frontě? V Kartouzské věznici se pro ministra Drtinu dělal nábytek z kavkazského ořechu s intarzovanými liliemi. Když pak přišel únor 1948, nábytek se dodělal pro okresního radu a šéflékaře věznice MUDr. Otto Roubíčka, komunistu, bydličního v nedalekém městečku Železnice u Jičína. Roubíček coby ředitel nemocnice s poliklinikou byl jako komunista postrachem pro lékaře.

Dne 4.5.1946 skončila činnost lidových soudů a Národního soudu. Těchto „mimořádných lidových soudů“ bylo 24 v českých zemích. Dle ministra Drtiny bylo vyřízeno 130.114 trestních případů lidovými soudy, na 2.345 bylo postoupeno řádným soudům. Přes 40 tisíc případů pro nedostatek důkazů bylo pozastaveno, ale většina pak byla ONV podle malého retribučního dekretu (o národní cti) stíhána. Byla to druhá vlna represí po velkém retribučním dekretu. Jen v samotné Praze bylo už tehdy připraveno na 23 tisíc takových případů. A také tito lidé byli odsuzováni k otrocké práci, jako levná pracovní síla. Podle poslance Vojty Beneše (bratra prezidenta) postihla tato perzekuce na 300.000 lidí. Dne 10.6.1947 řekl: „Kdyby s každým případem bylo spojeno jenom pět příbuzných, otců, matek, synů, dětí, kteří společně trpí s odsouzeným, bylo by tu kolem 1,5 milionů trpících lidí. Jak veliký je mravní ořes a jak veliký je mravní rozklad. Kolik z nich je nařčeno nevinně, kolik z nich bylo trestáno nevinně? Můžeme být lhostejní k těmto věcem?“ Potom odjel z republiky a už se nikdy nevrátil, ponechal svého nevyvedeného bratra svému osudu. Prvními otroky se stali nejúhlavnější nepřátelé komunismu! Byli určeni tam, kam je státní moc určila.

Herec Vlasta Burian po květnu 1945 přišel o všechno, největší československý komik od dob Mošnových. Bylo mu zakázáno působit jako herec, ačkoliv za protektorátu poskytl zaměstnání a chleba nejenom hercům, herečkám a divadelnímu personálu, ale i několika českým spisovatelům. Chudáka se po květnové revoluci nikdo nezastal, ani Jaroslav Marvan. Zkrátka v Čechách se dýchalo po revolučním řádění špatně, přibývalo vražd a loupeží.

Skutečným kolaborantem nebyl ani Václav Talich, jestliže zachraňoval českou kulturu v nacistickém sevření. Podle Václava Petříka, aktivního pracovníka v kulturní oblasti už za protektorátu (syna generála V.Petříka), byl Talich doslova odvečen rudými gardisty přímo do Pankrácké věznice, aniž by s ním bylo jednáno z pozice presumpce neviny. Ve vězení ho navštívil švédský vyslanec v Praze a nabídl mu, že ho dostane z vězení, když přijme švédskou státní příslušnost a bude šéfdirigentem opery ve Stockholmu. Talich jako vlastenec tuto velkorysou nabídku odmítl s tím, že si není vědom své viny na národu. Po čase byl propuštěn,

aniž by se mu dostalo vysvětlení. Byl doslova vyhozen ze zaměstnání na dlažbu. Zpočátku se živil jako pouliční metař. Později jako katolík přednášel po farnostech v celém Československu o hudbě. Za vším stál rudý ministr školství a kultury Zdeněk Nejedlý, jenž jej pronásledoval po zemích českých se svými pacholky, kteří dodnes przní české školství a vzdělanost. Až nakonec dostal dirigentství Bratislavské filharmonie. Slováci pochopili velikost Václava Talicha, aby postavil od začátku Slovenskou filharmonii. Další hudebník a sbormistr K.B. Jiráček musel po válce opustit Československo.

Když skončila 2. sv. válka, případ masakru polské elity v Katyňském lese u Smolenska se dostal na přetřes v Norimberském procesu s nacistickými pohlaváry. Hlavní sovětský prokurátor Ruděnko zde tvrdil, že jde o dílo zrůdnosti nacistů. Za války Wehrmacht náhodou objevil u Katyně hromadné hroby polských důstojníků a generálů. Ministr propagandy Josef Goebbels nařídil, že se exhumací musí účastnit také kulturní pracovníci ze všech okupovaných zemí nacisty. Letadlo dopravilo tým českých kulturních pracovníků i s lékaři (prof. soudního lékařství v Praze MUDr. Hájek) na místo činu. Známi čeští novináři Kříž, Vajtauer, populární Vladimír Krychtálek, dopisovatel Lidových novin ze SSSR za 1. republiky, potom o tomto hrůzném činu vydali brožurku, která šla v knihkupectvích na dračku. Část výpovědi ztýraných novinářů Kříže a Krychtálka před soudním tribunálem v r. 1947 ve starém filmovém týdeníku z téhož roku se dostala v devadesátých letech na televizní obrazovku a utvrdila mě, že byli velmi týráni ve vězení novými osvoboditeli. Za jejich kolaborantské názory se na Západě lidé nepopravovali, připomíná ve své knize „Dvanáct zastavení“ břevnovský arcipát Anastáz Opasek. Kněz, jenž ho připravoval na smrt, řekl, že Krychtálek pod šibenicí vykřikl: „Ať zhyne bolševismus a žije český národ!“ Z Kremlu k nám dle historie nikdy nic dobrého nepřišlo. Krychtálkova knížka „Bolševici, Beneš a my“ ovlivnila po válce rozsudek nad Krychtálkem. Stojí za přečtení i dnes, kdy pětina občanů preferuje komunisty v českém národě.

Podle retribučního dekretu byl po roce 1945 odsouzen i katolický kněz, jezuita Čevela (z Moravy), protože chválil za války Mussoliniho. Pater Čevela byl před rokem 1938 v Římě na teologických studiích a viděl, jak zednáři infiltrovali po roce 1933 Vatikán. Proto Mussolini zakázal výuku dětí Církvi.

Dle vzpomínek V. Bureše byl po válce ve vězení Kartouzy-Valdice taky ruský legionář, velitel jízdního pluku Jana Jiskry z Brandýsa, podplukovník Arnošt Pořízka, moravský zemský vůdce NOF. Za protektorátu byl zastáncem lepších Cikánů a intervenoval za ně u nacistů. Když byl po válce ve vyšetřovací vazbě, tak Cikáni na něj nezapomněli a demonstrací si vyžádali, že mu každý den dosílí do vězení jídlo. Byl odsouzen k 20 letům. Byl zde vězněn také generál František Kryštof, legionář, ze srbské fronty, jenž se dostal přes Albánii na soluňskou frontu jako dělostřelec. Znal se dobře s generálem Gajdou, s nímž bojoval v Dobružce. Byl odpůrcem Masaryka a Beneše a ve vězení litoval, že pomáhal rozkládat Rakousko, když se mu Vlast tak špatně odvděčila za prokázanou službu.

Podle retribučních dekretů, s nemožností obhajoby a odvolání se proti rozsudku, se soudilo ještě v roce 1949, tedy rok po Vítězném únoru. Podle něho byl odsouzen spišský biskup Ján Vojtaššák. V září 1947 byl zatčen opat břevnovského opatství Anastáz Opasek. Mnich bazilián Pavol Hučko byl obviněn ze styků s banderovci. Působil v Praze u Sv. Klimenta. Byl držen ve vazbě dlouho před únorovým pučem 1948. Odsouzen byl až po únoru 1948 na mnoho let vězení. Pomáhal nikoliv tlupám banderovců, ale kněžím a laikům, kteří utíkali před bolševiky z území jako byla Podkarpatská Rus, která byla po válce zabrána Sověty.

Na lágru v Práchevích, kam byl mukl V. Bureš převezen z Valdic po r. 1948 na práci v Práchevické cementárně, setkal se s bratrancem prvorepublikového generála Josefa Zmeka, a ten mu vyprávěl, co se odehrálo těsně po Mnichovu 1938, kdy se proti prezidentu Benešovi a jeho kapitulantské vládě vzepřela ta část naší generality, odchovaná ruskými legiemi, při poslední schůzi generálního štábu armády v r. 1938. Ostře proti Benešovi vystoupil generál Zmek, aby

mu Beneš jmenoval spojence v této době, o které se opíral 20 let. Beneš reagoval slovy o zradě spojenců. Generál Zmek pak vykřikl na Beneše: „Podvedl jste nás!“ Když hádka vrcholila, přítomná Hana Benešová vytáhla z kabelky dámský revolver a střelila po Zmekovi a zasáhla levý hrot plíce. Nastalo zděšení, ale vše se jako obvykle ututlalo. Po uzdravení žil Zmek v ústraní, až v protektorátu byl zatčen a skončil v koncentračním táboře Oranienburg, kde zemřel. Do hry vstoupil nečekaně divizní generál Robert Rychtmoc, do konce roku 1933 velitel litoměřické divize, která byla složena z 2. pěšího pluku Jiřího z Poděbrad, 42. a 44. pěšího pluku a z 3. dělostřeleckého pluku. Rychtmoc žádal armádního generála Krejčího, že Beneš nesmí opustit republiku a třeba ho postavit před řádný vojenský soud jako vrchního velitele čsl. brané moci a odsoudit ho za vlastizradu. Za ni byl trest smrti.

V českém národě se nenašel člověk, jenž by odlet Beneše znemožnil. Generál Robert Rychtmoc byl popraven už 21.1.1946 ve svých 71 letech, přestože nekolaboroval. Poprava oběšením byla vykonána v Pankrácké věznici, tam kde nacisti popravovali naše lidi. Vytištěná pohlednice s letadlem a pod ním nápis „Měl plán a zůstal z něho aeroplán“ je dnes v aukcích vysoce ceněna.

V roce 1968 bylo možné otevřít kauzu Mnichov 1938 alespoň částečně, kdy ještě žil armádní generál Ludvík Krejčí, náčelník generálního štábu. V r. 1972 zemřel a vzal si do hrobu své paměti. To vyhovovalo nepřátelům pravdy. Kdyby nebylo kapitulantsví Beneše, mohli jsme jako národ vstoupit do světových dějin. Takto se vypěstovala v národě povaha zaprodanosti a snah nejt s pravdou před únor 1948.

Setkání V. Petříka a ThDr. A. Huvara s generálem Toussaintem na Borech

MUDr. Jaroslav Lhotka; leden 2012

...

(12)

Václav Petřík, syn prvorepublikového a poválečného brigádního generála Václava Petříka, jenž prošel za 1. sv. války jako legionář sibiřskou anabází až do Vladivostoku, neměl stejně jako jeho otec komunisty v lásce. Za tzv. protistátní činnost byl komunistickým totalitním režimem odsouzen v r. 1949 na osm let vězení. Prošel Pankrácí, Bory, Kutnou Horou, Zámrskem a Valdicemi.

Ve svých vzpomínkách na Bory mi napsal mimo jiné toto: „*Koncem roku 1949, po odsouzení, jsem byl převezen do Věznice Bory v Plzni. Kromě chodbařiny jako umělec jsem byl pověřen starat se o socialistickou kulturu mezi mukly. V kulturní místnosti jsem se tehdy seznámil s generálem Rudolfem Toussaintem, jenž byl veden taky jako kulturní pracovník. Kreslil totiž pro věznici nástěnky. Jak k tomu přišel? V mládí totiž absolvoval před vstupem do Wehrmachtu malířskou akademii v Mnichově. Za 1. republiky působil na německém velvyslanectví v Praze, kterou miloval. Vyprávěl mi mnoho zajímavého z Pražského povstání v květnu 1945. V samotné Praze měli Němci na 30 tisíc vojáků, dobře vyzbrojených, a z východních Čech se valila na Prahu milionová armáda maršála von Schörnera, která se chtěla dostat za každou cenu do amerického zajetí k Plzni, kde se nacházela armáda generála Pattona, i za cenu velkého krveprolití Pražanů a srovnání Prahy se zemí, jako to provedli Němci s Varšavou. Jeho zásluhou se nedostal maršál Schörner se svou armádou do Prahy, z Lázní Velichovek, kde byl generální štáb Schörnerovy armády, když po zdoluhavých jednáních s Českou národní radou uzavřel 8. května kapitulaci. Nakonec mi doslova řekl:*

'Viš, nic jsem nikdy neměl proti Čechům, ale to, že mi syna, poručíka Wehrmachtu, v Dejvicích chytli, pověsili na kandelábr a podpálili, to vám odpustit nemohu.' Jako otec jsem ho plně chápal.“

Velitelem povstalců v Praze byl generál Karel Kutlvašr, ruský legionář, jenž prodělal sibiřskou anabázi. V zoufalé situaci květnového povstání, když rozhlas žádal o pomoc, Vlasovci přišli na pouhé zavolání státního rozhlasu. Padlo jich na 300. Byli to stateční lidé a generál Kutlvašr si jich vážil, ne však Smrkovský, komunistický agent Moskvy, který měl pod palcem Českou národní radu. Ten chtěl, aby se v Praze stále bojovalo, aby nás pak osvobodila Rudá armáda, jako se to Sověty udělalo s Varšavou – nejdříve vykrváčet a pak přispěchat na pomoc. Tohle počínání generála Kutlvašra mu komunisti a Moskva nemohli zapomenout. Po únoru 1948 byl odsouzen na doživotí – za to, že Rudá armáda přijela 9. května do svobodné Prahy.

Mladý katolický kněz ThDr. Antonín Huvar poznal generála Toussainta taky ve věznici Bory a napsal o něm: *„Světlou postavou na oddělení D1 byl v té době 1948-49 generál Toussaint. Byl velmi příjemný v hovorech, skromný ve vystupování a v každém ohledu nejsečtější ze všech vysokých důstojníků, s nimiž sdílel stejnou celu. Byl to výsměch dějin, když seděli vedle sebe generál, jenž vedl kapitulaci německé armády v Čechách, plukovník Kadaňka, který podepisoval za českou stranu stejný dokument, generálové Přikryl, Pelich, Janoušek, zástupci naší vlády a docela svorně hovořili o všech otázkách, které se týkaly světové politiky. Všichni se shodli v jednom – Sověty není možno udolat, pokud se to nepodaří s pomocí Západu ještě do roku 1952. V tomto ohledu se divil vždy generál Toussaint naivitě nebo prostému myšlení našich důstojníků, kteří své soudy podrobovali přání a mysleli, že je možno s bolševiky být hotovi jenom proto, že nám to vyhovuje nebo že si to přejeme. Říkal zcela otevřeně: 'Pokud se to nepodaří až po Ural do roku 1952, budete se vy i celá Evropa ještě po padesáti letech vroucně modlit o to, aby vás Pán Bůh vysvobodil od tohoto jařma.'* A nemýlil se v ničem, jenom v tom, že jsme se za tu dobu odnaučili modlit, takže jsme se nemodlili, nýbrž jenom čekali a skoro zoufali, nebo jsme považovali poměry za natolik neměnné, že jsme se vzdávali veškeré naděje.

V Plzni na Borech vykonstruované povstání, ve kterém přišlo o život více lidí, mezi nimi i poslanec Broj, major generálního štábu Černý, dozorce Petelík. Všichni bachaři, kteří se zúčastnili tohoto honu, byli povyšováni i o více stupňů, nepohodlní vyletěli nebo byli zavřeni a nastal teror nemající obdoby. I rodiny bachařů se připojovaly a když zazníval nárek mláčených z korekcí, dodávaly báby z bachařských domů odvahu svým manželům: 'Jen se nebojte, zabijte ty svině, které nám závidí naši lidově demokratickou blahobytnou republiku!' A i jinými větami chtěly též být při tom, když se hubila reakce. Bylo všechno slyšet, i nárek z korekcí a hyenní hlasy těch hnusných bab z Plzně.“ (A. Huvar, *Střepy*, str. 51-53)

Když zhebnul velký Stalin-Džugašvili, byl vyhlášen třídenní státní smutek. Jenže to netrvalo dlouho a zhebnul první dělnický prezident Klement Gottwald a byl vyhlášen nový třídenní státní smutek. Po Gottwaldovi brzo následovala tučná Marta Gottwaldová, ale to už bylo bez státního smutku.

Třídenní státní smutek je opět na scéně.

„Za nějakou dobu, když už jsem byl v jiné věznici, jsem se dozvěděl, že generál Rudolf Toussaint byl odtransportován do NSR v rámci Adenauerovy návštěvy Kremle a uzavření smlouvy o propuštění všech německých zajatců z války, kteří skončili ve vězeních komunismu.“

Zapomenutý hrdina z 2. světové války

MUDr. Jaroslav Lhotka; leden 2012

(13)

Pan plukovník František Hynek, rodák z Dřevěnice u Jičína, maturoval v r. 1929 na jičínském Lepařově gymnáziu. Účastnil se zahraničního odboje jako voják a v r. 1949 byl odsouzen z velezrady. V květnu 1960 byl propuštěn na amnestii prezidenta republiky s podlomeným zdravím. Když se v r. 1967 dostavil před posudkovou zdravotní komisí, jaké bylo shledání s kamarádem z doby studia na Lepařově gymnáziu, teď už ve funkci posudkového lékaře OÚNZ Jičín, MUDr. Miloslavem Měšťanem. Požádal posudkovou komisí v květnu 1968, aby dopisem informovala prezidenta republiky, generála Ludvíka Svobodu, o jeho zdravotním stavu. Pan MUDr. Měšťan a pan MUDr. Hruša mu vyšli vstříc a mně se dostal do rukou nanečisto napsaný dopis prezidentu republiky datovaný 14.5.1968 v tomto znění:

Vážený pane presidente,

dostavil se k nám bývalý plukovník čsl. armády František Hynek, t.č. bytem v Dětenicích, který Vás v těchto dnech navštíví. Žádal nás, abychom Vás tímto dopisem informovali o jeho zdravotním stavu.

Jak je nám známo, zúčastnil se plukovník Hynek zahraničního odboje ve Francii, Anglii a SSSR, má vysoká válečná vyznamenání spojeneckých armád a všechna naše dosažitelná vyznamenání a řády po návratu do vlasti.

Jako zahraniční voják byl pak 16. 5. 1949 souzen pro velezradu a odsouzen k 25 letům těžkého žaláře. Strávil po všech našich velkých věznicích, kromě Kartouz, 11 roků a 6 dní. Byl propuštěn v květnu 1960, při první amnestii. Během pobytu ve věznicích opakovaně onemocněl zánětem plic a pohrudnic. Po návratu z vězení, pochopitelně jako velká většina jiných propuštěných vězňů, nemohl žádné jen trochu přiměřené zaměstnání ke svému zdravotnímu stavu dostat. Nastoupil proto do slévárny ČKD Praha, kde pracoval asi 4 roky. Poněvadž prodělal opakované záněty dýchacích cest, byl postižen trvalými následky, takže nesnášel práci ve slévárně a tudíž nastoupil jako cestář státních silnic v Dětenicích u Libáně, okres Jičín, v r. 1965. Trvalé následky onemocnění ve věznicích se pochopitelně zhoršily nevhodnou pracovní zátěží natolik, že byl od 26. 9. 1967 uznán práce neschopným pro dechovou nedostatečnost s velmi špatnou adaptací, zvláště při pohybu s astmatickými obtížemi a pro vleklou vředovou žaludeční chorobu. Několikaměsíční klid se dosud projevil příznivějším váhovým přírůstkem. Po návratu z věznic vážil 50 kg, nyní 62 kg. Poněvadž jde o trvalé následky, bylo po jeho zneschopnění v září 1967 po lékařské stránce dohodnuto, že bude ponechán celý rok v pracovní neschopnosti a pak převeden do plného invalidního důchodu. Toto bylo zamýšleno v době, kdy se ještě nerýsoval obrodný proces. Jsme toho názoru, že plukovník Hynek bude nepochybně rehabilitován a z toho důvodu jsme rozhodnutí ponechat ho v pracovní neschopnosti až do doby, kdy bude převeden do normálního vojenského důchodu. Jsme toho názoru, že on při svých zásluhách v zahraničních armádách by si to zvláště zasloužil. Znal jsem dobře i jeho rodiče, kteří byli německé národnosti, ale všechny jejich 4 děti navštěvovaly jen české školy. Při našem náhodném setkání na podzim r. 1939 v restauraci „U Fleků“ se jeho sourozenci přihlásili k Němcům. V domnění, že i Franta je v německé armádě, jsem se ho zeptal, proč není v polní německé šedi. Odpověděl mi, že přísahal jedné armádě a té že zůstane věrný. Nato v prosinci téhož roku ilegálně opustil protektorát...

Proč jsem psal o plukovníku Hynkovi? V Jičíně dodnes „straší“ přežívající název ulice po bolševikovi a pronásledovateli bělogvardějců po 1. sv. válce, maršálu Koněvovi. I když za éry OF po listopadu 1989 došlo k přejmenování Gottwaldova náměstí na Valdštejnovo, dodnes přežívá ulice maršála Koněva; výmluvu si vedení města našlo, když jsem na to poukázal – prý by si museli podnikatelé v této ulici předělávat na úřadech dokumenty související s podnikáním.

Hrdinu město Jičín má a je jím plukovník František Hynek. MUDr. Měšťan a MUDr. Hruška, obvodní lékař v Osenicích, ke kterému obvodem spadal jako pacient plk. Hynek, už nežijí. Žije jen dcera posudkového lékaře MUDr. Měšťana a ta jako já ví, že to, co jsem napsal o plukovníku Hynkovi se zakládá na pravdě. Nesmíme zapomínat na opravdové hrdiny, kteří bojovali se zbraní v ruce, často padli pro Vlast, abychom my žili. Zaslouhují si posmrtnou úctu.

Řád kontra chaos

MUDr. Jaroslav Lhotka; leden 2012

...

(14)

Svobodu jsme si jako národ vydobili v novodobých dějinách díky chrabrosti legionářů, kdy jsme politicky pochopili, že naše místo po 300 letech područí pod Habsburky je na straně válčících armád Dohody v 1. světové válce. Tedy nejenom zásluha TGM. Tak se zrodil 1. odboj legionářský od r. 1914.

Poválečná řevnivost politických stran na uspořádání státu rozdělila společnost, která postrádala nadstranického ideového vůdce, jenž by dokázal sjednotit politicky národ v době, kdy se chaos stal hybnou silou bolševismu, nacismu a fašismu, vycházející z prohnitého liberalismu. K tomu velkou měrou napomohla světová ekonomická krize třicátých let, která se přelila z USA do západní Evropy.

Místo abychom táhli za jeden konec provazu, ohební politici vyráběli na zakázku Pražského hradu a podhradí pomlouvačné škváry proti Gajdovi (těch se drží v Historickém ústavu Akademie věd podnes), Kramářovi, Stříbrnému. V prosinci 1933 zemřel republikán Antonín Švehla. Ten měl státnické vlohy na rozdíl od TGM a změnil by běh politických událostí doma, zejména proti nově vzniklé Henleinově sudetské straně. Masaryk s Benešem věnovali místo toho pozornost Gajdovi a jeho NOF, jak mu podříznout větev. Pak se na to oba koukali, když Henleinova strana ve volbách v r. 1935 dostala 44 poslaneckých mandátů a začala si diktovat podmínky. V těchto volbách propadlo seskupení stran pod Kramářem a Stříbrným v Národním sjednocení. Tehdy Kramář pronesl památnou větu: „**Tenhle národ je bahno!**“ A nemýlil se!

Mnichov 1938 byl důsledek evropské zednářské politiky, která se ukázala ve své nahotě už v červenci 1932, když francouzský ministerský předseda, radikální socialista Eduard Herriot řekl novinářům ve švýcarském Lausanne po schůzce s evropskými státníky, že Německu se snižují válečné reparace z 30 miliard zlatých marek, tj. 240 miliard našich předválečných korun, na 3 miliardy zlatých marek, splatných po 3 letech moratoria ještě po 37 letech (tj. do roku 1972). Lausaneckou dohodu podepsal za ČSR ministr zahraničí Beneš, podřízený zednáři Herriotovi v zednářské lóži. Hitler pak 10.7.1932 prohlásil v Berchtesgaden: „Naši odpůrci mohou být vděční Pánubohu, že vládou Papenovou jim poskytl krátkou šibeniční lhůtu a nikoliv ihned režim národních socialistů. Lausanecká smlouva, která nám dnes ukládá

k placení tři miliardy ještě, neuloží nám za šest měsíců již ani tři marky.“ (Národní listy, červenec 1932)

Hitlera si vypěstovali sami zednáři ke své podobě. Mnichov 1938 byl vyvrcholením zednářské politiky západních velmocí Francie a V. Británie a jepičí život Druhé republiky pramenil z nemohoucnosti zkorumpovaných politických stran prohnilé západní demokracie. Následná nacistická okupace 15.3.1939, pak první příznaky zákeřné, vleklé choroby-kolaborace, provázená závistí a sobectvím malých lidí, přetrvaly po 2. sv. válce a objevily se v ukrutnostech, hrubosti a vulgárnosti jednání proti poraženým. Rudí gardisti ničili vše, co bylo funkční, uspořádané, čisté. RG, předvoj KSČ v r. 1945, v době revolučního kvasu, jenž trval příliš dlouho, pošlapal duši českého národa.

V prvních volbách po 2. sv. válce v r. 1946, volil téměř každý druhý občan v českých zemích komunisty v rámci čtyř povolených stran, organizovaných v NF.

Prý to byla lidová demokracie. Právo politicky rozhodnout se, co je v zájmu národa a státu, neměla poválečná společnost, ale KSČ a její zrádná ideologie. Nastaly zlaté časy komunistickým loupežníkům, vše podle vzoru Hada z Bible, prvního nepřítele Pravdy, jemuž se podrobili malověrní a bez víry, aby otevřeli přístup do svého nitra Zlu v podobě marxismu-leninismu.

Po listopadu 1989 se republika stala rejdištěm svobodných zednářů, pro zisk a moc. Když ji vysáli, tak provedli zadlužení státu. Je třeba oddlužit stát tak, že se navrátíme ke spravedlnosti. **Nespravedlivá vláda vnáší do společnosti chaos a s ním i mravní úpadek**, proto nemůže vést občany k dobrému a ctnostnému životu. Bez křesťanských hodnot budeme prožívat opět to, co prožily předchozí generace neponaučitelných snů o ideálech komunismu. Tato avantgarda intelektuálů, jak se mezi sebou nazývali, byli ve skutečnosti největšími hlupáky jaké zplodil svět, protože komunismus nelze reformovat, jako nelze předělat celé Marxovo a Leninovo učení, z něhož vyrostlo zhoubné dílo proti Bohu a lidství, popírající učení Ježíše Krista, Naděje lidstva. **Řád dává lidskému životu smysl**, vychází od Boha a je v nás, pokud máme víru v Krista, jako měli naši předkové na Svaté Rusi, když postavili první dva pluky legionářů – pluk sv. Václava a pluk svatých Cyrila a Metoděje. Příchodem TGM došlo k tragickému omylu – přejmenování obou pluků a vzniku Husitské divize. Od té doby to šlo s legionářskou slávou v Rusku s kopce dolů a byly velké ztráty na životech. **Na čtyři tisíce padlých ruských legionářů odpočívá v zemi a žádná polistopadová vláda na ně nevzpomene, ani prezident.**

Druhá republika, neprávem opomíjená

MUDr. Jaroslav Lhotka; leden 2012

...

(15)

Dnes je první republika, též nazývána Masarykovou, vydávána novými demokraty, v rouše beránka převlečeného, za demokratickou. Kdo zná pozadí oné demokracie, tak dobře ví, že tomu tak nikdy nebylo. Cenzura tisku byla tak tuhá, že jsme ji jako český národ neměli ani za Bachova absolutismu. Vlastním z této doby knihy, kde vlivem cenzury chybí i celé stránky. Vždycky když se politika dělá protinárodní, tak na ni doplácetí prostí čeští lidé s ctnostmi.

Těch pět měsíců Druhé republiky byla chvíle k duchovní obrodě. Udržela státní jednotu Čechů a Slováků a nezávislost na Říši, nedopustila, aby po moci ve státě sáhly nezodpovědné živly, kdy kolaborace s totalitní mocí je hybnou silou k destrukci národa. Po Mnichovu 1938 Voskovec s Werichem měli šaškovské vystoupení v jičínské Sokolovně, kde si kupletem „Konec je té naší vojenské slávy“ dělali posměch z čsl. armády. Tehdáž je národovci hnali z pódia až na nedaleké vlakové nádraží a házeli po nich kameny. Teď se museli rozhodnout, zda budou pracovat pro novou republiku. Zvolili odchod do emigrace spolu s Jaroslavem Ježkem. Židi v Bratislavě demonstrovali za připojení Bratislavy k Maďarsku. Tiso 8.12.1938 povolil vystěhování Židů z okupovaných území Maďary a Poláky a jejich přijetí zpět. Emigrovali ortodoxní a sionističtí Židi jako byl Ervin Exner (do USA, kde byl profesorem na univerzitách) nebo Eugen Löbl (do Londýna a zde poradcem Jana Masaryka). Začátkem října utekl socialista Hubert Ripka (nechvalně proslulý v NF po květnu 1945), JUDr. Ečer (do Londýna, aby po válce byl aktivně činný v Norimberku) a další, včetně JUDr. Jaroslava Stránského s rodinou (tvůrce retribučních dekretů).

Úřednická vláda generála Surového, jmenovaná prezidentem Benešem v září 1938, byla po abdikaci prezidenta Beneše 5. října vystřídána vládou republikána Rudolfa Berana a Surový si v ní udržel místo ministra národní obrany. Musel vydat Němcům výzbroj a výstroj v neporušeném stavu, že by stačila pro 42 divizí ve válečném stavu. I když to byla vláda nešťastníků, neměla až do konce svého působení, do okupace 15.3.1939, mezi sebou zaprodance Němců. Do úkolů, které stály nadlidské výkony pro umístění takového velkého množství našich lidí vyhnaných z pohraničí do vnitrozemí a získat pro ně ubytování a zaměstnání, ji posilovalo vědomí, že dosavadní vývoj státu pod Benešem byl strašlivým omylem. **Prezident dr. Emil Hácha byl zvolen hned napoprvé 272 hlasy.** Za svého kandidáta jej předem uznali slovenští a podkarpatští členové Národního shromáždění. Dominik Čipera, bývalý generální ředitel Baťových závodů, od r. 1932 starosta Zlína, byl jmenován ministrem veřejných prací ve vládě R.Berana, aby nebyla nezaměstnanost. Vůbec nikdo nebyl zatčen. Vláda mlčela, když komunističtí prominenti prchali do Moskvy, záhy po Mnichovu Gottwald, Šmeral, Kopecký, Slánský, Šverma. Zdeněk Nejedlý uprchl v noci po 15.3.1939. Ještě v březnu 1940 bez překážek vyšla tiskem Fučíkova „Božena Němcová bojující“, pod jménem autora a byla volně k dostání.

Pod ministerským předsedou Beranem se začal budovat anglický princip dvou stran – Strana národní jednoty (na podzim 1938 do ní vstoupil Gajda se svou skupinou), která do sebe pojala pravicové strany a **Národní strana práce** (spočívala na linii sociálně demokratické), jež se řídila ideologií prof. Josefa Macka. Jeho syn působil jako lingvista, byl pro otcovu korespondenci (měl kompromitující písemný materiál na dr. Ed.Beneše z mírové konference 1919 v Paříži) po květnu 1945 deportován z Paříže a dostal 20 let vězení. Bylo mu 35 let a byl to věřící katolík. Přítel Bureš se s ním setkal po r. 1948 na lágru Bytíz u Příbrami. 22. října 1938 se s dr. Benešem přišel rozloučit na Ruzyňské letiště plukovník Emanuel Moravec. Tím se prokázalo, že byl ve službách Beneše proti Gajdovi. Když byl Gajda propuštěn z armády a bylo s ním zahájeno trestní řízení, hlavním svědkem proti němu byl pak právě Moravec. Za tyto služby se Moravcovi dostalo cti velet jezdeckému oddílu, když v r. 1937 zemřel prezident T.G.Masaryk, kterého na poslední cestě doprovázel Emanuel Moravec s jezdeckým oddílem. Moravec byl svobodný zednář a v protektorátu se stal symbolem zrady. V r. 1926 byl generál Gajda degradován na vojína, ale za Druhé republiky byl rehabilitován. Za jeho působení se český fašismus v NOF stal výrazně protinacistický a vlastenecký, protizednářský, protikomunistický.

Prezident Druhé republiky JUDr. Emil Hácha byl člověk vysoce mravní a vzdělaný, věřící katolík. I když byla zakázána KSČ a komunistický tisk, mohly zmizet s vědomím a mlčením Beranovy vlády seznamy členů, kompromitující materiál a archivy donedávne protivládní činnosti, nechávali Židy na pokoji, árijské zákony nebyly vydány, na majetky Židů se

nesahalo. Přitom musel dobře vycházet s Říší, stejně jako celá vláda; i když opouštěli republiku potají komunisti spěchající do Moskvy pod bolševickou ochranu, nebyly jim činěny nesnáze. Ani židovským spisovatelům (Egon Hostovský, Viktor Fischl, Adolf Hoffmeister). Kam je táhlo srdce, tam mohli odejít bez obstrukcí. Mons. Jan Šrámek odjel za Benešem do Anglie.

Jiří Stříbrný nechal vydat „**Kramářův soud nad Benešem**“, který mu svěřil Kramář před svou smrtí, až přijde čas k jeho zveřejnění. A. Stříbrný, jako Kramářův kamarád ze strany Národního sjednocení, tuto knihu zveřejnil, nechal ji vytisknout, aby se národ dozvěděl konečně pravdu, kdo je dr. Edvard Beneš. To se mu stalo osudným po novém osvobození v květnu 1945. Byl odsouzen na doživotí, i když za protektorátu žil v ústraní. **Benešismus se stal národní chorobou.** Lékem na ni je pravda. Třeba ji poznat. Na lži nelze stavět budoucnost českého národa!

Rudolf Beran, ministerský předseda vlády Druhé republiky, po okupaci 15.3.1939 nevítal Hitlera na Pražském hradě, jak se mu dávalo za vinu po válce. Za měsíc po okupaci rezignoval a koncem r. 1939 byl zatčen a v r. 1940 odsouzen a vězněn do konce války. A přesto byl odsouzen retribučním dekretem na 20 let a komunisty po únoru 1948 na doživotí. **Dodnes nebyl zrehabilitován, stejně jako generál Jan Syrový!** Tak jakápak spravedlnost po sametové revoluci 1989, v čele s V. Havlem a jemu podobnými revolucionáři.

Adolf Hitler s ostatními nacisty nepotřebovali takovouto republiku. Přesto 5 měsíců jejího života nám ukázalo, že v jednotě je mravní síla národa před nacismem, komunismem a prohnílým svobodným zednářstvím.

Generál Vojechovský a Síčové

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(16)

Po Mnichovu 1938, kdy došlo ke vzniku Druhé republiky po okleštění (od Sudet), dostalo se Slováckům autonomie, jak bylo slíbeno v USA v Pittsburgské dohodě (květen 1918) před vyhlášením 28. října 1918 za vznik Československa. Tak vzniklo Česko-Slovensko, kdy Slováci měli Masarykem slíbenou autonomii, kterou jim nedal.

Už před Mnichovem bylo na Podkarpatské Rusi oživeno hnutí „Černosotněnců“. U nás bylo toto hnutí známo pod jménem „Síčové“. Usilovalo o odtržení Podkarpatské Rusi od Československa. Byly to zákeřné bandy, které páchaly sabotáže. Po jejich vůdci se bezvysledně pátralo a jejich destrukční činnost stále sílila. Rozebíraly tratě, vyhazovaly muniční sklady a tak napomáhaly destabilizovat Druhou republiku, Česko-Slovensko. Toto hnutí vzniklo na obranu carismu (černaja sotňa – černá stovka) za cara Mikuláše II.

Generál Prchala byl pověřen na Podkarpatské Rusi tyto bandy likvidovat. Ani netušil, že za tímto hnutím stojí a organizuje ho generál Sergěj Vojechovský, bojovník na Rusi proti bolševikům. Když se Gajda rozešel s neschopným Kolčákem, stal se Vojechovský posledním velitelem ustupující národní armády. Po Kolčakově popravě bolševiky odplul s mnoha jinými do emigrace, část odešla do Jižní Ameriky a část do Francie. Vojechovský si zachránil holý život, nic víc.

Generál Gajda byl lidový člověk a oblíbený, nikoliv však u komunistů a socialistů. Rád po schůzi pobesedoval s legionáři i bývalými rakouskými vojáky. Jednou vyprávěl, že ruští emigranti, pokud si zachránili holé životy, mohli pracovat v dolech, kamenolomech,

v zemědělství. Kdo měl sebou zlato, mohl podnikat. V r. 1921, když generál Gajda nastoupil na maršálskou školu v Paříži, zastavil se u muže, jenž seděl na třínožce a leštil boty chodcům. Zastavil se u něho a strnul – poslední ruský velitel národní armády, generál Vojcechovský, leštil boty. Gajda se ho ujal a vzal ho sebou do Československa. Podporoval ho a nakonec mu zajistil velitelství brigády v Užhorodě na Podkarpatské Rusi. Gajdovým vlivem byl dokonce povýšen na divizního generála. Dotáhl to až na armádního generála, generál Prchala ale ne, ten zůstal divizionářem. Nakonec byl jmenován zemským vojenským velitelem v Brně. V r. 1938 začal organizovat na Podkarpatské Rusi „Černosotněnce“, usilující o odtržení Podkarpatské Rusi. Generál Prchala nechal rázně potírat tyto bandy spolupracující s Maďary. Dělostřelectvem osolil Maďary a zajistil průchod armády z části do Polska a z větší části do Rumunska a odtud na Blízký východ. Prchalovci v počtu několika tisíc se stali jádrem čsl. armády na Blízkém východě v bojích s Němci.

Za druhé světové války měl generál Vojcechovský klid, jako všichni ruští emigranti u nás, protože Němci bojovali proti bolševikům a jejich přátelům (Benešovcům). Klid měl až do rudého osvobození v roce 1945. Byl zpočátku využit v Brně jako tlumočnick při jednáních s našimi úřady. Po skončení spadla klec, černosotněnství ho po skončení války nezachránilo, Benešem byl vydán NKVD a pak zlikvidován. Údajně měl být oběšen v roce 1947. Jako ataman Semenov, kterého po válce chytili v Mandžusku.

Generála Prchalu odmítla V. Británie po válce vydat do Československa, kde byl v nepřítomnosti odsouzen ke 20 letům žaláře, degradaci a propadnutí majetku. Takto se po válce uklízeli lidé nepohodlní pro Národní frontu. Byla to předehra ke komunistické likvidaci politických odpůrců a zabavení jejich majetků.

Stát na zkoušku

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(17)

Gajda na schůzích NOF říkal, že Masaryk nese vinu, že nepovolil na začátku bolševického trojčení v Petrohradě roku 1917 zásah legionářů, neboť by to byl konec revoluce. Gajda, v hodnosti kapitána legií, měl v této věci ostrý výstup s prof. Masarykem v Nové Čartoriji. Od té doby se oba neměli navzájem v lásce. Masaryk nikdy nebojoval se zbraní v ruce a ještě k tomu neměl politický rozhled, neboť po celou dobu pobytu v Rusku stranil bolševikům. I u prezidenta Wilsona.

Rozparcelováním Rakouské monarchie, která udržovala po staletí rovnováhu v Evropě, ukázalo se, že zde vznikl „stát na zkoušku“ – Československo. Proto západní mocnosti poslali k nám své pozorovatele, jak si vedeme po získání svobody. Francie k nám poslala generála Pellého, pak generála Mittelhausera a nakonec generála Fauchera. Z Anglie tu byl až do Mnichova Sir Bruce Lockhardt. Přišel do ČSR po pádu bílého admirála Kolčaka. Kolčak byl dobrý černomořský admirál, ale neschopný politik. Měl za náčelníka generálního štábu tajného bolševika, generála Lebeděva. Gajda Kolčaka tehdy varoval, ale Kolčak ho neposlechl. Proto Gajda od Kolčaka odešel.

V r. 1921 napsal tajemník ministra zahraničí Francie Délbos brožurku s názvem „Stát na zkoušku“. Policie na rozkaz shora tuto brožurku zabavovala, neboť na to tlačil klan banditů zleva. V této brožurce bylo mimo jiné napsáno, že se do čela tohoto vyumělkovaného státního útvaru postavil houf politických dobrodruhů, kasinových hráčů, až na několik výjimek (dle mého soudu Kramář, Rašín, Švehla, Stříbrný), které lze označit za politiky mající vlohy řídit

stát. Pravdou je, že Masaryk byl proto nucen prezentovat se na veřejnosti jako člověk morální a zásadový. To byla jedna strana tváře Masaryka, patrně zděděná geneticky po matce, křesťance. Druhá strana tváře Masaryka byla po otci Rödlichovi a šlo o hroznou povýšenost nad druhými hraničící s opovrhováním prostými lidmi, jak bylo vidět při jedné demonstraci zemědělců před Pražským hradem kolem roku 1923, o kterých se hanlivě vyjádřil (ve smyslu chrochtajících vepřů) svému komorníkovi. To se předávalo z generace na generaci, protože jedině ústně bylo možno zachovat negativní vlastnosti TGM, když zde řádila tuhá cenzura chránící prezidenta Osvoboditele (jako dnes V. Havla). Kritizovat Masaryka na veřejnosti hraničilo se soudem. Takové případy projednávané soudní cestou zde byly (Jakub Deml). Masaryk vyhrával prezidentské volby vždy s odřenyými zády. V r. 1927 by Masaryk zvolen nebyl, tehdy by Švehla dostal 65% hlasů. Švehla se vzdal kandidatury ve prospěch Masaryka. Doma mu proto manželka vyhubovala. Mluvil o tom mladý Antonín Švehla, po r. 1948 uvězněný s Václavem Burešem. Pod Švehlou by tehdy došlo k vytvoření „Středoevropské spolkové republiky“, jak si v duchu přál i prezident Wilson. Mohli jsme být druhé Švýcarsko a Hitler by zmizel ze scény, k sudetské krizi by nedošlo a Beneš by nemohl pokračovat v intrikářství, jak se projevoval už od 1. světové války. Sudety se staly pro Čechy sudem střelného prachu a dodnes není politicky nic vyřešeno, vše závisí, kdy dojde v rámci spravedlnosti k prolomení Benešových retribučních dekretů na podkladě znalosti historie. I prezident Klaus se toho bojí jako čert kříže. A tak budeme čekat, jak zasáhne Nemesis, když většina lidí nezná historii v její pravdě. Stát na zkoušku má od roku 1918 teď další etnikum navíc – Cikány, dnes Romy.

Prof. MUDr. Antonín Fingerland a Klement Gottwald

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(18)

Psal se rok 1953. Začátkem března zemřel „velký lodivod míru a učitel národů“ J.V. Stalin. Jeho pohřbu se účastnil v Moskvě „první dělnický prezident“ Klement Gottwald. Víím, že jako vyučený truhlářský dělník toho ve své profesi moc nedokázal, proto se dal na politickou kariéru bolševika. Svou chorobu syfilis tajil a až na několik výjimek (Slánský, Kopecký) o ní nikdo nevěděl. Když se choroba dostala do svého druhého stádia, letěl na pohřeb velkého Stalina. Při návratu a vystoupení z letadla na Ruzyňském letišti došlo k prasknutí aorty a náhlému silnému krvácení, po němž následovala už jen smrt. Mezi vládnoucími komunistickými bossy nastalo zděšení a přivolání sovětští patologové provedli pitvu. Z našich patologů mohl být účasten pitvy jako divák jen prof. MUDr. Heřman Šíkl z pražského patologického ústavu. Vše bylo státním tajemstvím, aby pravda nevyšla na světlo.

Shodou okolností zemřel skoro ve stejné době v hradecké nemocnici na stejnou chorobu, též ve druhém stádiu, taky jmenovec velkého Gottwalda. Když byla přednáška na patologii o syfilis, demonstroval pan prof. MUDr. Fingerland pro studenty třetího ročníku medicíny případ hradeckého pacienta Gottwalda a srovnával ho s tím samým případem prezidenta Gottwalda „post mortem“. Nakonec přednášku dovršil o třetím stádiu syfilis, paralýzu mozku, na kterou zemřel strůjce VŘSR velký V.I. Lenin alias Uljanov, Zederblum. Byl z toho mezi studenty velký poprask a tehdejší plukovník MUDr. Fingerland byl pozván na kobereček před politického dozorce na klinice v Hradci Králové, proslulého dogmatika, generálmajora prof.

MUDr. Hybáška, vedoucího ORL oddělení VLA v Hradci Králové. Dostal zákaz vyučovat mediky a přednášet jim.

A jak to dopadlo s osobním lékařem prezidenta Gottwalda? Profesor MUDr. Haškovec byl zatčen, odsouzen do vězení a jeho „výzkumný ústav“ zakázán. Profesor Haškovec v anamnéze předpokládal, že Gottwald neprodělal pohlavní chorobu a tak neudělal Bordet-Wassermannovu zkoušku krve na syfilis, která byla ze zákona povinná u každého pacienta.

S panem profesorem MUDr. Fingerlandem jsem se setkal osobně v jeho bytě v Jičíně, kam zajížděl o víkendu ke své sestře zejména poté, co zemřela jeho manželka. Vyprávěl mi opět celý příběh, co se tradovalo mezi studenty. Nebyl komunistou, proto dostal politický dohled v osobě docenta MUDr. Vladimíra Vortela, jenž byl v době Husákovy normalizace vyhozen z patologického ústavu. Oba vyučující byli dobrými učiteli patologie. Pan profesor Fingerland se dožil pozeňnaného věku 99 let, poznal mě, když jsem začal dělat do politiky jako republikán, měl výtečnou paměť, alespoň na mne, když byl prohlášen čestným občanem města Jičína, kde se narodil v roce 1900. Jeho fotodokumentace starého Jičína je dnes součástí výstavy o městě Jičíně a jeho okolí. Byla to jeho záliba vedle patologie.

Co scházelo v britském dokumentu o Chorvatsku z 2. světové války

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(19)

ČT2 odvysílala dne 23. ledna 2012 britský dokument o Chorvatsku, který záměrně vykreslil situaci za války jednostranně, jako kdyby za masové vraždy mohli jen ti zlí Ustašovci (zmíněný Dinko Šakič) a katolická církev v čele se záhřebským arcibiskupem Alojziem Stepinacem. Se stejným nadšením vraždili také Titovi komunističtí banditi a vraždění se u nich stupňovalo, čím víc se blížil konec války v Chorvatsku a v ostatních částech bývalé Jugoslávie.

V roce 1945 Titovi partyzáni spáchali nejenom na vojácích nezávislého státu Chorvatsko, ale i na civilistech korutanském Bleiburgu masové vraždy, když tito byli britskými vojáky odzbrojeni, protože prchali před komunisty, čímž byli následně vydáni napospas krvelačným Titovým bandám. Současný počet obětí „bleiburského masakru“ je na 200.000 ve společných hrobech. Byl to masakr, který zanechal v Evropě temné místo pro údajné spojenectví Západu se Stalinem a Titem za války. Zběsilý teror Tita vůči katolíkům probíhal po celá čtyřicátá léta minulého století. Chorvatští katoličtí kněží a laici byli zabíjeni po celém Chorvatsku ještě v roce 1947. Do dnešního dne bylo odkryto na 600 masových hrobů, což pokračuje i na Slovinsku. Ti, kteří přežili, byli potom v pochodech smrti (jako za nacistů) hnáni dále do východních oblastí Jugoslávie.

V chorvatském poutním místě Marija Bistrica byl Janem Pavlem II. beatifikován dne 3. října 1998 arcibiskup, kardinál Stepinac, oběť komunistického pronásledování režimu Titových komunistů. Titovi banditi vraždili nejenom v Chorvatsku, ale i ve Slovinsku, Bosně, Hercegovině, dalmatské a istrijské Itálii, Němce v Banátu. Tito dostal přezdívku „krvelačný pes“ od svých soukmenovců, když se rozešel se Stalinem.

Kdo byl Josip Broz Tito? Neslovan, narodil se v Haliči židovským rodičům a původně se jmenoval Josif Walter Weiss. Do roku 1935 byl agentem sovětské tajné služby (prof.dr. Josef Kalvoda). Do Jugoslávie byl implantován Moskvou k rozkladu království Jugoslávie (vzniklého po 1. sv. válce). Titova vláda byla ukázkovým případem sebranky internacionálních zabijáků ze všech částí Evropy podle marx-leninského učení. Generálním

tajemníkem komunistické strany Jugoslávie byl Moses Pijade, neslovanského původu, odněkud ze Španělska, implantovaný Moskvou jako bývalý rudý republikán, ministrem zahraničí byl Kardelj, pravým jménem Kardaly nebo Kardayl a pocházel z Maďarska, stálým zástupcem Jugoslávie v OSN byl Bebler a ten pocházel z Rakouska. Obávaným ministrem vnitra byl Rankovič, ve skutečnosti se jmenoval Rankau a též pocházel z Rakouska. Ten byl klíčovou postavou komunistického teroru proti katolíkům v Chorvatsku, se svou tajnou policií, po válce zreorganizovanou a obávanou OZNA (Odjeljenje za zaštitu naroda), v jejímž čele stál až do roku 1966.

Dne 13. června 2010 byl blahoslaven papežem Benediktem XVI. Lojze Grozde, zavražděný komunistickými partyzány v roce 1943, protože u něho našli misál, od Kempenského Následování Krista a knížku Panna Maria Fatimská.

Případ generála Aloise Podhajského

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(20)

Generál Adolf Podhajský, za 1. světové války velitel 26. střelecké divize na italské frontě v hodnosti c.k. polního podmaršála, byl v listopadu 1918 převzat pro svoji loyaltitu za války, ale také pro svou vysokou vojenskou znalost, do služeb československé armády. Dne 9.12.1918 z příkazu ministra národní obrany Václava Klobáče jmenován zemským vojenským velitelem pro Moravu a Slezsko. V době vládní krize v r. 1926, kdy byla prezidentem Masarykem jmenována druhá úřední vláda Jana Černého, uvažovalo se o jmenování generála Podhajského ministrem národní obrany. Prezident Masaryk se však netajil odporem k bývalému c.k. podmaršálu rakouské monarchie. Rozhodl se pro generála Jana Syrového, tehdy již ve službách svobodného zednářství, náčelníka generálního štábu čsl. armády. Do uvolněné funkce po generálu Syrovém byl jmenován první zástupce náčelníka generálního štábu generál Radola Gajda. Jmenování generála Gajdy vadilo levicovému seskupení politiků. Začal proto hon na Gajdu. Po nuceném odchodu generála Gajdy na dovolenou z příkazu Masaryka začátkem července 1926 a následném vyloučení Gajdy z čsl. armády, byl generál Podhajský dnem 1. září 1926 ustanoven náčelníkem generálního štábu čsl. armády. Podhajský nebyl tímto jmenováním potěšen. Dobře věděl, za jakých okolností byl zbaven generál Gajda tohoto místa a tušil, že ani on by nebyl poddajným generálem pro Masarykovu a Benešovu zednářskou činnost, natož aby vstoupil do zednářské lóže. Naštěstí úřad zastával jen krátkou dobu, do 12. října 1926. Po skončení úřednické vlády Jana Černého uvolnil místo generálu Syrovému.

Úřad generálního inspektora branné moci zastával Svatopluk Machar, básník a vlastenec, záložní c.k. důstojník. Jednání o jmenování Podhajského generálním inspektorem se vleklo pro záporný postoj vedoucího francouzské vojenské mise u nás, generála Fauchera. Tehdy ministr národní obrany František Udržal, republikán, využil nepřítomnosti prezidenta Masaryka, jenž se léčil ve Francii po těžké nemoci (kostní TBC), vydal rozkaz, kterým se „reorganizoval“ úřad generálního inspektora čsl. branné moci a pověřil touto funkcí generála Aloise Podhajského. Oba totiž za války bojovali v rakouské armádě na italské frontě a Udržal byl Podhajskému nakloněn. Dnem 30.4.1927 byl Podhajský tedy touto funkcí pověřen. Tím byl vyšachován patriot Svatopluk Machar, jenž se netajil svým odporem k ministru Benešovi, v jehož službách Udržal působil.

Všenárodní koalice po volbách v r. 1925 trvala jen tři měsíce – od prosince 1925 do března 1926. V té době byl generál Gajda převelen z Košic, kde byl velitelem 11. divize, do Prahy na generální štáb. (Od 1. ledna 1926 – první zástupce náčelníka Hlavního štábu branné moci.) Stříbrný byl ministrem národní obrany. Rozpadem koalice Gajda poznal plán ministra Beneše na „oktroj ústav“. Obrátil se proto na generála Šnejdárka v domnění, že nezklame a připojí se k plánu na vojenský zásah a nastolení pořádku a práva pro ty, kdo bojovali za vlast ve válce. Šnejdárek to ale ohlásil Benešovi, rozjela se dezinformační kampaň a vše se svalilo na Gajdu a Stříbrného.

Generál Šnejdárek byl v zednářské lóži a podřízen Benešovi. To se nevědělo. Měl dvojí občanství a dvojí plat – jako francouzský důstojník a československý generál. To se taky nevědělo. Šnejdárek začal vojenskou kariéru před válkou, ve francouzské cizinecké legii, kam zběhnul z rakouské armády po defraudaci peněz eráru. Prozradil to Gajdovi generál Kadlec, ruský legionář, jenž byl před válkou v rakouské armádě. V r. 1925, po vstupu do zednářské lóže, byl jmenován zemským velitelem pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Šnejdárek neměl v lásce ruské legionáře, podle něho to byli vojenští diletanti a nikoliv profesionálové, jež si vojenské vzdělání teprve doplnovali po válce ve Francii. U mužstva byl ale oblíbený.

Masaryk po svém znovuzvolení prezidentem v r. 1927 potvrdil generála Podhajského v nové funkci generálního inspektora se zvláštní výhradou, že bude vyloučen z pravidelných vojenských audiencí u prezidenta, kterých se účastní ministr národní obrany, náčelník generálního štábu a vedoucí francouzské vojenské mise v ČSR. Tak se i stalo!

Kdo byl major Ivan Štefl

MUDr. Jaroslav Lhotka; 2012

(21)

Ivan Štefl, major rakouské armády, přeběhl na západní frontě v r. 1915 k Francouzům. Byl tedy ve francouzských legiích důstojníkem s nejvyšším vojenským vzděláním. Stal se velitelem naší „Roty Nazdar“. Je znázorněn na čsl. poštovní známce z První republiky „Arras“ s papachou na hlavě a s knírem.

Štefl se osobně znal s generálem M.R. Štefáníkem a jezdil k němu na dovolenou do Itálie, kde byl Štefáník zasnouben s italskou markýzou, věřící katoličkou. Pod jejím vlivem se stal nepřitelem svobodných zednářů a měl dobré diplomatické styky s Vatikánem, na rozdíl od Beneše a prof. Masaryka. Nevěděl však v té době, že Masaryk a Beneš byli již ve službách svobodného zednářství a plánů na uspořádání nové Evropy, což bylo v rozporu se Štefáníkovými ideály.

Před svým odjezdem na ruskou frontu k ruským legiím (listopad 1918) na schůzi svolané majorem Šteflem do Švýcarska, požadoval od dr. Beneše vyúčtování nákladů na existenci legií, za přítomnosti dalších představitelů našeho národněosvobozeneckého hnutí, kde byl přítomen i cestovatel Jižní Ameriky Alberto Vojtěch Frič. S Fričem se proto počítalo do funkce konzula pro Jižní Ameriku. Nakonec se jím nestal, místo něho byl jmenován švagr agrárníka Bradáče, František Jílek. Bureš se s ním setkal ve vězení po r. 1945. Beneš měl na schůzce předložit vyúčtování sbírky amerických Slováků a Čechů, které mělo zádrhel – scházelo kolem 6 milionů dolarů. Došlo k ostré výměně názorů mezi Štefáníkem a Benešem. Nato Štefl vytáhl z aktovky pařížský deník „Petit Parisien“, kde stálo napsáno, že Beneš prohrál nesmírnou sumu peněz v ruletě v pařížském kasinu. Beneš byl mezi francouzskými

legionáři znalými poměrů nazýván „ruletový král“, jako vášnivý hráč kasina. Frič vše vyslechl, i konec hádky se slovy Beneše: „To ti, Milane, nezapomenu!“, aby tuto epizodu popsal v brožurce „Zločinec číslo jedna“, kterou vydal po válce jako soukromý tisk pro sběratele kaktusů, kde byl předsedou spolku kaktusářů.

Proto žádný poctivý francouzský legionář nectil dr. Beneše. Pro Friče, kdyby nezemřel za 2. svět. války, kriminál by ho neminul dle retribučních dekretů. Frič, zajímavá osobnost se svými velkými klady a rysy. Vždy byl připraven bojovat proti lži, podvodu a darebáctví, jeden ze slavné plejády našich cestovatelů. Když mu po válce přišla zásilka kaktusů z Jižní Ameriky, nechali železničáři z příkazu ministra Beneše odstavit vagóny a kaktusy zmrzly. Byla to Benešova pomsta za Fričovu brožurku „Zločinec číslo jedna“, ve které vykreslil dr. Beneše. Nezapomínejme, že Beneš měl svou tajnou policii, financovanou z tajných fondů ministerstva zahraničí a byl v ní i generál Rambousek, otec Oty Rambouska, známého předsedy K 231 z Pražského jara 1968. Za 1. světové války byl A.V. Frič členem Maffie, tedy v úzkém kruhu vyvolených, s nimiž se počítalo do vysokých funkcí, bohužel bez politického zázemí a vlivu. Proto jeho funkci dostali agrárníci přetvoření v republikány, jmenovitě již zmíněny František Jílek, švagr agrárníka Bradáče.

Štefl měl důkazy, že příkaz k sestřelení letadla s generálem Štefánikem vydal dr. Beneš. Tehdy ve Švýcarsku Štefánik pohrozil Benešovi, že ho požene před veřejný národní tribunál. Proto se nesměl Štefánik navrátit do vlasti. Štefl měl za manželku Francouzku. Po válce, jako přítel Štefánika, se nesměl vrátit domů.

Postaral se o to Beneš a jmenoval ho vojenským attaché ve Francii. Po 2. svět. válce skončil jako konzul v Bukurešti, odkud jej komunista Vlado Clementis po smrti ministra zahraničních věcí Jana Masaryka v březnu 1948 povolal nazpět.

Štefl měl kromě toho doklady o jednání svobodných zednářů v Anglii s plukovníkem Františkem Moravcem (1899-1966), šéfem vojenské zpravodajské služby, oddaným Benešovým sluhou, o likvidaci Reinharda Heydricha. Po příletu na Ruzyňské letiště byl ihned na letišti zatčen. StB od něj chtěla jedinou věc – část archivu, kterou měl od 1. sv. války Štefl v držení. Když ji po 4 letech vyšetřovací vazby odmítal vydat, byl odsouzen na 20 let za špionáž.

Někdy v lednu nebo únoru 1952, dle sdělení Miroslava Dolejšího, otevřela StB vyšetřovací vazbu v Praze, v Bartolomějské ulici číslo 7. Tam Dolejšího s ostatními vězni převezli z Pankráce a Ruzyně, které v té době byly přeplněné vězni. Dostal se na celu, kde byl konzul Ivan Štefl, převezený z Pankráce. Ještě ho uviděl na TV obrazovce v době Pražského jara 1968. Patrně v té době vydal doklady o Benešovi do nepovolaných rukou, aby zločiny Beneše zmizely ze světa.

Další, kdo věděl, že letadlo se Štefánikem bude sestřeleno, byl generál Gibiš, velitel italských legií, kterému to sdělil major Štefl. Přijel pozdě na letiště, kdy letadlo Caproni bylo již ve vzduchu. Byl po válce, kolem roku 1925, propuštěn z čsl. armády. Gibiš potom založil hnutí „Červenobílých“, namířené proti zednářskému modrému klínu v naší státní vlajce po 28. říjnu 1918, proti jeho politice.

Karol Murgaš ze Slovenského státu byl jmenován prezidentem Tisem velvyslancem v Chorvatsku. Ten taky věděl o sestřelení letadla s generálem Štefánikem. Proto byl odsouzen po 2. svět. válce na 20 roků vězení. Potom emigroval (1968) za svým strýcem, katolickým knězem, do USA.

V českém národě se dodnes udržuje legenda o leteckém neštěstí, přestože byli svědci sestřelení letadla, které Benešova tajná policie nestačila zlikvidovat.

Mezinárodní spiknutí zločinců

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(22)

Kdyby nebyl ruský bolševismus s jeho předními představiteli (Lenin, Trocký) financován předními bankami sionismu, zkrachoval by. V USA to byly bankovní domy Kuhn a Loeb, Guggenheim (dnes podporují potratářskou politiku), bratři Lehmannovi (dnes způsobili ekonomickou krizi, která se přelila z USA do Evropy), v Londýně Speyer, v Paříži Gunzbourg, v Německu Warburg. Toto špinavé prádlo si musí Židé vyprat mezi sebou, jinak budeme dále prožívat období krize morálky.

Ruští legionáři, kteří prožili bolševické řádění v Kyjevě a viděli na vlastní oči, jaká zvěrstva páchali bolševici na zajatých legionářích, nemohli mlčet ani za 2. světové války a varovali národ před bolševismem a Stalinem. Valdická věznice jimi byla přeplněna po 2. světové válce na základě Benešových retribučních dekretů. Tak jsme se jako národ „odvděčili“ vítězům, aby se národ nesměl dozvědět pravdu. Umožnil to Košický vládní program Národní fronty.

Všechny revoluce, orientované na Kreml ve 20. století, a bylo jich hodně, nebyly ničím jiným nežli krvavými orgiemi proti odpůrcům komunismu. Když mučedníci pro víru v rudém Mexiku stáli pod šibenicemi, volali před popravou: „Ať žije Kristus Král!“ Nejinak tomu bylo ve španělské občanské válce (1936-1939), kde bylo zavražděno přes 100 tisíc katolíků. Proto tolik mučedníků pro víru je dodnes vynášeno papeži k Oltáři. Dodnes je živým tématem, proč řádili odpůrci Krista v katolickém Španělsku, když tam nebyla inkvizice. Jde o vzpouru mezinárodně organizovaného zločinu proti Řádu, která trvá celé 20. století a pokračuje dál i ve 21. Dodnes nebyly zpřístupněny kremelské archivy z doby bolševické revoluce. Kdyby tehdy dal profesor Masaryk na Gajdova slova, že zasáhne s legiemi v Petrohradu a do třech dnů udělá konec bolševickému trojčení, mohli jsme jako národ vejít do světové historie jako zachránci Evropy od komunismu. Levicově orientovaný Masaryk však chtěl opak – porážku carismu. Touto myšlenkou byl posedlý po celou dobu 1. světové války. Pak byl opěvován masarykovci jako „president Osvoboditel“. Ptám se: Od čeho? Od rakouské monarchie? Vždyť jsme po zrodu republiky dostali opět náhubek, cenzura byla tuhá, horší jak za Bachova absolutismu, ke korytům politiky se dostali ponejvíce ti, kdo se nezasloužili o nově vzniklý stát, nebojovali se zbraní v ruce proti nepřátelům, ale vyčkávali na vhodný čas.

Velká část carské aristokracie byla vyvražděna v obávaném vězení Taganka. Prvním jejím velitelem byl sionista Limbert. Vedle Taganky to byla Lubljanka, pověstné vězení v Moskvě na Dzeržinského náměstí. Dzeržinskij byl obávaný velitel ČEKY, Neslovan a pocházel z Haliče. Jeho původ se dodnes tají. Celý americký Hollywood byl zaplevelen marxleninskou ideologií. V podstatě jde o boj Zla s Dobrem, který jde dějinami lidstva od ukřižování Krista, jenž přinesl lidstvu Lásku, které se nedostává. To je ten podstatný rozdíl od starověku. Kristem začínají novodobé dějiny, nikoliv „naším letopočtem“.

V roce 1934 byl Sovětský svaz přijat do Společnosti národů za předsednictví ministra zahraničí Beneše. V roce 1936 z ČSR jezdili interbrigadisté na pomoc rudým republikánům zardousit katolicismus Španělska. Po sametové revoluci byli za tuto pomoc, pokud ještě žili, vyznamenáni na Pražském hradě.

V roce 1944 začala v USA akce násilné repatriace dvou milionů národních Rusů, kteří neměli nic společného s 2. světovou válkou. Ti z Rusů, kteří si snažili zachránit životy opuštěním lodí kotvících v přístavech, byli zastřeleni. Takový byl spojenec SSSR. V USA byl v té době

velvyslancem Litvinov, původním jménem Mayer Henschel Finkelsztajn, pravá ruka Stalina. Tento tloušťák měl dobré styky se sionisty na americkém ministerstvu zahraničí za Rooseveltova prezidentství. Násilné repatriace, napřímené proti demokracii, trvaly až do roku 1947. I ze Švédska jezdily po válce vlaky s dobytčími vagony přeplněnými ruskými zajatci, kteří utekli před bolševismem výměnou za uhlí.

Maršál Tito dostal hodnost i uniformu od Stalina. Skutečný Tito byl Chorvat a zemřel za španělské občanské války v roce 1939 v Barceloně. Ždanov, který se původně jmenoval Lifšic, byl krátce před svou likvidací Stalinem strůjcem rozhodnutí, jímž byl v roce 1948 maršál Tito vyloučen z Kominformy. Titoismus byl svým programem s krutostí metod v koncentračních táborech totožný s bolševismem. Poradcem Tita byl Ivo Vilibić, vlastním jménem Joseph Wilfan. Když v lednu 1950 přišel na Západ Bohumil Laušman, za alibi mu stačilo zatčení a poprava jeho zetě Jaromíra Nechánského, majora čsl. armády. Laušman pak odjel ke svému příteli maršálu Titovi a stal se jeho poradcem pro pětiletý hospodářský plán. Pod jeho vlivem si Jugoslávie podala v roce 1950 žádost o americkou pomoc, nejprve hospodářskou a v lednu 1951 i o vojenskou. Když Stalin prohlásil, že nevezme Tita zpět, Laušman odjel do Salzburku. Státní bezpečnost ho tajně převezla zpět do ČSR a zde byl pak ve vězení otráven.

Bohumil Laušman, poslední předseda ČSSD, nese vinu za to, že se tato strana v roce 1948 sloučila s KSČ. Jako ministr průmyslu se podílel na 25. únoru 1948. Jelikož byl mužem února, uprchlí vlastenci se na něho dívali jako na komunistického agenta. Již za První republiky byl vyhlášeným prospěchářem, jeho tchán byl starostou v Chrudimi a bíděně platil městské dělníky. **K jeho „učedníkům“ patřil Jiří Hájek, jenž si od komunistů v roce 1948 vysloužil poslanecký mandát. V Pražském jaru 1968 se potom stal ministrem zahraničí.**

Komunista Jaroslav Seifert zářil na rudé obloze nejdéle, až do doby Husákovy normalizace. V době, kdy ve Španělsku už dávno skončila občanská válka, měl ve Vysokém Mýtě besedu o literatuře. Několik žen, prý umělkyně, básnířek z Katalánie, mu přineslo v šedesátých letech kytici krásných rudých růží. Byly to členky FAI, s níž byl básník Seifert dlouhá léta ve styku. Kdo z přítomných mohl vědět, co je to za organizaci pod zkratkou FAI? Satanova „Fronte Anarquista Ibérica“ – Fronta anarchistů Iberského poloostrova. Seifert byl jejich ctitelem od roku 1936. Jeho básně o obraně Madridu rudými republikány jsme byli otravováni v padesátých letech na jedenáctiletkách. Prý se před Madridem bojovalo za Prahu. Nic ale o vraždění katolických duchovních a laiků tam nebylo. **Opakuji, že ve Španělsku bylo zavražděno přes 100.000 katolíků!** O tom současný svět neví?

Známý travič Berija zlikvidoval Dimitrova semínkem comotilu v jídle. Semínka mají háčky, přichytí se sliznice v žaludku, ze semínek se postupně vylučuje jedovatý alkaloid a po několika týdnech se umírá na otravu. Je to nenápadné a nevzbudí to žádné podezření.

Mezinárodní spiknutí zločinců je financováno kosmopolitními bankovními domy, které podporují rozvraty, revoluce a zlodějny za účelem zisku. Žijeme v období krize morálky.

Allendé kontra Pinochet

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(23)

Po skončení 2. světové války byla v ČSR nastolena vláda kolaborantů s komunisty pod označením Národní fronta. Začal proces vymývání mozků, už od školních let bylo školství v rukou komunistů a odchovanci ministra Zdeňka Nejedlého vychovali generaci neznalých

historie českého národa. Tvrdilo se, že 28. říjen nebyl vznikem Československa, ale dnem znárodnění, že bez VŘSR by nebylo 28. října 1918. Nastolením rudého teroru měla být PRAVDA umlčena navždy. Navíc 70. léta byla završením procesu tzv. normalizace, kdy bylo zlikvidováno zbytkové svobodné myšlení Brežněvovou doktrínou.

V první polovině 70. let probíhala v Kambodži genocida rudými kméry Pol Pota, kterému padlo za oběť na 2,5 milionů obyvatel. **Miliony obětí komunismu převyšují nacistické zločiny a přesto komunismus ve světě stále funguje.** Vojenský puč v roce 1973 v Chile, řízený generálem Augustem Pinochetem, je dodnes kritizován goebbelsovským způsobem, přičemž jde o necelé tři tisíce zabitých a zmizelých komunistů při záchraně demokracie před komunismem.

Marxista Allendé byl trojským koněm Kremlu do Latinské Ameriky. Když se dostal po volbách v roce 1970 v Chile k moci, začal ihned se socializací, jak jsme ji i my prožívali na svou vlastní kůži po 25. únoru 1948. Ze socialistického bloku proudila význačná finanční pomoc v tvrdé valutě pro Allendého kliku. Tu dostal již v předvolební kampani. Allendé byl sionista, implantovaný Moskvou, stejně jako byl sionistou Tito, implantovaný Moskvou do Jugoslávie a sionistka Dolores Ibaruri, implantovaná Moskvou do Španělska. Všichni měli za hlavní cíl způsobit rozvrat křesťanské morálky a náboženství s likvidací Církve. Ve španělské občanské válce (1936-1939) to svobodným zednářům nevyšlo. Proto dodnes nemůžou přijít generálu Francovi na jméno a pomluvy se stále udržují při životě, protože mnoho lidí nezná pravdivou historii. Historie je učitelkou života a když ji neznáme, snadno nás opijí rohlíkem.

Allendé byl původním povoláním učitel. V SSSR prošel marxleninskou záškodnickou školou. V Chile si po vyhraných prezidentských volbách vytvořil útvary lidových milicí a revoluční bojůvky. Ty měly přes 30 tisíc mužů, z toho počtu na 15 tisíc profesionálních zabijáků z Castrovy Kuby, Kolumbie, Mexika, Španělska. Latinská Amerika byla v té době ve varu, zaplavená ideologií „Proletáři všech zemí, spojte se pod rudou vlajkou komunismu“. Zatím chilská armáda měla ve zbrani 26 tisíc vojáků. Generalita kolem Pinocheta byla rozhodnuta znemožnit bolševizaci Chile, a proto v roce 1973 provedla vojenský převrat útokem na prezidentský palác, kde se zabarikádovali Allendovi stoupenci. Tehdy francouzský rozhlas vysílal zvukový přenos z bojů o prezidentský palác. Dav křičel: „Donde es Allendé?“ (Kde je Allendé?) a bojovníci, kteří útočili na palác odpovídali křikem: „Entre cuarentas putas en el palacio!“ (Mezi 40 kurvami v paláci!) Povyk byl doprovázen střelbou. Za chvíli vyhodili oknem mrtvolu Allenda.

Vdova po prezidentovi pak v Buenos Aires sdělila novinářům, že se Allendé zastřelil samopalem, který mu daroval Fidel Castro jako suvenýr z boje o kasárna Montana. Paní Allendová pak dostala při návštěvě Československa finanční pomoc od Husáka z kapes daňových poplatníků. Tak je to dodnes.

Během sedmi let nastolil diktátor Pinochet ekonomický zázrak a dovedl Chile k demokratickým volbám. Vzdal se dobrovolně prezidentského postu v roce 1991, jakmile zjistil, že Chile už není ve smrtelném nebezpečí politického a ekonomického rozvratu, aby mohla přijít o demokracii.

V žádné zemi neztřížil komunismus bez přednostního budování státní bezpečnosti. Proto také implantovaný Allendé prohrál, že neměl doposud státní bezpečnost a armádu pod svou pravomocí.

Generál Augusto Pinochet žil v letech 1915 až 2006.

Za vlády barbarů

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(24)

Prášily, obec na Šumavě, která jako jediná ze všech zničených šumavských obcí v padesátých letech povstala po pádu železné opony v roce 1989 ze sutin. Přispěla k tomu skutečnost, že, na rozdíl od zlikvidovaných obcí nacházejících se tehdy v zakázaném pohraničním pásmu, sloužila jako základna pro pohraniční stráž ve vojenském prostoru. Z Prášil zůstaly v padesátých letech jen tři budovy, včetně poničené fary, v jejímž sousedství před příchodem barbarů stával kostel. Ten byl jako první ze všech budov zničen tak důkladně, že po něm nezůstaly ani ruiny.

Když se měla zničit hospodářská a obytná stavení po německých starousedlících, nejprve posloužila jako terče k výcviku tankistů. Římskokatolická fara, která stojí sice v poničeném stavu dodnes, je důkazem, že zde před příchodem komunistů žil zbožný lid. Jde o jednopatrovou rozlehlou budovu, která v padesátých letech sloužila jako místo k seskokům parašutistů při výcviku a byla zčásti zničena. Freska na jejím čele je zakryta před totálním zničením igelitem, jak jsem ji viděl v roce 1998.

Na místním hřbitově se pochovávalo až do roku 1946, do skončení vysídlení německých starousedlíků. Hřbitov pak byl na začátku padesátých let zlikvidován, kříže byly přeráženy s náhrobky tak důkladně, že po obnově hřbitova v roce 1993 jen obrubníky hrobů připomínají, kde jsou pochováni Němci, kteří zde žili. Likvidaci hřbitova německých starousedlíků se nevyhnula také Kvildě. Ještě v 70. letech existoval hřbitov, sice zaroslý, protože nikdo z našich lidí o něj nepečoval, ale v roce 1990 v létě, když jsem navštívil Šumavu, už zde byla vedle kostelíka, jenž je stále kulturní památkou, místo hřbitova vyasfaltovaná plocha. Zrovna bylo po mši svaté sloužené v německém jazyce pro německé občany, kteří se zde narodili. Jeden z nich začal vyměřovat kroky od kostela hrob svých rodičů a s hrůzou zjistil, že místo je zalito asfaltem.

Při pietní akci v roce 1993 byl na hřbitově v Prášilech vztyčen křesťanský kříž s ukřížovaným Kristem a odhalena pod ním pamětní deska se jmény těch, kteří zde byli pochováni k věčnému odpočinku před příchodem barbarů. Byla znovuobnovena kaplička sv. Vintíře s Vintířovou stezkou. Vintíř pocházel z urozeného šlechtického rodu a byl spřízněn s Jindřichem II. a manželkou sv. Štěpána Uherského, Giselou. V pozdním věku se stal benediktinským mnichem a žil na Šumavě. Byl rádcem knížete Břetislava I. (syna knížete Oldřicha a Boženy, tedy ryzí Čech). Když Vintíř umíral, byl u jeho lože kníže Břetislav. Pohřben byl v břevnovském klášteře v Praze.

Komunisti jsou potomci husitů. Ti také všechny kulturní památky ničili, chtěli zpřetrhat naše duchovní kořeny, které jsou křesťanské. Šumavská krajina ukazuje na nesmyslnost vysídlení křesťanských starousedlíků, navždy zmizely obce Poledník, Knížecí Planina a další. Po nich přišli zlatokopové pohraniční a když všechno vyrabovali, tak přišli budovatelé železné opony. Československo se stalo moderním koncentračním táborem. A přesto se komunistům po sametové revoluci v čele s Václavem Havlem nic nestalo.

Mukl Václav Bureš o Emanuelu Moravcovi

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(25)

Emanuel Moravec je symbol zrady národa a kolaborace. Za 1. světové války jako důstojník c.k. rakouské armády patřil mezi ty vojáky, co vyčkávali za dubem na příznivou situaci – do žádného boje se nehrnuli. Po pádu rakouské pevnosti Přemyšl se v hodnosti lajtnanta dostal do zajetí. Jeho současníci ho hodnotili slovy: vojnu žral jako prase mrkev – do ruských legií se nehrnul, až za dva roky, když se začala tvořit II. divize, kde byl zařazen do 6. pluku. To už si byl jist, že mu bude ponechána šarže. Stal se velitelem roty. Po vypuknutí války s bolševiky v roce 1918, se v Novonikolajevsku projevil jako schopný voják. Rychle postupoval ve velení, podporoval jej generál Gajda. Do vlasti se vrátil v hodnosti kapitána a ihned byl povýšen. Gajda se postaral, aby se stal profesorem na vojenské akademii. Dotáhl to na plukovníka generálního štábu, krůček ke generálským lampasům. Začal žít na vysoké noze, kavárny a lehké ženy byly jeho sportem. Vlasy mu řídly, až si vysloužil přezdívku holohlavý obrst.

Gajda se mezitím stal nepohodlným Hradu plným zednářů. Ministr Beneš s Udržalem se dohodli, koho uplatit jako hlavního svědka proti odbojnému generálu Gajdovi, když první soud vyhrál a byl očištěn od pomluv. Byl proto sestaven nový soudní tribunál ze starých vojenských rakouských justiciářů, kteří nenáviděli legionáře Gajdu již od 1. světové války, kde v přelíčení vystoupil jako hlavní svědek proti Gajdovi právě Eman Moravec. Obrátil se na pětníku! Generál Gajda byl zbaven vojenské hodnosti a po degradaci nakonec zbaven i penze. Moravec začal psát do časopisu „Naše vojsko“ své strategické úvahy, samozřejmě za peníze. V době habešské války napsal, že Italové budou v Habeši potravou pro lvy a habešská armáda požene Italy jako ovce na porážku. Pokud italské armádě veleli zednáři De Bono a Badoglio, byla italská taktika jeden krok vpřed a dva kroky zpátky. To se to Emanovi psalo, když věděl, že tito velitelé nestojí svým charakterem za zlámanou grešli. Duce Mussolini je odvolal a poslal tam generála Grazianiho a byl konec. Něguš (císař) Hailé Selasié prchnul a knížata Sejum a Desta se přidali k Italům, kteří začali se zvelebováním zaostalé Habeše, zavedli v zemědělství systém zavlažovacích kanálů, aby skončil hladomor utlačovaných poddaných. V době španělské občanské války dával Eman rozumy interbrigadistům. Jenže generál Franco zvítězil a tak měl Eman dočasně odzvoněno. Přišla sudetská krize. Opět se objevily články v Našem vojsku ve stylu převálcování Berlína naším skvělým letectvem. Přišel Mnichov a byl bez práce. Jelikož byl nadmíru přizpůsobivý k nové situaci, začal hajlovat. Měl špičatý nos jako K.H. Frank. Ten v něm našel zalíbení, ale Hácha měl z Eman strach, znal jej jako bezpáteřního chlapa. Jako 53-letý se oženil s 21-letou dívkou, cítil se v plné síle, přitom jí zkazil mládí. Za ty své šplechty „Tři roky před mikrofonem“ v rozhlase dostával od nacistů 900 K měsíčně. Vyplácel mu je z pověření major kriminální policie z Pardubic Jaroslav Zástěra, zavřený po válce na 16 let.

O Moravcově konci vyprávěl po 2. světové válce generál Jan Syrový, když byl ve valdickém vězení od podzimu roku 1947. Jako člen zednářské lóže Eman věděl, co ho za zradu čeká, proto se zastřelil v autě, v Praze Na Příkopěch, tou samou pistolí, kterou obdržel při rituálním vstupu do lóže, jak vysvětlil generál Syrový, a to s jedním nábojem – pro sebe, jestliže zradí lóžové bratry. Syrový nám muklům předvedl celý přijímací rituál vstupu do zednářské lóže, když byl přijat zpět do lůna Církve, z níž vystoupil za sibiřské anabáze v Rusku. Zpět do katolické církve jej přijímal v roce 1947 královéhradecký biskup Mořic Pícha a Syrový při tom plakal.

V lednu 1949 jsem ležel ve vězeňské nemocnici ve Valdicích. Jako lékaři-muklové zde byli dva retribuční vězni, lékaři MUDr. Jetel (Vlajkař, zemřel v r. 1991) a MUDr. Kment (šéflékař SS lazaretu Na Bulovce). Vedle mne ležel po úrazu 62-letý plukovník Ferdinand Sequens z Prahy-Dejvic, po zrušení čsl. armády za protektorátu úředník v úřadě generála policie Ježka; toho Ježka, jenž měl podezření, že atentát na Rašína měl hlubší pozadí, nejen atentátníka Šoupala, jenž po dobu Benešova ministrování dostával každý měsíc z ministerstva balíčky, důvěrně. Dle mého úsudku Sequens musel být informovaným pracovníkem generála Ježka. Od něho jsem se dozvěděl, že Moravec pronikl do zednářské lóže Bohemia, kde byli generálové Eliáš, Voženílek, Vojta, Svátek, Bílý a další. Moravec dle řeči Sequense vyzradil Heydrichovi členy této lóže. Hácha se vzal za Eliáše a jiné generály u protektora Heydricha a osobně u něho intervenoval. Ten mu doporučil, aby dal od toho ruce pryč, neboť Vůdce ho pověřil likvidací lóží, jako to udělal předtím v Norsku. Hácha se z toho zhroutil, přítomný K.H. Frank jej nechal ošetřit a dostal výstrahu.

Plukovník Sequens byl člověk šlechtických mravů i ve vězení. Říkal, že pochází z 300 let starého rodu, praprotomek žoldnře z třicetileté války, kteří se zde usadili, když přišli s Donem Baltazarem Maradasem ze Španělska. Jako bývalý major rakouské armády nedotáhl to na vojně tak daleko jako legionáři. Za První republiky velel automobilovému praporu v Praze.

Setkání V. Bureše s Leonem Degrellem

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(26)

Nescházejí se hory s horami, ale lidé s lidmi. Bylo to v době První republiky, kdy jsem poprvé četl v „Národních listech“ o vítězství strany Rexistů v prohnilém liberalismu Belgie a o jejich vůdci Leonu Degrellovi, jak se za ním houfovaly tisíce studentů, kteří chtěli změnu řádu. Tehdy mě ani ve snu nenapadlo, že se s tímto fešákem ze strany pravicových křesťanů za paradoxních okolností setkám, přičiněním nahodilého Valona při nasazení v Reichu.

Jednoho rána po páté hodině, po náletu, jsem šel do práce v továrně Borsig-lokomotivwerke. Před vratnicí lágru jsem u hlohového plotu našel náprsní tašku a v ní všechny dokumenty, včetně měsíčních lístků na potraviny, kuřivo, šatenu a roční lístek na brambory. Byla červené barvy a vzal jsem ji sebou. V šatně jsem ji prohlédl a dal svému parťákovi, Němci, do úschovy, aby mi ji někdo neukradl. Večer po 7. hodině jsem šel hledat jejího majitele Josefa Kutsema. Zaklepal jsem na dveře a když se ozvalo německé „Herein!“, otevřel jsem dveře a zeptal jsem se německy, zda tu bydlí Josef Kutsem. „To jsem já!“ odpověděl a pokračoval v němčině, co si jako přeji. „Nic, jenom jdu za vámi s vašimi doklady a lístky, co jste ztratil u vratnice, kde jsem je našel.“ Objal mě a řekl: „Stal se zázrak! Právě vašim brambory.“ Byl rád, že jsem mu vrátil všechny dokumenty i s náprsní taškou a ptal se mne, co jsem zač. Řekl jsem, že Čech, nasazený do Reichu. Ustrnul, koukal na mě jako na zjevení a odpověděl opět německy: „Nekecej! Já jsem tvé bratry už prokoukl, jsou to většinou zloději. No, ale výjimky jsou všude!“ Podal mi ruku a řekl: „Von heute Kamaraden! Verstanden Sie?“ A tak jsem měl nového kamaráda s velkým K. Byl to urostlý chlap, jenž sloužil půl roku v SS Walonien a bojoval v Rusku proti bolševikům. Propustili ho z legionu ze zdravotních důvodů a pak šel pracovat jako mechanik do továrny, kde byl ve výdejně náradí.

První sobotu v lednu 1944 přišel za mnou, zda s ním chci jet na Fridrichstrasse, že jde navštívit rekonvalescenty z divize a že tam bude i jeho bývalý velitel Leon Degrelle. Zvědavosti jsem neodolal a jel jsem s ním Berlínem. Zapadli jsme do restaurace II. třídy, kam

se pomalu trousili různě obvazy zafáčovaní vojáci a důstojníci. Za chvíli vešel do dveří vysoký plukovník s železným křížem na krku a na levé straně prsou s bronzovým vavřínovým věnečkem s pochodní šikmo položenou zleva doprava. Byl to odznak jejich hnutí. Přišel o francouzské holi, kulhal, levou tvář měl zalepenou náplastí po operaci popálení plamenometem, rovněž tak levou nohu. Byl to Leon Degrelle. Šli jsme oba k němu, Kutsem ho pozdravil a podal mu ruku. On se ho zeptal, kdo jsem. Řekl jsem, že Čech. Ruku mi nepodal, až když Kutsem řekl, že tenhle Čech je dobrý člověk, jak ho poznal zde v Reichu. Pak teprve mi stiskl ruku a začal rozhovor na téma války s bolševiky. „Mezitím, co my jsme krváceli ve válce proti bolševikům, vaši exiloví zbabělci s katolickým knězem upisovali váš národ do nového otroctví. My, Valoni, zde bojujeme ne za Hitlera, ale za záchranu křesťanství v Evropě proti bolševismu, největšímu zlu. Vy si myslíte, že vám někdo pomůže? Nebo si myslíte, že spát za pecí je lépe, než se zbrání bojovat proti Rudé armádě?“

Dodnes, v roce 1996, kdy jsem napsal tuto vzpomínku, vidím před očima jeho krásnou postavu, zkoumavé oči a jeho čepici horských myslivců s Edelweissem. Jeho slova: „My, belgičtí katolíci, nebojujeme za současnou moc, neboť se považujeme za dědice křesťanské evropské kultury, která má staré kořeny a hlubší, než je světská moc. My jsme využili jedinečné příležitosti chopit se zbraně a jít bránit dědictví našich předků, navzdory tomu, že jsme též okupováni. Naše kultura je křesťanská, ne zednářská.“ Potom na závěr mi řekl: „Slyšel jsi, co jsem řekl?“ Já na to: „Rozumím, o co jde.“

Tak jsem dospěl k rozhodnutí nenávidět po celý svůj život komunismus. Generál Francisco Franco dobře věděl, komu poskytnul po válce politický azyl. Já jsem byl na sklonku roku 1945 odsouzen na doživotí, ačkoliv jsem nikoho neudal, jen jsem měl své politické přesvědčení, že pravda je někde úplně jinde, než u nových vítězů soustředěných v Národní frontě vytvořené v exilu, bez vědomí národa. Skončil jsem na lágru Bytíz jako moderní otrok na rubání uranu pro Sověty.

Za války byla v Berlíně větší bezpečnost občanů před vrahy, než po sametové revoluci, plné humanismu, u nás doma. V devadesátých letech vyšla u nás kniha o životě a díle Leona Degrella. Pan Šebek z Historického ústavu Akademie věd napsal do novin „Katolický týdeník“, že tato kniha neměla být vytištěna. A to prý je věřící křesťan. Nikdo z redakce na tento žvást „Kniha, která neměla vyjít“ nezareagoval. To dosvědčuje, kam jsme se v katolických novinách dostali s pravdou. Naši biskupové zaspali jako apoštolové v Getsemanské zahradě, aby vydali Ježíše žoldněřům. Poté, co jsem letos zhlédl na ČT2 dokument o Leonu Degrellovi, kolaborantu s nacisty, mohu tuto knihu jen a jen doporučit, aby si čtenář utvořil správný názor na PRAVDU.

Pravda o Modré divizi

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(27)

Ve španělské občanské válce (1936-1939) bojovaly elitní vojenské sbory pod názvem „Modrá divize“, které pod velením plukovníka Muñoze Grandese měly katolického ducha a odvahu postavit se na odpor interbrigadistům, aby je nakonec před Madridem rozprášily. Tak skončili neslavně interbrigadisté v síle 45 tisíc mužů.

Když za 2. světové války Hitlerovi řídly řady vojáků na východní frontě, naléhal na generála Franca, aby se zapojil do války proti Sovětům na straně Německa. Franco to vyřešil chytře, aby mu splatil pomoc v občanské válce divizí Condor. Přišel na dobrý nápad. Po březnu 1939 byly španělské kriminály přeplněny anarchisty, komunisty, syndikalisty a jinými podvrtnými

elementy, kteří se provinili zločiny proti lidskosti. Například svázali do kozelce jeptišky, do přirození jim dali šišku dynamitu a pak je náraz odpálili. Nechal vyhlásit po všech věznicích amnestii pro tyto těžké zločince odsouzené nad deset let, když se dobrovolně přihlásí k bojům proti bolševické Rudé armádě v Modré divizi. Tito vězni jásali a během jednoho měsíce byla divize zformovaná a nasazená na východní frontu pod Leningradem a Moskvou. Velitelem byl z plukovníka na generála povýšený Muñoz Grandes. Ve štábu byli normální důstojníci, mezi nimi kapitán Zamora, slavný fotbalový brankář, u polních útvarů byli důstojníky jmenováni bývalí vězni. Sotva zaujali pozice mezi Leningradem a Moskvou, začali prodávat zbraně s výstrojí. Při prvním útoku přeběhly dvě třetiny divize k Rudé armádě. Důstojníky, jež se zdráhali propůjčit se k tomuto činu, zastřelili a mysleli si, že je Stalin přijme se slávou jako svoji posilu. Jenže po zajetí byli odzbrojeni, naložili je do dobytčáků a do jednoho putovali na Solověcké ostrovy do Gulagu k likvidaci. Zbytek divize byl Němci stažen z východní fronty do Berlína i se Zamorou. Tak si Franco vyřešil dva problémy – nemusel živit podvrtné elementy, jejich životy skončily tam, kam je odjakživa táhlo srdce, a Hitlerovi splatil dluh. Ani jeden z těchto zločinců se po válce nevrátil živý do Španělska.

Kdyby generál Franco prohrál ve Španělsku a 20 milionová armáda se v SSSR dala na pochod do Evropy, kdo by ji zastavil? Proto přišel na scénu Hitler za pomoci západních velmocí a naše výzbroj a výstroj pro 42 divizí mu spadla do klína neporušená. Použil ji pro vyzbrojení finské armády.

U nás přetrvává legenda z doby komunismu, že generál Franco pomohl Hitlerovi s Modrou divizí na východní frontě, ale neříká se pravda, jak to s tou Modrou divizí bylo ve skutečnosti. Taktéž se tvrdí, že Franco byl fašista. Franco jím ale nikdy nebyl, protože byl falangista, ctitel národních barev Falangy, nacionalista, jenž měl zájem na záchráněni Španělska a křesťanství. Uchránil tak Španělsko, rozvrácené občanskou válkou, od hrůz 2. světové války. Proto nemohl být po válce souzen jako zločinec, ale oslavován jako zachránce křesťanství na mezinárodním eucharistickém kongresu v Barceloně.

Když matriky promluvily o Tomáši Masarykovi

MUDr. Jaroslav Lhotka

(28)

...

Masarykův původ a kdo byl jeho skutečným otcem bylo za c.k. Rakouska-Uherska veřejným tajemstvím, ne však v dnešní době, kdy se lidem vymývají mozky dnešními historiky oslavujícími modlu, jako když se křesťané klaní zlatému teleti a tak dávají na první místo mamon před Bohem.

V Králově Poli u Brna existoval Kartuziánský klášter a jeho pivovar před více než 200 lety velmi dobře prosperoval. V tomto pivovaru byl zaměstnán jakýsi pan Kropáček. Byl to šetrný člověk. Když si svou práci u kartuziánských mnichů našetřil kapitálek, zařídil si hostinskou živnost v Hustopeči s převážně německy mluvícím obyvatelstvem. Kropáček se začal podepisovat Kropaczek. Vzal si za manželku ženu německé národnosti jménem Tekla Wurm. Hostinec pak začali společně zvelebovat. Jejich syn se dokonce oženil s dcerou hustopečského purkmistra, kovaného Němce, pana Josefa Ruprechta. V roce 1815 se manželům Kropaczkových narodila dcera, pokřtěná jako Terezie. Touha manželů, aby dcera dostala maloměstskou výchovu, způsobila, že ji dostali do služeb velmi bohaté židovské rodiny Fleischmannů jako společníci jejich dceři, aby mohla okoukat panské způsoby a tak převýšit maloměstské okolí.

O Fleischmannovu dcerušku se ucházel a za ní dojížděl pan Redlich, nájemce státních velkostatků u Hodonína a Čejče, zakladatel známé cukrovarnické dynastie Redlichů a syn důležitého finančního barona Redlicha. Pan Redlich byl ovšem nábožensky a národností Žid. Pan Redlich junior věnoval pozornost nejenom své nastávající nevěstě, ale také sličné společnici Terezce. Když se dostavily důsledky této pozornosti ve formě Terezčina těhotenství, došlo k rodinnému rámusu. Šlo o to, aby z tohoto nerozumu nevznikl veřejný skandál. Řešení se udělalo tak, že kočí Masařík na panství pana Redlicha juniora byl povýšen na šafáře. Pan Josef Masařík uviděl poprvé svou nevěstu v den své svatby se slečnou Kropaczkovou dne 18. srpna 1849.

Za 6 měsíců a 21 dní po svatbě se manželům Masaříkovým narodil syn. Dali jej pokřtít a zapsat do farní matriky pod jménem Thomas Johann Masarik. Jako jeho otec byl uveden Josef Masarik – u jeho jména už nebyl nad 'r' háček. Paní Masariková se nakonec psala Masaryková, a stejně tak i její syn. Pan Redlich jí pravidelně posílal alimentační příspěvek prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Aloise Pražáka, advokáta v Brně, jenž to Redlichovou přízní dotáhl ve Vídni až na ministra. Jeho syn, JUDr. Otokar Pražák, jenž převzal otcovu advokátní kancelář, pokračoval ve vyplácení alimentů paní Masarykové.

Tohle se vědělo na Moravském Slovácku, věděl to i slavný malíř tohoto lidu Józsa Úprka. Proto neměl u prezidenta Masaryka ustláno na růžích ani v Praze a proto tento prostý lid měl k Masarykovi daleko, stejně jako on k nim.

První české koncentráky v roce 1945

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(29)

Československo poválečného ducha lidové demokracie bylo postaveno na Košickém vládním programu Národní fronty čtyř politických stran. Podle tohoto programu a na programu vlády byly okamžitě od května 1945 zřizovány koncentrační tábory ve všech místech s německou menšinou. O poměrech v nich napsal Gedye 9.10.1945 v London Daily Herald mimo jiné toto: „Od května bylo dost času, aby zločinci byli zjištěni a umístěni v řádných věznicích, aby čekali svůj soud, i k tomu, aby to množství nevinných lidí bylo přestěhováno do slušných táborů nebo propuštěno nebo posláno do Německa. Nevidím žádného důvodu, proč se tak nestalo, kromě sadistické choutky odpovědných lidí vyzkoušet si na těchto bezmocných stvořeních totéž strašné zacházení, které učinilo ze jména nacismus symbol lidské bestiality.“ Jednou ze zemí, kde přežil Hitlerův duch, bylo lidovědemokratické Československo. Zde nešlo jen o Němce a Maďary, do koncentráků byli po válce zavíráni také Češi. Nejznámějším táborem tohoto druhu v Čechách byl internační tábor v Kolíně – pod vedením Bedřicha Kárníka ze Sendražic. Bývalý zločinec se po válce navrátil z koncentráku už jako politický vězeň. Takových případů bylo po válce velké množství. Ten vedl se svými kumpány Hálou, Vilímem a Mikešem tábor podle nacistického vzoru. Zřídil „kolonu smrti“, do níž zařadil osoby určené k postupné likvidaci, které sám vybral. Těmto ubožákům byla přidělena nejtěžší a nejnebezpečnější práce. Zavedl rány pěstí a obuškem, kopance, v počtu 25 až 50 ran. Byl-li vězeň po těchto ranách ještě při vědomí, musel navíc dělat dřepy, prý k rozprouzení krve. Poté byl vězeň dán pod studenou sprchu, při tom musel zpívat tak, aby mu voda tekla přímo do úst, aby se dusil, zatímco Kárník k nim řečnil slovy: „Všichni tady chcípnete nebo budete

pověšení. Všichni jste byli prsluhovači nacismu a my vám teď ukážeme, jak nacismus vypadá.“

Ruský legionář Suldovský z Velimi, zborovský hrdina, byl bestiálně týrán. Úplně vyčerpan byl dán do táborové nemocnice, odkud jej Kárník vyhodil jako simulanta, když se dozvěděl, že má být propuštěn z tábora jako nevinný. Když druhý den přišel do tábora rozkaz k jeho propuštění, byl již mrtvý. Ve světnici, kde Suldovský býval, uctili jeho památku. Když se to dozvěděli strážní Hála s Vilímem, rozbili kabelem hlavu iniciátorovi piety Jaroslavu Týcemu, ostatní museli po dvě hodiny ležet obličejí v hnijících odpadcích.

Během orgií musel vyšetřovanec Aleš Osický hrát na housle Fibicha, Dvořáka a národní písně. Pak strážný Hála přivlekl z táborové nemocnice nemocného vyšetřovance Strnada, který pak byl před zraky ostatních zbit 70 ranami karabáčem.

V Kolíně nestačila věznice okresního soudu, jaký se uskutečnil poválečný hon na čarodějnice, a proto byly zřízeny pobočky koncentračního tábora, třeba v blízké Radboři nebo ve vzdálenější České Kamenici, Mirošově, Bílině, Žamberku, kde se opakovaly stejné historie: „Chceme věšet!“ Takový byl konec očisty národa lidmi, kteří sami měli stát před soudní spravedlností. Takový byl konec revoluce, ke kterému vyzýval národ za války z Londýna Beneš. Benešovci vypěstovali v nové generaci povahu zaprodanosti, když víme, že hlavní odpůrci komunismu byli zlikvidováni ihned po válce Benešovými retribučními dekrety.

Poslancem za kolínský kraj byl v té době národní socialista Ota Hora. Ten se o těchto zločinech proti lidskosti dozvěděl až v roce 1947 a se svými národně socialistickými kolegy se neptal svého ministra spravedlnosti Prokopa Drtiny, ale komunistického ministra vnitra Noska, neboť na tyto zločince se vztahoval Drtinův zákon o beztrestnosti revolučních činů. Proto byli tito tři vrazi propuštěni z kolínského koncentračního tábora, aby se odstěhovali do pohraničí.

Každá revoluce vede k dalším nespravedlnostem, i ta sametová, proto odčinění přehmatů z doby po tzv.osvobození v roce 1945 si bude vyžadovat novou generaci uvědomělých mladých lidí znalých historie let poválečných 1945-1947, tolik pokroucenou národněfrontovními bojovníky. U nás revoluční řádění trvalo příliš dlouho – tři měsíce, a bylo usmrceno mnoho tisíc nevinných lidí jenom proto, že měli majetek, kterého se chtěli zmocnit zločinci, vykvašení revolucí. Postupimská dohoda platila teprve až od srpna 1945.

Vánoce, na jaké se nezapomíná
(Vzpomínky V. Bureše z Reichu)

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(30)

Než jsem odjel do Reichu, v září 1940 jsem se setkal s bývalým poslancem lidové strany Jindřichem Nermutěm (po únoru 1948 stačil utéct před komnisty a žil v Tasmánii), jenž měl styky s Vatikánem. Varoval mě, ať mě nenapadne nějaká partyzánština, neboť veškerá činnost v týlu za války bude koordinována jak Němci, tak Sověty a my musíme dbát na to, abychom jako malý národ zbytečně se nepouštěli do rizika, že jsme byli zrazeni jak západem, tak i východem. To se potvrdilo Lidicemi, Ležáky, Javoříčkem! Sověti takové akce dělali v Litvě, Estonsku, Lotyšsku – o tom se po 2. světové válce v Norimberku nemluvalo. Potvrdil mi to i

major od Gestapa Otto Gruller, s nímž jsem se setkal po roce 1945 ve věznici Kartouzy u Jičína.

Nikdo nás v Reichu nenutil učit se německy, Němci naopak rádi viděli, když jsme se sami učili a mohli s nimi hovořit, nikdo nám nenadával, že se bavíme česky. Poznal jsem tam několik poněmčených Čechů, jejichž předci tam přišli jako exulanti po Bílé Hoře, mateřskou řeč pěstovali stále doma, nikdo jim to nezakazoval. Hoteliér Janouschek měl hotel Tripolis v Neudorfu, asi 40 km od Berlína a jeho 19tiletá dcera s námi mluvila slušnou češtinou.

O Vánocích 1943 jsem v kinu v Berlíně shlédl též týdeník (Wochenschau) s nechutnou scénou české samozvanécké delegace Beneše a Šrámka, s nimi Hana Benešová, jak přistáli na Vnukovském letišti a odtud za doprovodu policejních vozidel a špalírem po zuby ozbrojených příslušníků NKVD až do Kremle. Před vchodem delegaci očekával sovětský Džingischán Stalin s Molotovem, Kalininem a Vorošilovem s navěšenými metály. Odešli pak do velkého sálu a tam Mons. Jan Šrámek div Stalina neumačkal a líbal ho na obě líce a druhou rukou, levou, jej poplácával po zádech, jakoby se s ním dlouho znal, pravou ruku mu tiskl k pozdravu. Potom se odešlo k velkému stolu a na něm ležely připravené fascikly, otevřené k podpisu. Byla to smlouva o dvacetileté spolupráci a vzájemné pomoci – bratrské, mezi oběma národy. Podepsal ji Beneš a Šrámek, potom další dokument o spolupráci Církve s komunistickou vládou, který podepsal Stalin se Šrámekem zvlášť, protokol po vzoru pravoslavné ruské církve, z čehož později vznikla „Katolická akce“, přejmenovaná na „Pacem in terris“. A znovu připitky na to, jak se to dobře zvládlo a zase líbání a potřásávání rukama. Dílo zrady bylo dokonáno! Pak se šlo na posezení s komunisty dlícími v Moskvě.

V hledišti kina došlo k výtržnosti, bylo slyšet české výkřiky nesouhlasu se zrádci národa. V lednu 1944 mě vzal Valon Josef Kutsem na setkání s plukovníkem Leonem Degrellem. Degrelle viděl půl století dopředu, čeho je schopný kremelský vládce. Okružní list Pia XI. varoval kněze před děláním do politiky. Jeho encyklika proti komunismu „Divini Redemptoris“ byla známá, a přesto kněz Šrámek se paktoval s kremelským belzebubem proti Církvi Kristově, za papeže Pia XII. Tehdy o nás psal tisk, že jsme národem cikánů, neboť lízáme zadnice těm, kteří nás zradili. Pochybuji, že Pius XII., odpůrce komunismu, dal Šrámkovi souhlas jet do Moskvy.

Po válce 2,5 roku euforie, která nám byla k ničemu a pak nové otroctví, mnohem horší a dlouho trvající. Dnes je svět ohrožen bezcitným kapitalismem. Chybí zlatá střední cesta, a tou je stavovská demokracie.

Pravda o vlajce a vlajkařích

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(31)

Vlajka existovala od roku 1928 jako časopis českých studentů pod vedením vysokoškolského studenta Jana Vrzalíka, do kterého přispíval básník Viktor Dyk a univerzitní profesor na katedře fyziologie MUDr. František Mareš (zemřel v roce 1942), obhájce Rukopisů královédvorského a zelenohorského. Oba dopisovatelé stáli na pozici pravosti Rukopisů jako historik František Palacký a po něm historik Josef Pekař, čímž se dostali do konfliktu s prezidentem TGM. Politický klub Vlajka vznikl z okruhu čtenářů a byl založen 7. března 1930 jako „dárek“ k narozeninám prezidenta Masaryka za to, že prohlásil Rukopisy za podvrh Hanky a Lindy, a tak se dostal do tábora odpůrců pravosti Rukopisů. Oba Rukopisy měly

dokázat vyspělost naší kultury v Evropě, jako to dokazovali Francouzi Písněmi trubadúrů a Němci Nibelungy, texty písní 1150-1250. Vlajkaři jako tehdejší prvorepubliková pravice, pravost Rukopisů neúprosně hájili. Tak se společnost rozdělila na dva tábory. Vlajkaři byli národovci a zůstali jimi i v době protektorátu, názorem proti marxismu a bolševismu jako hlavnímu nepříteli, čímž si proti sobě popudili celou levicově smýšlející plejádu pokrokových spisovatelů a politiků, pokrokových herců a přátel SSSR, pokrokových ve lhaní. Vlajkaři se proto po 2. světové válce stali hromosvodem, aby se mohla svést vina za Mnichov 1938 místo na Beneše, na kolaboranty s Němci. Za politický názor, vyjádřený členstvím ve Vlajce, byly po válce tvrdé tresty. Byly udělovány za antibolševismus a nekompromisní postoj k zahraniční politice Beneše, který národ dovedl, že byl opuštěn všemi „přáteli“, kterými se zaštitil Beneš. A tak Vlajka chovala naději v konečné osvobození světa od hydry bolševismu, chtěla být rovnocenným partnerem Němců.

Jejím vedoucím se stal v roce 1938 Jan Rys-Rozsévač (1.11.1901 – 27.6.1946), mladý a inteligentní člověk. Zástupcem Rysa byl hrabě Thun z Hohensteinu, pocházející z české větve tohoto rodu, jeden ze spoluzakladatelů studentské Vlajky pod profesorem MUDr. Marešem. Ten byl ihned na počátku války internován Němci, protože zatvrzele odmítal přestoupit k německé národnosti a trval na svém češství, i když měl za manželku německou šlechtičnu. Podle stanov Vlajky mohl být členem jen Čech a v případě, že by přestoupil k jiné národnosti, jeho členství ve Vlajce zaniklo. Tvrdé tresty po válce byly též za propagaci antisemitismu, protože Židy v této době považovali za nositele bolševismu (počínaje Leninem a Trockým, až po komisaře na úrovni gubernií), čehož Hitler zneužil k jejich fyzické likvidaci jako rasy, když vyvolali nepokoje v Německu jako tzv. Spartakovci, vedeni Karlem Liebknechtem, Rosou Luxemburgovou a Klárou Zetkinovou, pod vedením Karla Radka-Sobelsohna jako bolševického komisaře od Trockého-Bronsteina; vyvolali v Německu listopadové revoluce v Mnichově a dalších větších městech v roce 1918 a koncem prosince 1918 založili na sjezdu Svazu spartakovců Komunistickou stranu Německa. U nás proběhl slučovací sjezd KSČ 30.10. – 4.11.1921 sloučením české a německé sekce KI s polskými a židovskými skupinami v jednotnou KSČ. Proto byl vstup do Vlajky zakázán i Židům, proto tak drastické tresty po květnové revoluci 1945. Tlačili na to komunisti!

Po atentátu na protektora Reinharda Heydricha 27.5.1942, došlo 10. června k vyhlazení české obce Lidice. Jan Rys byl po protestu proti likvidaci Lidic u zastupujícího říšského orgánu vyslechnut. To se hodilo K.H. Frankovi, jenž měl na Čechy dávno spadeno po ztrátě oka. Stalo se to při nepokojích po 1. světové válce, když se v Sudetech demonstrovalo za Deutsch-Böhmen a české vojsko muselo se zbraní zasáhnout. Na Rysa si chodil ke K.H. Frankovi stěžovat ministr školství a kultury Emanuel Moravec, že mu Rys podráždí nohy jako nejvyššímu vedoucímu Kuratoria a mládež vychovává po svém, tedy ne ve spolupráci s Říší. Rys chtěl stejná práva, podle českého „Já pán, ty pán“. Potvrdil to i po válce major od Gestapa Otto Gruller, uvězněný v Kartouzích. A tak K.H. Frank dal Rysa do koncentráku Dachau. Tam se seznámil s jedním italským šlechticem, jenž ho po válce vzal do Itálie. Chtěl se dostat na loď plavící se do Španělska, kde Franco poskytoval azyl odpůrcům bolševismu, protože ze svých zkušeností věděl, co je bolševismus zač. Rys měl ale smůlu, byl zatčen, v té době v Itálii vládla socialistická vláda, ta ho vydala do Československa k trestu smrti.

Vlajka na protest po likvidaci Lidic a zatčení Rysa přestala existovat. Mnozí Vlajkaři pak byli nasazeni do Reichu na práce. V té době vstoupil od Vlajky do Kuratoria MUDr. František Teuner (1911-1978), původně asistent prof. MUDr. Pelnáře na II. interní klinice v Praze. Jeho otec byl osobním lékařem Františka Ferdinanda d'Este, rakouského následovníka habsburského trůnu. V květnu 1945 se mu podařilo uprchnout do Salzburku a odtud do Mnichova, kde se 2 roky skrýval. Nepodařilo se mu dostat do Anglie, kde měl příbuzné, ale byl zatčen a při výslechu vyskočil z 1. poschodí oknem ven. I když si zlomil nohu, podařilo se mu uprchnout a skrýt se v sutinách domu, kde byl zatčen. Když byl vyslýchán Američany,

bylo den po dvouroční platnosti retribučních dekretů, takže rozsudek smrti už neplatil. Byl nový proces po předání do Československa, kde byl odsouzen na doživotí. Socialistický tisk bouřil proti doživotí a žádal trest smrti. V Leopoldově se setkal s generálem Janem Syrovým, jenž mu doporučil, aby ho oslovoval, jako když býval sokolem – bratře. Po únoru 1948 byli komunisty zavíráni ti, kteří byli jejich spolupracovníky po revoluci 1945. Tak si tam v Leopoldově byli najednou všichni rovni. František Teuner mnohému vězni zachránil život ve vězení jako lékař. Byl propuštěn na amnestii prezidenta Novotného v roce 1960 a v roce 1968 emigroval do NSR, kde provozoval soukromou lékařskou praxi. Paměti nenapsal, byly by dnes zajímavé.

Na Tmavém dole u Svatoňovic, kde se kromě uhlí těžila také uranová ruda pro Sověty, bylo po roce 1948 celé vedení Vlajky z Náchoda a vedení Vlajky z Jaroměře (Josef Dařbuján, Karel Kareš) – všichni měli vysoké tresty. Na dole Bytíz u Příbrami se též těžila uranová ruda pro Sověty, kde v dole pracovalo na 1.400 moderních otroků. Byl zde akademický malíř Josef Lhota, jenž byl ve Vlajce už jako student v době prof.MUDr. Mareše a setrval ve Vlajce i za protektorátu. Odsoudili ho na 20 let, nikoho nezajímalo, že je už starý. Byl to vnuk slavných Lhotů, co spoluvořili národní kulturu. Děd maloval s Ženíškem Národní divadlo a pro účast v rebelii 1848 byl zbaven místa na umělecké malířské akademii, později vzat na milost. Lhota se znal s prof. V.V. Štechem.

Hrabě Thun z Hohensteinu, zástupce Jana Rysa, byl po válce odsouzen na doživotí, přestože byl Němci internován v Německu. Na Borech ve vězení vyprávěl, že Rys byl ministrem Moravcem prohlášen za Trojského koně v protektorátu, a proto musí být zlikvidován. Thun tvrdil, že Rys věděl, kdo je Moravec, který jako zednář sehrál neblahou roli v likvidaci generála Gajdy jako náčelníka generálního štábu v roce 1926. A byl to Emanuel Moravec, jenž se za protektorátu postaral, že Gajda nesměl vkročit do Prahy, neboť dostal zákaz od Němců, od samotného K.H. Franka.

Jednou poslali komando vězňů z Borů na lesní práce na Šumavu. Bachařem byl západák z Prchalovy armády, rotmistr Kolář z Kolína. Dohodli se s Thunem a celé komando, včetně bachaře, přešlo hranice do NSR. Mělo to dalekosáhlé následky pro vězněné, nastala vojna jako řemen, filcunky, denní prohlídky ubikací, několik hodin stání na apelplacu, až do zamrznutí propocených obleků, v kterých se vyfáralo.

V roce 1933 se stal prezidentem USA Roosevelt a už v listopadu 1933 byly navázány diplomatické styky mezi SSSR a USA. V září 1934 byl SSSR přijat do Společnosti národů za předsednictva ministra zahraničí Beneše. V roce 1935 vítala Praha nového „poradce“ – nepsaného protektora, maršála sovětského letectva Alksnise a s ním dvě letadla „poradců“. Tak jsme nakonec uznali Sovětský svaz. V roce 1936 jezdily přes naše státní území, bez souhlasu parlamentu, komanda NKVD na pomoc republikánům ve Španělsku, aby se stalo rudé. V roce 1938 přišla zrada Západu – Mnichovský diktát, a v říjnu úlet Beneše z Československa. Zůstali jsme všemi demokraty opuštěni, jako klátící se třtina ve vichřici hněvu. Vlajka se pokusila hájit své češství až do konce roku 1942, zatímco nikým nezvolená exilová vláda dělala politiku protinárodní, aby byl v protektorátu rozruch a národu se pustilo žilou. To vyhovovalo Sovětům, nepotřebovali vzdělané a čestné občany, s nimiž měl Stalin jiné úmysly, což se potvrdilo po únorovém puči v roce 1948. Dnes neexistuje skutečná pravice, ta byla z velké části vybita po roce 1945 a zbytek po roce 1948.

Dnes se opět lže, že Vlajkaři byli udavači a kolaboranti, opět se neříká pravda, kam nás dovedla politika zednáře Beneše. Proto musel zemřít Jan Rys, že napsal knihu „Židozednářství – metla lidstva“, která po konfiskaci vyšla ve druhém, opraveném vydání v roce 1938. Dnes se naplňuje to, co v ní napsal. My však nesmíme klesat na duchu, pokud věříme v Krista a ne ve žvásty dnešních pokrokářů.

Jak skončil Benešův sluha generál Boček po II. světové válce

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(32)

Začátkem roku 1940 odešel za svým chleboďárcem do Londýna. Na rozdíl od něho generál Jan Syrový zůstal, což se mu stalo osudné a byl po válce odsouzen retribučními zákony na 20 let těžkého žaláře, nakonec skončil v Leopoldově, bývalé pevnosti postavené za Habsburků jako obrana proti Turkům. Těžké vězení.

Generál Bohumil Boček byl od října 1944 do dubna 1945 velitelem I. československé brigády v SSSR. Od května 1945 do září 1948 náčelníkem generálního štábu československé armády. Zborovák Boček se po válce přebarvil, na rozdíl od druhého Zborováka, brigádního generála Petříka. Dělal s pomocí Národní fronty kariéru, z brigádního generála to dotáhl až na armádního generála. Když pak přišel 25. únor 1948, byl komunisty jmenován předsedou Akčního výboru v čsl. armádě, tlačil před sebou pochybné hovínko moci jako hovnivál. Nechal několik set armádních důstojníků a generálů vyhodit z bytů a přes 300 jich skončilo ve vězeních. Přestože vykonal pro soudruhy medvědí službu, nebyla náležitě zhodnocena a ve svých 56 letech, v roce 1950, byl penzionován. Ale už v únoru 1951 byl zatčen a v červenci 1952 odsouzen na základě falešných obvinění k doživotnímu vězení, odvezen do Valdic, kde krátce poté zemřel dne 16. října 1952.

Slídivému oku někoho z ÚV KSČ nešlo, že Boček jako ruský legionář bojoval proti bolševikům, a tím jeho hvězda zhasla. Dali ho do Valdic, kde byli bachaři přebarvení ze sociálních demokratů a národních socialistů na komunisty – Klein, Oumrt, Bruk, Václav starší a k nim přibyli noví bachaři – komunisti jako Pošvát, Tominec, Havlín, Fišera, Špaček, Brádle. Když tam přišel do vězení někdo z těch, kdo bojovali proti bolševikům, tak ho tak seřezali, že se nedožil konce trestu. Boček se tam navíc setkal s těmi, které nechal vyloučit z armády, když byl předsedou Akčního výboru. Ti ho tak zmlátili, že po krvácení do mozku zemřel.

Syn generála Petříka, Václav Petřík, byl prouštěn z věznice Valdice v červnu 1954. Vyprávěl mně, že když paní Bočková, která přijela do věznice po smrti svého manžela, chtěla uvidět mrtvolu svého muže, v rakvi se nacházel někdo jiný. Bylo by pošetilé, aby spatřila oteklý a krví podlitý obličej zřízeného generála Bočka. Takovou dostal odměnu za svou věrnou službu rudým, že ani bachaři nezasáhli, aby jej ochránili před rozhněvanými vězni.

A jak se zachoval ministr národní obrany, armádní generál Ludvík Svoboda v době čistek v armádě po 25. únoru 1948? Nikoho z postižených důstojníků a generálů se nezastal. Byl příliš spjat s bolševickou hydrou už za 2. světové války, kdy v březnu 1943 poslal na jistou smrt při obraně Sokolova, místo prvního bojového nasazení československé jednotky v SSSR, nadporučíka Otakara Jaroše, antikomunistu, jenž zde padl. A Jaroš to dobře věděl, kam byl Svobodou poslán. Nakonec se generál Svoboda stal v době tzv. Pražského jara 1968 prezidentem republiky, svým podpisem po 21. srpnu 1968 stvrdil „přátelství“ se Sovětským svazem s „dočasným“ pobytem sovětských vojsk na našem území, jenž nakonec trval přes dvacet let.

Příběh Vlajkaře Karla Brože a dalších z Jičína po II. světové válce

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(33)

Za členství ve Vlajce, pokud nebyly polehčující okolnosti, byla taxa od 7 let výše. Za funkci 14 roků až doživotně, u prominentních funkcionářů trest smrti za politický názor!

V době Mnichovské krize 1938, kdy se naši vojáci vraceli se slzami v očích z pohraničních pevností, přijeli do Jičína Voskovec s Werichem, aby předvedli jičínskému publiku v místním sálu Sokolovny svůj kuplet „Už je konec té naší vojenské slávy“, zesměšňující československou armádu, že nebojovala. Tehdy dal Karel Brož dohromady pravičáky a ti vyhnali oba „umělce“ ze Sokolovny a hnali je svinským krokem, tyto agitátory bolševického ráje, až na vlakové nádraží. Od této doby matka zanevřela na Voskovce a zejména Wericha, národního umělce z vůle KSČ, jenž se opět projevil negativně svým podpisem na Antichartě, protože se bál jako čert kříže vydělávat si na živobytí dělnickou lopatou.

Počínání Karla Brože v roce Mnichovské krize mu soudruzi připomněli už během Pražského povstání. Vtrhli do jeho bytu v Sladkovského ulici, zatkli ho a před jeho očima mu znásilnili manželku. Při výsleších mu tato nová elita ve vyšetřovací vazbě vymlátila všechny zuby. Rudí gardisti se chovali surově, snad ještě hůř než předešní gestapáci, společnost lidí zhrubla ve společenském životě, vytratila se z ní noblesa v jednání.

Do Kartouz přijížděly nové a nové transporty odsouzených retribučními dekrety. Když měl přijet autobusy nový transport odsouzených, dalo se telefonicky vědět z Kartouz na Národní výbor. Tento revoluční výbor tam před věznicí poslal fackovací komando vyzbrojené klacky a jak vězni vystupovali z autobusu, tak je mlátili hlava nehlava všude po těle. V této době byl Jičín krajským městem s krajským soudem, jenž sídlil na Masarykově náměstí v bývalém Valdštejnově zámku a v protějším rohu náměstí byla trestnice, kde se na dvoře popravovalo. Odsouzený musel jít špalírem rozzuřených revolučních sadistů od Krajského soudu přes náměstí do trestnice, kde ve dvoře stála šibenice. Lidé odsouzenec bili i do žaludku, takže odsouzenec se často v bezvědomí zhroutil na zem, kde pak do něj ještě kopali.

Vlajkaři Karlu Brožovi byl navíc zpřísněn trest rozhodnutím Národního výboru v Jičíně – po uplynutí tří měsíců vždy tři týdny pobyt v korekci po práci, s temnicí a snížením přídelu již tak mizerné stravy. Karla Brože zachránila od nuceného odběru krve pro válečné potřeby v korejské válce (vypukla v červnu 1950), který byl prováděn v nemocnici ve Vrchlábí, lest. Nahlásil šfélekari ve věznicí MUDr. Otto Roubíčkovi, že prodělal žloutenku. Roubíček byl v té době okresním zdravotním radou a po vzniku OÚNZ jeho ředitelem. Byl nepřitelem katolické církve po návratu z Osvětími a jeho jediná dcera se musela odhlásit od katolické víry. Vlajkař Oldřich Jánuš z Valdic to štěstí neměl. Dostal se na nucené odběry krve do Vrchlábí a po nadměrných a častých odběrech začal chřadnout a stonat. Jeho životní stopa skončila v koncentračních táborech na Jáchymovsku.

Karla Brože znásilnění jeho ženy chudáka „vzalo“. Velitel věznice major Prüher (lidovec) o tom všem věděl, co s Brožem dělali. Proto nad ním držel ochrannou ruku. Navíc Brož byl výborný modelář a tak ho dal do dílen, kde pracoval jako modelář pro firmu Knotek. Jeho syna komunisti štváli proti otci, nesměl jej navštěvovat. Po propuštění na sklonku padesátých let se stranil lidí.

V Kartouzích byl další Vlajkař, mladý člověk, odsouzený za členství ve Vlajce, cukrář Josef Bílek z Jičína. I jemu před očima znásilnili manželku. Také Láďovi Hofrichtovi znásilnila tato nová elita manželku veřejně.

Když jsem nedávno, v roce 2012, vyslechnul Voskovce a Wericha ve scéně vysílané ze záznamu z lodnýnského vysílání „Volá Londýn“ za 2. světové války, kde vylíčili Vlajkaře jako kolaboranty a udavače, musel jsem se navrátit k PRAVDĚ. Opět se lže a dělají to pohrobci Beneše, kteří se nemohou smířit, že padnou retribuční dekrety, co se tady dělo po tzv. osvobození Rudou armádou, kdy zlo nebylo dodnes potrestáno. A to prý jsme na cestě křehké demokracie. Přitom únor 1948 byl jen pokračováním května 1945. Takže oddělovat jedny hříchy od druhých je zcela zcestné, musí se to řešit neodděleně, neboť jedině se znalostmi historie dospějeme k pravdě. Obroda společnosti pravdou je nutná! Na lži nelze stavět budoucnost českého národa.

Nad Heydrichem zataženo!

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(34)

Museli jsme si jako národ uhájit tuto zem, danou nám dědictvím předešlými generacemi do opatrování. Dnes ji opouštíme v rámci globalizace a multikulturní společnosti, protože neznáme po pravdě své dějiny a nemáme o ně ani zájem. Proto tolik natvrdlých voličů a politiků na scéně, tvrdící opak, co je v tomto článku napsáno na jejich adresu. Člověk má právo poznat minulost.

V roce 1940 se uskutečnilo celní zapojení protektorátu Čechy a Morava do Říše tak, že se přizpůsobilo poměrům v Říši, což vedlo k likvidaci nezaměstnanosti, která byla vleklým problémem Československa. Přitom se zvýšily mzdy, aby se přiblížily svou úrovní k Říši a zvýšily se dětské přídavky.

27. září 1941 byl Hitlerem jmenován místo von Neuratha zastupujícím říšským protektorem SS-Obergruppenführer generál policie Heydrich, který do té doby působil v Norsku, kde v Oslu pomocí Quislinga zlikvidoval zednářské lóže. Svého úřadu se ujal 28. září, vyhlásil civilní výjimečný stav v okresech oberlandrátů Praha, Brno, Ostrava, Olomouc, Kladno a Hradec Králové. Již druhý den po vyhlášení výjimečného stavu se k Heydrichovi dostavil Emanuel Moravec, jenž se mu vetřel do přízně, aby mu sdělil jména členů zednářské lóže Bohemia. Ziskal si takovou důvěru, že měl neomezený přístup k Heydrichovi v kteroukoliv dobu. Předseda protektorátní vlády Eliáš byl zatčen a pro velezradu pak odsouzen k trestu smrti a s ním i další generálové – Vojta, Voženílek, Svátek, Bílý. Zdalipak si pod gilotinou vzpomněli na Gajdova varovná slova, když označil Beneše za evropského intrikána, v jehož službách pracovali a jednou na to doplatí?

Současně s tím bylo 1. října 1941 oznámeno obyvatelstvu, že při německé kriminální policii v Praze a v Brně byl zřízen hospodářský odbor, jehož úkolem bylo vykořenit v protektorátě černý obchod, který ohrožoval výživu obyvatelstva. Už 24. října 1941 přijal zastupující protektor Heydrich zástupce českého dělnictva a oznámil jim, že dělnictvo, jemuž se žilo za Československé republiky špatně, dostane mimořádný přiděl tuků a současně byla přidána hrubá mouka. V této době byly zvýšeny pojistné důchody, zvláště pro dělnictvo ve stáří nebo při úrazu a v nemoci. K tomu nesmělo dojít, to by český národ odkopl Beneše a jeho zednářskou politiku, která byla od počátku trvání republiky protidělnická. Proto musel zemřít Heydrich, aby nedošlo ke konferenci 300 zástupců pracujících a tak se zabránilo srovnat výše mezd s poměry v Říši, kde byly na vysoké úrovni. Ono stačilo jen znát, co dostal český dělník v Říši a co v protektorátu. Dělníci, totálně nasazení do Říše, kteří posílali peníze domů,

listonoši je přinášeli a zároveň roznášeli zprávy, jak se dobře daří v Reichu. Způsobilo to bujení závisti, typické vlastnosti Čechů, jimž vládne zlaté tele s mamonem.

19. ledna 1942 byla státním prezidentem Háchou, po popravě Eliáše, vytvořena nová vláda v čele s ministerským předsedou dr. Krejčím. Emanuel Moravec se stal ministrem školství a národní osvěty. V důsledku atentátu na Heydricha, 27. května 1942, byl vyhlášen v celém protektorátu výjimečný stav. Byla to doba, kdy se rozhodovalo o bytí a nebytí českého národa. Proto 2. června 1942 svolala protektorátní vláda velký manifestační mítink na Staroměstské náměstí a Beneš zde byl označen za nepřítele českého národa číslo jedna. Po právu! Stejným způsobem vyzněly další mohutné manifestace ve větších městech – Brno, Plzeň, Tábor atd. Vyvrcholení bylo u pomníku sv. Václava v Praze, jehož se účastnilo na 200.000 lidí. Proto tolik odsouzených Benešovými retribučními dekrety po válce.

Heydrich jezdil po Praze v otevřené limuzíně, jako skaut, až ho postřelili atentátníci, aby zde nebyl klid a národu se opět pustilo žilou. Na rozdíl od tohoto kata všichni tzv. mírumilovní prezidenti u nás jezdili v opancéřovaných autech s neprůstřelnými skly a s doprovodem. Na Heydrichovi nezáviselo vítězství nebo prohra Německa. O válku se starali jiní, Hitler byl jen nástrojem v jejich rukách. Pro život jednoho potentáta SS byl zpečetěn osud české inteligence a zbytečně tisíce nevinných skončily na popravišti nebo v koncentracích. Organizátorem likvidace Heydricha mohl být hlupák nebo gauner. Ti, co ho provedli, splnili rozkaz, ale nemysleli na důsledky této akce pro český národ.

Ti generálové, co vstoupili do lóží, nikdo je nenutil, šli tam dobrovolně, ale nestatečně složili zbraně v září 1938 a byli navíc tak neprozíraví, že si vzali vládní funkce. Generálové Petřík, Kutlvašr a další přežili proto, že nedělali politiku zednářské lóže. Smrt Heydricha byla zneužita státním tajemníkem SS-Gruppenführerem K.H.Frankem k likvidaci české inteligence.

Bez skrupulí to veřejně mezi mukly po květnu 1945 řekl v Kartouzích doživotně uvězněný gestapák Johann Siebert slovy: „Když jsme sem přišli dělat pořádek v březnu 1939, pozatýkali jsme nejprve všechny známé komunisty. Bezvýznamné jsme na reverz propustili s tím, že nebudou proti nám nic podnikat. Ti, co byli ve funkcích, jsme drželi ve vězení a kdo z nich s námi chtěl spolupracovat, s tím se uzavřela dohoda. Ta dohoda spočívala v tom, že se vetřou mezi obyvatelstvo, třeba jako uprchlí vězňové, aby donášeli na nepřítele Gestapu.“

Na tento trik naletěl vážený děkan v obci Raná u Hlinska, páter František Mimra. Najednou přijeli autem příslušníci „Geheime Staatspolizei“ v kožených mantlech, následovala prohlídka a nakonec ustrojil se a „mit uns“. Skončil v koncentráku. Přežil a po válce se vrátil. Po únoru ho zatýkali, protože kritizoval z kazatelny současné poměry. Při výslechu poznal jednoho z příslušníků StB, jenž za protektorátu u něj žádal úkryt, aby jej pak udal Gestapu. Teď pracoval pro jiné vládce. Za ministra vnitra Baráka dostali tito lidé uplatnění ve velkém. O tom se však zarytě mlčí dodnes, kolik udavačů pak pracovalo pro KSČ.

Státní prezident dr. Emil Hácha dělal vše pro to, aby nedošlo k tomu nejhoršímu a ilegálně spolupracoval s exilovou vládou v Londýně. A přesto to nestačilo a výše trestů se dohodla v Moskvě, při návštěvě Beneše a Šrámka v Kremlu, v prosinci 1943.

Tak jsme si jako národ nasadili vši do vlastního národa až do dnešních časů. Mlátili Háchu, Syrového, Gajdu, členy protektorátní vlády, přitom sami byli hlavními viníky ve službách zednářstva, strůjci nového pořádku – lidové demokracie.

Pravda přibitá na kříži

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(35)

I když se o nás Češích říká, že jsme národem Švejků, tak musím konstatovat, že Švejk nikdy nikoho naprásknul, nenáviděl válku, měl smysl pro humor i v jámě lvové, měl zdravý selský rozum na politiky a vůbec na vše, co odporovalo Božímu Stvoření, jako byli např. poručík Dub, kadet Bigler, Bretchneider.

Když byla nedávno, po smrti židovského spisovatele Arnošta Lustiga, založena Cena Arnošta Lustiga, jejím prvním nositelem se stal pomocný biskup Václav Malý. Udivuje mě, že nikoho z těchto tvůrců této ceny a jejího nositele biskupa Malého nezajímá morální profil Arnošta Lustiga. Lustig byl Žid, a proto za nacismu skončil v likvidačním táboře smrti – v Osvětimi. Přežil. Jiní to štěstí neměli. Proto by si měl více vážit života na rozdíl od jiných a bojovat proti jakékoliv totalitě. On se však dal na cestu budování nové totality – rudé, která šířila daleko delší dobu zlo nežli byl nacismus – od roku 1917, svým marxismem-leninismem, namířeným zejména proti Kristově Církvi jako nepříteli číslo jedna.

Když byl v roce 1950 veřejný monstrproces s dr. Miladou Horákovou, kulisu v sále dělali „za odměnu“ Ančky Proletářky a jejich Toníci, podepisovali rezoluce na její popravu, ačkoliv západní společnost projevila odpor k tomu, co se zde po válce děje. Když přišel na pracoviště Arnošta Lustiga soudruh z ÚV KSČ, zvedl ruku s ostatními, co měli teplá místa, aby Horáková byla popravena, místo aby povstal a vyjádřil nesouhlas s tím, co se zde děje od tzv. osvobození Rudou armádou. Tak se dostal na stejnou úroveň s Leninem, Trockým a dalšími sionisty, jako byl u nás Rudolf Slánský, jenž budoval věznicí Ruzyň, kde pak nakonec sám skončil a byl popraven.

Znal jsem učitelku Blaženu Jarou, protože bydlím vedle jejího rodného domu. Vyrůstala v učitelské rodině a měla smysl pro PRAVDU. Naposledy učila na Liberecku. Když přišla k podpisu rezoluce na popravu Milady Horákové, odmítla podepsat ještě s jedním učitelem, katolickým věřícím. Byla předvolána na školský odbor ONV v Liberci a vyhozena ze školství navždy. Dostala zaměstnání jen v dělnické profesi. Když pak porovnáím její morální profil s morálním profilem spisovatele Lustiga, nevidím žádný přínos v udělování Ceny Arnošta Lustiga, vidím jen výhybkáře Václava Malého v rámci ekumenismu. Jenomže pravda, to je následování Krista činy. Pokud za slovy nejdou činy, pak je ekumenismus mlácením slámy. A to právě probíhá, aby se zničila Kristova Církev v rámci globalismu a multikulturismu.

Národní bohatství Čechů je rozkradeno novou šlechtou – zlodějskou jako na Ukrajině po růžové revoluci s Tymošenkovou. Její manžel dostal u nás po jejím zatčení azyl. Europoslankyně MUDr. Zuzana Roithová (KDU-ČSL) se zasazuje o její léčení mimo věznicí, místo aby se zasadila o odtajnění zbývajících spisů o umučeném faráři z Číhoště, páteru Josefu Toufarovi. Tomu se říká sametovost pro lumpy, kteří mají víc práv nežli mučedníci pro víru v Absurdistanu.

Kdyby vstal hejtman Jan Žižka, určitě by dal upálit elitní bývalé vojáky z tábořské jednotky, kteří bezdůvodně unesli a zbili mladého muže. Ti ani nedostali přísný trest jako výstrahu, že to takhle nelze dál vést s nespravedlností v justici.

Cena Františka Kriegla pro koho? Kriegl byl sionista a nenáviděl katolickou církev. Proto se účastnil jako interbrigadista ve Španělsku bojů proti Falangistům. Potom, v únorovém puči 1948 byl pravou rukou svého kamaráda ze španělské občanské války, sionisty Pavla, velitele Lidových milicí. Oba se sešli ve vládních funkcích Pražského jara 1968, kde byl Pavel ministrem vnitra a Kriegl předsedou Národní fronty.

Po zavátých stopách politiky zednářů

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(36)

15. březen 1939 nebyl letos 15.3.2012 vzpomenut v české televizi ani v českém rozhlasu. Přes 15. březen 1939 vedla cesta k 27. květnu 1942, nesmyslnému atentátu na Heydricha a k následné odplatě „heydrichiádou“. Kolo našich dějin by se otáčelo jinam, kdyby prezident Masaryk nebyl kosmopolita a ministr zahraničí Beneš svobodný zednář, jenž v prosinci 1935, po zvolení prezidentem s pomocí komunistů, vytvořil první polobolševickou vládu v republice.

Politika zednáře Masaryka vedla k vyhození Gajdy, nejprve z funkce náčelníka generálního štábu čsl. armády, pak k degradaci z generála na vojína a nakonec do penze o žebrácké holi; do penze bez penze byl výsledek jeho pronásledování.

Generál ruských legií Gajda se jim nehodil, jak Masarykovi, tak Benešovi. Byl to Slovan jako poleno, navíc pravoslavného vyznání, po matce z černohorského šlechtického rodu měl krev Černohorce – přímého, rovného, čestného. A to v nové republice bylo spíš na újmu, aby se nezastínila modla TGM za života Masaryka (obdobně dnes Havla). Po čistkách v čsl. armádě se nenašel jediný generál, jenž by vypálil kulku proti Benešovi. Taková byla generalita!

Přesto se po 15. březnu 1939 našli v českém národě jednotlivci, kteří povznesli svého ducha, aby se národ dostal z bláta politiky intrikánství, kterou zde po sobě zanechal Beneš. Mezi ně patřil dr. Emanuel Vajtauer.

Vajtauer byl původně komunistický novinář a překladatel, člen Kominterny a spolupůsobil proto s jedním sovětským expertem po 1. světové válce v Itálii proti Mussolinimu. Byl přítelem Klementa Gottwalda a Jana Švermy. Ti levicovní novináři, kteří nestačili včas uprchnout, byli po 15. březnu 1939 zatčeni gestapem a uvězněni v Terezíně. Mezi nimi byl i Vajtauer, Krychtálek, Kříž a Wagner.

Ministr nacistické propagandy dr. Joseph Goebbels dostal dobrý nápad, aby je mohl využít pro sebe, když došlo k přepadení Sovětského svazu. Wehrmacht postupoval na východ denně 120 – 150 km. Goebbels se postaral o jejich rychlé propuštění, nechal je předvést před von Neuratha, kde jim bylo oznámeno, že když pojedou společně, letecky, s německými žurnalisty do SSSR, bude jim zaručen svobodný pohyb všude tam, kde bylo území armádou osvobozeno od rudého jha, s jedinou podmínkou, že po návratu napíší pravdu o SSSR, jak ten ráj ve skutečnosti vypadá. Souhlasili a odletěli letadlem směr Charkov s německým novinářským personálem. Vajtauer s Wagnerem dělali tlumočníky. Viděli na vlastní oči, jak se za Benešovy polobolševické vlády lhalo dělníkům. Hned na konci roku 1941 vyšla jejich brožurka „Pravda o SSSR“, jako společné dílo Vajtauera, Wagnera, Krychtálka a Kříže, s četnými fotografiemi. Tato knížka se stala předmluvou pro členskou dělnickou základnu KSČ. Rodiče ji měli též. Proto otec již nikdy nevstoupil do KSČ. Když se pak na jaře 1942 konala antibolševická výstava v Praze pod názvem „Bolševický ráj ve skutečnosti“, není pravdou, že by na ni bylo obyvatelstvo nakomandováno, jak píše na str. 196 autor Tomáš Pasák v knize „JUDr. Emil Hácha“, aby Čechy zastrašili před bolševismem. Naopak, zabralo to tak, že po válce bylo mnoho soudruhů pozatýkáno, i Švermovi kamarádi, též Čepičkův advokátní koncipient Oldřich Skřípek, jenž byl s V. Burešem po válce v dolech na Svatoňovicku.

Za tu brožurku, stejně jako za knihu Jana Rysa Rozsévače „Židozednářství-metla světa“, se po 2. světové válce u nás lidé, kteří je vlastnili, odsuzovali do vězení. Proto autoři těchto knih byli odsouzeni k trestu smrti oběšením. Teď teprve nastal pravý ráj v bolševickém vydání.

Tito redaktoři byli velmi týráni a na Stalinův pokyn je nechal Beneš oběsit, ihned po generálu Robertu Rychtrmocovi.

Vzpřímili se, protože se v nich ozvalo svědomí, že to takhle dál nejde dělat s politikou národa, riskovali a stali se mučedníky pro pravdu, nelhali národu.

Vajtauer údajně zmizel v květnových revolučních dnech, slehla se po něm zem.

Retribuční Beneš byl oslavován jako prezident Budovatel. Čeho?

Co scházelo v britském televizním dokumentu „Kolaborovali s nacisty“ v pobaltských státech, vysílaném na ČT 2 v březnu 2012-03-27

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(37)

Opět se kříví historie, i v té naší posametové „Encyklopedii českých dějin“ jsou hrubé nepřesnosti z pera našich studovaných historiků, jak jsem se přesvědčil. Jak potom může historie vypadat v Evropě?

Po uzavření paktu (o neútočení) mezi Německem a SSSR s tajnou doložkou okupace Polska, bylo Polsko napadeno 1. září 1939 ze západu Německem a potom z východu Sovětským svazem. Po obsazení pobaltských republik vznikly sovětské socialistické republiky rad Lotyšska, Litevska a Estonska, což ve skutečnosti bylo kopírování po 1. světové válce vzniklé Maďarské bolševické republiky rad, kde vládli židobolševici Bély Kuna s krvavými represáliemi vůči obyvatelstvu, které se hlásilo ke křesťanství.

U nás se mluví jen o hodných Židech, nic neslyším o těch zlých, jak jsem vytknul v r. 1998 přednášející historii z pražské židovské obce. A to právě bylo příčinou nesvárů v pobaltských zemích po jejich okupaci Sověty. Za půldruhého roku, do června 1941, když 22. června došlo k napadení SSSR Německem, se udály hrozné zločiny NKVD, kdy Židi kolaborovali s NKVD a pomáhali udávat křesťany, aby se zmocnili jejich majetků.

Ve švédských novinách „Stockholms Tidningen“ švédský zpravodaj napsal dne 20. července 1941 o starém městě Riga toto: „Staré město v Rize už neexistuje. Neexistuje svatopetrský chrám, ani radnice. Knihovna, kde byly dosud uchovány miliony listin z dějin Pobaltí, byla srovnána se zemí. A toto zpuštění není dílem války, nýbrž dokumentem komunistické touhy ničit vše, co se jmenuje kultura. Dvě stě tisíc Lotyšů zmizelo, od kojenců až po osmdesátileté. Většina jich byla zavlčena do ruských stepí a do arktické Sibíře. Nikdo neví, kam se poděli, avšak ví se například, že německá vojska našla cestou na východ celý vlak nacpaný Lotyši, v němž nebyl naživu ani jeden z nešťastníků. Všichni byli zastřeleni. Pro zničení lotyšského národa byl vypracován přesný věčný plán. Bude trvat několik let, než nabudeme přehledu o tom, co znamenal pro Lotyše rok bolševictví.“

Není potom divu, že Němce vítali jako osvoboditele. Museli kolaborovat, protože jinak je nic lepšího nečekalo ze strany Stalina a jeho spolupracovníků. Došlo tudíž k vyrovnání účtů s kolaboranty sovětského zřízení, usilující ponenáhlu vystěhovat celý lotyšský, estonský a litevský národ do nekonečných stepí. Chlapci od 14 do 16 let byli lákáni do učebních kurzů s platem 200 rublů, ale nikdy se odtud nevrátili ke svým rodičům. Političtí odpůrci byli zatýkáni NKVD v noci v bytech, víc o nich už nikdo neslyšel. Když se našly hromadné hroby, Židi se začali stranit lidí. Ta rež trvala jeden rok. Když se vidělo, že nadejde válka, ještě 15. června 1941 byli postřeleni všichni lotyšští důstojníci. Třem stům důstojníkům byly svázány ruce za zády drátem, načež byli mučeni a po několika dnech po skupinách postřeleni. Ještě 27.

června 1941 byly založeny požáry starých vzácných domů. Nejkrásnější památky Rigy lehly v popel, zděšení obyvatelé prchali, byli však postříleni kulomety.

Dnes mám pochopení pro kolaboraci s nacisty – měli se nechat vyvraždit? Nebyla jen Katyň!
Po válce přišly oběti z Jalty.

Snad toto pojednání přiměje čtenáře, aby se zamysleli, proč se zrodil bolševismus (ruský význam) a komunismus (internacionální význam). Měl vyhladit z paměti lidstva křesťanství a nahradit je ideologií Marxe a Lenina.

Proč se stal Jan Drda komunistou

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(38)

Nedá se říci, že by se o bolševickém ráji, jak ve skutečnosti v SSSR vypadá, za První republiky málo novináři napsalo. Tak např. Národní politika z 3.6.1932 napsala toto: „Úmyslu poctivě pracovat není nikde vidět. V kolchozech je veliký nepořádek a darebáctví. Řádný výdělek nedostane sebepoctivější dělník, jen patolízal a komunistický mluvka. Dělníkům v kolchozech se vede mnohem hůře než dělníkům ve státních továrnách a dolech. Počítá se totiž, že musí žít z toho, co vydělávají na svém hospodářství. Oblek, obuv, dostane málokdo, protože vyšší úředníci to začachrují a dávají jen tomu, komu chtějí. Proto kolchozníci chodí v roztrhaných šatech, či spíše hadrech, bosí a stravu dostanou jen při práci v poli. Ale i ta strava je taková, že by ji u nás pes nežral. Chléb je černý, kyselý, s pilinami a otrubami, těžký jako kámen. Plat se má vyplácet až koncem roku, je-li nějaký čistý zisk. Kdyby však byl někdo nespokojen a začal by doma nebo na schůzi jen trochu to projevovat tím, že chce upozornit na nějaké nepořádky, je zaznamenán a odevzdán politické policii (GPU). A jak se dostane do spárů, začíná jeho konec.“

Bolševičtí polovzdělanci a nevázaný proletariát vrhli se nejprve na náboženství a zesměšňovali víru v Boha, posmrtnost duše a cokoliv mystického. Tak se dočteme v Národní politice ze 4.8.1931: „Sovětská policie střelila do účastníků bohoslužby. Vídeňský tisk přináší zprávu ze sovětského městečka Větrina, na hranicích polských, podle nichž členové GPU podnikli útok na 200 katolíků, shromážděných v provisorním chrámu k tajným službám božím. Oddělení GPU vniklo do kostela a členové jeho začali shromáždění bestiálně týrat. 7 osob bylo při tom usmrceno, 14 osob těžce zraněno a 145 osob bylo zatčeno.“

V pravicovém tisku byly otištěny zprávy od našich krajanů, kteří přežili peklo bolševického ráje na zemi a navrátili se do vlasti. Hrůzostrašné scény na zamrzlém Dněstru zase líčily všechny rumunské noviny, když v zimě 1932 utíkali zmučení rolníci s rodinami z ruského bolševického pekla přes zmrzlý Dněstr do Rumunska a sovětské stráže po nich střílely. Na dva tisíce jich postříleli. Ženeva mlčela, mlčely zednářské lóže.

V letech 1937-1942 pracoval Jan Drda v Lidových novinách. To už byl sympatizantem komunismu a KSČ. Když pak v dubnu 1943 objevil wehrmacht hromadné masové hroby polských důstojníků v Katyňském lese nedaleko Smolenska, vládlo v Čechách mínění „pokrokových sil“, že se tu nacisté snažili přišít Stalinovi vlastní zločin. Tehdy Drda zaváhal a letět s delegací našich kulturních pracovníků odmítl, vlastně se vymluvil na zdravotní stav, aby neviděl stalinismus v praxi. Vnímал jen soudruhy, co šířili moskevským vysíláním do protektorátu, na rozdíl od Václava Talicha, jenž rozvíjel českou hudbu i v době protektorátu tzv. květnovými hudebními dny, předcházející Pražskému jaru po roce 1945. Talich tehdy do

Katyně letěl, což mu soudruzi v čele s budoucím ministrem školství a kultury, rudým Zdeňkem Nejedlým, nezapomněli po tzv. květnovém osvobození 1945 Rudou armádou.

Článek redaktora pražského rozhlasu a spisovatele dr. Františka Kožíka „Co jsem viděl v Katyni“ zabral, co Kožík přiblížil čtenářům. To nebyla německá propaganda, jak se světu snažili namluvit Stalinovi bolševici. Podobných hrobů je ve světě víc. U nás je to např. v Praze-Ďáblicích.

Když pak přišlo květnové povstání 1945 v Praze, schoval se Drda do sklepa a bojů na pražských barikádách se neúčastnil. Pak napsal povídku „Němá barikáda“, která byla zfilmována. To už byl Drda komunistou, aby se měl dobře, jako to chodilo u patolízalů v Sovětském svazu. Je jen škoda, že varovná svědectví o komunismu, která vyšla z pera pravícově orientovaných intelektuálů za války, mnoho Čechů nepochopilo, jak byli zblblí vysíláním „Volá Londýn“ do protektorátu, že si poválce uděláme doma pořádek. Jak to dopadlo, dobře víme z historie. Už tehdy jsme ztratili svobodu a NKVD si zde po 9. květnu 1945 dělala, co chtěla, zatýkalo se, popravovalo, deportovalo do SSSR. O tom, kam se poděli neznámí vojáci (z Prchalovy armády ustupující po 15.3.1939 z Podkarpatské Rusi) – Prchalovci, je stále ticho. Mnozí skončili v Gulagu.

Jan Drda patřil k organizátorům komunistického teroru, který byl zaměřen proti té části pravice, která viděla v osvobození Rudou armádou novou etapu útlaku ducha svobody. Po únoru 1948 se stal poslancem NS a předsedou Svazu spisovatelů, kde tvrdou rukou prosadil vyloučení katolicky smýšlejících spisovatelů ze Svazu a u mnoha z nich i návrhy na soudní potrestání, jako byli Jan Čep, Václav Renč, Jan Zahradníček, Zdeněk Rotrekl, Jakub Deml. V době, kdy Drda pronásledoval katolické spisovatele s bolševickou krutostí, jeho soukmenovci pronásledovali Kristovu církev, v rámci likvidace ženských klášterů i jeho sestru Marii Drdovou, řeholnici, jež zasvětila život Bohu a přijala řeholní jméno Benediktina. Tak jsme byli jako národ opět zbaveni duchovního rozvoje českého národa, tentokrát pod vládou komunismu. Komunismus není výplod křesťanstva. Jeho hlavními strůjci a propagátory jsou sionisté. A ti dělají vše pro to, aby v národě upadala mravnost, poctivost, čestnost. Antikristovo dílo!

Když pak přišel 21. srpen 1968, Drda se postavil za soudruha Dubčeka, odchovance Moskvy, jenž v Moskvě selhal na sto procent a stal se tak mouřenínem. Přišel na scénu „normalizátor“ Gustav Husák, ten ho v roce 1969 vyhodil z místa šéfredaktora týdeníku „Svět práce“. Zemřel v zapomnění na zámku Dobříš, sídla umělců Národní fronty.

Kupředu, levá, soudruzi, a rovnou směr PEKLO. Vaše děti a vnuci nejsou na tom s morálkou o nic lépe, nežli jste byli vy všichni, budovatelé pekla na zemi.

Nechtější znát pravdu! Tak pomlouvají.

Československo v době španělské občanské války

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(39)

V únoru 2003 v televizním programu „Klíče pro lepší svět“ bylo konstatováno, že během dvoutisícileté historie křesťanství položilo za tuto víru život kolem 70 milionů křesťanů a z toho 45,5 milionu, tedy 65% z nich zahynulo ve 20. století, kdy se obecně rozšířila nenávisť vůči křesťanství ve světě.

Cestopis katolického kněze P. Josefa Mádleho, děkana v Novém Bydžově, o komunistickém SSSR, vydaný roku 1936, ukazuje pravdivě, jak ten bolševický ráj ve skutečnosti vypadal, když ho u nás propagovali českoslovenští levicovní intelektuálové, i na divadelních prknech (Voskovec a Werich), ale zkresleně. Cituji z knihy „Orientem Sovětů“ od Josefa Mádleho:

„Z oken vlaku dívíme se vysokému drátěnému plotu, jímž je Sovětská veleřiše zdrátována kolem dokola. Několik vteřin od prvních drátěných hranic jsou druhé. Mezi nimi projíždí jízdní stráž. Nikdo jim nemůže utéci. Ve chvílce třetí ostnatý plot a samá hlídka. SSSR je oddělen od celého světa jakoby neprodyšně. Není styků ani s nejbližšími místy v pohraničí. Těžko spočítati, kolik kilometrů měří tyto trojitě ostnaté hranice. Nelze způsobem nezákonným proniknout tam, ani utéci z Ruska ven.

Doupě sovětského mužika stojí nejvýše za zapálení. Dřevěné budky, děravé střechy, někde jen zbytky po bývalém krytu, všechno nahnuté na všechny strany. Kdyby se nekouřilo z komínků, zdálo by se, že tu nikdo nezůstává, nebo že jsou to jen stáje pro němou tvář.

Slavné katedrály, cenné historické chrámy, stát zachoval. Také je místy i opravuje. Ale k čemu? Protože v nich jsou protináboženská muzea a propaganda Sovětů. Poděkoval bych se státu, aby mi opravil děkanský kostel, ale pak mne vyhnal s kazatelny a postavil tam řečníky rouhače Bohu. Stát SSSR neopravuje kostely, ale připravuje v nich bašty rouhání. Kostely prostřední historické ceny se buď bourají, nebo jsou z nich sovětské kluby. Většina zrušených kostelů jsou skladiště nebo hokynářské krámy, ne-li i hospody. Největší kina jsou v kostelích. Mladí jsou vychováni již bez víry a nepamatují si ani zbožných dob v Rusku. Lidé prostředních let se bojí nebo zvlažněli. Zbývají k smělému podpisu pod žádost o kněze a kostel na úřad jen starci a babičky, kteří nemohou mimo život nic ztratit. Důsledek je, že na sovětské úřady žádosti o bohoslužby docházejí jen výjimečně.

Všechny zvony ve věžích kostelů schází, aby nevolaly: Pojd'te a pokloňte se Bohu! V Moskvě bylo více než 500 kostelů Dnes jich zůstalo jen několik (3). Viděl jsem spolubratry, katolické kněze-žebračky. Nenařikali. Stiskli několik rublů se slzou v oku, a ač sami kněží, chtěli líbat ruku. V celém Rusku není katolického biskupa. Poslední, metropolita z Kyjeva, je dosud uvězněn. Mnoho kněží je dosud ve vězeních. Ač je v Rusku ráj pro kohokoli, pro kněze jakékoli křesťanské církve je tam hotové peklo. Leninovy sochy jsou na náměstích všech měst. Podstavce jeho soch jsou z mramoru rozbitých křížů a krypt hřbitovů. Až sem šla revoluce mstit se na mrtvolách boháčů krumpáčem a sekerou.

Kdo by jel do Ruska a zabalil si do kufru několik starších bot, něco prádla nebo starší oblek, nepotřebuje peněz, jaká je tam dražota, které se vysměje. Služebné v hotelích závistivě okukují zejména dámské prádlo.“

Za tuto knížku pátrala NKVD po panu děkanovi v květnu 1945. To už byl po smrti. Jinak by skončil na Gulagu. Už 12.5.1945 NKVD řádila v Jičíně. Měli udavače.

Republika byla pokusem o vymýcení katolicismu ze Španělska. Již na počátku bojů ve Španělsku v r. 1936 se zednářské velkolóže (Velký Orient a Velkolóže Španělska) spolu se zastřešující organizací AMI (Association Masonique Internationale) hlásily politicky a světonázorově k rudému Španělsku, tzv. demokratickému, zpravodajové v zednářské režii psali, že ve Španělsku se rozhoduje o osudu dvou zcela rozdílných světonázorů, a proto se musí bojovat proti všemu katolickému, církevnímu a náboženskému. Zednáři proto ve Španělsku ovládali jako předáci odborové syndikáty, vládu, generalitu a svým ideovým vystoupením získali v cizině sympatizanty s protikatolickým postojem, vysílání dobrovolníků, dodávky válečného materiálu a techniky. Vedení internacionálního boje bylo v rukách NKVD, pod kterou pracovala tajná politická policie, tzv. Vojenská vyšetřovací služba.

V říjnu 1936 byla v ČSR vytvořena celostátní organizace „Výbor na pomoc demokratickému Španělsku“, jejímž předsedou se stal zednář Emanuel Voska, za 1. světové války horlivý stoupenec TGM. Tento Výbor byl podporován Ligou pro lidská práva, Sdružením pokrokových herců, Svazem přátel SSSR, Volnou myšlenkou, Spolkem posluchačů

československé evangelické fakulty, Dělnickou akademií, komunisty, sociálními demokraty, židovským komitétém HICEM. Interbrigády se zrodily už v září 1936. Kominternu rozhodla o vytvoření brigád 22.7.1936, tedy pět dní po vypuknutí občanské války ve Španělsku, schválení dokumentu bylo na zasedání Komunistické internacionály (Kominterny) 18.9.1936. Rozhodnutí schválil sekretariát Kominterny, jehož členy byl i Jiří Dimitrov a Palmiro Togliatti, předcházelo mu setkání se Stalinem, jenž definitivně sdělil nevyslat jednotky Rudé armády.

José Díaz, generální tajemník španělské sekce Kominterny na jaře roku 1937 řekl: „V těch provinciích, kde jsme u moci, už církev neexistuje. Španělsko předstihlo Sovětský svaz, protože církev byla zničena.“ Důvody zastřelení některých lidí: někteří schovávali kněze, jiní měli doma náboženské předměty, další se nebáli veřejně hlásit k víře. V katolickém Španělsku republikáni, demokraté, postupovali velmi tvrdě i vůči ženám. Jen v barcelonské diecézi bylo během roku 1936 zabito tisíce laiků, kněží přes 4 tisíce, řeholníků na 2.300, řeholnic na 300, biskupů 13.

K tehdejšímu antiklerikalismu měšťáckému se ve Španělsku připojil socialistický antiklerikalismus, typický pro velká města.

V roce 1931 poslal ministr zahraničí Beneš Z. Fierlingera jako diplomata do Ruska studovat „úspěchy“ budování komunismu. Tento demoralizovaný člověk pak v r. 1932 vydal knihu „Sovětský svaz na nové dráze“, aby zblbnul naše intelektuály levicového zaměření. V Rakousku jako diplomat finančně podporoval hnutí proti rakouskému kancléři Dollfusovi, jenž usiloval o vybudování Rakouska jako korporativního státu. Po rozdrčení socialistů tajně popravili jejich vůdce, žida Kautského, tvůrce dvouapůlté internacionály, do ČSR. V r. 1937 se Fierlinger stal velvyslancem v Moskvě. V r. 1943 se Stalin rozhodl o rozpuštění Komunistické internacionály, čímž se nadobro vzdal myšlenky „světové revoluce“.

V poslanecké sněmovně říká jménem klubu poslanců KSČ dne 10.6.1936 Václav Kopecký: „Chceme jiný vnitřní režim. Nemáme důvěru k vládě. Ať žije Lidová fronta ve Francii!“ Lidová fronta židozednáře Léona Bluma vládla ve Francii v r. 1936 a podporovala španělské republikány proti španělskému katolicismu.

Vyvražďování katolíků ve velkém začalo Velkou francouzskou revolucí. Za Napoleonovy vlády bylo Španělsko okupováno Francií. Stoupenci následníka trůnu Dona Carlose-Karlisté, se řídili heslem „Bůh, vlast, král“. Když byl král Alfons XIII. svržen z trůnu socialisty s liberály r. 1931, ti vyhlásili republiku, která se zvrhla v teror komunistické hrůzovlády.

Franco byl voják a měl vynikající vlastnost – jako sjednotitel národního odporu proti nastupující totalitě v r. 1936 ve Španělsku. Co by z nás v Evropě zbylo, kdyby občanskou válku vyhráli komunisti? Franco neměl nic společného ideově s italským fašismem a německým nacionálním socialismem. Podařilo se mu sjednotit nejprve španělské katolíky, politicky rozštěpené na falangisty, karlisty, alfonsisty-monarchisty, jako podmínku ke sblížení s dalšími politickými proudy, pro konečný úspěch národního hnutí. Franco byl taky praktikující katolík, a proto mu záleželo na vlasti, zatímco internacionálním bandám z celého světa šlo v rámci marxleninismu skoncovat s Církví. To bylo jejich jediné pouto.

Charta práce, přijatá v roce 1938, byla založená na katolické tradici Španělska, a zakotvením sociální spravedlnosti byla proti vykořisťování nekřesťanskými kapitalisty, kterého se dosahuje liberálním kapitalismem a marxistickým materialismem, rozkládající tradiční křesťanské hodnoty ve společnosti, čímž se připraví půda k nástupu komunismu. V komunismu nikdy nejde o blaho občanů. Takto Franco vyvedl zemi na cestu k prosperitě v souladu se sociálním učením Lva XIII., „Rerum novarum“. Kdyby se dnes v EU postupovalo podle této encykliky, neměli jsme krizi. To by EU musela být zbavena protikřesťanského tažení.

Polovinu zlatého pokladu stačili republikáni z Madridu převézt do Barcelony a za dozoru NKVD odvézt po moři do SSSR, s pomocí „demokrata“ Luise Companise, jenž stačil

uprchnout do Francie, ale chytli ho a byl vydán do Španělska. To už ve Francii byla jiná vláda. Později byl popraven jako škůdce země.

Do bojů za rudé Španělsko z ČSR šli: Josef Pavel, velitel praporu „Dimitrov“, v únoru 1948 velitel LM, v r. 1968 ministr vnitra. Jeho pravou rukou v únoru 1948 byl František Kriegel, interbrigadista, v r. 1968 předseda NF; interbrigadista dr. Vlado Clementis, v r. 1950 se účastnil jednání ÚV KSČ na likvidaci katolických kongregací v ČSR; Artur London (Gerhard Erblfeld) jako agent KI; André Simon alias Otto Katz (pražský německý Žid), agent KI a NKVD. Pracovníci Kominterny vytvořili rozsáhlou síť agentů, Heslo „U Madridu bráníme Prahu“ byla fikce rudých interbrigadistů Bihellera, E.E. Kische, Laštovičky a dalších dobrodruhů z Československa. Do služeb za rudé Španělsko šel J. Seifert. S.K. Neumann, F. Halas, K. Čapek a další levicovní intelektuálové. Levičákem byl i Masaryk. Kam to s levičáctvím u nás dospělo, dobře víme. Už tehdy prohlásil v poslanecké sněmovně Gajda: „Demokracie je zlodějna!“ U nás ji máme přes 20 let od sametové revoluce.

Stále zatajovaná pravda o Aloisi Jiráskovi

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(40)

Chceme-li se dopátrat pravdy o oslavovaných velikánech národa, musíme jít k prameni, kde blahodárně působili za svého života. Historik města Litomyšl dr. František Lašek píše ve své knize „Oživené litomyšlské paměti“ o všech význačných osobnostech za posledních 200 let. O Aloisi Jiráskovi je tam jen to, že se přistěhoval do města roku 1874 a učil zde 14 roků, dne 12.8.1879 se oženil s Mária Podhájskou, o 8 let mladší, její otec byl mlynář v Poličce. Zdeněk Nejedlý se ještě zmiňuje ve svém díle „Tisíc let života českého města“, že Jiráskovi měli 4 dcery, Boženu, Marii (ta zemřela a je pochována na litomyšlském hřbitově), pak Lidušku a Miloslavu. Bydleli v čísle 25 a v čísle 27 bydlela Božena Němcová. To je vše, co napsali oba historici. Tedy nic moc a jen mlha, nic o tom, kde žila jeho manželka, z čehož nám plyne poučení, že ani Nejedlému Jirásek patrně moc nevoněl, jinak by mu věnoval více prostoru a ne jenom pár řádků.

Alois Jirásek byl záhadná osoba, v Litomyšli po celých 14 let života pendloval mezi Litomyšlí a Hradcem Králové, kam jezdil na jakési jednání, když ho jeden místní bohatý žid nechal vozit svým kočárem do Chocně na vlakové nádraží a pak mu jel, když Jirásek přijel z Hradce Králové, naproti k nádraží. Více o Jiráskovi věděl profesor Šouta. Ten se znal se synem Pátových, kterážto rodina v Litomyšli udržovala styky s Jiráskovými. Starému Pátovi byly podezřelé časté jízdy Jiráska do Hradce Králové. Vypátral, že tam byla zednářská lóže Jan Amos Komenský. Někdy se vracel v doprovodu vousatého muže s černým kloboukem na hlavě a mluvili spolu německy, totéž s místními židy v hospodě nebo vinárně „Buřvalce“, ačkoliv uměli česky. Toto se místním lidem nelíbilo a kritizovali Jiráska, že podlézá židům.

O majálesu r. 1887 začali studenti Jiráska provokovat. Šli ve skupině za ním v háji a skandovali: „Jirásku, Jirásku, visíš zde na vlásku, jsi jak rulík zlomocný, židům sluha pomocný. Blíží se už čas, že tě vezme d'as, nám zůstane po tobě, jen Mařenka ve hrobě.“ Prý se tehdy Jirásek stranil lidí a rozhodl se pro odchod z katolického gymnázia, když studenti začali házet lejna v papíře na okna. Odstěhoval se z města v noci, v roce 1888.

V litomyšlské čtvrti „Bělidla“ žila patrně sestra paní Jiráskové. U Pátů jí říkali „teta Amálka“ a měli uschovány dva z jejích dopisů, adresované mladému Toníkovi Pátovi, aby vyřídil Lojzovi, že do noci vysedává s židy v hospodě a potom špiní církev, která mu dává obživu na katolickém gymnáziu. Aby přestal s vynášením husitů, kteří Litomyšl vydrancovali a pomordovali její občany.

Jiráskovi žáci z litomyšlského gymnázia potom zjistili, ještě za života Jiráska, že za napsání pamfletu „Temno“ dostal přes 1 milion korun. Zemřel jako nejbohatší spisovatel, s 5,5 miliony na knížce. Kdyby na domě, kde žil, nebyla umístěna pamětní deska, dnes by nikdo nevěděl, že tam žil, neboť Litomyšl byla odjakživa protihusitská, národovecká. Velikána z něho udělali až komunisti po roce 1950. Nejedlý vycítil, že je třeba chytit vítr do svých plachet, a proto jako ministr školství a kultury rozvinul iniciativu se shora dolů. Byla totiž naděje z toho vytěžit. Viděl, že komunisti u moci si berou příklad ze svých loupeživých předchůdců a bratrovražedných husitů.

Zdeněk Nejedlý dostal nápad, že v Litomyšli, kde stojí socha Smetany od Štursy, bude sedět bronzový Jirásek v křesle, a to na Olivetské hoře u zámku, kde ale stál velký misijní kříž. Ten že musí zmizet, aby neclonil soše Jiráska. Na odstranění Kříže se nikdo z místních nepřihlásil. Tak naverbovali několik brigádníků mezi vojáky. Jeden z nich byl při pádu Kříže zabit, neboť Kříž při pádu narazil na větev a dostal jiný směr pádu. Nesmělo se o tom mluvit, protože šlo z komunistického zákona o šíření poplašné zprávy a za to bylo vězení několik let.

Potom, několik set metrů od Jiráska, stál na podstavci Zdeněk Nejedlý, jeho ctitel. Když přišel rok 1968, někdo přilepil na Nejedlého podstavec: „Sestup dolů, nemravo, a táhni do Moskvy!“ Nejedlý měl totiž za totality největší sbírku porno literatury. Proto se mu též říkalo vošoust.

Pamětníci vědí, že Jirásek byl štamgastem „Buřvalky“ a potom hospody „Za vodou“. Jeho žáci ho před smrtí (1930) pozvali na setkání a tam padla otázka, kolik dostal od židů za napsání pamfletu Temno. Jirásek neodpověděl, rychle vstal, popadl klobouk a kabát z věšáku a rychle se vytratil, když mu žáci řekli pravdu.

Dodnes mnoho lidí nezná pravdu o Koniášovi, kterého Jirásek vykreslil jako lotra, ale opak je pravdou, neboť Koniáš sice páčil knihy, ale ty nemravné, které do Čech pašovali z tiskárny žida Harnacka tajnými cestami evangelíků ze Saska, aby rozkládal katolickou morálku. Stačí se podívat na tento tisk, předchůdce dnešního porna.

Tragédie „Devětsilu“ jako avantgardy

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(41)

Nejtěžším proviněním zednářů s komunisty mezi dvěma světovými válkami v Evropě bylo Rusko a po něm Španělsko. Vlivem bolševické propagandy, která měla v Rusku pod palcem tisk, pokládali mnozí snílci o ráji na zemi bez víry bolševismus za skutečný socialismus.

Vnitropolitická situace v ČSR byla nevalná: Štefánik zahynul při leteckém neštěstí; brzy na to byl zlikvidován atentátem Rašín, ministr financí; Kramář, na kterého byl spáchán atentát, který se nepodařil, byl odstraněn Masarykem z funkce předsedy vlády a zesměšněn; Prášek (agrárník) vyhozen z vlády; Stříbrný, Gajda a Pergler umlčeni později. Švehla zemřel za podezřelých okolností, bez pitvy, rychle vystrojený pohřeb, několik oslavných článků a potom ticho po pěšině. Lid se držel ochranné masky „Osvoboditele“ a nechtěl za žádnou cenu vidět

jeho pravou tvář, obratně zakrytou legendou. Literáti, až na nepatrné výjimky, odešli do levého tábora, stali se avantgardou komunismu, pátou kolonou v ČSR.

Vítězslav Nezval nechtěl jít za První republiky do základní vojenské služby. Proto požádal spisovatele MUDr. Vančuru, aby se přimluvil u svého bratrance na Moravě, spisovatele Jiřího Mahena, jehož přítelem byl vojenský lékař. Všichni tři byli členy „Devětsilu“. Po 2. světové válce si ho oblíbil komunistický ministr informací Václav Kopecký a udělal ho na ministerstvu ředitelem 5. odboru.

Členem „Devětsilu“ byl taky sochař Otakar Švec, Štursův žák. Když přišla doba „poručíme větru, dešti“ na začátku padesátých let, tato avantgarda měla velký mindrák, jak zrealizovat sen o monumentalitě socialismu a vedoucí úloze strany. Vítězslav Nezval vyzpíval ve verších „Ódu na J.V. Stalina“, což mu vyneslo titul národního umělce. Ani akademický sochař Otakar Švec nechtěl zůstat pozadu. Po smrti největšího vraha v historii lidstva Stalina-Džugašviliho, politbyro KSC rozhodlo v roce 1953, že Praha uctí památku Vůdce všech národů na světě monumentálním dílem reálného socialismu v umění. Lidově se dílu říkalo mezi lidmi „fronta na maso“.

Byla vypsaná soutěž o nejlepší návrh sochy J.V. Stalina, představujícího kult osobnosti. Skalní demagogové se cítili předstížení a zaskočení, když bylo dílo už dokončeno. Tady končí komunistická sranda a začíná lidská tragédie. Vznikl kamenný moloch, největší skupinové sousoší v Evropě. Stál na podstavci 15 metrů vysokém, měl výšku přes 15 metrů a vážil 15.000 tun. Sousoší bylo sestaveno z 226 kvádrů liberecké žuly.

Pět let se stavba ideově a projektově připravovala a 445 dní stavěla. Pracovalo na ní 600 pracovníků ve třech směnách, aby na 1. máje 1955 byl pomník slavnostně odhalen. Komunisté jásali! Jenže melancholický tvůrce si asi vzpomněl na svého učitele, akademického sochaře Štursu a střelil se revolverem do hlavy, necelý měsíc před 1. májem 1955.

A jak to chodí v českém národě po 28. říjnu 1918, kdy se taky vše po bývalé rakouské monarchii ničilo, pokud sochy nebyly závčas odstraněny do depozitáře, byl v listopadu 1962 komunistický moloch vyhozen do povětří. Kolik nevinných lidí skončilo v kriminálech mělo být umístěno pod sochou Stalina, i v Jičíně, kde stála na začátku Valdštejnovy lipové aleje, aby se nezapomnělo na jména obětí stalinismu. A tak vylétlo do vzduchu opět pár set milionů korun. Inu, kabrňáci na rozhazování peněz z kapes daňových poplatníků.

Mračna se začala stahovat nad prezidentem a prvním tajemníkem KSC Antonínem Novotným. Na scénu přišlo Pražské jaro 1968 s bývalými španěláky, interbrigadisty v čele národa, s povídkou Alexandra Dubčeka o socialismu s lidskou tváří. A opět se lhalo o jeho reformě. To by se nesměl vyučovat marxismus leninismus na vysokých školách a ve VUML. Když jsem na medicíně obhajoval učení Ježíše Krista s jeho zázraky v Káně Galilejské při marxistickém semináři, tak mi doc.RSDr. Jaroslav Jebavý řekl, jak jsem se s tímto názorem dostal až do třetího ročníku medicíny; přítroublí spolužáci se mi smáli, když jsem odvolal jako Galileo před inkvizicí. Vynahradil jsem si to po 21. srpnu 1968, kdy komunisti opouštěli rodnou stranu v době Husákovy normalizace nebo se z nich stali všehoschopní šplhouni, ničemové, udavačí StB.

Když pak přišli s nápadem, jak se opět očistit, aby se jim nic nestalo, vymysleli sametovou revoluci. Studenti zneužili svou naivitou své finanční prostředky ze Svazu k podpoře OF Václava Havla, jenž klábosil na Letné o lásce a odpuštění, ale nic o PRAVDĚ. Na místě sochy Stalina se postavilo „Kyvadlo času“, obrovitý metronom, aby vylétlo do vzduchu opět pár set milionů korun. Nápad byl realizován u příležitosti ještě podivné jubilejní výstavy v roce 1991.

Když pak nadešla doba Klausova kultu ODS, nad Prahou se tyčilo obrazové monstrum Václava Klause. Noční běsnící víchř však roztrhal obrovský osvětlený plakát vůdce

demokratů, vyrostlých z OFounů. Utkvělý sen avantgardy o monumentálním díle, postaveném na Letné, dnes je odsunut, na dílo nejsou peníze.

Totalita proti pravdě o husitech, J.A. Komenském a zkorumpované školství

...
MUDr. Jaroslav Lhotka
...

(42)

V roce 1939 se studenti vzbouřili proti nacismu a setrvali v odporu. V roce 1989 se studenti vzbouřili proti komunismu, ale nechali se umlčet. Navraťme se k historii.

Po 15. březnu 1939 měla většina Čechů cestu ke svým duchovním pastýřům, katolickým kněžím, kteří je neopustili. Svatováclavské pouti k patronu sv. Václavovi stále žily v národě a dokázaly, že tolik špiněné katolictví dílem zednáře Jirásky a jeho Jezuitů, bylo odkázáno k záhubě, když politici umlkli a zbaběle opustili vlast, jako Jan Šrámek, jenž stál v čele lidové strany. V této době, kdy se třídilo zrn od plev, vyrostla osobnost vyšehradského kanovníka, Mons. Bohumila Staška, s nímž se počítalo do vedení lidové strany. Památného dne 13. srpna 1939 se konala pouť k sv. Vavřinečku, kostelíku u Domažlic. Tam se na 120 tisíc věřících katolíků modlilo k Bohu za český národ, aby nezahynul ve vichřici násilí a hněvu. Mše proběhla bez incidentu. Gestapo v Klatovech bylo připraveno zasáhnout jinak. Katolíci zde přísahali, že svou vlast v těžké době neopustí. Vlastenecký projev Bohumila Staška měl za následek jeho zatčení a nakonec deportaci do koncentračního tábora Dachau. Dožil se svobody, i když bez oka. Do vedení lidové strany se dostal opět exilový Jan Šrámek, v rámci NF s Josefem Plojharem jako štěnicí, nasazenou vedením KSČ. Byl to Plojhar, jenž žádal vyloučení energetické ženy JUDr. Heleny Koželuhové z lidové strany, a tím i z poslaneckého místa. Šrámek vyhověl. Stašek nezahálel a jako kazatel připravoval katolíky až do své smrti 8. srpna 1948 na další zkoušku pevnosti víry v Boha.

Nástupem komunistické totality bylo ÚV KSČ oprášeno zapomenuté dílo Aloise Jirásky, k filmovému zpracování došel Jan Hus, Proti všem, Temno, Alois Jirásek a později Filosofická historie a F.L.Věk. Jan Hus, ačkoliv byl protestanty prohlášen za reformátora náboženství, ve skutečnosti postupem doby rozštěpil dosud jednotný katolický národ na sekty. Jan Žižka, bývalý lapka, se nakonec stal vůdcem božích bojovníků, ve skutečnosti rabiátů, kteří loupili, vraždili a mučili nevinné, pálili bibliotéky a bourali kláštery, centra české vzdělanosti. Střelný prach a zbraně, dlouhé píšťaly na střelný prach, pašovali z Orientu pro husitská vojska Židé. Husiti jim za ně platili ukradeným zlatem z vyrabovaných kostelů, které pak zbořili. Český stát se tak propadal čím dál hlouběji, až jsme si sami sobě nedovedli vládnout a stavové zvali na trůn cizí panovníky. Až teprve komunisti vytvořili z Žižky hrdinu s mýtem neporazitelnosti a vystavěli mu na Vítkově památník, kam pak dali umístit nabalzamovaného Klementa Gottwalda, jemuž však brzy uhnily nohy, potom nos.

Památky katolických mučedníků doby husitské se oživila v době prvorepublikových oslav Husa. Když 6. července 1925 vlál prapor s červeným kalichem na Pražském hradě, papežský nuncius na protest opustil Prahu. Prezident TGM chtěl dovést roztržku s Římem do konce. Tomu zabránil předseda vlády Švehla. Jen ministr Stříbrný se přidal k Masarykovi. Když došlo k narovnání vztahů s Vatikánem, věc blahoslavení mučedníků doby husitské byla dána

k ledu, což byla z dnešního pohledu velká chyba. Církev netepe zlořád s Kominternou v čele, komunisti přežili, nikdo nebyl potrestán.

Totalitní komunismus vynesl i Jana Amose Komenského. Vždy, rok co rok, bylo k 28. březnu na Pražském hradě dekorováno titulem „vzorný učitel“ monstrum totalitního výplodu komunismu. Učitelem národů byl i komunisty vynášený Stalin, až do pádu kultu osobnosti.

Napravovatel všehomíra J.A.Komenský byl naivní politik. Za třicetileté války byl vyslancem českých stavů k sultánovi do Cařihradu. Vyjednával s Turky, aby táhli na Prahu. Ještě štěstí, že se dostali jen k Brnu a Olomouci a pak se obrátili nazpět. Někdy čas se Komenský potuloval po severní Evropě, až nakonec ve Švédsku potkal movitého chlebováře Ludvíka de Geera. Tento protestantský zbrojař a velkostatkář najal Komenského, aby zreformoval švédské školství. Na návrat investice čekali marně, ačkoliv Komenský lukrativní zakázku přijal. Pedagogickou činnost předstíral, ale v soukromí cizí tolary věnoval dílu o pansofii, vševědě. Po šesti letech došla Švédům trpělivost a s neproduktivním pedagogem a jeho reformou se rozloučili. Když v Polsku vypukl nový válečný konflikt se Švédy, exulanti v čele s Komenským vyšli v Lešně před bránu, otevřeli ji švédským protestantským vojskům a Švédové vyrabovali Lešno. Když to Poláci zjistili, sami Lešno zapálili jako lotrovský pelech (1656). Poslední biskup Jednoty bratrské Komenský uprchl s rodinou do Nizozemska a roku 1670 zemřel zapomenut v Naardenu.

Třicetiletou válkou přišla Koruna česká navždy o obě Lužice. Při jezuitských kolejích byly studentské spolky k uctívání Panny Marie. Ty byly za vpádu Švédů přeměněny ve Studentské legie na obranu českých měst, zejména Prahy a Brna, kdy švédská vojska rabovala památky nedozírné kulturní hodnoty pro český národ. Jezuité se ukázali jako vlastenci, bránící vlast proti vpádům protantských rabovacích vojsk. Jim sloužil Komenský s dalšími exulanty, proti národním zájmům.

Předchůdcem dnešních tunelářů byl frýdlantský vévoda Albrecht z Valdštejna. Nejenom že chtěl rozložit české království na dvě poloviny a spojit se s protestanty, ale podrýval císařovu měnu tím, že mu razil peníze ochuzené o zlato a stříbro – ve svůj prospěch. Proto byl zavražděn. Dnes ho oslavujeme na Jičínsku tzv. Valdštejnovými slavnostmi, když nám vládnou tuneláři.

Po 25. únoru 1948 většina Čechů nenašla cestu k Bohu a totalitní komunismus dokončil dílo zkázy. Zachraňme, co se ještě zachránit dá! Nesmíme připustit, aby český národ upadl do ještě větší duchovní bídy a bludařství, že vše vyřeší tržní mechanismus bez poctivosti. O velikánech, husitech, Komenském, se toho napsalo spousty, ale vesměs samé lži. Dědicové lupu z Fondu národního majetku nechtějí jít se spravedlností před 25. únor 1948. Pravdu jsme nenašli ani po mnohokrát zreformovaném školství, akademické tituly se dostaly ne za vzdělanost, ale za podvod. Taková je skutečnost dnešního stavu morálky bez Boha. Říkejme pravdu, podloženou fakty! Za vírou musí jít skutky! To je pravý ekumenismus.

Radola Gajda a Litomyšl

...

(z paměti Václava Bureše napsal MUDr. Jaroslav Lhotka)

...

(43)

V roce 1932 se v Litomyšli konala zemědělská výstava. Městské vedení NOF se rozhodlo pozvat jako hosta na výstavu generála r.l. Gajdu, neboť si bylo vědomo, že tam bude velká účast. Gajda pozvání přijal s povděkem. Věděl, že v Litomyšli učil jeho oblíbený spisovatel, profesor na katolickém gymnáziu, Alois Jirásek, jenž svými spisy burcoval ruské legie k hrdinství v bojích za svobodu. Zejména to byla díla *Proti všem* a *Bratrstvo*. V té době bojů za svobodu toho bylo třeba, aby sílil bojovný duch legií proti přesile. Gajda o tom mluvil s okresním náčelníkem NOF MUDr. Prokopem Hruškou a profesorem Nekutem, neboť v Litomyšli předtím nikdy nebyl, jenom věděl, že tam učil Jirásek. Proto projevil o Litomyšli velký zájem. Hned s ním museli jít ke škole, kde Jirásek učil. Gajda chtěl vidět sochu tohoto spisovatele a buditele národa, neboť studentská léta prožil v Kotoru, kde byl jeho otec zaměstnán jako poštmistr. Až teprve v Rusku četl jeho knihy, nikoliv však *Temno* či *Poklad*. A tak mu ukázali dům č.p. 25, kam se nastěhoval v roce 1874, potom ho dovedli k domu, kde byla tiskárna a kde Jirásek bydlel v letech 1876-79 a kde také napsal první dílo „Studentské novely“ o studentských legiích v roce 1948, kterým vstoupil do české literatury. Dne 12.8. 1879 se oženil s Márinkou Podhájskou, s níž měl čtyři dcery.

Gajda chtěl vědět víc o Jiráskovi a jeho působení v tomto slavném městě. Tak jej tedy zavedli k hostinci „Na Buřvalce“, kde byla pamětní deska na domu, že zde bydlel Jirásek v letech 1882-1888 a napsal zde svá četná díla. „Dále mně již nic neukážete?“ ptal se Gajda. „Ale ano. Půjdeme na hřbitov, kde je pochována jeho dcerka Mařenka vedle kostela sv. Anny,“ odpověděl MUDr. Hruška. Gajda došel koupit krásnou kytici a šlo se společně k hrobečku Mařenky, oploceného kovanou ohrádkou. Gajda položil kytici na hrobeček a nebylo mu do řeči, jenom utrousil poznámku o nevděčném městě. Pak všichni odešli do vinárny, kde Gajdovi o Jiráskovi všechno řekli. Gajda nechápavě zíral z jednoho na druhého. Slova se ujal primář MUDr. Hruška, aby vše Gadovi vysvětlil. „Bratře generále, socha by překážela, musela by stát před Buřvalkou, kde byl Jirásek štamgastem ve spolku s bohatými židy, jež mu platili útratu. Byli to jeho sponzoři na psaní protikatolických urážlivých brožur. A řeknu ti, bratře generále, že Jirásek zde nebyl oblíben, zejména mezi studenty.“ Do hovoru se vmísil profesor Nekut, že je mu známo, když Jirásek šel v podroušeném stavu večer k tetě Amálce, která pečovala o nemocnou Mařenku, na Bělidla, že jí nedal na lékaře pro Mařenku peníze. Až ho tetka Amálka jednou vyhodila, když přišel večer z Buřvalky. Profesor Nekut zakončil výkladem dějin města Litomyšl, které v roce 1425 husité vydrancovali, tři chrámy zbořili a mnoho bezbranných občanů včetně dětí zamordovali, kdy město dobyli společně Sirotci, Orebité a Královéhradečtí o síle čtyř tisíc mužů. Město pak spravoval hejtman Jeník z Mečkova a pod ním trpěli ti, co přežili. Proto je město katolické a to se předává z generace na generaci. Tady nekvete pšenice protestantům, natož komunistům.

Nakonec bratr Kovář podotkl, že kdyby fašisté ve městě chválili Jirásku, že by je nikdo nevolil. Všechny akce proti NOF organizoval v tomto kraji Zdeněk Nejedlý, když se odpoutal od sociálních demokratů. S pradlenou Růženou Jiskrovou měl syna Josefa. Vystudoval malířskou akademii a dal se k Vlajkařům. Když Nejedlý nadbíhal Olze Masarykové, vše vyplulo na světlo boží a s ambicemi byl konec. Od této doby profesor Nejedlý zanevřel na Masaryka. V Podhájí, v hostinci u Budislavi, okres Litomyšl, Nejedlý organizoval komunisty. Hospoda se jmenovala „Na vážkách“.

Když v roce 1425 husité vypálili Podlažický klášter, kulturní pokladnici Východních Čech, kde byly v bibliotéce nejstarší zápisy z naší historie, stali jsme se národem bez doložené nejstarší historie, a proto si s námi celá Evropa dělá, co chce. Viklef (Wig Lewa) měl husity k tomu, aby důkladně vypalovali knihovny klášterů, aby se zahladily důkazy, co se v českých zemích dělo za podrazy v minulých stoletích. Viklefovo bludařské učení pak propagoval katolický kněz Jan Hus a čtyři roky po jeho upálení (1415) začaly husitské války. Husité šli po hotovém, loupili a bourali dílo Karla IV., že by někde něco postavili mezi léty 1419 až 1439 nikde není záznam, až na pyramidu mrtvol u Lipan, konečné naplnění tužeb tzv. božích bojovníků. Když už nebylo co krást, spáchali bratrovraždu.

Když generála r.l. Gajdu místní fašisté poučili o husitech a jejich dílu ve Východních Čechách, jak potom po zboření Podlažického kláštera a spálení knih z knihovny umučili převora, osobního přítele Karla IV. a zbytek mnichů upálili pod hradem Rychmburk na louce, která se dodnes jmenuje „Na Spálivci“, není zájem o husitské dílo Aloise Jiráska a jeho Temno. Doporučili bratru Gajdovi přečíst si Jiráskovu povídku „Poklad“, kde se hlásí k zednářství.

Kde ještě organizoval Nejedlý odpor vůči NOF v rámci komunistů, byla hospoda zvaná „Škvárovna“ v Záboří u Poseče, okres Vysoké Mýto. Hospodu (která byla komunistickým klubem) vedly dvě dcery Žida Breitenfelda, protože otec se synem Gustavem (po 2.sv.válce už se jmenoval Gustav Bareš a byl šéfredaktorem Rudého práva) stále někam cestovali po světě (v Athénách, Rakousku a Basileji měli příbuzné). Od dcer se jeden komunistka dozvěděl, že jsou 14 dní v Athénách a v Soluni. Hospoda byla špinavá a byl zde stále cítit zatuchlý vzduch.

Táta pluku

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(44)

Bylo to 24. října 1918, kdy celý pluk byl v italském městečku Ranzano. Bylo krásné nedělní odpoledne a na náměstí vyhrávala plukovní hudba. Kapelník, rotmistr Kořízek, musel zahrát tentokrátě českou „Nemelem, nemelem“. Propuklo nadšení, vrcholící českým zpěvem národní písně.

V té době byl přidělen k 3. praporu 30. pluku jako velitel major František Beran, rakouský voják, sympatizující se slovanstvím. Po ukončení koncertu byl vydán rozkaz k pohotovosti celého pluku. Zatím na frontě zuřil nejurputnější boj o pozice a po tři dny a noci zákopy hořely a zem se chvěla otřesy po dělostřeleckých granátech. Najednou přiběhl důstojník, Němec-Víděňák, dobrý člověk, a povídá, co se u nás doma děje. Byl 28. říjen 1918.

Večer, po nástupu 30. pluku na dvoře, vyšli vojáci na náměstí. Dosud se nevědělo, jak vše skončí. Celý plukovní štáb byl v parádě a 12. setnina obstoupila důstojníky a její velitel, četař, se zeptal velitele pluku, kam chce vést vojáky. Odpověděl, že dává rozkaz „na frontu, do zákopů“. Tak byla dána jiskra k povstání pluku. Bylo přerušeno spojení se štábem divize a narychlo vyslání kurýři k sousednímu 98. pěšímu pluku. Po poradě důvěrníků byl ve 3 hodiny ráno vyhlášen budíček a pochod z fronty domů, do vlasti – Československa. Nastal rozvrat Rakouska-Uherska.

V noci se hlásil hlídce „táta“ Beran s 16 důstojníky české národnosti, že půjde s mužstvem. Pojmenování „táta“ přijal za největší projev úcty jemu oddaného mužstva a jeho laskavá slova „děti, neztrácejte rozvahu“ zůstala v paměti „Třicátníků“ i po jeho tragické smrti.

Po týdenním pochodu došel pluk 2. listopadu na louku pod jihoslovanským Brdem. Tam, daleko na jihu, u Gorice, vykopali hrob a pochovali všechny řády s Franzem Josefem a Karlem. Mezitím jugoslávská národní rada požádala majora Berana o odzbrojení maďarského vojska a udržování pořádku u vesnice Ojdovčiny, kde celý 30. pluk v plné polní zbroji stál ve službě po boku zrodivší se bratrské Jugoslávie.

Tenkrát to byla pravá demokracie, táta Beran seděl v příkopě, šálek s menáží na kolenou, žádné extra jídlo, společnou láskou a ke všem stejně dával rozkazy platné pro každého, žádné ponižování ani povyšování. Po týdenní práci měli spoustu válečného materiálu, složeného podél silnice. Když Jugoslávie postavila svou armádu, mohl 30. pěší pluk nastoupit cestu domů. Prvním transportem odjel první prapor, který byl ve Štýrském Hradci odzbrojen německými námořníky. Druhý transport vedl sám major Beran, jenž vydal rozkaz, že se nemíní vzdát Němcům na štýrskohradeckém nádraží a na peróně nesmí být žádná ozbrojená hlídka, jinak se bude střílet. Před stanicí došlo k výměně lokomotivy a pluk pak pokračoval v jízdě přes Linec do Vídně. Tam přijel pluk v noci, kde ho očekávali ozbrojení němečtí nacionalisté s policií, a že je dříve nepustí, dokud neodevzdají zbraně. Beran odepřel splnit příkaz. Tak začali Němci oddělovat transport kus po kuse. Mezitím byl Beranem získán nový strojívedce a topič, za mouku a maso. Potom se dal vlak do pohybu směrem na Štádlavu. Tam chtěli Němci transport napadnout a odzbrojit, když se to nepodařilo ve Vídni.

Neznámá česká dívka zastavila vlak a vše o přepadení vlaku, kde jsou pozice Němců s kulomety, kde je trať podminovaná k vyhození, vypověděla majoru Beranovi. Tato dívka dala do služeb Vlasti první záchranu 30. pluku. Následoval rázný povel velitele Berana: „Hoši, ven, pohotovost!“ Vydali se v zástupu podél trati k Štádlavě. Před nádražím se strhla přestřelka, proti stojícímu vlaku byla vyslána plnou parou lokomotiva. V poslední chvíli byla spuštěna výhybka a tak se zachránil vojenský transport s municí před pohromou. Pluk pak pokračoval v jízdě přes rakouské území k moravské hranici. Nakonec šťastně dorazil do svého domova, do Vyského Mýta, přezdívaného po vojensky „Kujebing“. Jediný velitel pluku se tehdy mohl pochlubit celé demobilizované armádě českých vojáků zásobou válečného materiálu, výstroje a zásobami potravin.

Po krátké dovolené konala se 24. listopadu 1918 na nový plukovní prapor slavná vysokomýtská přísaha na náměstí. Za několik dnů poté byl pluk poslán do Němci vyhlášeného Deutch Böhmen. Pluku byl přidělen úsek Lichkov-Králíky-Hanušovice. Lichkov a Králíky byly hladce obsazeny, ale v Hanušovicích se střílelo do Němců. Poručík Václav Jílek tam tehdy byl a slyšel, co prohlásil prezident Masaryk: „Do Němců mi střílet nebudete, budeme je potřebovat při budování Slovenska!“ A dal pokyn k uklidnění situace. Proč ta reakce Masaryka? Prezident Wilson se domníval, že ve vyhlášeném Československu žijí jenom Češi a Slováci. V dobré víře, co mu řekl Masaryk na uspořádání státu, souhlasil a přislíbil plnou podporu státu Čechů a Slováků. Přesto poslal do ČSR zvláštního vyslance Archibalda Coolidge, aby procestoval republiku a podal mu skutečnou zprávu. Byl jí zcela zaskočen a svému překvapení dal průchod slovy: „Tři miliony Němců v Čechách! To je ale zvláštní. O tom mi Masaryk nikdy nic neřekl.“ Ve zprávě je též napsáno: „Krev prolitá 4. března 1919, kdy čeští vojáci stříleli do Němců, byla prolita takovým způsobem, jenž může být jen těžko prominutelný.“

Mezitím byl 30. pluk vyslán na pomoc Slovensku, ve směru Bohumínské dráhy na Košice. U Aboše, směrem na Bardějov, prodělal křest proti maďarským honvédům. Tam docházelo ke zvěrstvům ze strany bolševiků Bély Kuhna. Na železničních vagónech, ukřižovaní, s rozpáranými břichy, vypíchanýma očima, je posílali nazpět. Vyprávěl to nadporučík Havlíček z 30. pluku, jenž tam u Aboše bojoval. Tamější Židi byli ve službách bolševiků Bély Kuhna. Jednou zastavili místního Žida, který převážel sud a tvrdil, že je v něm víno. Když provedli revizi sudu, našli v něm místo vína stělný prach. Dnes už se zapomnělo, jak tamější

Židi sloužili jako vyzvědači proti Československé republice ve službách maďarských bolševiků.

Po návratu 30. pluku ze Slovenska dal Masaryk příkaz celou záležitost v Hahušovicích přešetřit a vyvodit přísné důsledky. Nato se potom plukovník František Beran v kasárnách v Josefově zastřelil. Předtím křičel, že takový bordel, jaký je dnes v armádě, za Rakouska nebyl. Tragický konec „táty pluku“ se donesl Havlíčkovi. Major Havlíček, povýšený za republiky, byl přítelem Švehly a odpůrcem Udržala, kterého znal z italské fronty. Udržal znal Berana jako rázného velitele a takové lidi Beneš ke svým intrikám nepotřeboval. Udržal byl stejné mentality jako Beneš. Nebyl problém se plukovníka Berana zbavit záludným činem – dát někým pokyn ke střelbě do Němců. Jako vždy za zády obviněného. František Udržal zemřel v dubnu 1938 a rodina doplatila na jeho jednání po 25. únoru 1948. Václav Jílek byl zavřen po 2. světové válce do Kartouz jako nepohodlný svědek. Moc toho věděl jako švagr republikána Bradáče.

Vyžňte falešné proroky z chrámu!

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(45)

Nepřítelem číslo jedna jsou pro český národ a stát zednáři. Zednářstvo k nám přitáhl císař Josef II. a hrabě Špork. Josef II. nakazil syfilis hraběnkou Kinskou, kterou přistihl in flagranti její manžel a vrazil pár facek Josefu II., jak je zapsáno dle V. Bureše v chroustovské kronice. Proto se musel skrývat v lesích u lesníka na Svratecku až do doby, kdy byl Josef II. zlikvidován. Císařský pobočník císaře Františka Josefa I. generál Waldstätten, jenž byl po r. 1945 vězněn v Kartouzích, aby se mohli zmocnit jeho majetku, tvrdil, že hrobka Josefa II. je prázdná.

Když pak v r. 1910 pozvali pokrokáři profesora Tomáše Masaryka přednášet na téma „Jak vznikl člověk“ do obce Roveň na Pardubicku, Masaryk hájil učení židozednáře Darwina o původu člověka z opice, proti učení Církve, že byl stvořen dle bible Bohem. Proti Masarykovi vystoupil pan děkan František Martínek, jenž v té době byl kaplanem v Sádkách u Poličky, a ten oponoval Masarykovi tak, že Masaryka nakonec vypískali ze sálu a z obce, ať táhne tam, odkud přitáhl – do Čech.

Pan děkan Martínek pocházel z Rovně a bojoval po vzniku ČSR proti agrárnímu poslanci Františku Udržalovi. Po celou dobu jeho poslancování mu hospodářství v Rovni vedl jeho bratr Václav. Oba byli v Rovni vedeni jako selští bagáni. Když jednou Václav přistihl chudou ženskou na jeho poli, jak shání trochu bodláčí pro svá housata, obořil se na ni a ona mu opáčila, že pro bodláčí pro housata ho neubude. Přetáhl ji rajštokem přes tvář, při tom zasáhl trojklanný nerv ve tváři a žena zemřela. Byl z toho soud, ten se vlekl, až všechno vyšumělo do ztracena (podobně jako dnes).

Za První republiky měl Radola Gajda několikrát vystoupení v obci Příluka, 18 km od Vysokého Mýta, ve velkém sále místního hostince. NOF zde měla vedle agrární strany silné zastoupení. Po schůzi byla obvykle beseda a jednou na ni „napíchl jako na vidle“ přítomné stoupence agrárníka Udržala (do r. 1932 ministerským předsedou) a řekl jim: „Vy, čeští sedláci, kteří dřete svou čeládku od východu do západu slunka, abyste měli věno pro své dcerky, nejste si vědomi toho, že už dnes budete podhoubí k položení základů sovětským kolchozům? Tito vykořisťovaní lidé vás nenávidí, nechávají je spát ve chlévě s dobytkem, aby páchli hnojem a močovinou, a tím je stavíte na úroveň dobytka. Buďte si jisti, že tito lidé

už dnes myslí na odplatu, a ta musí zákonitě přijít. I v bibli je napsáno, že hoden je dělník své mzdy. Co si kdo z vás zaseje, to také pak sklídí.“

Na besedě byl přítomen dopisovatel agrárního časopisu „Venkov“ Cibulka. Napsal článek, že Gajda straší občany sovětskými kolchozy, ale pomlčel o tom, jak někde lidé u sedláka žijí. Vůbec nenapsal, že takováto politika vyhovuje Masarykovi, zednářům a Františku Udržalovi. Proto Gajda nebyl v oblibě republikána Bradáče a Malypetra, proto nebyli nakloněni NOF. Dnešní režim také nepíše pravdu o NOF a jejím vůdci generálu r.l. Gajdovi, zato vynáší TGM. Místo aby Masaryk pokáral Udržala za to, jak on a jeho bratr jedná s čeládkou, bylo ticho. Místo Udržala pronásledoval Gajdu. Po 25. únoru 1948 se Gajdova slova vyplnila do písmene.

Až teprve v r. 1932 se zorganizovala opozice proti premiéru Fr. Udržalovi a ten pod tíhou argumentů podal demisi vlády do rukou TGM. Zvítězila Beranova koncepce. Malypetr se stal předsedou vlády a Bradáč ministrem národní obrany. Malypetr uvolnil místo předsedy poslanecké sněmovny, na které byl zvolen Fr. Staněk. Udržal zastával hradní koncepci, aby se politické strany pravice nesjednotily, aby český fašismus byl nadále vydáván Masarykem za „patologickou sedlinu“. NOF naopak za hospodářské krize sílila v averzi proti hakenkreuzlerům a NSDAP. Po zinscenovaném pokusu o Židenický puč v r. 1933 se přesto zvýšil počet členské základny NOF, zejména na Pardubicku, Litomyšlsku, v jižních a východních Čechách, na jižní Moravě. V programovém prohlášení NOF byl také požadavek revize majetku všech politiků po skončení mandátu, právo státu na kontrolu zisku všech podnikatelů, zestátnění všech bank. **Gajda tehdy prohlásil: „Marxismus je těžká sociální choroba, která se dá odstranit sociálně tržním mechanismem. Bohatství našeho státu patří celému národu a musí sloužit také spravedlivě celému národnímu společenství.“** Dnes to chce oprášit Gajdovo učení a návrat k jeho ideologii státu a demokracie. To však nelze provést s dnešními stranami, vydávané za pravicové v poslanecké sněmovně, jejichž vůdci se bojí stavovské demokracie jako čert kříže. Proklamované ideály národního státu ve stavovské demokracii Gajda vyjádřil těmito slovy: „Budeme tento stát do krajnosti hájit proti všem nepřátelům, hlavně však proti komunistům.“ Byla doba, kdy se do Masarykovy republiky stěhovala všechna rudá pakáž ze sousedního Německa a Rakouska. Měli zde dokonce štvavou vysílačku ing. R. Formise, na dva tisíce tzv. proletářských emigrantů, kteří se v ČSR zapojili do bojů proti Hitlerovi, republiku vyžírali, místo aby šli do pozemského ráje ke Stalinovi, kde bylo jejich místo.

Pan děkan Martínek byl velkým stoupencem Gajdy. Jak jsem se dozvěděl, měl v r. 1926 jednání u pražského arcibiskupa Kordače. Tan mu při té příležitosti sdělil, že měl vzácnou návštěvu, která ho velmi překvapila – do rezidence se dostavili manželé Gajdovi, on v civilu, jako nový náčelník generálního štábu. Kordač ho oslovil těmito slovy: „My dva jsme na tom stejně. Vy jste pilíř armády v republice a já pilíř Kristovy Církve. Pro Hrad jsme oba nepohodlní, a proto je třeba, abychom si dobře rozuměli, když padl Mariánský sloup v Praze. To byl signál k útoku na Církev. Vás stáhli z Košic, od zbožného lidu, aby Vás měli na očích. Jsem dobře informován, že mají k ruce dva labilní kněze, kteří mě nabádají, abych šel na odpočinek a uvolnil tak místo mladšímu. Z Vašich přátel v armádě se stali lokajové Hradu, ti, co vzdorovali, byli odstraněni a jsou hlídáni. Bůh si s tímto dílem poradí a bude trestat národ, jenž se zřekl Boha a oslavuje místo Boha Masaryka jako Osvoboditele. Přenechme to Bohu, bude to bolestné pro národ, ale pláč si vychutnají ti, co zaspali a nehnuli prstem pro záchranu duchovních hodnot.“

V r. 1931 byl arcibiskup Kordač odvolán za asistence papežského nuncia Ciriaciho, svobodného zednáře, aby se stal arcibiskupem královéhradecký biskup Karel Kašpar, ve službách zednářů. V r. 1935 se stal kardinálem. Psal o tom Stříbrného tisk „Polední list“ pod názvem „Benešův kardinál“. V r. 1940 se nad arcibiskupem Kašparem začala stahovat chapadla gestapa, až z toho dostal srdeční infarkt a v r. 1941 zemřel. Za Kašparova

biskupování (1921-1931) v Hradci Králové nastal největší odliv věřících z katolické církve ve východních Čechách. Dnes se o něm z Vatikánu nemluví, patrně pro pravdu, že byl jako Benešův sluha hrobníkem PRAVDY.

Vzpomínky Václava Bureše na minulost

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(46)

My musíme být soudní k minulosti, nechceme-li ji prožívat opět se starými chybami. První republika byla budována na písku, národ byl rozložen do 27 stran, židovský tisk ho zblbnul, včetně zrádné kliky v katolické církvi a straně lidové, lidé naletěli šarlatánům a korytářům, duchovní hodnoty byly zesměšňovány. Naši tátové hned na počátku republiky říkali: Tahle republika s židem na trůně, jednou zajde na oubytě. Má generace do 6 let naslouchala řečem pamětníků, kteří prošli vysokou školou života, pak nám vymývali hlavy tatíčkující kantoři ve školách a mluvili k nám o budování silné armády proti těm, co nás chtějí pohltit. Od školních let jsme museli pochodovat a zpívat: do boje za republiku si nás zavolej! Kantoři, lajtnanti v záloze, nám vtloukali do hlaviček, že jakmile nás Němci ohroží, tak Francie během 24 hodin vyhlásí mobilizaci a rozdrtí Němce. To mi bylo 10 let. My jsme tomu věřili asi do roku 1930. Pak pojednou byly vidět plakáty s generálem, plná prsa vojenských vyznamenání a četli jsme: Zborovský hrdina, dobyvatel Sibíře z rukou bolševiků, přijede do našeho okresu a bude mluvit k lidem na dožínkách. Oči nám lezly z důlků! Začali o něm mluvit legionáři a zajatci, kteří byli v Rusku. Kdo ho znal, mluvil o Gajdovi, jaký to byl štramák, ten znal, jak brát bolševiky po hlavě. Jako kluci jsme byli zvědaví, šup na kola a jeli jsme tam, kde byl. Všude ho vítali, selky s chlebem a solí, Gajda s nimi mluvil a žertoval. Měsíc nato šla celá vesnice za ním. Udržalovi agrárníci soptili vzteky, neboť jim řídla vinice příznivců. Gajda z tribuny prohlásil, že agrárníci Udržal a Stržil oddlužují sedláky jen hubou a podporují židy v nekalém obchodě s obilím (např. Lustig), pěstují korupci a pro služby s čeledíny mají ubytování jen ve chlévech. Žid Fleischman soptil, vůdce národních socialistů v Proseči. Šrámkovci a leví agrárníci spolu s komunisty zvýšili opět aktivitu proti Gajdovi, že je sluha Mussoliniho a Hitlera, jak se jim strachy stáhla zadnice. Oddechli si, když je v Židenicích zachránil Kobsinek pučem. Spravilo to 6 milionů korun ze státní kasy. Ve volbách v r. 1935 volili Gajdu jen ti nejvěrnější a bylo jen 6 mandátů do poslanecké sněmovny.

Každého z nás formovala doba, ve které jsme žili. Poslanec Stržil, z levého křídla agrární strany, byl arogantní zemědělec a čeládka se u něj měla špatně. Když to Gajda kritizoval na tribuně, Stržil meldoval tak, že mu Franta Milčinský, vysoké postavy, jenž stál za poslancem Stržilem, dal ránu do cylindru. Kopecký (z Kamenice) a Milčinský (z Chrasti u Chrudimě) varovali Gajdu před Branžovským, že to bude nasazený špeh do NOF. Gajda neměl nos na podrazáky a nebyl ostražitý. Branžovský byl poslancem NOF za Prahu 1. Vše se vyplnilo za protektorátu, varovná slova Kopeckého a Milčinského, která si Gajda nevezal k srdci, se stala skutečností. Ve skutečnosti se jmenoval Bransteinn, když uvízl v síti gestapa za protektorátu, a byl napojen na Hrad. Proto Hrad věděl s předstihem, co se v NOF děje a mohl proti Gajdovi plánovat podrazy. Když v r. 1937 Alfréd Fuchs s Kozákem dělali cyklus přednášek jako volnomyšlenkáři, přijeli v září na pozvání socialistů a lidovců do Proseče. Zdejší předseda lidové strany, děkan Jeřábek, pozval Fuchse na hostinu na faře v Proseči. Čekal marně na autora katolického díla o sv. Bernadetě, ten šel po přednášce v průvodu asi šesti židů k židovi Fleischmanovi na žranici.

Vytvářela se nová morálka, daleko horší v porovnání s rakouskou monarchií. Švehla se sám začal zabývat, ještě před smrtí v r. 1933, Benešovou zahraniční politikou. Během léčebného pobytu v Karlových Varech se netajil úmyslem, že až se vrátí do čela vlády, bude muset Beneš abdikovat z místa ministra zahraničí. V komunálních volbách často republikáni z NOF táhli za jeden konec provazu jako strany stavovského zřízení. Proto Švehla naslouchal slovům Gajdy, že Henlein se svou stranou je státotvorný. Henlein totiž řekl Gajdovi, že si je vědom,

co čeká Němce, skončí-li v Hitlerově náručí. Takzvaná pravice, vedená pokřtěnými židy, nebyla schopná se sjednotit proti Hradu. Ještě v r. 1935 byl čas pro spolkové uspořádání státu. Tomu se vyhýbal jak Beneš tak Masaryk. Odmítl všech osm bodů Karlovarského programu Henleinovy strany, která dostala ve volbách v r. 1935 44 mandátů. Do této doby je omylem vydávat Henleina za prodlouženou ruku nacistů u nás, jak rozšiřovali komunisti a s nimi benešovci. Teprve po r. 1935 byl donucen hledat zastání u Hitlera. To už byl Švehla dva roky v hrobě. Hospodářská krize postihla zejména Sudety, protože zakázky dostaly ponejvíce fabriky ve vnitrozemí, tedy německé. A tak Němci z pohraničí odcházeli za prací do Říše a zde nasákli nacismem. Ale zase ne všichni. Našli se mezi nimi tací, kteří nesedli na lep šťastné budoucnosti národního socialismu. Ti skončili v koncentráku.

V r. 1934 měl Gajda mítink v Příluce (obec 18 km od Vysokého Mýta) a tam řekl doslova: „Ten kožlanský dělá vše, aby Henleina vehnal do Hitlerovy náruče!“

Předvolební lumpárny, jak nejvíce poškodit NOF ve volbách, probíhaly pod záštitou Masaryka, Beneše a Udržala. Bez Masaryka by nebyl Beneš a bez Beneše by nebyl Udržal s funkcemi ministra národní obrany v letech 1921-1925, 1926-1929 a předsedou vlády v letech 1929-1932.

Výsledkem byl protektorát v hranicích „České Bohemie“, Německá Bohemie (Deutsch Böhmen) byla připojena k Reichu. Kdyby Masaryk s Benešem dodrželi původní rozhodnutí o sebeurčení národů a sloučení v spolkové uspořádání republiky, pak by knížka od francouzského diplomata Delbosa „Stát na zkoušku“ s podtitulkem „Provisorium“ nemusela být v republice přísně zakázána.

S všehoschopným individuem Kobsinkem jsem se setkal po r. 1949 na lágru Bytíz v koupelně. Nevěděl, že umím německy, kdy říkal druhému Němci, jak zlikvidoval Gajdu. Tak jsem se ho zeptal, kam si za ten podraz ulil miliony od Beneše. Zíral na mě jako na zjevení. Po roce 1952 šel na odsun a mohl si plně užívat dobře uložených peněz. Já jsem byl propuštěn na amnestii prezidenta Antonína Zápotockého, přestože jsem dostal doživotí v r. 1945 a nikoho jsem neudal a nezabil, jen jsem měl jako antibolševik jiné politické přesvědčení. Tehdy ve vězeních lidé často seděli za nic, měli jen majetky a někdo se jich chtěl po válce zmocnit, protože noví „osvoboditelé“ zvlčili. Proto zarputilost dnešních politiků nejit se spravedlností před 25. únor 1948.

Souvislost čistě náhodná?

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(47)

Když František Kubka napsal „Karlštejnské vigilie“, psal je za účelem mystifikace čtenářů a zároveň proto, aby se zalíbil svým chleboďárcům – komunistům hanobením Kristovy Církve. Do rukou flagelantů neboli sebmrskačů vložil místo karabáče důtky s kovovými hroty, pomlčel však napsat, že vůdci těchto band dostávali finanční podpory a informace, koho mají zosudit v očích věřících křesťanů. Peníze na rozvrat se vždy získaly snadno – židovskou lichvou s 40% až 60% úrokem.

Flagelanti do Čech proudili z Avignonu, v době krize papežství. Kolem papežského Avignonu houfně bydleli Židi, pro ně se stal Avignon rájem, když byli z celé Francie vypovězeni za Karla IV. Až teprve protestantismus umožnil židovstvu návrat, protože nebránil návratu k lichvě. Římská říše za panování Karla IV., Otce Vlasti, byla založena na Řádu božím a nepravosti byly trestány. Na tehdejší dobu měla Církev vynikající kazatele, pražským

arcibiskupem byl Arnošt z Pardubic, přítel císaře Karla IV. Kazatelé usměrňovali prostý lid, práce bylo dost a nikdo netrpěl hladem (postavení „hladové zdi“ v Praze), nebyly žádné politické nesnášenlivosti. Někomu tento stav přestal vyhovovat. Z ničeho nic se začaly do Čech vtírat tlupy ničemníků, nikoliv bláznů, ale dobře placených provokatérů, flagelantů, seabemrškačů. Byla to individua nejnižších pudů, najmutých do služeb antikristových, k hanobení Kristovy Církve, vynikajících duchovních Otců a představitelů řádu. Těmto rozkladným silám byl solí v očích růst Církve, řádů a tím i rozkvět duchovního života s mravním posláním člověka ve společnosti, převážně křesťanské.

K organizování houfů byli proto za peníze najímáni muži a ženy pochybných mravních hodnot, kdy odstrojeni do polonaha procházeli městy až do kostelů při mších, aby veřejně vyznávali se ze sodomských hříchů páchaných s tím či oným nepohodlným církevním hodnostářem, abatyšemi a jeptiškami. Za srdcervoucích výkřiků vyznávali se z hříchů, mrskali se, což u věřících vzbuzovalo velké pohoršení proti nemravnému životu kněží. Ve skutečnosti šlo o zdání pravdy. Flagelanti měli k pasu připevněn toulec naplněný červeně zbarvenou tekutinou, který sloužil ke smočení dutých hůlek karabáče. Takto byli lidé ohlupováni flagelanty a cíle bylo dosaženo – nastal úpadek mravů.

Něco se s tímto stavem muselo udělat. Karel IV. po dohodě s papežem vydal bulu proti flagelantům a ti byli stíháni. Jenže se za krize papežství vytvářelo podhoubí k růstu „reformátorů“ Kristovy Církve. Už za Karlovy vlády se objevují kazatelé hlásající dobu příchodu antikrista. Tak dokonce Jan Milíč z Kroměříže v poblouznění označil Karla IV. za inkarnaci antikrista. Tento poblouzněný asketa působil až do své smrti r. 1374 v Praze. Dnes je protestantsky oslavován, přestože žijeme v době „pokroku“. Pokaždé, když se Církev přizpůsobuje době, doplácí. Dalším blouznivcem byl Matěj z Janova. Reformátor Jan Hus se zviditelnil až po smrti Karla IV. Husitství bylo skončeno bitvou u Lipan. Lipany se staly mohylou zašlé staré české slávy.

Za 1.světové války, 300 let od Bílé Hory, zorganizovala v Rusku skupina nadšených vlastenců Českou družinu. Její členové přísahali v Kyjevě na Sofijském náměstí na Svatováclavský prapor, když dostali od cara Mikuláše II. souhlas k existenci. Tedy ne Masaryk, ale vlastenci kolem dr. Václava Vondráka na Svaté Rusi.

V památné bitvě u Zborova (2.7.1917) šli Češi bojovat pod prapory knížete sv. Václava a moravských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje. Takto se zviditelnili na bojišti pro státy Dohody, že chceme svobodu. Když vznikla I. divize s velitelem plk. Švecem, byly oba první pluky, zasvěcené sv. Václavovi a sv. Cyrilu a Metoději, přejmenovány a vznikla tzv. husitská divize s pluky M. Jana Husa, Jiřího z Poděbrad, Jana Žižky a Prokopa Holého. Jinými slovy, s funebráky staré české slávy.

Tehdy plukovník Josef Švec povolil šíření jedné namnožené fotografie podplukovníkem Voženílkem, zástupcem velitele divize, po všech plucích, mezi mužstvem, poddůstojníky a důstojníky. Tímto podvrhem byli tehdy šokováni vojáci a hromadně vystupovali z katolické církve. Na fotografii byl papež Benedikt XV., jak světí rakouské zbraně umístěné na řadě stolů. Rudý kalich na praporech pluků I. divize se v Povolží změnil v rudou hvězdu, až se 1. pluk pod Vodičkou vzbouřil proti svému veliteli plk. Švecovi, jenž situaci nezvládl a zastřelil se. Za zpěvu husitských božích bojovníků nastal rozklad v armádě. Do Vladivostoku musel v listopadu 1918 přijet generál dr. Milan Rastislav Štefánik, aby poslal rozvratníky v armádě na soud národa. Jak to dopadlo, víme. Všichni byli po příjezdu do nově vzniklé republiky osvobozeni. Místo nich bylo poblíž vajnorského letiště sestřeleno letadlo se Štefánikem (4.5.1919). Věc se vydávala za tragickou nehodu, svědkové sestřelení letadla se ztraceli a nikdy se nic nevyšetřilo.

Masaryk sám jednou na schůzi vlády prohlásil, že mohl Rusko zachránit od bolševismu, což tehdy požadoval kapitán Gajda. Řekl to před ministrem zemědělství, agráříkem Práškem. Náhle zavládlo ticho. A tu pronesl Prášek onu památnou větu, která ho stála místo ministra:

„To byla chyba!“ Jako předseda senátu proto nebyl Masarykem pozván na Novoroční oběd na Hrad 1. ledna 1925 – jako jediný z vedoucích politiků v ČSR. Jeho politický sestup probíhal po etapách, měl čím dál menší podporu u voličů. Nakonec byl přijat zákon „Masaryk se zasloužil o stát“, čímž se kritika prezidenta Osoboditele stala trestná, byla umlčena a nastal návrat k cenzuře tisku, která byla ještě větší než za Bachova absolutismu, na který si stěžoval Karel Havlíček Borovský. Co by tomu řekl jako novinář za Masaryka?

Tehdy vystoupil z katolické církve generál Jan Syrový. Ten řekl ve vězení v Kartouzích v r.1947 (dle V.Bureše) toto: „Byli jsme tehdy podvedeni nezodpovědnými fanatiky. Byli to demagogové Bílý, Voženílek, Vojta, Svátek a několik poskoků. Když se Heydrich koncem září 1941 ujal úřadu v Praze, byl to Moravec, bývalý profesor na vojenské akademii v Hranicích a potom na Vysoké válečné škole v Praze, kterého přijal s povděkem a ihned to šlo od podlahy. Nám všem bylo hrozně, co bude dál. Pár dní po této audienci byl ledový klid. Jednou zastavilo před domem, kde jsem bydlel, civilní auto, z auta vystoupili civilové a rovnou šli do domu, ke mně. Myslel jsem, že moje dny jsou sečteny, když mě dovezli před sídlo protektora Heydricha. Byl jsem předveden do kanceláře, kde k mému zděšení seděl v křesle Moravec, bývalý plukovník generálního štábu čsl. armády, jenž mi doporučil zachovat klid a rozvahu. Pak vstoupil v uniformě generála SS Heydrich a podal mi ruku. Otevřel jeden fascikl a řekl německy, protože věděl, že německy umím, jestli znám tuhle fotografii a ještě jednu, které vyndal ze spisu. Tu druhou jsem znal z Ruska – jak papež světi zbraně, tu první, kde papež kropí svěcenou vodou rakve na stolech s bílým plátnem, jsem viděl poprvé. Tak jsem to komentoval Heydrichovi. Ten na to reagoval slovy: „Tak vidíte, za jakou svobodu jste bojovali v Rusku!“

Pravda o Židenicích 1933

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(48)

21. ledna 1933, ze soboty na neděli, provedla skupina mladých nezodpovědných lidí přepad brněnských kasáren v Brně-Židenicích za účelem zdiskreditování Gajdova Hnutí za obrodu republiky – NOF. Jejich vůdce, brněnský Němec, záložní čsl. důstojník, namluvil mladým lidem, že komunisté chystají převrat. Tento Němec se jmenoval Ladislav Kobsinek. Žádný československý legionář by se nechopil této špinavé práce, jak to dokázal Kobsinek.

I když u brněnského soudu Kobsinek tvrdil, že s ním osobně mluvil vůdce Gajda těsně před vyvolání plokusu o státní převrat, soud nikdy neprokázal přímou Gajdovu účast na tomto spiknutí. Navíc Gajda byl v této době na Slovensku. Tam byl již druhý den po nepovedeném převratu zatčen a eskortován do brněnské vazební věznice „V Cejlu“. Kobsinek mezitím stačil uprchnout za hranice a teprve 29. ledna byl v Makarské Jugoslávii zatčen spolu s Geidlem a oba byli vydáni rumunské vládě krále Carola, zednáře a Benešova přítele, aby byli předáni čsl. justičním orgánům. V té době byly mezinárodní styky ČSR s Jugoslávií na bodu mrazu díky Benešově špatné zahraniční politice s Jugoslávií. Ministr zahraničí finančně podporoval ze svých zahraničních fondů komunistickou stranu Jugoslávie-Maloradničnou stranu, vše se provalilo a byl z toho politický skandál v Malé Dohodě, k neprospěchu Malé Dohody. Přesto prezident Masaryk dále zaštitil zednáře Beneše.

U soudu 29. dubna 1933 Kobsinek tvrdil, že za jeho vydání musely čsl. justiční orgány zaplatit Jugoslávii, která ho vydala do Rumunska, 8 milionů denárů.

Hned druhý den po židenickém pokusu o převrat se rozjelo po republice ve velkém zatýkání členů NOF. Zastrásováním se mělo dosáhnout vládní politikou konec NOF. Aby se neřeklo,

že zednářští lumpové dali čas Kobsinkovi po zinscenování převratu, aby si ihned po puči mohl fouknout do Švýcarska a uložit peníze v bance, vydali na něho zatykač a požádali Jugoslávii o jeho vydání. Ta ovšem žádala 8 milionů denárů a vydání do Rumunska.

Ve vazbě strávil Gajda 6 měsíců „V Cejlu“. Za tu dobu napsal „Stavovská demokracie národního státu“. Hrad nelibě nesl, že Gajda byl zproštěn viny a propuštěn rozhodnutím soudu z vazební věznice. Ve vězení zůstali jen původci převratu: Kobsinek, Geidl, Mlček, Nedvědický, Šušlík, Procházka a Kotolán. Proto ministr spravedlnosti JUDr. Meissner ujistil prezidenta Masaryka, že s Gajdou bude obnoven proces a bude odsouzen podle § 120 TZ ve výměře od 6 měsíců do 5 let. Gajda byl odsouzen na 6 měsíců, protože je již měl odsezeny ve vyšetřovací vazbě, byl propuštěn. Tím pro Gajdu tento uměle vytvořený humbuk skončil. Ve volbách v r. 1935 tato kauza poškodila NOF, kdy NOF dostala jen 6 mandátů a volili ji jen nejméně. Gajda měl vroubek u Masaryka, že vystoupil proti Masarykově příkazu nemíchat se do ruských záležitostí při anabázi ruských legií a u Beneše, že překazil Benešův oktroj ústavy a odepřel na dva měsíce odjet za hranice za nové auto a dva miliony korun. Hledaly se motivy, jak neposlušného šéfa generálního štábu potrestat a zbavit se ho.

Cestovatel V.A. Frič měl pro Masaryka označení „člověk dvojitá tvář“. Věděl, že peněžní dary amerických Čechů a Slováků velké hodnoty končí v kapsách TGM a Beneše.

Za První republiky byl generaci vypírán mozek jako za komunismu, protože byla cenzura tisku. Vždyť i Masaryk tvrdil, že se demokracii musíme teprve učit.

A jak dopadl brněnský Němec Kobsinek? Za čin násilného státního převratu byla jinde smrt oběšením, u Kobsinka vězení pro politické delikventy. To už byl Hitler u moci. Kobsinek seděl ve věznici Plzeň-Bory, jídlo mu nosili z restaurace, za čtyři roky si byl jist svobodou – přišel rok 1938 a prezident Beneš ho amnestoval ještě před příchodem Mnichova. Po 15.3.1939 vstoupil do SS v hodnosti Oberscharführera. Přišel květen 1945, dostal jen 12 let pro členství v SS, ačkoliv podle retribučních dekretů SS-mani dostávali od 15 let výše, až trest smrti. Za vyrobení puče v Židenicích už nebyl souzen, vždyť byl amnestován prezidentem Benešem před Mnichovem.

Když v sobotu 3. srpna 2002 odvysílala ČT po půlnoci Židenický pokus o převrat r. 1933, podle historika Miloslava Moulise z Historického ústavu Akademie věd ČR, nestačil jsem se divit nad slátaninou bývalého osvětivského vězně. Jaká dezinformace! Nic o tom, že jini v této hodnosti SS dostávali trest smrti. Když pak přišla Adenauerova mise do Moskvy, Kobsinek šel na odsun z lágru Bytíz u Příbrami a v klidu si užíval 6 milionů korun za vyrobený puč na přání Beneše. Na Západě stačily peníze z úroků, aby žil nad poměry, ve srovnání s komunistickým rájem.

Kdyby se Gajda obklopil prostými lidmi, jako byli Josef Mach, zedník z Mlázovic u Jičína, František Milčinský z Chrasti u Chrudimi, Emanuel Kopecký, zahradník z Trhové Kamenice za Hlinskem, vynikající řečník a za 2. sv. války poslanec Národního sjednocení, vyhnul by se podrazákům. Místo nich se obklopil lidmi s akademickými tituly, statkáři, průmyslníky, soukromými podnikateli, aby naslouchal jejich slovům a přestal být ostražitý.

Ústředním tajemníkem NOF byl jistý čas Jan Scheinost. Pocházel ze Sušice, z rodiny, která vlastnila továrnu na zápalky. Původně byl profesorem dějepisu a pak žurnalistou. Politicky začínal u Červenobílých a pak přešel ke Gajdovi. Byl to výborný člověk. Po něm se stal ústředním tajemníkem Alois Šlechta, bývalý legionář. Nakonec přišel Janeba, z Horního Jelení. Byl to prospěchář a chodil v černé uniformě.

Scheinost byl za 2. sv. války posledním šéfredaktorem Národní politiky. Po válce byl odsouzen na dva roky. Josef Mach skončil v r. 1945 ve vězení Valdice. Vzpomínal na něho po r. 1989 břevnovský opat Anastáz Opasek, když byl odsouzen do vězení ve Valdicích po r. 1948, těmito slovy: „Jeden zedník byl fašista, vězněný od r. 1945. Byl to naprosto pokojný vesničan.“ (A. Opasek: Dvanáct zastavení, str. 223)

Napsáno pro paměť národa.

Pozvání V. Burešem do temných proudů I.

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(49)

Každé vysoké vyznamenání udělené panovníkem k něčemu zavazuje vyznamenaného. Hrdina bitvy u Zborova, kapitán Radola Gajda, vyznamenaný ihned po bitvě velitelem ruského sboru generálem Selivačem vysokým ruským vojenským řádem Sv. Jiří, byl k čertu vyznamenan anglickým vyznamenáním – Podvazkovým řádem „Order of the Bath“. Vysoké anglické vyznamenání potkalo rázného českého vojáka 11. listopadu 1918, kdy se na něho upoutala pozornost anglického krále Jiřího V. po dobytí Sibíře z rukou bolševiků, kteří zavraždili v Jekatěrinburku jeho příbuzného, ruského cara Nikolaje II. s rodinou. Vyznamenání převzal z rukou anglického generála Knoxe na křižníku Suffolk kotvicího ve Vladivostoku. Po celou dobu v Rusku byl Gajda sledován anglickým vyslancem u admirála Kolčaka Bruce Lockhartem a byl to on, kdo dal návrh na tak významné vyznamenání.

Dobytí Sibíře až po Vladivostok nebylo ani tak důležité jako to, že generál Gajda svým odbojem proti bolševické moci účinně znemožnil návrat více jak půl milionu německo-rakouských zajatců na západní frontu proti armádám Dohody, která mlela z posledních sil. Tehdy stačilo doplnit prořídle německé linie stotisícovou posilou odpočatých zajatců z Uralu a u Verdunu by bývalo odslouženo requiem nahnilým demokraciím. Takže summa summarum, Anglii přišlo vítězství lacino, order sem, order tam, hlavně že účel světil prostředky.

Tímto řádem se novopečený anglický šlechtic Radola Gajda zároveň stal členem sněmovny lordů se všemi poctami – při návštěvě Anglie musela přijet naproti válečná flotila. Jenže i ta sláva má svůj konec. Skončila válka, legie se navracely domů, nejprve nastalo slavné vítání a nakonec se zapomnělo na vděk národa. Vrátil se i generál Gajda. Byl chladně přijat Hradem. Za Gajdou se navrátil Bruce Lockhart, jako vyslanec Anglie v Československu, známý z hostiny u vládce Sibíře – admirála Kolčaka. Přijel, aby pozoroval, jak generál Gajda zraje ke vstupu do temných proudů a jaký vděk projeví za tu velikou slávu nosit symbol anglického království na krku. Jenže Gajda nebyl zvědavý na cizí pocty, váhal a dával si na čas, jeho služby byly pro Vlast a nikoli pro slávu a neposluhoval cizím zájmům. Lockhart proto vyvíjel tlak na Masaryka a Beneše, svobodné zednáře, aby Gajdu umoudřili. Gajda však zůstal v pasivitě, nežli mrhat síly pro cizí zájmy. Slovensko mu přirostlo k srdci, v Košicích vyrostly „Gajdovy kúpele“. Jejich název byl zrušen až za prezidenta Antonína Novotného. Gajdu proto odvolali do Prahy a byl pověřen řízením generálního štábu čsl. armády. Gajda zase nic, nestál o cizí slávu. V r. 1924 odmítli vstoupit do zednářských lóží někteří generálové a tak byli propuštěni z armády. Generál Otakar Husák tuto hru prohlédl dávno před rokem 1924 a odešel z prezidentské kanceláře Masaryka. Začalo to generálem Gibišem, jenž znal pozadí atentátu na generála M.R. Štefánika, protože velel italským legiím pod Grazianim. Pak následovali další generálové – Konopásek, Kniha... Ti z generality, co si nahřivali zadnice v republice, přivezli sebou ze Sibíře starou pifku závisti a nenávisti proti Gajdovi, jenž nestrpěl „delegátštinu“, která nahlodávala morálku armády. Zato generál Syrový přešlapoval u Omska. Když chtěl v r. 1924 dát otěže vlády do rukou skutečných hrdinů, tito hoši zradly zahráli pštrosí politiku a nakonec zradili Gajdu a dali se k zednářům, aby na to doplatili za Heydricha.

Bratrská Jugoslávie poctila generála Gajdu vysokým vojenským vyznamenáním Sv. Sávy. V Mnichovské krizi se zachovala jinak nežli hrdý a pyšný Albion se zrádnými lordy. Chudá bratrská Jugoslávie měla bojovníky, kteří oblehli čsl. vyslanectví a byli ochotni bojovat za

bratrskou Čěšku. Zamysleme se, kde jsme byli a kde jsme nyní! Toto budiž výstrahou pro vlastence, zrodí-li se v tomto hašteřivém národě.

Sir Bruce Lockhart zde byl do Mnichova 1938. Za Heydricha ti větší skončili pod sekyrou, ti menší putovali do koncentračních táborů. Zdali si před smrtí vzpomněli na Gajdova varovná slova? Naletěli ideám svobodného zednářství a odvrhli Boha. Začalo to skácením Mariánského sloupu 3. listopadu 1918. Za dvacet let byla dovršena duchovní zkáza národa, pod Masarykem a Benešem. Naši prezidenti žádnou zvláštní kvalitou nevynikli, kromě JUDr. Emila Háchy – jeho velikostí obětí pro národ.

V září 1940 si na mě vzpomněl pracovní úřad a že budu muset zaplnit místo v továrně po dělníku, jenž musel nastoupit na ruskou frontu z továrny na lokomotivy v Berlíně. Do března 1939 jsem měl plat 3,50 K na hodinu, pak nám platili 7,50 K na hodinu. Byl jsem v protektorátu spokojen. Pracoval jsem jako kovář v žulovém lomu. Byla to dřina po celý den s 1,5 kg kladivem v ruce kovat. Na novém pracovišti samá lehká práce s plechem, ale bylo dbáno na kvalitu práce. Strava odpovídala námaze. Díky tomu, že jsem na měšťance chodil na němčinu, bylo to plus. Po 14 dnech pobytu jsem zatoužil jezdit metrem dovnitř Berlína. Jak tak chodíme po Berlíně, četl jsem u jedné vily nápis: Isak Afterduft, Artzt nur für die Juden. Šel s námi starší dělník od Bakova nad Jizerou, Bohumil Dolanský, bývalý spolužák Jana Švermy, jenž dobře uměl německy. Ptám se ho: „Člověče, vždyť Hitler dal všechny Židy do lágrů a zde musí být Židů, aby se uživil.“ Dolanský zareagoval slovy: „Na tohle se musíme zeptat pana Wilhelma Kaisera, kam chodíme na pivo. Je to politik v nemilosti, byl poslancem za CDU, nějaký čas byl internován a pak propuštěn.“ Tak se i stalo. Dozvěděli jsme se, že do lágrů šli jen ti nepotřební a zde zůstali pro vládnoucí kastu potřební odborníci. To, že jim dali ponižující jména, nevadí. Na závěr rozhovoru řekl: „Chcete-li ty Židy vidět, zajděte si tam až bude tma a bude jich tam řada k tomu lékaři čekat.“ Zase jsem byl o něco chytřejší, když jsem se dozvěděl o arizování některých nácků s židovskými předky, proč byl zavražděn rakouský kancléř Dollfuss. Uzavřením paktu mezi Německem a SSSR bylo mnoho uprchlých Židů z Německa vydáno Stalinem zpět Hitlerovi k likvidaci. To bylo přísně tajné – strenggeheim!

Pozvání V. Burešem do temných proudů II

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(50)

S Johannem Siebertem jsem se setkal v lágru Hostinném v Podkrkonoší po roce 1945, kam jsem byl dán z Kartouz na práci do fabriky „KRPA“ (Krkonošské papírny). Šéf královéhradeckého gestapa si zde odpykával trest doživotního žaláře po r. 1945. Naštěstí pro něho se našlo dost svědků, kteří před soudem svědčili v jeho prospěch, některým dokonce zachránil život, takže nedostal trest smrti, ale doživotí.

Johann Siebert byl před 2. sv. válkou zaměstnancem Agfa filmu v Berlíně a nakonec mamutího koncernu I.G. Farben. Po nástupu Hitlera k moci v r. 1933 se jako člen SS stal pracovníkem Heydrichova SD (Sicherheitsdienst) a po okupaci 15. března 1939 a vzniku protektorátu Čechy a Morava se stal pracovníkem pražské centrály SD. Nakonec byl přeložen jako šéf gestapa do Hradce Králové.

Tento člověk, když viděl, kam se Hitler se svou politikou řítí, si pro svou potřebu založil soukromou evidenci jemu známých agentů gestapa a SD a nakonec si zřídil ve švédské bance bankovní konto. Do trezoru banky uložil i seznam agentů. Nakonec byl těsně před zhroucením nacismu zatčen a uvězněn a zde přečkal konec války. Po válce měl být oběšen. Tento člověk věděl ze své bohaté činnosti velmi mnoho o českých agentech ve službách gestapa z řad komunistických funkcionářů, z nichž se mnozí po květnu 1945 stali prominentními politiky a vládními činiteli a zejména po 25. únoru 1948 měli rychlý postup.

Především to byla postava prvního poválečného ministra vnitra, komunisty Václava Noska, jenž byl za protektorátu propuštěn z vězení a jako nacistickému agentu mu byl umožněn odchod do Anglie po vykázání aktivní činnosti ve prospěch Německa. V Anglii spolupracoval jako dvojitý agent pro SSSR.

Za protektorátu měli Sověti u nás své agenty, zejména na poštovních úřadech, kde zadržovali korespondenci nepřátel bolševismu a ve spolupráci s gestapem napomáhali likvidaci jim nepohodlných osobností českého národa. Mezi těmito agenty pracoval i Choutka. Nosil silné brýle, měl dolíčkovaný obličej. Za První republiky jako československý důstojník v hodnosti nadporučíka byl za defraudaci peněz eráru propuštěn z armády. Za protektorátu se živil podomním obchodem s textilem. Látky měl v kufru. Jednou seděl Siebert v hospodě v Podlažicích u Chrastu ve východních Čechách. Přišel tam Choutka s kufrem v ruce a pozdravil přítomné gestapáky „Heil Hitler!“ Slovo dalo slovo, Siebert poznal, že Choutka je všehoschopný člověk a Siebertem mu byla přislíbena odměna 70 tisíc korun za spolupráci, na úřadovně gestapa v Hradci Králové. Zde obdržel vysílačku a trhaviny, které uschoval s vědomím gestapa ve mlýně v Ležákách. Mezitím si vybudoval z podobných individuí jako byl on sám svůj partyzánský štáb v obci Ležáky. Při navázání kontaktů s vesničany se se svými kumpány jako partyzán nestyděl debužirovat vejce, mléko, husy, máslo, sádlo, maso – v kraji chudých lidí, kteří mu na jeho partyzánsťinu naletěli. Při nejbližší akci vyhodil do povětří koleje místní lokálky. Gestapo ihned udělalo kolem Ležáků zátah, svezlo z okolí české četníky, pro výstrahu obyvatelstvu. Přitom šlo najisto do mlýna, aby zde odkrylo Choutkou uschovanou vysílačku a trhaviny. Svědkem této akce byl i český četník Kříž, italský legionář, čestný člověk. Gestapo je sem svezlo, ale domů se museli dostat po svých, pěšky.

Četník Kříž z Rychenburku řekl po likvidaci Ležáků svým známým, že v tomto zapomenutém kraji, kde jsou Ležáky, někdo, kdo věděl o vysílačce a trhavinách, musel vše vyzradit gestapu, protože šlo najisto. Tou osobou byl Choutka. Ten se o výroku četníka Kříže dozvěděl, a proto po květnové revoluci 1945 musel rychle jednat. Kříž byl potajmu oběšen, aby se neprovalila Choutkova „partyzánsťina“. Z Choutky se stal komunist a ještě v r. 1945 krajský předseda Svazu protifašistických bojovníků a přisedící u lidových soudů ve východních Čechách, kde notně nakládal na výši trestů podle Benešových retribučních zákonů, aby se stal postrachem pro souzené. Chtěl se tak zbavit nepohodlných svědků své utajované temné minulosti. Johanna Sieberta se mu po válce zlikvidovat nepodařilo.

Václav Bureš v lágru Hostinném vyprávěl Siebertovi, kdo ho soudil v r. 1945, neboť Siebert byl zvědavý, když dostal taky doživotí. Když uslyšel jméno Choutka, zbystřil pozornost a začal se vyptávat, jak Choutka vypadá. Vše hrálo a tak se zaradoval. Požádal o předvedení k veliteli vězeňského lágru Kleinovi a jemu oznámil, co na Choutku věděl. Klein zavolał StB, která přijela za 1,5 hodiny. Od výslechu se Siebert vrátil s kapsami plnými cigaret. Pak Siebert záhadně zmizel. Byl odvezen do pověstného Leopoldova. Ministrem vnitra byl tehdy Karol Bacílek, agent NKVD. Choutkova temná minulost coby komunisty se nesměla dostat na veřejnost. Siebert v lágru říkal, že jako byly Ležáky, tak podobná akce byla předtím s Lidicemi.

Uvězněný Bureš se sešel s uvězněným Choutkou, když byl přeložen do lágru v Prácheňicích k práci v lomu na výrobu cementu a vápna. Zeptal se ho, kolik korun z těch 70 tisíc dostal od Sieberta. Choutka byl zděšen, že se vše provalilo, přijela StB, nasadili mu želízka a odvezli neznámo kam. Slehla se po něm zem.

Po Bacílkovi byl jmenován prezidentem A. Zápotockým ministrem vnitra Rudolf Barák, za prezidenta A. Novotného odsouzený jako zloděj a defraudant. Přišel sedět do Valdic, dali ho na celu, kde byl Milo Komínek. Barák se Komínkovi rozpovídal také o Siebertovi. Barák nebyl žádný lidumil a poměry ve vězení za Baráka jako ministra vnitra pocítil i Komínek, když ho nechal přemístit do Leopoldova, aby mu zostril trest 20 let. Komínek mu to nepřipomněl a tak se Barák rozpovídal, jinak by se nic pro mukla užitečného nedozvěděl.

Siebert za Barákova ministrování sehrál důležitou úlohu. Padesátník, sešlý vězením reálného socialismu, teď vypadal na sedmdesátníka, začal vyprávět StB neuvěřitelné historie vládních komunistických bossů, členů ÚV KSČ. Za Barákův slib propuštění byl ochoten spolupracovat jako agent StB na odhalení temné minulosti komunistických bossů, počínaje prezidentem A. Zápotockým. Barák, stejně jako Heydrich, začal sbírat materiály na vládnoucí komunistickou smetánku z doby její kolaborace s nacismem. Skutečně podepsal propuštění Johanna Sieberta z vězení. Siebert se stal agentem. Tato spolupráce byla výhodná pro oba. Lékaři MV ho dali se zdravím do pořádku, dostal slušný byt a kapesné, dokonce dostal zaměstnání v Praze, na Můstku, jako prodavač koberců.

Siebertovi se tak navrátila paměť, rozpomenul se na své agenty. Jeho paměť ožila, už nezatloukal, dokonce z národního hrdiny Julia Fučíka udělal jednoho z nejvýkonnějších udavačů, přestože jeho řídicí gestapák Boehm byl mrtvý a většina zajímavých protokolů byla z příkazu Ladislava Kopřivy (taktéž spolupracovníka ve službách nacismu) zlikvidována. Kopřiva, bývalý agent gestapa, byl krátký čas po válce ministrem národní bezpečnosti a pak předsedou protifašistických bojovníků. Tak si mohl Barák dát do pořádku notně ochuzený archiv o Fučíkovi. Siebert se postaral o materiály proti Ladislavu Kopřivovi, Karolu Bacílkovi, Viliamu Širokém. Dokonce popsal podrobně udavačskou činnost Antonína Novotného a jeho přítele Jindřicha Kotála, jenž za Barákova ministrování vykonával funkci náměstka ministra vnitra. V Mauthausenu Novotný spolupracoval s táborovým gestapem při likvidaci pro komunisty nepohodlných českých lidí. Po osvobození Mauthausenu přijelo pro Novotného a spol. zvláštní auto pro odvezení do ČSR.

Siebert navrhl Barákovi, aby mu byl umožněn odjezd do Švédska, kde má v sefů uschovány materiály na agenty gestapa. Barák na návrh nepřistoupil, dobře věděl, že zájem o Sieberta by byl po opuštění republiky velký. Proto Siebert popsal Barákovi systém proplácení agentů gestapa, přičemž jejich vyúčtování se ukládala do archivu Národní banky v Praze. Tak měl náhle dvě plná nákladní auta těchto materiálů. Jejich zpracování si vyžádalo mnoho zaměstnanců a ti nemlčeli. Až se to doneslo k prvnímu tajemníkovi KSČ a prezidentu republiky v jedné osobě, soudruhu Antonínu Novotnému. Ve službách gestapa tak měl Barák materiály na Antonína Novotného, Vladimíra Kouckého, Jindřicha Kotála, Ladislava Kopřivu, Karola Mesteka (ministr zemědělství), Gustava Klimenta (ministr těžkého průmyslu) a řadu dalších významných činitelů, spolupracovníků gestapa (Viliam Šalgovič).

Siebert popsal Barákovi dalšího spolupracovníka gestapa, českého konfidenta Jaroslava Nachtmana, kterého si Sověti po válce odvezli do SSSR spolu s Friedrichem a Leimerem. Nachtman se hojně objevoval ve spisech z Národní banky. Barák přes Chruščova dosáhl jeho propuštění ze SSSR pro potřeby MV v Praze.

Z příkazu Novotného byly spisy převezeny do péče zvláštních fondů ÚV KSČ, tj. k likvidaci. Barák z nich stačil ještě před odvozem vyjmout ty nejdůležitější na Novotného, Kouckého, Širokého, Fierlingera, Kopřivu a uložit spisy do svého osobního trezoru na MV. Odchod Baráka na předsednictvo vlády a nástup Lubomíra Štrougala do funkce ministra vnitra znamenal pro Sieberta ztrátu paměti při spolupráci s StB. Bylo mu jasné prožít zbytek života mimo vězení – Leopoldov, jenž měl špatnou pověst, bachaři byli negramotní, ani neznali hodiny, týrali klencáky až do úplného zhroucení (v počtu 300 klencáků bylo pravidlem). Tak skončil Rudolf Beran.

Na zasedání politbyra ÚV KSČ Novotný obvinil Baráka z rozkrádání. Když Široký navrhl zatčení, Barák mu připomněl udavačskou činnost ministru vnitra Šaňu Machovi za Slovenského státu a spolupráci s Hlinkovou gardou a jeho tzv. ilegální útěk z ilavského vězení, Otakarů Šimůnkovi, předsedovi Státní plánovací komise, připomněl nezvěstného bratra, jenž je agentem anglické výzvědné služby, Fierlingovi připomněl šmeliny s vilami. Barák si myslel, že na MV měl po prověrkách jen spolehlivé lidi. Když se nenašel klíč od jeho soukromého trezoru, vypáčili ho a v něm našli také spisy na Novotného. Ty se dostaly na jeho

stůl, Novotný za zády Baráka svolal politbyro a dal odhlasovat jeho zatčení. Barák se nenechal zatknout pro imunitu poslance NS. Novotný pak druhý den přijel se Štrougalem na Předsednictvo vlády zatknout Baráka. Barák žádal předložení zatykače, podepsaného generálním prokurátorem. Štrougal se obrátil na Novotného: „Ty můžeš, Toníku, zatknout každého bez příkazu.“ Na to zareagoval Novotný slovy: „To se ví, že mohu a zároveň tě, Rudlo, vylučuju ze strany!“

Pozvání V. Burešem do temných proudů III

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(51)

Dobře jsem se znal v Kartouzích s bratrem K.H. Franka, knihkupcem z Karlových Varů. Dostal po válce 20 let za to, že byl jeho bratr, ale on s bratrem nevycházel, odsuzoval ho z fanatismu a mstivosti na Čechy za to, že čeští policisté mu při demonstracích za Deutsch Böhmen vyrazili oko. Byl to velmi slušný člověk, do politiky vůbec nedělal a hleděl si svého knihkupectví. Asi za dva roky šel na odsun. Tam bylo ve vězení po válce Němců za nic, jen že to byli Němci a měli majetek, který někdo potřeboval ukrást, aby ho měl bezpravně. Něco jiného je rozhodnutí Dohody v Postupimi ze dne 2.8.1945 a něco jiného je činnost Čechů ode dne kapitulace (8.5.1945) do Postupimské dohody (2.8.1945), kdy po tři měsíce docházelo k nezákonnému vyhánění a vraždění nevinných, neboť viníci byli dávno za hranicemi. Toto nelze ospravedlnit ničím! Národ byl otráven benešismem a klanem národně frontovních bojovníků za svobodu, ale ne za spravedlnost pro všechny stejným metrem měřenou.

Po vzniku ČSR se provedla pozemková reforma tím, že se půda vzala šlechtě a prodala se zájemcům, ne zrovna levně, často na splátky a za půjčené peníze na vysoký bankovní úrok. Když nebyla úroda, splácely se jen úroky. O oddlužení se v republice po 20 let jen politicky žvanilo. Přišel Hitler, zvedly se ceny obilí o 100%, mzdy také a dluhy se vypařily. Za to, že Němci české sedláky oddlužili, tito začali keřasit a po válce je mordovali a nakonec hurá do kolchozů – JZD! Ti, co nedali půdu, byli novým režimem pronásledováni, jejich děti nesměly na studia, byli oceňováni jako kulaci – nepřátelé komunismu. Vždy je třeba po pravdě znát minulost. Tu nejvíce mlží ti, kdo pravdě nepřejí.

S generálem Bočkem jsem se nesetkal, když ho přivezli do Kartouz. Bachaři – soudruzi na ruské legionáře netrpěli a tito byli fackovacími panáky kriminálních zločinců a bachaři je proti nim ještě popichovali: „Jen mu dej, v Rusku mordoval naše soudruhy.“ Od mukla Lázničky jsem se dozvěděl, že Boček dostal od svých obětí (po únoru 1948) takovou dardu, tloukli ho přes hlavu, bachaři utekli neb to bylo horké, do tří dnů zemřel, prý se mu zalil mozek krví. Po únoru 1948 všichni bachaři, co byli národními socialisty a sociálními demokraty, převlékli saka a šup do KSČ, kde dělali špinavou práci a ti, co byli komunisti a prošli německými koncentráky, s námi retribučními jednali v rámci předpisů, sem tam přinesli bochníček chleba nebo tabák – domovinu. Byli tam tři Šrámkovi lidovci, Čapek a ještě dva, jejichž jména už nepamatuji. Tito se zastřelili, když jejich jména hlásila Svobodná Evropa. Na Sing-Singu byli věznění především katoličtí duchovní a lidovecká inteligence. Já jsem byl v klášteře, kde byly dílny, vepřinec, nemocnice, lepírna pytlíků, draní peří, výroba drátěných plotů a knihovna. V červnu 1949 byl vypleněn kartuziánský kostel sv. Bruna, když přišel zákaz nedělních mší pro vězně a kostel byl přeměněn na brusírnu skla. Stalo se to za ředitele

Plačka, bývalého cihlářského dělníka u firmy Vejnar, Nová Paka. Měl znamení – vystouplou lopatku. Ten po 6 týdnů držel o hladu a žízni na Sing-Singu biskupy Matochu, Zelu, Skoupého, Buzalku a řeckokatolického Gojdiče a každou hodinu v noci byli buzeni a museli se hlásit celým jménem a vězeňským číslem. Po 6 týdnech vypadali jako mumie.

Protože jsem byl v r. 1947 v neděli na mši, když královéhradecký biskup Mořic Pícha přijímal zpět do lůna Církve v Kartouzích generála Jana Syrového, tehdá Syrový požádal pátera V. Zemka, jičínského kaplana, aby poprosil pana biskupa před aktem návratu o pokorné prohlášení, což páter splnil. Od doby, co jsme se poznali, po mém návratu do občanského života jsem našel příležitost k setkání, když byl na léčení v Lázních Bohdanči, kam mě pozval. Na mou prosbu vyprávěl páter Zemek, jak se Syrový v sakristii hluboce poklonil biskupovi a řekl: „Ctihodný Otče biskupe, pokorně přiznávám svůj neuvážený čin, jenž jsem spáchal v roce 1918 a vystoupil z katolické církve a přísahal na husitské prapory. Pomíjející sláva skončila rokem 1938. V roce 1945 jsem se dožil ponižení, všichni mě opustili, jen katolický kněz mi vléval sílu do duše, abych našel Cestu ke Kristu, zpět do ovčince.“ Biskup Pícha na to jen řekl: „Byla ti dána síla, abys zvedl Kříž, který jsi odhodil, a tím zvítězil nad lidskou pýchou.“ Před aktem přijetí Syrového do lůna Církve udělil biskup několika muklům biřmování. Ministrovali dva muklové: děkan Mojžíš z Husince a Ignác Hájek, příbuzný ThDr. Františka Hájka z královéhradecké diecéze (zavřený po únoru 1948). Za Syrovým jezdila do Valdic jeho manželka spolu s paní Sequensovou, jež zde měla zavřeného manžela, plukovníka Sequense.

V r. 1950 jsem se rozloučil s Otcem biskupem K. Skoupým ve Valdicích, když mi řekli, že nazítří jedu do kamenolomu v Práchevích, na cementárnu. Biskup mi večer před odjezdem udělil požehnání a posílil mě na duchu. Měl jsem doživotí. V lágru v Práchevích mě dali na cimru, kde jsem poznal Jaroslava Joachymstála, zajímavého člověka, mukla, asi 58 let, s trestem 20 let vězení. Tvrdil, že je vězněm prezidenta Budovatele Beneše. Byl vyučený číšníkem. Po 1. sv. válce odjel do Paříže a pingloval v restauraci „U velkého císaře“. V r. 1925 tuto restauraci navštívil vzácný host – Jan Masaryk, nový velvyslanec ČSR v Anglii. Číšník ho znal z filmů. Šel k němu, aby hosta přivítal česky. Od té doby, kdykoliv se Jan Masaryk ukázal v Paříži, zašel k Velkému císaři na posezení. Číšník byl plný afér v ČSR.

Až do vyprávění Jaroslava Joachymstála měl jsem na Jana Masaryka mylný pohled, převážně jako na pijáka. Normální smrtelníci se domnívají, že kriminály Národní fronty byly trestem pro zrádce a kolaboranty, což je naivní omyl. Rozsudky tzv. lidových soudů byly jen koberec, pod který se zametali hlavně nepohodlní svědci pana Beneše, jenž vybudoval dva Mnichovy – 1938 a 1948 v rudém. Do Kremlo si vzal sebou v prosinci 1943 zrádného kněze Jana Šrámka. V Paříži se Jan Masaryk stýkal s majorem Ivanem Šteflem, jenž zde byl v diplomatických službách, spoluzakladatelem Roty Nazdar ve Francii za 1. sv. války. Lecos se Joachymstál od Masaryka dozvěděl. Beneš nepustil Štefla do vlasti, věděl mnoho, proč bylo sestřeleno letadlo se Štefánikem. Štefánik chtěl vědět, kam přišly miliony dolarů od amerických Čechů a Slováků na legie. To byl ten pravý důvod atentátu, vydávaného jako letecké neštěstí, a přežívající dodnes. V r. 1934 zemřela číšníkovi tchyně a tak se rozhodl s manželkou a dcerou Marcelou odjet do Čech. Psal se rok 1934, v Mělníku si pronajal hotel. Po Mnichovu se odstěhoval do Prahy, kde si také pronajal hotel. Po válce ho navštívil Jan Masaryk. V červnu 1945 ho zatkli a odvezli na Pankrác. Byl vyslýchán, co s J. Masarykem mluvil. Dostal 20 let, prý za styk s francouzskými fašisty plukovníka De la Rocque, když byl v Paříži.

Jan Masaryk musel vědět, že Beneš měl prsty v sestřelení letadla se Štefánikem, protože mezi předními francouzskými legionáři z 1. sv. války bylo známo, že Beneš byl vášnivým hráčem rulety v pařížském kasinu a taky mu podle toho říkali ruletový král. Tam ty miliony prohrál. Podle Joachymstála se Janu Masarykovi nelíbily Benešovy styky s Valerianem Zorinem v Paříži do r. 1938. Jan prý z nich měl neblahé tušení. Pamatuji se už jako kluk, že Stříbrného „Polední list“ stále kritizoval časté návštěvy Jana Masaryka na Pražském hradě, že je víc

v Praze než v Londýně. Po každém Benešově podrazu si starý pán volal syna k audienci. Něco tam mezi nimi nehrálo, republika se stavěla na písku jako dnes, bez nosné ideje, za kterou vydávali Zborov, rok co rok v památný den bitvy byly oslavy, ale bez hrdiny této bitvy Radoly Gajdy, kterého vláčel Pražský hrad soudy až do penze bez penze, o žebrácké holi, vyhledávali škváry na Gajdu jako dnes z pera Jana Gebharta, zaměstnance Historického ústavu Akademie věd ČR: Soud s protagonistou českého fašismu generálem Gajdou. Článek pod titulem Historie mýma očima zveřejnily Zemské noviny 18.6.1999.

Joachimstál byl tedy po zatčení vyslýchán na Pankráci, kde chtěli znát obsah jeho rozhovoru s ministrem Masarykem. Přestože řekl, že jej politika nezajímá, mlátili ho dál. Byl odsouzen za „zatajování státního tajemství“ a za předválečný styk s francouzskými fašisty plukovníka De la Rocque na 20 let. Plukovník byl ve Francii oběšen. Prezidentem byl „demokrat“, generál de Gaulle a ten dal milost jen geniálnímu vítězi z 1. sv. války, maršálu Pétainovi, jenž měl být oběšen, jako Laval. Ten předválečný styk byl asi za to, že Joachimstál měl za manželku Francouzku, dceru funkcionáře této fašistické strany a s ní měl dceru Marcelu, která za ním s matkou jezdila na povolené návštěvy do lágru Práchevce. Beneš měl mnoho fízlů, někdo udal, že Jan Masaryk byl u Joachimstála. Měl je už před válkou mezi generalitou, jako byl generál Jaroslav Rambousek, šéf vojenské kontroly za ministra národní obrany Bradáče (1932-1935).

Až se jednou nastolí právní řád, prozatím ho nemáme, budou se muset nezákonné konfiskáty po 2. sv. válce navrátit zákonným dědicům a z toho jde hrůza dnešním majitelům, až jim to bude odebráno. Proto ten odpor k prosazení právního řádu po sametové revoluci. Zde se neřeší zájem českého národa po pravdě, ale politická moc zůstat co nejdéle u koryt, krást, podvádět, korumpovat druhé. Jan Masaryk říkal, že politika je špinavá hadra. My však nesmíme v zájmu PRAVDY v této praxi pokračovat. Historie nás učí, kam se to dospělo s národem.

Ani Jan Masaryk nesouhlasil s procesem s generálem Gajdou v r. 1926 a nazval ho skandálním divadlem Beneše, Lockhardta a Udržala. Tehdá řekl číšníkovi Joachimstálovi v Paříži, že nemůže pochopit, co stále mají proti Gajdovi, když oba mají (Beneš s Udržalem) víc skandálů než Gajda vyznamenání na prsou. Za 1,5 roku v Práchevčích jsem se dozvěděl mnoho zajímavého od Joachimstála a změnil názor na Jana Masaryka jako hospodského povaleče. Byl to v podstatě nešťastný člověk, jenž žil ve stínu Tatička Masaryka. Z USA ho otec poslal do Anglie, ale Janovi se líbila Francie. Ačkoliv měl vžitý odpor k diplomacii, musel se podříditi otcovu rozhodnutí, přestože byl vynikajícím klavíristou a milovníkem hudby. Taky smrt Jana Masaryka čeká na otevření kremelských archivů, aby se objasnila.

Pozvání V. Burešem do temných proudů: Otto Gruller

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(52)

Jak mi Otto Gruller, major od gestapa, odsouzený v r. 1945 na doživotí a vězněný po r. 1945 ve Valdicích (pocházel z katolicky smýšlející rodiny z Hamburku) řekl, že za vlády Spartakovců vysoká církevní hierarchie (podobná té naší za komunistické totality v „Pacem in terris“) se s ní spojila a způsobila za jejich vlády hlad a bídu, takže nastal největší odpad od víry. I Gruller odpadl a začal podporovat Hitlera. Vedení Spartakovců, to byli sionisté.

S příchodem Hitlera na scénu měl rychlý postup v kariéře, pracoval u kriminální policie, nikoliv státní, pak byl dán k SD (sicherheitdienst) pod Heydrichem. Po 15. březnu 1939 přišel do Prahy jako pracovník gestapa. O dění v ČSR před okupací byl dobře informován. Zatímco Johann Siebert uměl plyně česky, Otto Gruller neuměl česky vůbec.

Sdělil mi ve vězení v Kartouzích, že Neurathova kancelář po okupaci 1939 třikrát vyzvala dr. Alfréda Fuchse, aby odešel z protektorátu. Fuchs byl vysoce inteligentní člověk, uměl několik cizích jazyků, ale upozornil na sebe v okupovaném Norsku svou tajnou korespondencí s Rotary a PEN Clubem v Oslu, když bylo zjištěno pravé jméno odesílatele a s pomocí Quislinga odhalena Heydrichem tajná zednářská lóže, jejíž nitky vedly do protektorátu. S Heydrichovým příchodem do Prahy na podzim 1940 se v protektorátu daly věci do pohybu. Již druhý den po Heydrichově příjezdu (přijel na svátek sv. Václava), byl přijat Emanuel Moravec, bývalý plukovník generálního štábu čsl. armády, aby Heydrichovi vyzradil zednářskou lóži Bohemia, jejímž byl členem jako generál Alois Eliáš, předseda protektorátní vlády. Získal si od zastupujícího říšského protektora Heydricha takovou důvěru, že k němu měl volný přístup v kteroukoliv hodinu.

Gruller vyprávěl o zatčení agenta židovstva dr. Alfréda Fuchse, jenž v utajení své činnosti konvertoval ke katolicismu a napsal knížku o sv. Bernadetě, aby měl důvěru v lidové straně. Když ho gestapo zatýkalo, chtěl v koupelně spáchat sebevraždu, kde měl jako zednář ukrytou pistoli s jedním nábojem (jak je to v rituálu při přijímání do lóže). Nestačil ji zvednout, neboť mu v tom zabránil jeden ze zatýkáčích komanda. Při odchodu pohlédl Gruller do odpadního koše a v něm bylo plno roztrhaných dopisů. Dopisy se pak daly dohromady na zvláštní průsvitné bláně, což gestapu trvalo několik týdnů. Gruller mi řekl, že se jim Fuchs v autě strachy posral a zapáchal.

Pak gestapo s Grullerem v čele jelo zatýkat JUDr. Jiřího Branžovského, bývalého šéfa Velké fašistické rady NOF, za protektorátu člena Ligy proti bolševismu. Bývalý ruský legionář v Rusku poznal generála r.l. Gajdu, vetřel se do jeho přízně, po válce začínal u Červenobílých pod generálem Gibišem, až nakonec zakotvil u Gajdy v NOF, aby se stal poslancem za Prahu 1. Gajda ho začal oslovovat familiárně „můj Branža“, domníval se, že ví vše o Branžovském a jeho zásluhách pro vlast. Až teprve po příchodu Heydricha do protektorátu se zjistila jeho zednářská činnost v lóži Bohemia a jeho pravé jméno Brenstein. Při jeho zatýkání, dle Grullera, to bylo horší, byl vzpurný a tak mu museli pár facek dát a zmlátit ho. Bylo odhaleno na 200 exponentů v této lóži, včetně generality kolem Eliáše. Syrový tomu ušel, protože v protektorátu odešel do ústraní.

Gajda byl pozván na gestapo a tam se vše o Branžovském dozvěděl. Byl z toho tak vzatý, že byl v obličejí celý bledý a neschopný slova.

Po odhalení lóže Bohemia začalo gestapo zatýkat kněze, nejprve ty, co se angažovali v PEN Clubu a po nich podezřelé. Major Gruller byl pověřen zatknout ředitele salesiánského ústavu ThDr. Štěpána Trochtu pro podezření. Z Terezína pak byl převezen do koncentráku. Největším sběrným táborem pro kněze byl Dachau. Trochta se dočkal konce války a v procesu s Grullerem svědčil v jeho prospěch, že s ním při zatýkání jednal slušně. Tak Gruller ušel šibenici a dostal doživotí. Byl zatčen ThDr. Josef Beran, v této době rektor teologické fakulty KU v Praze. Skončil též v Dachau. Šéfem táborového gestapa, které spadalo pod centrálu gestapa v Mnichově, byl Gick. V jeho službách působil v Dachau Ladislav Kopřiva, jenž tam byl přemístěn z Prahy, aby sledoval hlavně katolické kněze. Po 2. sv. válce se stal předsedou Zemského národního výboru, pak předsedou Svazu osvobozených politických vězňů, přejmenovaného na Svaz protifašistických bojovníků. Po odchodu prvního poválečného ministra vnitra, komunisty V. Noska, se Kopřiva stal druhým komunistickým ministrem vnitra. Aby se nezjistila jeho a jeho manželky, zdravotní sestry v SS lazaretu, temná minulost, tlačil na rychlé ukončení vyšetřování gestapáků a jejich okamžitou popravu,

což se mu nepodařilo v případě Grullera a Sieberta, přestože byl členem předsednictva ÚV KSČ od r. 1945.

Branžovský s Fuchsem a generálem Janem Šípkem putovali do Dachau. Šípek byl ruský legionář, bojoval spolu s Gajdou na začátku 1. sv. války v srbské divizi v Dobrudži. Měl přezdívku Bulhar. Setkal jsem se s ním po r. 1948, dostal 9 let. Byl ve stavebním komandu jako zedník s Josefem Machem, vyučeným zedníkem, ve věznici Kartouzy. Mach dostal po válce za členství v NOF 12 let. Šípek byl dobrý člověk, ale důvěřivý, naletěl Benešovi a vstoupil do lóže Bohemia. Vyprávěl mi, že varoval Fuchse, aby se při práci neulejval, že je esesáci z povzdálí pozorují dalekohledy. Neuposlechl a doplatil na to.

Po zatčení (1.6.1942) a odvozu ThDr. Trochty byl Gruller poslán vyhledat kněze ThDr. Josefa Hloucha, nikoliv zatknout a odvézt do Terezína, jen vážně varovat. Hloucha zachránil dopis, ve kterém odmítl spolupracovat s Fuchsem, který dali na gestapu dohromady z roztrhaných kousků. V r. 1947 šlo kartouzskou celou jméno ThDr. Josefa Hloucha jako biskupa, jmenovaného papežem. Gruller se hned ptal: „Was ist mit Hlouch? Diese Name ist mir bekannt!“ Tak jsem mu řekl, že Hlouch byl jmenován biskupem. Na to Gruller: „To bude vzorný biskup, osobně jsem ho poznal po vzetí Berana a Trochty do internace.“ Po roce 1947 (po únoru 1948) byl obžalován jako vatikánský špion a kolaborant s nacisty. Ihned jsem to řekl, co napsalo Rudé právo o Hlouchovi, a Gruller byl tímto blábolem v Rudém právu pohoršen. O biskupu Hlouchovi major gestapa Gruller pěl v Kartouzích jen chválu. Chtěl jsem si to ověřit, zdali mi nelhal, když jsem se dostal z vězení. Shodou okolností jsem se setkal se ctihodnou matkou Hartmanovou v Albeřicích u Horního Maršova v Krkonoších, která znala biskupa Hloucha osobně. V padesátých letech byly všechny sestry z kongregace „Nejsvětější svátosti“ svezeny do Albeřic, do zchátralé bývalé německé školy určené k demolici. Pracoval jsem zde jako umělecký kovář pro ctihodnou matku. A tak jsem se jí zeptal, jak to, že gestapo nezatklo tak aktivního kněze, jakým je Hlouch. Zareagovala slovy: „Jen si nemyslete, že ho nechtěli zlikvidovat. On byl ale velice prozřetelný strkat nos tam, kde by o něj přišel, znal všechna úskalí, odkud pro Církev hrozí nebezpečí. V tom byl nadmíru vzdělán. Bylo to v r. 1942, kdy ho za války pojal strach, kdy došlo k zatýkání duchovních otců a kdy na zvonek fary zazvonilo gestapo.“ Poznal jsem tak, že mi Gruller ve věznici nelhal. Vatikán byl od r. 1932 silně infiltrován zednáři. V ČSR byl překážkou samotný arcibiskup pražský ThDr. František Kordač. Proto musel odejít předčasně do důchodu a papežský nuncius Ciriaci ve službách zednářstva na stolec prosadil královéhradeckého biskupa Karla Kašpara. Na základě dopisů zabavených u Fuchse došlo i na arcibiskupa pražského Kašpara. Když mu na gestapu četli materiály, zhroutil se a od té doby marodil, až ho milosrdná smrt vysvobodila. Pravděpodobně šlo o srdeční infarkt. Zemřel v r. 1941.

Po celou dobu, co jsem byl s Grullerem na cele, od ledna 1946 do června 1948, měl o Hitlerovi vlastní názor. Nikdy nebyl na komandě mimo věznici a byl propuštěn v r. 1954. Tehdá mu bylo kolem 45 let. Gruller mi bez obalu řekl, že v protektorátu šlo Čechům o peníze, aby si je vydělali a Německu zase šlo o klid v týlu. Na co vyplácet měsíčně služné stovkám policistů, když to mohli vyřídít jednorázové odměny, a na to se hodili dobrovolní konfidenti a internovaní komunisti. Takto byly ušetřeny miliony. To mi řekl.

Proč skončil katolický kněz Josef Plojhar za války v Dachau? Zahrával si s PEN Clubem a Rotary Clubem, jejichž vůdčí osobností byl dr. Alfréd Fuchs. Byl mezi prvními zatčenými knězi a psal se Ployhar.

Gajda měl za protektorátu zakázanou Prahu, postaral se o to u K.H. Franka Emanuel Moravec. Žil se svou rodinou ve mlýně v Prečíně u Strakoníc. Tehdá řekl Em. Kopeckému, jenž mu tam dělal zednické práce: „Zdalipak si na mě vzpomněli ti slavní generálové, kdo zradili přísahu na národní prapory svatováclavský a cyrilometodějský a za dva roky potom přísahali na prapory husitské? Heydrich jim stáhl lampasy a přibrál k nim hlavy.“ Šlo o generály Eliáše, Voženílka, Svátka, Vojtu, Bílého. Generál Homola byl zatčen gestapem

koncem roku 1941, ale popraven až v lednu 1943 v Berlíně-Plötzensee. Všichni byli ve službě zednářství pro Beneše, nikoliv pro Vlast, aby ji bránili i se zbraní v ruce, aby za ni bojovali jako u Zborova. Jan Surový po r. 1945 v Kartouzích vzpomínal na Gajdu: „My jsme měli Gajdu za divočáka po 1. sv. válce, když nás varoval před Benešem. Jednou jsem nečekaně vstoupil k dr. Benešovi a viděl Gajdu, jak za límec saka s Benešem jako s pytle m brambor. Beneš reagoval slovy: Zašel jste daleko, Gajdo!“

Střípky vzpomínek mukla Bureše na vězení

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(53)

Mám doma kus koňské oprati, němého svědka z Nové Paky, ze které jsem si udělal opasek. Tuto oprat' jsem našel v létě roku 1948, kdy komunisti v Pace zavírali do vězení sedláky jako kulaky, před sklizní obilí a my muklové, retribuční vězni za prezidenta Budovatele označováni, jsme se podíleli na sklizni úrody. Šlo o sklizeň velkého lánu olejné řepky o nedělích levnou pracovní silou nových otroků v novém otrokářském řádu. S námi byli dva bachaři, Čapek a Bažant. Bažant byl bývalý francouzský legionář, byl to dobrý chlap. Vedle mne žnul vlajkař Hubáček, bývalý poštovní z Nového Města nad metují. Lán byl ohromný a tak jsme tam zůstali na noc. Druhý den přijeli vystřídat oba bachaře z Kartouz Klein a Drozen. Lán se dožnul a oprat' jsem si omotal kolem těla. Už se stmívalo, když jsme nasedli na vlek traktoru. Při jízdě jsem zahlédl při odbočení vleku jedoucí motorku Jawa, jak v zatáčce i s jezdcem spadli do příkopu. Ihned jsem to hlásil Kleinovi. Dal příkaz zastavit a nadával mi, že jestli to nebude pravda, že mě dá do korekce. Dojeli jsme k místu nehody, motorka ležela na ženě, která nařikala bolestí ze zlomené nohy. U silnice stál stromek přivázaný k ploché lati. Se svolením Kleina jsem z latic uřízl dva kusy a ze seprané košile natrhal pásy a zlomenou kost jsem dal do dlahy. Klein pak obstaral odvoz do nemocnice. Druhý den ředitel věznice major Prüher zavolal mě a Kleina k raportu, kde Kleinovi udělil pochvalu a mně za odměnu mimořádný balík a dopis rodičům. Major Prüher byl lidovec a jeho bratr byl knězem. Dosluhoval. Od té doby se na mě Klein už nemračil ani mě nefilcoval, zdali u sebe nemám cigarety. Cigareta byla ve vězení pro mukla devizou, za ni se dostal chleba. Za jednu Partyzánku bylo 30 dkg chleba.

Pak mě odvezli na Tmavý důl u Svatoňovic jako zámečníka, po jednom útěku vězňů, neboť zámečník byl útekář a po chycení byl v kartouzích zakován do želez z doby tereziánské, dali mu třmeny na nohy s 20 kg závažím a v nich chodil a spal po 6 týdnů. Part'ákem byl Němec Teichmann ze Žacléře, dobrý chlap a mě dali k němu pracovat. Ten mi řekl o útekáři, že seděl za udavačství v protektorátu a dal se dohromady s bývalým advokátním koncipientem Oldřichem Skřípkem z Olomouce, od JUDr. Alexeje Čepičky. Za udání dostal 20 let a Skřípek doživotí. Smlouva mezi Molotovem a Ribbentropem Skřípka tak zmátla, že se dal k nacistům a vstoupil do wehrmachtu a udával komunisty. Za ten nezdařený útek bachaři Klein a Oumrt je tak zřídili, že byli samá krev a jelita po zádech. Skřípek křičel na Kleina: „Nechte mě, já jsem taky soudruh!“ Klein na to: „Ty, že jsi soudruh? Tak ti přidám, utíkat na západ a tam pomlouvat naši vládu!“ A tak ho zmlátili, až se bolestí posral.

Na Tmavém dole jsem poznal MUDr. Oldřicha Navaru, bývalého justičního lékaře na Pankráci. V první světové válce byl ruským legionářem a velitelem broněviku Orlík na

samarské frontě. Když jsem utrpěl úraz elektrickým proudem, pracoval na ošetřovně jako lékař-vězeň. Vyprávěl jsem mu historii ruských legií i o broněviku Orlík a poručíku Navarovi. „Jen pokračuj,“ řekl mi. A když jsem skončil, tak řekl: „Ten velitel broněviku jsem já.“ Až jsme se dostali k atentátu na Heydricha a první pomoci MUDr. Navarové. Ale o tom někdy jindy. Taky tatíčkoval, až teprve manželka mu otevřela oči.

Ve věznici Kartouzy tvrdila naše zavřená generalita – Syrový, Číla (dožil se 100 let), Kryštof, Šípek, že od roku 1921 do roku 1937 se počet navrátilých legionářů rozrostl o 1.700 vojáků a tímto krokem začala blednout legionářská sláva a legenda o naší armádě. Po 2. sv. válce si začali podávat ruce ve vězení zklamaní bojovníci za svobodu. Ve vězení generál Antonín Mikuláš Číla vyprávěl, že si ho na Rusi za 1. sv. války pozvali na velení I. divize a tam všem váhavým legionářům řekli, že kdo z nich vystoupí z katolické církve, bude mít přednostní právo na velení v čsl. armádě. Váhavci dali veliteli I. divize plukovníku Švecovi odpověď, že už přísahali na prapory sv. Václava a sv. Cyrila a Metoděje. Už tehdy se bourala jednota v legiích. Proto plukovník Voženílek nechal zhotovit fotodokument, falsum, jak papež Benedikt XV. světlí rakouské zbraně. Ti zbylí tvrdohlavci, těch se zbavili při formování III. divize a rozstrkali je po všech rotách. Kdejaký lump pak těžil z titulu legionáře, dělal si právo na vysokoškolské vzdělání a jejich synkové na vojenskou akademii v Hranicích.

Z desátníka Františka Udržala ze vzbouřeného 30. pluku za 1. sv. války se pak stal ministr národní obrany, jenž s nepohodlnými generály mlátil z místa na místo, aby se nedočkali definitivy, buď byli předčasně penzionováni nebo poházeni pomluvami. Miloš Maixner, člen odbočky ČNR na Rusi, se po válce stal ředitelem Legio banky, Patejdl, člen odbočky na Rusi, se dal do služeb zednářství a za 2. sv. války skončil v koncentráku, kde zahynul, stejně jako prof. Kozák, zednář ve službě Beneše, jenž společně s Fuchsem přednášeli po vlasti české volnomyšlenkářství.

U Mnichova Hradiště, v Bakově nad Jizerou, žil bývalý bělogvardějec generál Nikitin. Za 2. sv. války měl od Němců klid. Až teprve po 8. květnu 1945 ho zatklo NKVD a ihned popravilo, že byl odpůrcem bolševismu, před nímž uprchl do ČSR.

Bratr generála Lva Prchaly, Karel, byl odsouzen jako retribuční a přitom nevěděl za co, zdali za to, že měl manželku německé národnosti nebo že byl bratrem armádního generála Prchaly. Oba byli rodáci z Kateřinek u Opavy. Karel dostal 12 let a v Kartouzích byl přidělen do pejiřárny, kde dral peři a kde velíteoval strážmistr Karel Bažant, bývalý francouzský legionář od Perpignanu, bojový druh s uvězněným MUDr. Maxou, zubním lékařem. K němu chodila na ošetření chrupu v Pařiži za svobodna Hana Benešová. A protože za protektorátu povídal o milostných pletkách s Hanou, udavači vše po válce na Maxu řekli. Po roce 1945 skončil v Kartouzích.

Po válce byl zavřen dr. Zelenka za to, že v r. 1940 varoval před komunistickou partyzánštinou. Jako vůdce pravého křídla lidovců byl před válkou proti Šrámkově politice. Tak se ho zbavili na základě retribučních dekretů a JUDr. Helenu Koželuhovou po volbách v r. 1946 zbavil Šrámek poslaneckého mandátu a vyhodil ji z lidové strany, aby uspokojil lidovce Plojgara, ve službě KSČ.

Rudolf Choutka přisedal při soudu se mnou. Byl to bývalý nadporučík v záloze, v čsl. armádě jako intendant měl na starosti finančnictví. Zdefraudoval peníze eráru a byl z armády propuštěn. Vstoupil do NOF, kde na Chrudimsku zdefraudoval na pět tisíc korun prvorepublikové měny. Za protektorátu se živil podomním obchodem s látkami. Gestapák Siebert ho vedl jako agenta. Po válce se dal ke komunistům a přisedal u soudů, aby po sobě zametl stopy. Vše se na něj provalilo v roce 1950.

Svatí od Zborova

MUDr. Jaroslav Lhotka

(54)

Česká média včetně televize a rádia mlčely 2.7.2012 o hrdinské bitvě u Zborova, která proběhla 2.7.1917. Proto je zapotřebí navrátit se do minulosti a připomenout si onu dobu, kdy vlastenectví v českém národě ještě něco znamenalo a lidé byli za tento ideál ochotni položit i své životy.

Před vypuknutím 1. světové války žilo na Ukrajině a v carském Rusku přes 80 tisíc Čechů. Ti byli organizováni v krajanských spolcích. K nejvlivnějším a nejlépe hmotně situovaným českým krajanům a vlastencům patřil JUDr. Václav Vondrák. Patřil mezi ideové tvůrce České družiny, předchůdkyně ruských legií Čechoslováků.

Zajatecké tábory v Rusku za války byly rozdílné. Byla místa jako hladomorny a zajatecké hřbitovy (Darnice, Tockoje), kde se pracovalo o hladu, jedlo se jen jednou denně, hrst ovesné kaše a kus černého chleba, takže kurděje byly na postupu, v bažinatých krajích při výstavbě murmaňské železniční tratě tyfus, malárie a úplavice zkosily mnoho našich zajatců. Nějakých výhod Češi jako Slované v Rusku za 1. sv. války neměli. Kdo předtím prohlédl Rusy byl Karel Havlíček Borovský, ale na jeho varovná slova národ zapomněl.

S majetečkem, který si někteří zachránili na východní frontě, většinou to byl ešus, lžíce, chlebník, šťastnější měli vojenský mantl a nějaké prádlo a rakouské peníze, měli na vybranou, když byl dělán nábor před bitvou u Zborova, do tvořících se dvou pluků – buď zůstat v zajateckých táborech s disciplínou nadřazenosti rakouských a maďarských oficírů, nebo podpořit se zbraní v ruce náš národní odboj.

Počet našich zajatců v Rusku se odhadoval na 150 tisíc. Za poměrů, jaké panovaly v mnohých zajateckých táborech, nebyli Češi nakloněni angažovat se za cara. Přesto část našich Čechů pochopila, kde je jejich místo v boji za svobodu. Protože měli ideu, zač bojovat pod červenobílou zástavou, zasvětili zrodilí se dva pluky patronu země české knížeti sv. Václavovi a svatým věrozvěstům Cyrilovi a Metoději.

Zborov bylo městečko u Tarnopole. Zborovská bitva z pohledu světových dějin byla bezvýznamná, ale z pohledu Českých dějin měla význam, neboť zviditelnila snahu Čechů po svobodě a odtržení od Rakouska-Uherska, což ve světě, zejména u států Dohody, mělo svůj význam. V bitvě se zviditelnil štábní kapitán Radola Gajda, převzal po neschopném veliteli, carském podplukovníkovi Zembalevském velení a Češi bitvu vyhráli. Gajda byl zároveň z našich legionářů s nejvyšší vojenskou hodností. Prof. Masaryk měl za carismu zakázaný pobyt pro svůj názor na Rusko a carský režim, jenž zveřejnil tiskem. Teprve v počátku trojčení bolševiků v Petrohradě začátkem listopadu 1917 dlel Masaryk v Rusku. V Nové Čartoryji pak došlo k ostré hádce mezi povýšencem Masarykem a štábním kapitánem Gajdou, když žádal Masaryka, jako představitele z ČNR, aby dostal svolení zasáhnout v Petrohradě proti bolševikům našimi pluky, že do několika dnů tomu udělá rázný konec. Gajda byl od začátku bolševické revoluce ostře protibolševický, na rozdíl od prof. Masaryka věděl, že bolševická revoluce je dílem sionistů. Prof. Masaryk byl už tehdy jejich stoupencem.

Když došlo v Borispolu u Kyjeva k formování dalších dvou pluků, došlo k přejmenování prvních dvou pluků a zrušení přísahy na prapory sv. Václava a svatých Cyrila a Metoděje. Tak se zrodila I. divize – husitská s pluky M. Jana Husa, Jiřího z Poděbrad, Jana Žižky a Prokopa Velikého. Po smrti plukovníka Josefa Švece byl jejím velitelem husita na slovo vzatý i svým zjevem, Karel Voženílek. Od té doby šlo to s kopce dolů se slávou Husitské divize,

byly velké ztráty na životech našich legionářů v bitvách s bolševiky, kdy už vzrůstala jejich organizovanost a síla.

Po 1. sv. válce škodil prezident T.G. Masaryk Polákům, kteří bránili své východní hranice před bolševickou Rudou armádou organizovanou Trockým-Bronsteinem, lidovým komisařem. Varoval delegaci, která vyjela z Paříže 22.7.1920 a zastavila se v Praze a její členy varoval před organizováním jakékoliv pomoci pro Poláky, aby se nemohli bránit proti bolševickému moru. Takže zbraně, které již měli předem zaplacené ve Francii pro špatně vyzbrojenou a vyzbrojenou polskou armádu, šly nazpět z Bohumína drahou. Musely jít po moři a než dorazily bylo po bitvě na Visle pod Varšavou. V třídenní bitvě padlo na 100 tisíc Poláků, výkvět národa. A to zbytečně, díky Masarykově povaze. Vítězství nastalo 15. srpna 1920 a katoličtí věřící Poláci to přičítají vyslyšení proseb k Panně Marii, jež má v tento den svátek Nanebevzetí. Po pádu komunismu tento den je v Polsku státní svátek. Tak Poláci podruhé zachránili Evropu, tentokrát od rudého moru, byť jen na čtvrt století skončil Trockého plán na světovou revoluci.

Zatím se český národ pod Masarykem dal na cestu doleva, ke komunismu pak pod jeho nástupcem Benešem. Na 200 hrdinů spalo svůj sen od bitvy u Zborova v mohyle u vesnice Cecová. Mohyly dal srovnat buldozerem se zemí Stalin, když jsme po Mnichovu 1938 přestali existovat jako Československo.

Trockého plán jít na pomoc německému proletariátu za vlády Spartakovců, přes Polsko, skončil krachem a bolševický poradce Radek-Sobelsohn byl stažen zpět.

Přestože Masaryk nebyl komunistou, po Čechách se šířila hesla protikatolického zaměření: Ruce pryč od Říma, Řím musí být poražen, Kříže do škol nepatří. V době revolučního kvasu, po 28. říjnu 1918, káceli bezbožníci sochy sv. Jana Nepomuckého, zkáza barokního sloupu Panny Marie se sousoším přišla 3.11.1918 a dodnes nebyl obnoven, jak jsme na tom s vírou. Vznikla nová církev, československá husitská, s knězi v čele, odpadlými od katolické víry, protože nechtěli žít dále v celibátu jako žil Ježíš Kristus jako vzor křesťanům. Masaryk nenáviděl c.k. Rakousko jako katolickou církev, protože bylo hrází proti nemanželskému svazku muže se ženou a Masaryk dobře znal svůj původ, přestože se šířila po Čechách legenda o něm, jako o synu plebejce, jenž se učil dělnickému řemeslu. V Topolčankách měl knihkupectví Redlich, jakoby svým zjevem Masarykovi vypadl z oka. Generál Nikitin, bělogvardějec z Bakova u Mnichova Hradiště, vlastnil jeho fotografii. Proto po smrti svého matrikového otce se Masaryk nezúčastnil jeho pohřbu. Panský kočí Masaryk byl povýšen na šafáře právě Židem Redlichem, jenž měl panství pronajaté ve správě. Republika se stala rejdištěm zednářů, po zednářské maltě sklouzli všichni, kdo zavrhlí svaté od Zborova a vynášeli husitské dílo spisovatele a zednáře A. Jiráska.

Atentátník Šoupal ve vzpomínkách Václava Bureše

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(55)

Dne 5. ledna 1923 spáchal Josef Šoupal atentát na ministra financí JUDr. Aloise Rašína, kterému Rašín podlehl 18. února 1923. Své vědomosti dávám písemně, neboť jsem posledním, kdo mluvil s velitelem II. oddělení v Kartouzích, vrchním dozorcem Karlem Strnadem, bývalým francouzským legionářem od Perpignanu, jenž přijímal na samotku č. 12 atentátníka Šoupala, kterého přivezli v poutech do Kartouz.

Dle statutu politického delikventa se všemi výhoami plynoucími z toho, to znamená stravu z restaurace, pravidelné návštěvy, neomezené psaní dopisů a možnost výběru studia. Šoupal byl v době atentátu nezletilý, byl odsouzen podle zákona přesně na tolik, jak byl starý – 17 let, 4 měsíce a několik dní. Zvolil si studium cizích řečí, byl inteligentní, ale stal se obětí podrazu. Jak jsem k tomu přišel?

Bylo to v květnu 1947, kdy do dílen přišel vrchní strážmistr Strnad a vyžádal si mě u velitele dílen Frýby (bydlel v Libni, jeho syn pracoval jako komentátor TV novin v ČT), jenž byl původním povoláním kovář a řídil zámečnické dílny. Frýba mi řekl, ať seberu nářadí a jdu s dozorcem Strnadem, jenž na mě při práci dohlédne. Strážmistr Strnad byl dobrý bachař, měl na uniformě dvě stužky od metálů. Šli jsme dlouhou chodbou, minuli jsme tzv. Hawai, velkou místnost pro nemocné a přestárlé vězně, kde seděl poslední pobočník císaře Františka Josefa I., polní maršálek baron Waldstätten, 84 roků starý. Pokračovali jsme dál a odbočili na menší chodbu, kde byly samotky. Strnad se zastavil u cely č. 12, otevřel ji a řekl: „Zde je Šoupalka! Víš, kdo to byl Šoupal?“ Odpověděl jsem, že nevím. Pokračoval: „Šoupal byl pitomý mladý kluk, kterého mi svěřili do opatrování. Zde jsem ho hlídal 17 let, 4 měsíce a pár dní, mladší dozorce mu nosil stravu z restaurace. Tím dozorcem byl strážmistr Hejna. Jistě ho znáš, mívá službu v dílně u Frýby.“ Hejna byl výborný člověk, taky legionář z Ruska od I. pluku. Strnad zazvonil na chodbaře a nařídil jim, aby donesli těžkou kovovou postel ze skladu. Můj úkol byl tuto postel čtyřmi šrouby pevně připevnit k podlaze, aby nešla zvednout. Pak se Strnad se mnou dal do řeči a vyprávěl mi, jaký fešácký kriminál měl Šoupal, docházeli za ním čtyři učitelé cizích jazyků, které si zvolil. Strnad ho musel vodit do ústavní školy, kde byl šéfem učitel Linhart. Chodila tam na hodiny ruštiny jistá Ruska, manželka důstojníka z Jičína. A tak to šlo až do konce trestu. Šoupal složil státní zkoušky ze čtyř jazyků a pak stále něco studoval. Pan Strnad byl přesvědčen, že Šoupal byl obětí politické manipulace, on měl Rašína jen postřelit, aby ho zastrašil. Jenže Rašín zranění podlehl. Strnad říkal: „Kdoví, jak to s tou smrtí bylo! Za celou dobu jeho pobytu jsem nevypátral, kdo Šoupalovi měsíc co měsíc posílal exkluzivní balík s různými pamlsky a Šoupal z toho rozdával (bachařům) pro děti.“ I když byl Strnad v dobrém poměru s inspektorem Maťátkem (švagr Dlaboly, jenž tehdy vlastnil obchod s koloniálním zbožím na začátku Valdic), nikdy se nic nedozvěděl. Jen jednou mu inspektor Maťátko řekl, že jsou vázáni mlčením.

Když přibylí noví vězni z Jihlavy, říkali nám, že Šoupal byl v r. 1945 zvolen předsedou MNV v Jihlavě a že nepatřil k nejhorším. Když bylo po únoru 1948, Šoupal se chtěl přejmenovat na Ilja Dněprostroj a toto počínání odůvodnil tím, že Lenin se dříve jmenoval Uljanov a Stalin Džugašvili, tak proč by se on nyní nemohl jmenovat Ilja Dněprostroj, podle sovětského vzoru. Strnad říkal, že na každý pád na tom Šoupal vydělal. Zbytek života trávil jako lázeňský švihák v oděvu dvacátých let v Lázních Poděbradech, procházející se po kolonádě. Pak se vytratil.

Šoupal byl k atentátu zneužit jako anarchista, nezaměstnaný mladík, aby se to mohlo svést na komunisty, kteří s tím neměli nic společného. Rašín viděl, jak se republika rozkrádá, a proto

pronesl projev, ve kterém zdůraznil, že práce pro vlast se neplatí, když stále noví a noví legionáři se za pět minut dvanáct hrnuli ke korytům. A tak se to odbylo Šoupalem. Když jeho publicita ochabla, Šoupal mohl klidně studovat a mít lehárnu ve vězení, i za protektorátu, takovou měl mocnou ochranu od zednářů. O tom se mlčí dodnes! Kdyby byl ministr Rašín zednářem, tak by po něm nikdo nestřelil, jako po Kramářovi. Jenže svou reformou způsobil záchranu naší měny, na rozdíl od Antirašína Klause.

Masaryk jako zrádce národního Ruska

MUDr. Jaroslav Lhotka

...

(56)

Vyprávění čsl. majora Václava Vitáčka, jenž znal Masaryka a celou jeho rodinu, pro kterého čest a daná slova znamenaly zákon, jsou poučné dodnes a otvírají lidem, jdoucím za PRAVDOU, oči, jakého jsme dostali OSVOBODITELE.

Prof. Masaryk vedl před 1. světovou válkou protirukopisný boj, na rakouskou objednávku, jak tvrdili někteří jeho kolegové z profesorského sboru pražské univerzity, zejména univ.prof. Velenovský a univ.prof. Bukovský. Za tuto úlohu byl odměněn profesorskou katedrou v Praze. Z té doby jsou známy Masarykovy návštěvy v kanceláři místodržitele hraběte Thuna, při kterých, jinak zdvořilý hrabě Thun, Masarykovi ani ruky nepodal. Hrabě Thun, později povýšený na knížete, jako český místodržitel znal z úřední povinnosti hrozné Masarykovo tajemství, že není Slovan. Ale znali je i jiní. Znal je otec Vitáčkův, ing. F. Vitáček, zemský poslanec, tajemník hraběte Thuna a člen klubu „České státoprávní šlechty“, jehož předsedou byl hrabě Thun. Proto Masaryk tolik zanevřel na českou šlechtu po 1. sv. válce; pozemkovou reformou byly šlechtě odejímány polnosti, lesy jí zůstaly, byly zrušeny šlechtické tituly. Vlastencem nikdy nebyl, měl to zakódováno v krvi.

Od kolébky Masaryka napalovali, že jeho tátou je Slovák z moravskoslovenského pomezí, kočí Masaryk. Ale on to brzy prohlédl a naučil se také druhé napalovat. Velkým filosofem nikdy nebyl, k řečnění měl talent po předcích a s tím i přirozenou drzost. Za Rakouska se vysmíval českým vlastencům a jejich nadějím na samostatnost. Proto byl tolik neoblíben studenty v Praze, bráncí své češství.

Masaryk dobře věděl o Vitáčkově knize „Neznámý vojín“. Jeho odpor proti Masarykově osobě mu přišel draho. Ačkoliv se účastnil obou světových válek, zůstal stále trčet na hodnosti majora, ani na plukovníka nebyl povýšen, ačkoliv měl zákonný nárok na hodnost generála čsl. armády, dle roků ve službě českého národa.

Masaryk se nikdy nezajímal záchranou národního Ruska. Pokud byl car Mikuláš II. na trůně za 1. světové války, byli v popředí formování České družiny, ihned po vyhlášení války v r. 1914, ruští Češi na čele s JUDr. Vondrákem a Jindříškem, a to byli muži, včetně pověřeného zástupce národa Düricha, milující národní Rusko, tedy uvědomělí Slované, nehledě na různé politické uskupení. Byli rozhodnuti pro vystoupení českého vojska na pomoc národnímu Rusku v hodině dvanácté.

Po návratu Vitáčka do štábu 7. ruské armády byl mu odevzdán anglicky psaný telegram, adresovaný na jeho adresu do Kyjeva a odeslaný z Londýna s podpisem Doris Child. Šel se poradit ke svému kmotrovi, známému panu Červenému. Ten z toho nebyl moudrý a tak mu

doporučil MUDr. Girsu. Girsu po přečtení telegramu řekl: „To je telegram pro Masaryka. Odneste mu ho do odbočky ČNR.“ Šel tedy. Přijal ho s povýšeností indického maharadži jakýsi středoškolský profesor před válkou, Prokop Maxa, o jehož existenci do této chvíle nevěděl a neslyšel. Maxa odnesl telegram a navrátil se, že skutečně patří Masarykovi. Poněvadž nebyl Vitáček v žádném poměru k České národní radě, byl nemile dotčen, jakým způsobem s ním bylo jednáno a styděl se za nevychovanost lidí, zastupující náš národ v Rusku. Navštívil proto opět pana Červeného a postěžoval si mu na jednání v OČNR. Červený ještě v týž den mluvil s Masarykem. Večer sdělil Vitáčkovi, že zítra ráno se s ním setká Masaryk, protože telegram byl důležitý, a proto takto ušel kontrole ruských úřadů a že na základě toho telegramu Masaryk odjede z Ruska.

Druhý den se Masaryk ve stanovenou dobu nedostavil, ani se neomluvil, nenavštívil ani JUDr. Vondráka, ani předsedu českých spolků Jindřiška. Tím Masaryk ukázal těmto tvůrcům České družiny, jak jimi pohrdá, že je zpupný a nevychovaný politik. Prof. Masaryk přijel do Ruska po pádu cara Mikuláše II., dne 16.5.1917. Zborovská bitva se odehrála 2.7.1917. Mezitím generál Kornilov připravoval tažení na Petrohrad, aby vyhnal Kerenského prozatímní vládu s postupujícím rozvratem ruské armády, která vnesla chaos, neboť zrušila kázeň a autoritu vojenských náčelníků. Revoluční agitaci bolševiků již nikdo nebránil. Tak Kerenský-Adler připravil púdu pro Lenina a Trockého.

Kornilov, osvobozený z rakouského zajetí českým vojákem Mrňákem, by se byl po zásluze tomuto vojáku odměnil, ale nyní, po jeho smrti, zmrzačen v rakouském kriminálu, zůstal pouze jedním z neznámých českých hrdinů, kteří přinesli na Oltář Vlasti svůj život.

Masaryk napáchal za svého pobytu v Rusku povážlivé činy, zejména odřeknutí pomoci generálu Kornilovi v jeho snaze o zachování východní protiněmecké fronty. Zhroucení východní fronty a uvolnění německých armád mohlo způsobit armádám Dohody na západní frontě katastrofu.

S postupujícím rozkladem ruské armády vlivem Kerenského vlády se uvolnila i nadvláda nad českým vojskem a samočinně přešla do rukou politického vedení Odbočky ČNR v Rusku, která byla usměrňována vůlí jednoho člověka, Masaryka, sloužícího na prvním místě sionismu. V Nové Čartoryji došlo k ostré hádce mezi kapitánem Gajdou a prof. Masarykem, neboť Gajda žádal na Masarykovi svolení, že dosáhne během několika dnů Petrohrad a udělá rázný konec bolševickému trojčení našimi legiemi, což odporovalo Masarykově rozhodnutí o přísné neutralitě k VŘSR v Rusku. Masaryk raději zradil národní Rusko, jen aby odvrátil pohromu od Trockého-Bronsteina a celé nafouknuté bublině o bolševické revoluci, do které sionisté financovali nemalé bankovní úvěry z USA. Ještě na jaře 1918 Rudá armáda neexistovala a v květnu 1918 její celá vojenská hotovost čítala přes 4,5 tisíce vojáků. Ostatní, co se potulovalo se zbraní po Rusi, nemohlo být hodnoceno jako pravidelné vojsko, ale jako bandy.

K vítězství bolševismu proto navazoval kontakty, přestože viděl řádění prvních úderných oddílů v Kyjevě na Ukrajině nejenom proti bělogvardějským důstojníkům, ale i vůči pravoslavným kněžím. Masaryk tehdy bydlel na Kešcatiku, kde za jednu noc byli vyvražďeni všichni nežidovští obchodníci, navštěvoval bolševického vůdce Murajeva v carském parku, kde byla ve velkém střílena ruská inteligence, slyšel o hrůzách Dzeržinského čezvyčajek.

Prof. Masaryk odjel z Moskvy 9.3.1918 přes Sibiř a Japonsko do USA. Spěchal se svým memorandem k vládě USA, kde lhal a desorientoval, že monarchistické hnutí je po pádu cara slabé, aby nebylo podporováno Spojenci. Tak jsme Masarykovou zásluhou byli zařazeni jako podřadní spojenci a tudíž jsme museli zaplatit Spojencům výkupné za uznání ČSR a za porážku Rakouské monarchie, a to vše ve zlaté měně. Dle Rudolfa Berana se muselo zmincovat k 8 tunám zlata. Proto tolik chudoby za 1. republiky. Veškeré Masarykovo vystupování bylo formováno jeho osobním prospěchářstvím, k vítězství III. internacionály.

Masaryk jako zrádce ruských legií

...
MUDr. Jaroslav Lhotka

(57)

Sověť bolševických komisařů Ruska podepsal ubohý mír brestlitevský s válčícím Německem. Došlo k přechodnému odpadnutí Ukrajiny, v Kyjevě se ustavila ukrajinská centrální rada. V novém ukrajinském státě bylo naše vojsko najednou jako cizí, nechtěné. Navíc vrchní německé velení soustřeďovalo na hranicích s Ukrajinou vojska, k obsazení Ukrajiny. Byly proto sebrány k přepravě našich pluků lokomotivy s vagóny, na levý břeh Dněpru. První divize, bez dopravy, se musela pěšky dostat ze Žitomíru do Kyjeva, místa koncentrace, pod německým náporem. Němci se dostávali ze tří stran k Bachmači, vlakovému uzlu. Velení bitvy u Bachmače měl plk. Červinka. Němci nepochodili a železniční přeprava probíhala dnem i nocí. Dne 9.3. 1918 začaly boje v okolí Bachmače. V tu dobu odjel Masaryk z Moskvy a z Ruska vůbec, aby zanechal legie svému osudu. Hanácký 6. pluk prokázal na bachmačských pláních hrdinství proti značné německé přesile, ve čtyřdenní bitvě. Němce, padlé někde až v celých kupách, odváželi v noci.

Neschopné politické vedení OČNR, v jehož čele byl Prokop Maxa, ustavený prof. Masarykem, se pletlo legiím pod nohy. Zbabělé Masarykovy směrnice o vydání zbraní do rukou bolševiků-zrádců Dohody měly zavést legie na sever, do zkázy, zatímco ve Vladivostoku už byla část legií. Čeljabinský sjezd pak zradikalizoval revoluci našeho vojska proti Masarykovi a jeho politickému vedení, s Gajdovým vystoupením začal proti bolševikům bojovat podél sibiřské magistrály jako vlakové tepny.

Kdo byl Prokop Maxa? Učitel na obchodní akademii před válkou. Do války byl odveden jako záložní důstojník a poslán na ruskou frontu, kde v létě 1915 byl zajat. Když chtěl dělat revoluci, proč si nevzal do ruky pušku a na záda ranec a nešel na pozice jako mladý chlap? Místo toho odjel do Stockholmu, kde se na poradách II. internacionály kontaktoval s Bohumírem Šmeralem, aby se legie zbolševizovaly, jako to dělal Vodička, až se z toho plukovník Josef Švec zastřelil. Jako politický představitel odbočky ČNR byl po bolševickém převratu titulován politický komisař. Od března do května 1918 vedl jednání v Moskvě s Trockým, jako žid s židem, o přepravě jednotek na sever a pak do Francie. Když naše legie odmítly spolupracovat s bolševiky a obsadily sibiřskou magistrálu, vyhlásily tím bolševikům boj. Trocký vydal rozkaz zastřelit každého Čechoslováka chyceného se zbraní v ruce. Předtím byli mučeni a jejich mrtvolky zohaveny. Takoví byli naši milovaní bolševici ve skutečnosti, komunisti proto pronásledovali po tzv. osvobození v r. 1945 bývalé ruské legionáře, kteří za protektorátu varovali národ před komunismem šířícím se ze Sovětského svazu. Maxa od května 1917 zastával funkci předsedy zajatecké komise a rozhodoval, kdo ze zajatých Čechů bude přijat do tvořících se legií. Od srpna 1917 byl jmenován místopředsedou OČNR z příkazu prof. Masaryka a byl vyslán do Stockholmu, kde se poprvé setkal s Trockým-Bronsteinem na poradách II. internacionály, která se stala líhní pro vytvoření členské základny III. internacionály se sídlem, po vyhrané bolševické revoluci, v Moskvě.

Když se Trockému nepodařilo po tři měsíce, od března do května 1918, kdy byl v Moskvě u Trockého Prokop Maxa, přimět ruské legie k poslušnosti a upustit od cesty do Vladivostoku, jak to požadoval Maxa dle Masarykových instrukcí, byl v Moskvě vězněn jako rukojmí. Až na Masarykův zásah byl v prosinci 1918 propuštěn. To už přijel do Moskvy generál M.R. Štefánik a odvolal Düricha z ČNR. Nedá se říci o všech jejích členech, že byli špatní po morální stránce, jako byl Prokop Maxa nebo Bohdan Pavlů. Mezi ně rozhodně nepatřil Josef Dürich. Štefánik patrně neznal do hloubky morální charaktery tohoto politického vedení. Nejhuře dopadl Dürich, po skončené válce byl denunciován a nikdy mu nebyla dána možnost obhajoby v nové republice, ačkoliv Dürich v roce 1920 žádal, aby byl postaven před soud. Ani náš exil v USA neměl možnost si ověřit, jakých zločinů se za války Dürich dopustil. Tento sedmdesátiletý stařec byl před národem označen za mravně zpustlého politika.

Čeljabinský sjezd (květen 1918) dokončil revoluci českého vojska proti Masarykovu politickému vedení. České vojsko se zmocnilo sibiřské magistrály a s úspěchem hospodářské organizace tohoto rozsáhlého území zamezilo statisícům odpočatým německým a rakouským zajatcům navrátit se na západní frontu a konečně umožnit vytvoření nové východní fronty. Naše osvobození pak bylo dovršeno domácím převratem 28. října 1918. Ministrem národní obrany se stal sociální demokrat Klofáč. Ministr války generál Štefánik byl tímto vyřazen mimo, protože měl dobré styky s Vatikánem. Podnět na likvidaci Štefánika údajně vyšel ze zednářské lóže, odkud vyšel i povel na zavraždění následníka trůnu Františka Ferdinanda v Sarajevě. Příčina byla v obou případech podobná: překazit, aby v podunajské Evropě vládla katolická velmoc. Takováto obava mohla mít původ v osobě Františka Ferdinanda a v jeho koncepci státněpolitické, jako v osobě generála Štefánika, jenž po válce počítal se zrušením zednářských lóží, které rozložily Rakouskou monarchii.

Štefánik byl známý svým odporem vůči bolševismu a bolševikům, na rozdíl od Masaryka a Beneše a v katolicismu hledal protiváhu k Masarykovi i Benešovi. Nebylo těžké v těchto kruzích ukázat na Štefánika, co chce provést, když do bolševické revoluce byly investovány bankovními židovskými domy v USA miliony dolarů. O bolševismu prohlásil: „Bolševismus je nepřítel lidstva a musí se proti němu bojovat. Bolševismus kupuje duše za výhody a tvoří strany banditů a sektářů. Bolševismus, toť rozklad, bída a hlad.“ Všechno jsme od 9. května 1945 už prožili.

Prokop Maxa vstoupil po válce do diplomatických služeb, za 2. sv. války odešel do Anglie, působil v čele Státní rady v Londýně, v r. 1944 se zapojil do sovětského slovanství, po 25. únoru 1948 vedl akční výbor a řídil čistky mezi odbojáři a v letech 1951-1957 byl jako komunista členem ústředního výboru Svazu protifašistických bojovníků.

Opožděná reportáž z Pankrácké věznice

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(58)

Ve věznici na Pankráci v Praze se po únoru 1948 sešli dva vojáci od Zborova, kornilovský rozvědčík z České družiny Antonín Mikuláš Číla a dobrudžský bojovník ze srbské divize Jan

Šípek, mezi generalitou nazývaný Bulhar. Číla dostal 12 let vězení a Šípek 15 let – zemřel v r. 1956 na Mírově.

Brigádní generál Číla byl už v roce 1915 u kornilovských rozvědčků jako poručík ve zborovské bitvě a později v bojích na samarské frontě s poručíkem MUDr. Oldřichem Navarou. Byl několikrát vyznamenán. Při vytváření III. divize byl jmenován velitelem 10. pluku, s nímž se navrátil do vlasti. V roce 1925 byl velitelem 4. divize v Hradci Králové, ale stále trčel na hodnosti brigádního generála, držel se Církve a do zednářské lóže nevstoupil, jako druh od Zborova, brigádní generál Václav Petřík. Za války pak žil v ústraní a v klidu. V r. 1949 ho i s bratrem, akademickým malířem, komunisti zavřeli, protože jim nevoněl a nesympatizoval s komunisty, na rozdíl od Beneše a Šrámka.

Proč Beneš zanevřel na generála Petříka, o tom si, mimo jiné, oba uvěznění generálové povídali v Pankrácké věznici. O tom mluvil generál Číla, že Beneš měl dobře placené špehy, jež sledovali naši generalitu. Generál Petřík si vyšlápl při Orelském sletu v r. 1929 mezi Orly, kde ho zastavil redaktor Orla, pan Vítězslav Horyna a hovořili spolu. Generál Petřík, ověšen řády, včetně francouzských, stal se trnem v oku Benešových špehů. Byl z toho kobereček u Beneše, následovala msta a zaražený postup na vyšší místo. Ti ostatní, co přísahali na husitské velikány, předběhli Petříka o 3 až 4 stupně a stali se veliteli divizí, kteří za Heydricha sklouzli po zednářské maltě pod gilotinu – už v říjnu 1941. Beneš generálu Petříkovi vytkl, že na podobná shromáždění se chodí v civilu a ne se ověšet vysokými spojeneckými vojenskými řády. Řád Čestné legie určoval cestu do zednářské lóže a tento řád vlastnili všichni, kdo za 2. sv. války vstoupili do politiky; skončili pod gilotinou, zatímco ti, kdo řád měli a nikam se neangažovali, byli za nacismu pod dozorem a občas vyslýcháni, jako např. generál Syrový. Dělnictvo v továrnách pracovalo pro Říši. Proto Heydrich chtěl srovnat mzdy dělnictva na úroveň mezd v Říši, což se nelíbilo Hitlerovi. Platy českých dělníků byly za prezidentování Beneše jedny z nejnižších v Evropě, a proto tak velická chudoba dělnictva. Toho si byl vědom Beneš se Šrámkem, aby vyhecovali orelské fanatiky spáchat atentát. Atentát se zdařil, krvácela zklamaná a obelhaná inteligence, které se potřebovali zbavit komunisti a Stalin, když bylo vyhlášeno stanné právo za heydrichiády.

Oba generálové, Číla a Šípek, ve vězení v r. 1949 vzpomínali na vzestup a pád generála Gajdy. Ze strachu, aby Gajda nevzbouřil Slováky proti Hradu, protože ze slíbené autonomie pro Slováky sešlo, jak bylo stvrzeno Pittsburskou deklarací v USA, odvolali Gajdu z Košic proti jeho vůli do Prahy, kde byl jmenován náčelníkem generálního štábu. Zde ho Masaryk s Benešem měli na očích a hlídali každý jeho krok. Gajda cítil tah Masaryka a Beneše, oba nelibě nesli sympatie Slováků ke Gajdovi. Generál Gajda měl Čílu rád, a proto se se mu svěřil se svým tajemstvím, jak se setkal v Praze s generálem Amedéem Jametem, šéfem válečné školy, a ten mu řekl o tomto postu, že o něj nestál. Beneš ovlivnil Eduarda Herriota, radikálního socialistu, aby poslali z Francie někoho z válečné školy jako profesora do ČSR místo generála Janina. Toho neměl rád, protože v Rusku, jako nejvyšší hodností Francouz, byl vrchním velitelem ruských legií bojujících pod Dohodou a tak se důvěrně znal i s Gajdou. Proto generál Jamet ke své nelibosti musel vzít to místo a přibrat k ruce některé francouzské důstojníky. Jamet se dobře znal s ministrem Pierrem Lavalem, jenž klasifikoval Beneše jako bezcharakterního avanturistu politické scény a vojenského diletanta. Laval se nechal slyšet, že Herriot přiměl Beneše, aby silně zbrojil, neboť Francii válka zdecimovala, disciplína je špatná a dosud se nezhojily rány po válce, kdežto ČSR se válka vyhnula. Generál Číla byl přesvědčen, že od tohoto setkání Gajdy s Jametem byl Gajda přesvědčen, že je třeba Beneše zlikvidovat, neboť se dozvěděl od generála Jameta, že stát ČSR je bez záruk spojenců a jeho životnost je určena dle ministra Delbosa na 20 let. To se vyplnilo v r. 1938. Jamet se divil, proč se místo zbrojení nestaví u nás komunikace, když nevíme, pro koho zbrojíme a dojde-li k válce, co potom?

Bylo vyzbrojeno 42 divizí, ale pro pořebu Hitlera po Mnichovu 1938. Výzbroj a výstroj pro 42 divizí musela být v neporušeném stavu předána Německu. Tak to stálo v uzavřené dohodě mezi Anglií, Francií, Německem a Itálií, a k tomu ztráta pohraničních oblastí a jejich vyklizení dle rozvrhu komise.

Gestapo vyčetlo Gajdovi, proč nevrátil Anglii a Francii vysoké řády ihned, jak proti němu začal Beneš vést kampaň a oni spojenci k likvidaci Gajdy mlčeli po celou dobu. Na gestapu mu řekli, že to byla jeho povinnost vojenské cti a povinnost oněch velmocí, kterým posloužil, a tím si zkazil důvěru Říše.

Po 2. sv. válce vítali Beneše tzv. partyzáni a lůza, které dal Beneš v plen Sudety a k tomu otevřel hranice na Balkán, aby místo Němců tam „budovali“ novou republiku cikáni z Balkánu s pomocí lůzy, jež nikdy nic neměla, jen to, co ukradla. Opět se budovala republika na písku, až došlo na Beneše a Šrámka – podepsaná bratrská spolupráce na 20 let za války v Kremlu se po válce smrškla na 2,5 roku. Ještě v říjnu 1947 leželo ladem 120.000 hektarů půdy. To byl první důsledek odsunu Němců. Nedalo se mu odpomoci ani repatriací volyňských Čechů. A tak se po únorovém puči komunistů začalo dále zavírat do koncentračních táborů a znovu se popravovalo.

Kdyby ti slavní generálové dali na slova generála Gajdy v roce 1925, nemuselo k těmto tragédiím dojít. Jak to řekl generál Syrový ve vězení v r. 1947: „My jsme považovali Gajdu za divočáka a dnes jsme za tu chybu ve vězení.“

Masaryk jako sluha sionismu

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(59)

Za vlády cara Mikuláše II. (1894-1917) vrcholila krize ruské společnosti. Rolníci se bouřili a zapalovali velkostatky, dělníci stávkovali, studenti demonstrovali, inteligence byla prolezlá okultismem a nikoliv vírou v Boha. Většina socialistických a bolševických předáků byli zednáři vysokého svěcení (Lenin, Trocký, Béla Kuhn, Kurt Esner – 33. stupně). Už před první světovou válkou byla politika socialistických stran řízena zednářskými lóžemi, které řídily i politiku jejich zdánlivých nepřátel-buržoazních liberálů, jež byli manipulováni zednáři.

První měsíce světové války byly pro Rusko úspěšné. Nejvyšší velitel, velkokníže Nikolaj Nikolajevič, příslušník ruského panovnického rodu, obsadil Halič, v září 1914 dobyl Lvov a překročil Karpaty. Vydal v duchu panslavismu několik manifestů pro destabilizaci politické situace na slovanských územích Rakouska-Uherska, které přispěly k tomu, že ruský Hlavní stan příznivě shlížel na aktivity českých spolků v Rusku a na působení České družiny. Sabotážemi ruským podzemím nastal obrat a ruská fronta se začala hroutit za Mikuláše II. jako vrchního velitele. Těsně před abdikací jmenoval v březnu 1917 velkoknížete opět vrchním velitelem. Prozatímní vláda to však neuznala, zbavila knížete všech vojenských funkcí a poslala ho do penze na Krym. Po bolševickém převratu odešel do francouzského exilu jako hlava monarchistické emigrace. Mikuláš II. na nátlak Anglie a Francie podepsal v noci z 15. na 16. dubna 1917 abdikaci. K moci se dostala nová prozatímní vláda v čele

s eserem, příslušníkem socialistické strany, Alexandrem Kerenským-Adlerem (po obou rodičích). Po smrti otce se matka znovu provdala, tentokrát za Rusa Kerenského.

Masaryk se za Rakouska exponoval v Hilsnerově aféře, což mu vyneslo sympatie světového židovstva. Židé se ho ujali za studií ve Vídni, dopomohli na univerzitu do Prahy. V r. 1901 byl pozván Charlesem Crainem, židovským multimilionářem, zakladatelem katedry slovanských jazyků na Chicagské univerzitě, přednášet i v synagogách v USA. Craine byl spřátelen s Wilsonem. Prostřednictvím Craina Masaryk navázal styky s „plukovníkem“ Housem, přestože jako žid nebyl nikdy na vojně. House byl spolupracovníkem Rothchildů. Když se stal Wilson prezidentem USA, stal se jeho prvním osobním poradcem.

V únoru 1916 francouzská zpravodajská služba vypátrala, že k podvratné akci proti Rusku se připravuje revoluce, financovaná židovskými bankovními domy Kuhn & Loeb, řízený Jacobem Schiffem, Felixem Warburgem, Ottou Khanem, dále banka Guggenheim (dnes financuje potratářskou politiku) a Max Breitung. Kuhn & Loeb byl ve spojení s pařížskou bankou Lazar Freres. Proto se mohl v Paříži zdržovat Lenin a Trocký před 1. světovou válkou, když utekli ze sibiřského vyhnanství.

Schiff si vzal za manželku Loebovu dceru Terezu, Paul Warburg se oženil s druhou dcerou Salomona Loeba Rinou a Felix Warburg se Schiffovou dcerou Fredou. Třetí bratr, Max Warburg, převzal od otce banku v Hamburku a dal Leninovi 5 milionů dolarů na cestu ze Švýcarska v zaplombovaném vagónu, přes Finsko do Ruska s jeho bandou. Tuto akci přímo projednal s generálem Ludendorffem. Masarykova kniha *Russland und Europa* vyhovovala právě sionistům a Německu, na světovládu. Trocký uvažoval prodávat slovanské ženy do tureckých harémů. Po jeho vyhnání ze SSSR Stalinem, poskytl Masaryk Trockému azyl, načež se vzbouřili pravicoví ruští legionáři a Trocký musel opustit republiku a na celou věc byla uvalena cenzura tisku.

Lev Trocký (Leib Bronstein) v r. 1907 utekl ze sibiřského vyhnanství, přes Paříž do New Yorku, kde pracoval jako komunistický novinář. Koncem března 1917 ho jeho soukmenovci i s jeho téměř 300 členou bandou, vyškolenou na útraty Schiffa, poslali lodí do Ruska. Ale v kanadském přístavu Halifax byl Trocký zatčen. Už po 5 dnech byl propuštěn na zákrok „plukovníka“ House.

Začátkem srpna 1917 byl do Petrohradu svolán VI. sjezd sociálně demokratické strany Ruska, který se usnesl uskutečnit ozbrojené povstání za účelem svržení prozatímní vlády kontrolované menševiky a esery. Na zabezpečení povstání byly ustaveny tři výbory: politické byro, vojensko-revoluční výbor a revoluční ústředí. Členy všech těchto výborů byli sionisté: Bronstein, Sverdlov, Apfelbaum (Zinověv), Rosenfeld (Kameněv), Uljanov, Džugašvili, Dzeržinský. V srpnu 1917 zároveň probíhal sjezd II. internacionály ve Stockholmu, kterého se účastnil za OČNR v Rusku Prokop Maxa na příkaz Masaryka, kde se setkal se Šmeralem, ale taky s Trockým (Bronsteinem). Kerenského vláda vnesla chaos a byla vystřídána tzv. vojenskou exekutivní vládou se známým heslem „svobodu a rovnost všem“.

Lenin svou VŘSR zničil začínající demokratický režim, aby ho nahradil diktaturou. Lenin se svými souputníky uvalili na národ týrání, jaké svět dosud nezažil. Masaryk byl spojen s předními sionisty v USA a ještě v r. 1919, kdy už bolševické jednotky učinily konec nezávislosti Ukrajiny a Bílé Rusi, obhajoval svou neutralitu k bolševické revoluci. Proto mohl generál Syrový, jenž vždy ochotně plnil Masarykovy a Benešovy příkazy, vydat v únoru 1920 admirála Kolčaka bolševikům i se zlatým pokladem. Kolčák byl pak zastřelen s ministrem Popeljajevem 7. února a jejich těla byla vhozena do řeky Irkutsk. Jeho poslední slova prý byla: „Spasibo vam, Čecho-sobaki!“ Svědectví o tom vydal Benešem zrazený generál Syrový,

po 2. sv. válce uvězněný na 20 let na Borech, ve Valdicích a v Leopoldově.

Už v r. 1920 odjíždí do Moskvy Šmeral a vrátil se po 6 týdnech, aby vyzýval k založení III. internacionály. V létě 1920 odjel na kongres III. internacionály do Moskvy Zápotocký. Masaryk připravil půdu k uhnízdění komunismu v ČSR.

Masaryk se rázně postavil proti intervenci Spojenců v Rusku. Po tragédii v Ivance, poblíž vajnorského letiště, 4. května 1919 umlkl navždy hlas generála Štefánika. V květnu 1919 se na pařížské mírové konferenci Karel Kramář, předseda čs. vlády a předseda vládní delegace, zasazoval o intervenci Spojenců na záchranu národního Ruska. Viděl v tom druhou, novou příležitost k velikosti našich národů nejen ve Slovanstvu a Evropě, ale i v historii lidstva. Dne 18. července 1919 obdržel na konferenci přípis od prezidenta Masaryka, že je zbaven svého úřadu. Ještě před volbou nového prezidenta republiky (v prosinci 1935) mluvil Kramář naposledy k poslancům, aby nevolili Beneše prezidentem. Poloprázdná sněmovna tak ukázala, kdo je tu pánem. Republika se stala rejdištěm podvratných elementů.

Druhý syn Craina, John, byl Masarykovým osobním tajemníkem (1922-1930). Dcera Josefín byla vyobrazena na první 20 Kč bankovce, Frances byla krátce vdaná za Jana Masaryka. Craine byl socialista, stejně jako Masaryk.

Pozvání V. Burešem do temných proudů V. (Nad Heydrichem zataženo)

...
MUDr. Jaroslav Lhotka

(60)

Od německých důstojníků Sicherheitdienstu (SD) po r. 1945 je možné usuzovat, že Heydrich shromažďoval informace o Hitlerovi, než se z Vídně objevil v Německu, zejména o jeho původu, stycích s židy, zednáři, kdo financoval jeho závratnou kariéru. Zprávy o Heydrichově iniciativě se pravděpodobně dostaly až k Hitlerovi. Atentát, provedený z Benešova příkazu z londýnského exilu, mohl iniciovat Martina Bormana a Hitlerovu osobní kancelář k likvidaci Heydricha za každou cenu, po nezdařeném atentátu, a tím vytvořit precedens k likvidaci inteligence českého národa. Pak se z Heydricha stal krvavý pes národa. Je třeba se na věc dívat „se špetkou soli“.

Reinhard Heydrich rozehrál se svými společníky hru. Byli jimi ministerský předseda Norska Quisling a z Holandska Mussert. Tato hra byla rozehrána proti zednářům. Pak bylo zlikvidováno zednářské podhoubí v Norsku a v Holandsku. Přitom vyšlo najevo, že nitky vedou do protektorátu. Hitler proto 27.9. 1941 jmenoval „místodržícím“, zastupujícím říšským protektorem, SS-obergruppenführera generála policie Heydricha, aby obnovil v protektorátu klid a současně byl od 28. září vyhlášen civilní výjimečný stav v okresech Oberlandratů Praha, Brno, Ostrava, Olomouc, Hradec Králové a Kladno. Styk s lóžemi v Oslu a Haagu byl zmapován, zatýkácí komanda se rozjela po protektorátu. Inspektorem pro

odhalování tajných spolků v protektorátu byl major Otto Gruller.

Když byl spáchán atentát na Heydricha, první pomoc mu poskytla MUDr. Marie Navarová tak účinně, že byl schopen se postavit. O ní se vyjádřil ve věznici Valdice retribuční vězeň, bývalý primář na Bulovce, MUDr. Walter Kment, že pro její chirurgickou zručnost ji ponechali jako operátorku, když se Bulovka stala SS lazaretem. MUDr. Kment pocházel z 500 let starého rodu lékařů. Zraněný Heydrich doktorce po atentátu v nestřeženém okamžiku pošeptal, že ho budou chtít zlikvidovat. Jeho stav se zlepšil až do chvíle, kdy Hitler poslal svého osobního lékaře. Pak došlo ke zhoršení zdravotního stavu a Heydrich nakonec zemřel.

Asi za rok po Heydrichově smrti zastavil MUDr. Navarovou německý lékař v hodnosti majora wehrmachtu, jenž ji znal z Bulovky a sdělil jí, že Heydrich pátral po rodokmenu Adolfa Hitlera. Proto zemřel a atentát byl použit jako záminka k likvidaci české inteligence K.H. Frankem. Komunisti jásalí, že jsou oběti nacismu! Odesla to duchovní elita národa českého!

Po únorovém puči byla MUDr. Navarová vyslýchána StB. Protože nic nevyzradila, zavřeli jí manžela, bývalého ruského legionáře, jenž neměl bolševiky v lásce. Byl odsouzen na 16 let. Setkal jsem se s ním na Tmavém dole u Svatoňovic, kam jsem byl přesunut z Valdické věznice. Teprve mně řekl pravdu o Heydrichově skonu, tak mi důvěřoval. Do konce roku 1989 jsem nemohl zveřejnit své paměti z komunistických lágrů a kobek, které si nic nezadaly se středověkem.

Po atentátu si jednou při návštěvě sedla paní Heydrichová vedle paní MUDr. Navarové a řekla jí, proč to Češi udělali, když za 14 dní měl být summit s 300 českými delegáty, kde se mělo jednat o zvýšení mezd na úroveň Říše. Někdo dostal strach, aby k tomu nedošlo, neboť český dělník byl jeden z nejhůře placených. Teprve v protektorátu se zvýšily platy a přídavky na děti. A ty něco daly!

Paní Heydrichová byla inteligentní žena a z okruhu jejích důvěrných přátel bylo známo, že se smrtí jejího manžela nebylo všechno tak, jak oficiálně tvrdil tisk. Při ošetřování zraněného Heydricha mu paní MUDr. Navarová řekla, že si to zavinil svou neopatrností jezdit v otevřeném autě, bez doprovodu. Z toho si vzali ponaučení všichni „míroví prezidenti“.

Vlastnosti duchovního vůdce národa českého

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(61)

Osamocení nacionalisty je důsledek morálního stavu veřejnosti a úspěšné demagogie vládních stran. To je stav, ze kterého musíme vycházet a nikoli před ním kapitulovat. Národ český potřebuje vzor k následování a ten mu nemohou dát politici převlečení za šašky v cirkusové manéži dnešní Evropy. Tento vzor češství mu mohou poskytnout jen osamocení jedinci. Jen tak přežije naděje, že se alespoň někteří zbaví strachu z nezaměstnanosti, který jim brání v hájení nacionalismu. Zastrášené a dezorientované houfy však nelze organizovat a sjednocovat. Organizovat zbabělý houf, aby bránil svobodu národa, je bezcenné.

Za takových okolností vzrůstá význam osamělých a čestných lidí, jednotlivců, schopných čelit

zlu neoliberalismu, neboť opustili dnešní svět pletichářství, prospěchářství, konzumu a zlodějen, jenž tvoří dnešní svět politiky stran liberálního střihu, kde hnacím motorem jsou peníze a mamoni. Proto stoupá význam osamělých čestných jedinců jdoucích za PRAVDOU jediného člověka, jenž dokázal zázraky. A tím je po dva tisíce let Ježíš Kristus. Tito jedinci jsou reprezentanty duchovní potence národa a pro politický vývoj mohou učinit neuvěřitelné věci, aniž jsou členy jakékoliv politické strany nebo organizace liberálního střihu, působící ve státní službě.

Každá lidská společnost je závislá na duchovních osobnostech. Vůdčí osobnost je obdařena především mravní autoritou, ale také autoritou politickou a státní v duchu křesťanských zásad Božího Desatera. Vůdčové bez těchto autorit, jak je vidíme dnes na první scéně politiky – v parlamentu, nejsou státníky, protože na Pražském hradě sedí jimi zvolená kreatura, formovaná od mládí marxismem-leninismem a nikoli Božím Desaterem-Nepokradeš!

Pouze nositelé PRAVDY a kázně světců mohou být nositeli odpovědnosti za český národ a stát ve smyslu transcendence, že PRAVDA pramení z víry v Boha a nikoli z víry v Marxe, Engelse, Lenina či Stalina, Trockého nebo Brežněva. Materialistické pojetí života v liberálním řádu se řítí dolů, omyly stáda s jeho žádostivostí, náladami a krátkodobými úsudky, v jehož čele jsou vůdčí osobnosti bez morálky křesťana, tudíž nejsou státníky v pravém slova smyslu, ale kreatury moci za každou cenu pro sebe. Tak se stát dostane do velkého nebezpečí. Toho jsme byli svědky v roce 1938, 1948, 1968 a 1989. Kdo je historii neponaučitelný, neměl by sedět na Pražském hradě.

Proto se nyní dává hanlivý název jakékoliv zmínce o nacionalismu hláskými troubami Jericha, mající v rukách informační soustavu celého světa. Nacionalismus nesmí být zaměňován s šovinismem. To je propaganda po 28. říjnu 1918 až do dnešních dnů, aby šířila dezinformaci pro ty, kdo neznají PRAVDU. Nacionalista má lásku k vlastnímu národu českému při plném respektování práv jiných národů a ras. Národ potřebuje skutečné vlastence, i na Vinici Páně, kde se dnes lže ve smyslu ekumenismu, kdy takový křesťan stojí pod ocasem zlatého telete a čeká, až na něho spadne lejno se zbytky nestrávené potravy.

Nestojím o takový život věřícího ve 21. století, v němž je mi přisouzena role beznárodovce, bezdomovce a bez historických znalostí, jako částice konzumní masy multikulturní společnosti, postrádající svůj domov, vlast, národ, kde mluvit PRAVDU jde za hranici zákona o multikulturní společnosti bezdomovců.

Paměti Václava Vitáčka na Kerenského příchod na scénu

MUDr. Jaroslav Lhotka

(62)

Ještě dávno před převratem, 5. září 1915, přijal car z rukou Nikolaje Nikolajeviče vrchní velení. Při vši lásce a úctě k monarchovi jsme byli přímo ohromeni tímto činem. Jen v tvrdé vůli Nikolaje Nikolajeviče jsme viděli záruku vítězství. Jako blesk přišla zpráva o převratu a carovu vzdání se trůnu. Řekli nám: Car se vzdal trůnu za sebe i následníka na nátlak generála

Ruzského, ve válce však bude pokračováno do vítězného konce a Nikolaj Nikolajevič přejímá opět vrchní velení. Dočasně do zvolení nového cara vládu převezme prozatímní vláda. Generála Ruzského jsem znal osobně z dob své služby ve štábu třetí ruské armády. Znal jsem ho jako nadšeného vlastence a člověka naprosto čestného. Soudil jsem proto, že jestli on donutil cara k abdikaci, bylo to nutné. Zkušenost ovšem ukázala, že to bylo neštěstí Ruska.

Ačkoliv jsem byl poměrně mladý důstojník, zaujímal jsem v ruském pluku výjimečné postavení. Do pluku jsem byl zařazen přímým carským příkazem, ne jako druzí na základě žádosti o přijetí, která se předkládala důstojnickému sboru. Byly známy mé přátelské styky s vynikajícími generály a byl jsem pokládán za člověka světového rozhledu. Moje krédo „Věřím v Boha“ bylo krátké: věrnost Rusku, dynastii a spojencům. Všechno staré kádrové důstojnictvo souhlasilo se mnou. Jiné názory zastával nový velitel pluku, jenž převzal pluk před rokem. S ním šla část zelené důstojnické mládeže, poněvadž byli absolventy zrychlených válečných důstojnických kurzů, pouhých šest měsíců krátkých. Ovšem na takovýchto důstojnících nebylo nic důstojnického, než důstojnické výložky, pod kterými se skrývali revoluční studenti a nezralí hoši. Absolventy takových důstojnických kurzů by měl ve válce navrhovat na důstojníky podle potřeby a zásluh teprve pluk, aby plevel mohl být odstraněn. Plukovník a jeho strana byli levičáci. Při večeři z čista jasna plukovník připil na rozkvět mladé ruské republiky. Odpovědí mu bylo mrazivé ticho všech starších důstojníků. Vstal jsem a odpověděl: „Pane plukovníku, nikdy jsem se neprohřešil proti tradiční úctě k veliteli pluku, ale ani velitel pluku nemá právo urážet nejsvětější city důstojníků. Pro nás je svatá přísaha věrnosti monarchii, kterou jsme složili z přesvědčení našemu carovi... Protestujeme proti vašemu výroku a nedovolíme, aby se něco podobného opakovalo!“

Ještě před výše uvedeným přípitkem velitele, brzy po převratu, byly staženy eskadrony jízdy z pozic a odbývala se přísaha nové vlády. Události letěly šíleně dál. Původně jsme měli zato, že jde pouze o změnu na trůnu a změnu vlády, proto se armáda dočasné vládě podrobila. Začaly přicházet zprávy o událostech v Petrohradě: o vzbouření petrohradské posádky, o vyvraždění policie a četníků, o závislosti dočasné vlády na rozmarech lůzy.

Úměrně s klesáním autority dočasné vlády stoupala moc demagoga a mluvky Kerenského (vlastní jméno Sruлік Kirbis), adoptovaného synem šlechtice Kerenského, který postupně přejímal všechnu vládu do svých rukou. Jednalo se mu ještě o získání vlády nad armádou v poli. Největší překážkou byl velkokníže Nikolaj Nikolajevič, který se stal po převzetí vrchního velení všech armád carem vrchním velitelem kavkazské fronty proti Turecku. Kerenský se ho zbavil úskokem. Příkazem dočasné vlády pověřili velkoknížete vrchním velením. Opustil proto kavkazskou frontu, aby se odebral do hlavního stanu, ale než se ujal velení, tak byl odvolán a penzionován. Uchýlil se na Krym. Vystřídalo se několik vrchních velitelů, až se jím nakonec prohlásil sám zrádce Kerenský-Kirbis. Prvním jeho krokem bylo pod pláštíkem demokratizace rozvracet armádu. Vštípil vojákům, že poslouchat své představené mají jen tenkrát, když sami chtějí. Vojsko přestalo úplně poslouchat rozkazy důstojníků. Když se Kerenskému takto podařilo zničit disciplínu v armádě, dal ještě v armádě vytvořit vojenské komitáty, které měly stvořit novou dobrovolnou disciplínu. Jak potom bude někdo dobrovolně poslouchat, když je nedobrovolně na vojně? Aby tuto novou disciplínu propagoval, cestoval vrchní velitel Kerenský po armádě, jako židovský agent s peřím. Řečnil, plácal nesmysly a hystericky křičel a umlouval vojáky, aby dělali to, co je dělat odnaučili – aby poslouchali.

Po odstranění velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče přišel příkaz, že v každém jezdeckém pluku se musí dvě eskadrony ze šesti přeměnit na pěší. Tyto opěšalé eskadrony měly být doplněny

na číselný stav pěších rot. O tom, které budou opěšeny, se rozhodovalo losem. Vytáhl jsem pro svoji eskadronu jít k pěchotě. Moje chrabrá čtvrtá eskadrona měla jít k pěchotě! Nedočkávat jsme čekali příjezdu Kerenského, ale nedočkali jsme se. Kerenský zrušil návštěvu naší divize. Měl štěstí! Revolverem „Nagan“ jsem každou ranou zasáhl škatulku od sirek na 25 kroků. Připravovala se ofenziva.

Když se volily komitety, přišli ke mně delegáti od divize, abych se nechal zvolit do divizního komitétu, poněvadž prý mne mají vojáci rádi. Pány delegáty jsem vyhodil. Ale na jeden slavný meeting jsem se šel podívat. Hosté, většinou všelijaká banda z týlu, měli nevázaný zevnějšek. Na tribunu vystoupil sanitář-Žid. Uvítal revoluční shromáždění a pak počal chrlit spoustu naučených frází a nesmyslů. Publikum se na něho dívalo s dobromyslnou zvědavostí, asi jako stádo na bučícího vola. Jako poslední vylezla na tribunu jakási markytánka.

Hysterická bába s podivným drdolem. Ta tomu všemu nasadila korunu, semlela Marxe se svobodou, vyhánění plodu, projímací prostředky a demokracii, všechno do jednoho pytle. Dobrodušní prostřádkové se na ni dívali s vykulenýma očima, protože demoralizovaní vojáci před zborovskou bitvou ztratili nadšení pro boj s nepřítelem. Takové byly poměry v ruských plucích. Mezi naší jedenáctou divizí a českou brigádou byla jedna finská divize.

Přišel den zborovské bitvy. Artilerie připravila náš útok výborně. Vyšli jsme z okopů a blížili jsme se k nepřátelským zákopům. Po řetězu se předával rozkaz, „Zpět, naše pěchota po nás střílí“, a my se vrátili do zákopů. Z dálky však bylo slyšet „hurá!“ Byli to čeští hrdinové od Zborova, drtící nepřítele. Útok splnili jen příslušníci české brigády pod štábním kapitánem Gajdou, jenž převzal velení na svou odpovědnost od neschopného ruského velitele, podplukovníka Zembalevského, jenž vyčkával vyšších rozkazů, které nepřišly. Byl to úskok nějakého zrádce.

Tzv. pokrokoví důstojníci koketovali s revolucí v naději na kariéru v revoluční armádě a hlavně na konec války, neboť ruská armáda tonula v kalu rozvratu a nechopila se české pravice, podávané k pomoci ke spáse a svobodě.

Odbojář major Václav Vitáček o TGM a jeho rodině

MUDr. Jaroslav Lhotka

(63)

Profesor Masaryk opustil po vypuknutí první světové války s povolením rakouské vlády Rakousko, s legálním cestovním pasem a s kapsou plnou peněz. Tedy bez jakéhokoliv nebezpečí nebo oběti. Podvedl patrně Rakousko slibem, že bude podávat informace o nepříteli.

Když již byl v cizině, mimo nebezpečí, Masaryk neváhal a zradil Rakousko, jež mu důvěřovalo patrně v důsledku jeho minulých služeb a zásluh o monarchii. Vstoupil do řad těch, kteří již dávno před jeho příjezdem, ale s rizikem ztráty života, zahájili odboj proti Rakousku.

Do Ruska přišel, když již stála nejen první česká brigáda, jež vítězila u Zborova, ale i celá první česká divize. Zřekl se mnoha ve vlasti hláсанých socialistických zásad, které se nesrovnávaly s potřebami prvního odboje, a tím získal důvěru zahraničních českých a

slovenských bojovníků za svobodu vlasti.

I já se dal oklamat jako většina ostatních ruských Čechů, zejména když se do mých rukou dostal výtisk kyjevského časopisu „Čechoslovan“, v němž bylo Masarykovo prohlášení, že je pro zřízení monarchie v Čechách a pro obnovení našeho staroslavného „Českého království“, případně pod některým z velkoknížat z Romanova rodu.

Tenkrát jsem uvěřil jak v upřímnost prohlášení, tak i to, že Masaryk z lásky k vlasti dovedl podřídit své osobní zájmy zájmům celku, zájmům vítězství spojenců, od kterého záviselo naše osvobození. Byl jsem proto přesvědčen, že tehdejší české vedení, ovlivněné Masarykem, rozhodne, aby české vojsko vykonalo svou povinnost a vystoupilo jako věrný spolubojovník „Dohody“ na pomoc generálovi Kornilovi – pro zachování východní protiněmecké fronty, pro spásu Ruska, Slovanstva a nás.

Zmýlil jsem se však šeredně! Tenkrát jsem si myslel, že Masaryk je synem českých nebo slovenských rodičů a nikoliv synem poněmčeného Žida a že vlastně nemá žádný zájem o osud českého národa, že pro něho boj za osvobození českého národa je pouze cestou k osobní moci a k penězům, že Masaryk opovrhne českým národem, neboť podle učení Talmudu pokládá Čechy za bytosti méněcenné.

Nemohu ovšem zazlívat Masarykovi, že se narodil jako syn Žida, ani že byl uvědomělým Židem. To bylo jeho osudem. Musím mu však zazlívat, že si dělal blázny z českého národa, vědomě jej obelhával po celý svůj život, předstíraje, že je Slovan, a že sloužil nikoliv českému a slovenskému národu, nýbrž mezinárodnímu spiknutí proti kulturnímu lidstvu, to je komunismu. Masaryk přispěl k vítězství komunismu v Rusku zamezením včasného vystoupení českého vojska v Rusku proti bolševikům.

Mezi mnoha Masarykovými hesly, které podle potřeby používal, střídal a opouštěl, bylo také hrdé heslo „Pravda vítězí“, ačkoliv právě proti pravdě Masaryk bojoval. Hlavu měl dobrou po tátovi Redlichovi. Po něm zdědil pěknou postavu a panské záliby. Velkým filozofem ovšem nikdy nebyl! K jeho činnosti mu stačil hrdý titul doktora filozofie. K řečem měl talent po předcích a rovněž i přirozenou drzost. Nehledě na své báječné štěstí v politice, v rodinném životě byl velmi nešťasten.

Jeho manželka pocházela z americké židovské rodiny. Zbláznila se. Jeho nejstarší syn Herbert, nadaný akademický malíř, se na romantickém podkladě zastřelil a nikoli zemřel na nějakou nemoc, jak nepravdivě líčí o tom Masarykem informovaný spisovatel Karel Čapek ve své knize „Hovory s T.G.Masarykem“.

Herbert Masaryk byl můj kamarád. Sloužili jsme spolu jako jednorocní dobrovolníci u trénu v Praze v r. 1904-1905. Tenkrát to byla móda, protože jezdecké pluky měly garnisony mimo Prahu. Měl jsem Herberta opravdu rád. Byl sympatický, vzdělaný a měl jen jedinou chybu – byl vychován ve fanatické nenávisti k tehdejšímu národnímu Rusku.

Vzal jsem si za úkol vyléčit ho z jeho bludu, v čemž mi pomáhal profesor Háek, také kolega jednoročák, stejně sympatický jako Herbert. Žili jsme mušketýrským životem. Proto nám v kasárnách říkali „Tři mušketýři“. Podnikali jsme noční výlety po tehdejší romantické Praze. Tehdáž nebylo větší ostudy pro vojáka, než když se nechal sebrat od policie. Došlo k velké pranici na šavle. Kdyby Herbert nebyl znám s ředitelem pražské policie a nemaloval pro naši vojenskou vrchnost, vyšetřování by dopadlo pro nás zle. Po uplynutí jednorocní služby přestal jsem se s Herbertem stýkat. Až mne nakonec zastihla smutná zpráva o jeho tragické smrti.

Sympatickou Olgu také pronásledovalo neštěstí. První manželství skončilo rozvodem, dva její syny potkal tragický osud v letecké škole a druhý manžel, Revilliod, ji opustil a utekl do Ameriky s nashádanými úsporami „starého pána“.

Nejvíce jsem se sblížil s jeho nejmladším synem Janem. Byl sice o několik let mladší, ale záliby jsme měli skoro stejné. Honza, jak jsme mu tehdy říkali, založil s námi na Letné fotbalový kroužek. Když nám docházely peníze, vyzval jsem Honzu, aby také přispěl na společná vydání. Honza se nedal zahanbit a přinesl celou pětku. Když jsme ji utratili, s hrůzou jsem se dopátral, že Honza zastavil šosatý přednáškový kabát pana profesora Masaryka. Když to prasklo doma, byl výprask. S Janem Masarykem jsem zůstal v upřímném přátelství po celý jeho život. Moje nepřátelství k starému pánu se nedalo změnit. Jan o něm dobře věděl a chápal je, poněvadž znal svého otce tak, jako nikdo. Moje přísná kritika TGM byla všeobecně známa, byl jsem několikrát soudně stíhán pro urážku prezidenta republiky, ale vždy osvobozen. Nikdy jsem nepochyboval o nebezpečnosti TGM k budoucnosti národa, poněvadž jsem znal jeho blahovůli ke komunistům. Proto jsem ho pokládal za člověka smrtelně nebezpečného pro osud národa, zvláště ve funkci prezidenta republiky. Většina jeho pomocníků a hradní kliky byli také zastřeny komunisty a vědomě vychovávali český národ pro komunismus. Proto se také převrat v únoru 1948 tak lehce podařil s Benešovou pomocí.

Major Václav Vitáček: Nikdy jsem nepochyboval o nebezpečnosti Masaryka k budoucnosti českého národa

...
MUDr. Jaroslav Lhotka

(64)

Když jsem se r. 1919 vrátil z Ruska do Prahy, byl mi laskavostí pana kancléře Šámala v domě jeho švagra, architekta O. Nekvasila, přidělen pěkný byt v Karlíně. Z naivní dobroty jsem tam hostil bývalého pobočnicka Masaryka v Americe Danilevského, který mi byl v Praze přidělen také za pobočnicka. Tento pan Danilevský mi jednou tvrdil, že Masaryk je marxista, volí sociální demokracii a že Masarykovým vlivem bude v budoucnu Československo přeměněno v socialistický stát. Jedinou vážnou překážkou pro tyto lidi byli zemědělci a vůbec republikánská strana. Mně to bylo vše jasné a proto jsem často přemýšlel, jak zachránit národ a český stát. Prohlásil jsem, že je-li tomu skutečně tak, pak doufám, že se někdo najde, kdo Masaryka odstraní a že to případně mohu být já sám. Druhý den však jsem dostal od Danilevského dopis, že moje včerejší prohlášení udal příslušným úřadům. Ještě týž den si mne zavolal generál Čeček, jenž byl zástupcem náčelníka hlavního štábu armády a ptal se mne, co jsem měl včera s Danilevským. Řekl jsem, že jsem byl unaven a že si myslím, že praporeček Danilevský byl „stříknutý“. Důvěrně jsem se dozvěděl, že udání došlo až k Masarykovi, ale že z jeho rozkazu bylo vyšetřování zastaveno. Vážně jsem počal přemýšlet o Masarykovi a o své povinnosti vůči národu, jak řešit tento problém. Krátce řečeno, odstranit ho nebo ne?

Ještě před rokem jsem byl v Rusku a viděl jsem na vlastní oči, jak vypadá socialistická vláda – vraždění a loupení! Klika zločinců tam uchvátila moc, propustili sprosté zločince z kriminálů, dali jim pušky a náboje, pobili policajty a zřídili tzv. lidovou vládu. Co mohl

takový pan profesor, který měl jeden šosatý kabát na přednášky, ztratit, když by zřídil v Československu socialismus? Za jediný svůj rozkaz o vydání zbraní komunistům, což bylo zřejmou zradou armády v poli, zasloužil si Masaryk se svou klikou smrt. A co teprve, kdyby zavedli v Československu marxismus a oloupili všechny slušné lidi o svobodu, majetek a úspory? Všechny oběti, které přinesli legionáři a národ, aby dobyli samostatnost své vlasti, mohl takový potřeštěný profesor zmařit. Obával jsem se, že Masaryk chce zradit svobodu, dobytou cenou krve nadšených a obětavých vlastenců, aby ji nahradil nejstrašnějším otroctvím – diktaturou mezinárodního proletariátu.

Rozhodl jsem se nejprve Masaryka zastřelit, ale pak jsem zaváhal a uvažoval. Masaryk není sám a čeho bych docílil, kdybych ho odstranil? Učinil bych ze šarlatána, který bude jednou odhalen, největšího českého mučedníka naší doby a vše co činil, hlásal a psal, by se stalo svaté jako slovo Koránu, všechny velké postavy našich dějin ustoupily by do pozadí a možná, že by se i staré babičky jednou modlily „Svatý Tomáši Masaryku z Hodonína, ora pro nobis“.

Nějaký čas po mém vítězství nad touto těžkou duševní krizí, šel jsem po Praze někde v okolí hotelu Ambassador. Než jsem se nadál, kráčel proti mně „starý pán“ ve svém typickém černém klobouku, který po židovském zvyku nikdy nesmekal, občas trochu hnul rukou, jako by chtěl poděkovat na pozdravy svých ponížených poddaných. Asi proto, že jsem ho nezdravil, pozvedl hlavu, aby se podíval na vzpurného chlapíka, jenž se nesklonil před jeho majestátem. Okamžik jsme si hleděli do očí. Masaryk mne poznal a zbledl. Asi si vzpomněl na udání Danilevského. Já jsem se nemohl zdržet úsměvu nad jeho strachem, ale abych ho uklidnil, pozdravil jsem ho po anglicky – dotknutím ruky do střechy svého klobouku. Masaryk mi stejným způsobem poděkoval. Oba jsme se pousmáli a šli dále, každý svou cestou.

Masaryk věděl předobře o mé činnosti proti němu, četl první vydání mého „Neznámého vojína“. Více jsem se s ním v životě nesetkal a jsem rád, že vše tak dopadlo. Ačkoli jsem měl zákonný nárok na hodnost generála, nebyl jsem povýšen.

Poslední těžkou ránu zasadil Masaryk českému národu odkazem za svého nástupce dr. Beneše. Bylo třeba smést všechny sledy politických a finančních operací před příliš zvědavou veřejností. Bylo proto zapotřebí, aby následníkem Masaryka byl Beneš a nikdo jiný.--

V. Bureš o prvorepublikové generalitě, poválečných soudech a soudcích

...
MUDr. Jaroslav Lhotka

(65)

Krátce po bitvě u Zborova (2.7.1917), kdy došlo k přejmenování obou našich pluků, se zrodila I. divize – husitská, v čele s plukovníkem Josefem Švecem. Po přísaze na husitský prapor I. divize to šlo s vojenskou morálkou rapidně dolů, až se z toho velitel divize, plk. Švec, zastřelil. Tento jeho počin odsoudil starodružiník Petřík (*pozn. Lhotky, jak mu sdělil syn generála Petříka*).

Po Švecovi byl jmenován velitelem I. divize plukovník Karel Voženílek, husita zjevem i chováním. Důstojníci jím byli především vyzýváni k výstupu z katolické církve. Byl to on, kdo dal popud ke zhotovení fotomontáže, jak papež Benedikt XV. světil vojenské zbraně rakouské armádě. Fotomontáž byla udělána z fotografie, na které papež světil rakve po důlním neštěstí. Dle uvězněného generála Syrového po 2. sv. válce v Kartouzích, byl Klecanda u Zborova velitelem roty I. pluku a i on, stejně jako Syrový, vystoupil z katolické církve. Kdo

nevystoupil byl Petřík, u Zborova druh Gajdy, jenž si mu postěžoval na neschopnost carského velitele, podplukovníka Zembalevského, vydat rozkaz k útoku na rakouské pozice. Vladimír Klecanda byl potom ihned povýšen na kapitána, účastnil se bojů s bolševiky, ale bez valných úspěchů a po válce až do r. 1925 nezastával žádné významné místo v čsl. armádě. Přesto se odvrátil od generála Gajdy, své Mene Tekel si tak psal po r. 1925, vetřel se do přízně Hany Benešové jako generál Vilém Plaček, svými milostnými pletkami upadli v nemilost ministra zahraničí Beneše a ten oba poslal s československou vojenskou misí, ve které generál Plaček zastával funkci náčelníka mise, vyřešit spor o Grand Chaco, trvající od r. 1932 mezi Bolívií a Paraguayí. Čsl. misi si vyžádala Bolívie. Ve válce o Grand Chaco se Václav Jílek, jako konzul pro celou Jižní Ameriku, seznámil s Klecandou. Vyprávěl o tom po r. 1945 jako vězeň v Kartouzích, co stálo v pozadí, že byli oba odsunuti do Jižní Ameriky. Proto i Jílek musel být zameten pod koberec.

Po návratu Klecandy z Bolívie ho Beneš poslal jako vojenského ataše do Itálie k Mussolinimu a tam Klecanda, především jeho manželka, načichli korporativismem. Po 2. sv. válce byl zatčen, postaven před Národní soud, ale byl osvobozen. Dlouho na svobodě nepobyl, skončil jako Jan Masaryk, ale okna na rozdíl od Jana Masaryka za sebou nezavřel. Jeho žena byla velmi hezká a vzdělaná, znala 4 jazyky (*pozn. Lhotky, co věděl V. Petřík*).

Co se týče generála Josefa Svátka, to byl rodák z mého okresu Vysoké Mýto, rodák ze Štěpánova u Skutče. Když se v Rusku tvořila II. divize, byl pověřen velením 6. Hanáckého pluku, s nímž se navrátil do vlasti. Jako brigádní generál velel 24. brigádě v Mukačevu. Často jsem jej ve Skutči potkával v uniformě divizního generála. Naposled jsem viděl generály Svátka a Syrového v plné parádě při slavnostním odhalení pamětní desky padlým skutečným legionářům u Zborova dne 2.7.1937, naslouchal jsem projevu generála Syrového, vzdálen od obou 5 metrů.

Prohradní generálové Eliáš, Svátek, Voženílek, Bláha, Bílý, Vojta, co šli za Benešem jako svobodní zednáři, sklouzli za 2. sv. války po zednářské maltě pod gilotinu nacistů. Ti z legionářů, kteří šli krváct za Benešovy zrádné spojence, též za moc nestáli, neboť byli ve službách zla a komunisti je pak po únoru 1948 zavřeli. Nejvíce na zednářskou politiku doplatili ihned po válce ti čestní; do ničeho se nehrnuli, když zjistili, jaká špína je politika dělaná Benešem.

Počátkem ledna 1946 vyjela z chrudimské věznice další dodávka odsouzených do Kartouz. Po příjezdu nás rozdělili do studených cel na I. a II. oddělení. Chodbaři přinášeli slamníky vycpané slámou se sněhem, k přidělenému slamníku jsme dostali po jedné dece. Netopilo se. Ráno byla snídaně: šálek černé bryndy z melty a k ní 15 dkg suchého chleba. Nic víc! Po snídani přišel velitel I. oddělení, vrchní strážmistr Novotný (bydlel v nedalekém městečku Železnice) s písařem-muklem, bývalým děkanem z Husince, páterem Josefem Mojžíšem, příbuzným ministra, pátera Josefa Plojgara. Po válce byl zavřený za to, že u sebe na faře ukryl před rudými gardisty německou matku se synem, jenž utekl z wehrmachtu. Poskytl jim azyl jako Samaritán. Písař Mojžíš pak zapisoval, kdo z vězňů bude navštěvovat nedělní ranní bohoslužbu. Kdo se přihlásil, musel být připravený v neděli před 8. hodinou, abychom byli odvedeni do kartouzského kostela. Jednu neděli sloužil mši jičínský děkan Rohleder a střídal se s jičínským kaplanem P. Václavem Zemkem, jehož jsme si hned oblíbili, protože nás oslovoval „miláckové moji“, nikoliv „přátelé“, neboť dobře věděl, co jsme zač a proč tu sedíme v kasamatech. U oltáře jim ministroval páter Mojžíš a Ignác Hájek, příbuzný královéhradeckého ThDr. Františka Hájka, kterého pak komunisté zavřeli do Kartouz. Na kůru zpívali generál Jan Syrový a bývalý ministerský předseda, agrárník Rudolf Beran. Od ledna 1946 jsem spal na cele řemeslníků č. 10, na I. oddělení, nad vlajkařem Karlem Brožem z Jičína. Karla tam přivedl velitel I. oddělení Novotný, aby byl mezi slušnými vězni, protože neměli lepšího řemeslníka-dřevomodeláře pro jičínskou Knotkovu továrnu. Při mši jsem sedával vedle Karla Brože. Brož dále dělal kvalitní práci, za pět halířů na hodinu.

Bachaři měli nábytek zhotoven velmi lacino, stejně jako ministr spravedlnosti Prokop Drtina, národní socialista. Dělal se pro něho nábytek z kavkazského ořechu s intarzovanými liliemi. Pracoval na něm taky Brož. Jenže Drtinu komunisti zavřeli a nábytek za babku koupil šéflékař věznice, zdravotní rada, komunista MUDr. Otto Roubíček, bydlící v nedaleké Železnici, první ředitel OÚNZ Jičín po jeho zřízení. Jako Žid přežil Osvětim a stal se komunistou. Ustrnul jsem v úžasu, když do Kartouz přivezli v r. 1947 generála Syrového s agrárníkem Beranem z Pankráce. Tehdá oba dostali 20 let vězení. Komunisti žádali pro Berana trest smrti. Po únoru 1948 proto dostal doživotí a zemřel v Leopoldovské pevnosti, fyzicky zlikvidován.

Když jsem byl převezen do lomu u Práchev, v r. 1952 tam přivezli skupinu asi 15 kulaků od Přelouče a Čáslavi. Mně do party přidali jednoho z nich. Byl to vysoký, statný a snědý sedlák, asi 55 let věku. Byl jsem rád, že za něho nebudu muset dotahovat normu. V lomu jsme měli boudu a tam se svačilo. V partě bylo 8 mukulů. Sedlák si sedl naproti mně, zakroutil si knír a já na něho civěl, když jedl. „Co na mě vidíš?“ pravil ke mně. „Ale vidím tu podobu s plukovníkem Josefem Zmekem, velitelem vysokomýtské posádky, za první republiky!“ Sedlák dal prst na ústa, abych nemluvil před bachařem. Na cele mi potom řekl, že to byl bratranec. Jako starodružiník bojoval u Zborova, u Bachmače utrpěl těžké zranění a střepina od německého granátu mu způsobila ve tváři ránu. Aby jizva nebyla vidět, dostal povolení nosit plnovous. Navrátil se do vlasti jako velitel 11. pluku, v hodnosti plukovníka. Byl v nemilosti Beneše, protože odmítl vstoupit do zednářské lóže. Od něho jsem se dozvěděl mnohé ze Zmekova života a konce.

Pokračování vzpomínek V. Bureše na první republiku, NOF, generalitu a co následovalo po květnu 1945

...
(MUDr. Jaroslav Lhotka)

(66)

Dnešní pojem fašismu je zglajchšaltován. Český, prvorepublikový fašismus, to nebylo jen neonacistické hnutí, ale nový hospodářský řád, jenž na základě sociální rovnováhy usiloval o uskutečnění sociální spravedlnosti všem složkám národní společnosti. Proto odmítal a potíral jak liberalismus, tak socialismus, jako zastaralý řád, jenž je neschopný vyvést lidstvo z hospodářské anarchie a bídy, aby zajistil národu jeho svrchovanost. NOF byla založena na úctě k národním a duchovním tradicím na základě stavovského uspořádání moci, podporující blahobyt státu, zatímco blahobyt politických stran jde často na úkor samého státu a tím i všeho obyvatelstva, ať jde o liberalismus či socialismus.

Fašisticky smýšlející mládež v první republice byla organizována od r. 1928 v Junáku N.O.F. Organizace mládeže byly odloučeny příkazem generála Gajdy od jednot NOF a přejmenovány z „Omladiny“ na „Sdružení Československých Junáků“. Do čela Čs. Junáků byl jmenován jako říšský náčelník legionářský generál Hynek Gibiš. Generál Gibiš byl po italském generálu Grazianim (jeho syn byl za Mussoliniho maršálem) za 1. sv. války velitelem našich italských legií a byl to on, jenž věděl o pozadí sestřelení letadla s gen. M.R. Štefánikem. Proto po válce musel být odstraněn z čs. armády, když odmítl vstoupit do zednářské lóže. Z této doby, když komunisté uspořádali provokačně „Rudý den“, uspořádali Junáci NOF současně „Dny červenobílé“ 5. a 6. července 1928, což byly dny přehlídky celého Junáctva ze všech částí naší Vlasti.

Zatímco do vedení NOF se dostala řada osob, jež svým působením stavovskou myšlenku soustavně poškozovaly, Junáci šli za čistou myšlenkou energicky a v důsledku toho došlo mezi Junáky a oněmi rozkladnými elementy ke konfliktu, kdy většina Junáctva šla za svým říšským zemským vedením pod generálem r.l. Gajdou.

Volební program NOF dodnes stojí za zmínku:

- 1) **Státní zřízení musí sloužit pouze celku, tj. národu a nikoli mocenským a třídním zájmům politických a hospodářských skupin a jejich exponentů.**
- 2) **Snížení počtu poslanců a senátorů na polovinu.**
- 3) **Zodbornění vlády, ministerstev a osobní odpovědnost ministrů.**
- 4) **Účelné hospodaření s penězi poplatníků daní. Zkrachovalé banky, konsumy a družstva nesmějí být sanovány milionovými obnosy.**
- 5) **Cílevědomě podporovat domácí výrobu at' průmyslovou nebo zemědělskou.**
- 6) **Hlava státu musí stát nad zápasem a třenicemi stran a zájmových skupin.**
- 7) **Snížení počtu ministerstev.**
- 8) **Nadvláda mezinárodního velkokapitálu, zhoubná politika bank a monopolů musí být zlomeny, aby nedocházelo k vykořisťování pracujících stavů v národě.**

Uvedl jsem jen některé body z volebního programu NOF, jenž je dodnes aktuální, ale většinou se nezná. Na schůzích jsem poslouchal generála Gajdu, co říkal o té naší poválečné generalitě ve službách Masaryka a Beneše. Otec mě bral sebou, když přijel Gajda. Jednou mě Gajdovi představil a já jsem muslíbil, že celý život půjdu za jeho ideály. To už jsem znal z vyprávění o generálu Zmekovi, nepohodlném Benešovi. Až kolem roku 1936 byl povýšen na brigádního generála.

Poslední schůzi generálního štábu v r. 1938 svolal armádní generál Syrový. Jak to líčil ve vězení, na této schůzi vystoupili ostře proti Benešovi jako vrchnímu veliteli čsl. armády generálové Rychtrmoc, Kryštof a Zmek, aby jim ukázal spojence, o kterých tolik mluvil po celé roky, že nám v době nebezpečí přijdou na pomoc a obvinili Beneše z vlastizrady. Přítomná Hana Benešová vytáhla z kabelky dámskou pistoli a střelila po Zmekovi. Byl zasažen levý hrot plíce. Po uzdravení žil Zmek v ústraní a do ničeho nestrkal nos, neboť viděl marnost nad marností a pozbyl zbytek důvěry, že pravda zvítězí v tomto státě, kdy nám vládnou zednáři ve službách jejich vůdce Beneše. Rychtrmocovi zabránil gen. Homola vystřelit.

Generál Rychtrmoc byl po 2. sv. válce, už začátkem roku 1946, popraven a s generálem Kryštofem jsem se setkal v Kartouzích jako s retribučním vězněm. Od bratrance generála Zmeka jsem se v Práchevích dozvěděl, jak dopadl. Jeho nástupcem se stal ve Vysokém Mýtě plukovník generálního štábu Ing. Bohuš Závada. Ten po okupaci napsal ve své naivitě na ilegální seznam 380 důstojníků, se kterými se počítalo pro odboj a napsal bez vědomí Zmeka i jeho na tento seznam. Ilegální síť byla odhalena, Závada zatčen a u něho nalezen onen seznam 380 jmen. Během několika dnů byli všichni pozatýkáni, Závada byl popraven a Zmeka odvezli do koncentráku Oranienburgu, kde zemřel, snad už v r. 1943. Ještě stačil napsat moták a poslat ho po propuštění českému studentovi a ten ho předal tomuto sedláku od Přelouče. Pronesl ho v konečnicku, ve skleněné ampuli.

Čtyři roky v Reichu nasazen na práci Pracovním úřadem a 10 let strávených v úschovných rudých, bez možnosti odvolání se k vyššímu soudu, byly dobou sbírání nepříjemných střípků proti Benešorudému moru a jeho ministrantům v rouše Jidáše, s falešnou klerikou Šrámkových lidovců, zahalených do kůží ze zlatého telete.

V Práchevích jsem se opět setkal s bývalým prvorepublikovým kasařem, rezavým a pihovatým Petrem Růžičkou, jenž si v nacistických mordovných vylepšil svůj politický profil z kasaře na odpůrce nacismu a stal se z něho po válce jeden z nejhrůznějších soudců v Hradci Králové, ale ne ledasjaký. Tak například propustil za zlato z vyšetřovací vazby plukovníka SS JUDr. Raaba. Až se to provalilo a musel si jít odsedět zbytkový trest, když byl před válkou

propuštěn na podmínku. V Tmavém dole na Svatoňovicku dělal kápa, nefáral, seděl v kanceláři a vypisoval směny. Byl pravou rukou velitele Kleina a po něm Oumrta. Za rok byl propuštěn opět na podmínku, ale již druhý den vykradl řeznický krám v Odolově, vedle šachty. Znovu odsouzen. Byl poslán do lomu na vápenec, do Práchev u Chrudimi, kde měl opět lehárnu, bonzoval. Až v r. 1952 spadla klec, když ho poznal jeden z těch 15 přivezených, dopravní přestupkář Hyhlík, který na něj před velitelem ukázal a řekl: „Tuhle svini hledám po válce, když v koncentráku dělal kápa a honil železnou tyčí vězně.“ Velitel zavolal prokurátorovi do Chrudimi a ten dal příkaz k zatčení. Věděl, co ho čeká a tak si ve vazební cele rozbil brýle a podřezal si žíly. Ráno ho našli mrtvého. Tímto lotrem byla odsouzena 16-18 lety vězení skupina 7 Němců od Žacléře a 2 vlajkaři. Z nadřízených nikoho nezajímalo, kdo byl Petr Růžička, ani tresty se nepřežkoumaly. Režim potřeboval otroky – i v Práchevické cementárně.

Beneš z pohledu majora Václava Vitáčka v jeho Pamětech

...

(MUDr. Jaroslav Lhotka)

(67)

Poslední těžkou ránu zasadil Masaryk českému národu odkazem na svého nástupce dr. Beneše. Bylo třeba zamést všechny sledy politických a finančních operací před přílišnou zvědavostí veřejnosti. Bylo proto zapotřebí, aby následníkem Masaryka byl Beneš a nikdo jiný.

Osud mne také svedl s Benešem. Měl jsem ho v mládí rád a byl jsem mu upřímným přítelem. Hráli jsme spolu kopanou několik let v juniorech S.K. Slavie v Praze. Beneš byl tenkrát chudý a tichý hoch. Pomáhali jsme mu. Říkalo se ve Slavii, že jeho otec je švec, že mají mnoho dětí, že si koupili domek, který těžce splácejí a že mají bídu.

V r. 1906 jsem odjel do Londýna. Mnoho volného času od fotbalu jsem trávil v British Museum a studoval jsem jeho nekonečné sbírky. Jednou jsem byl v oddělení egyptských mumií a mezi návštěvníky jsem zahlédl podivného mužička. Viděl jsem jej zezadu. Byl v haveloku. Dlouho nestříhané vlasy, neoholené vousy a sešlapané podpatky doplňovaly obrázek chudého studenta. V tom se mužiček ohlédl a hned jsem v něm poznal Beneše. Zaradovali jsme se vzájemně ze setkání. Beneš mi vypravoval, že studuje na Sorboně. Ptal jsem se ho, kde bydlí a když mi řekl, že ve Whitechapel (tenkrát známá čtvrť londýnské chudiny a podsvětí), ihned jsem se rozhodl, že tam s ním pojedu. Beneš nechtěl, abych uviděl, kde a jak bydlí, ale já jsem neustoupil. Vzal jsem drožku a jeli jsme, až jsme přijeli k domu a vešli do jeho bytu – totiž k jeho posteli v místnosti, ve které žil také v podnájmu polský Žid, Benešův bytný. Mráz mi běhal po zádech, když jsem spatřil všechnu tu bídu. Místnost byla rozdělena křídou na čtyři díly, z nichž jeden měl od Žida pronajatý Beneš. Na podlaze se batolily děti do šesti let věku pod dozorem osmileté holčičky. Tajně, aby Beneš nevěděl, zaplatil jsem Židovi za Beneše dopředu nájemné. Měl ho předtím zapláceno na týden. Sebral jsem pak kamaráda k sobě do svého bytu v Earls Courtu, dal jsem ho oholit a ostříhat a obléknout do slušných šatů.

Po 1. sv. válce r. 1919 jsem byl poslán oficiálně do Paříže jako zástupce ruských legií na oslavu vítězství. Beneš byl také v Paříži jako ministr zahraničí. Musel jsem se u něho oficiálně hlásit. Vlídne a kamarádsky mne přijal a zeptal se mne, zda bych nechtěl nechat vojančiny a přestoupit na službu do ministerstva zahraničních věcí. Naznačil, že by mne brzy jmenoval někam vyslancem. Poděkoval jsem mu za jeho nabídku, neboť jsem se obával, že

bych nemohl dělat Masarykovu zahraniční politiku. S Benešem jsem se potom málo stýkal, poněvadž jsem neschvaloval jeho politiku. Počal jsem podezírat a potom chápat, proč a v čí prospěch byl zavražděn ministr financí dr. Alois Rašín, generál M.R. Štefánik a proveden nezdařený vražedný atentát na dr. Karla Kramáře a proč vrazi nebyli ani po zásluze potrestáni, proč byl tak nenáviděn Hradem tentýž Kramář, vůdce Slováků páter Hlinka, Stříbrný, Švehla. Bylo mi jasno, aby si zajistil a udržel vládu v Čechách, byl Beneš všeho schopen, i prodat duši čertu v podobě Stalina.

Beneš byl hlavně úspěšný bojovník za uznání komunistického Ruska. Z přítele komunistů degradoval na Stalinova sluhu a denuncianta.

Intrikán Eduard Beneš I.

MUDr. Jaroslav Lhotka

(68)

Strana národně sociální byla založena r. 1897 a v jejím čele stanul novinář Václav Klofáč. Jejím založením začal boj proti sociální demokracii, která nebyla dílem dělnictva, a proto se stala pionýrem kultury německo-židovské. Nacionální stanovisko národně sociální strany bylo na velikonočním sjezdu 1918 nahrazeno stanoviskem internacionálním a ohlášen vstup do socialistické internacionály. Strana se tak rozštěpila na levé a pravé křídlo.

Dne 14.1.1919 mluvil v Národním shromáždění poslanec dr. Jaroslav Stránský, že vláda musí amnestovat všechny bolševické delikty agitátorů bolševismu v ruských legiích. Tehdy byl ještě poslancem za národní demokracii. Brzo přestoupil k národním socialistům, od nichž byl kousek ke komunistické levici. Jako majitel Lidových novin a Hubert Ripka, jejich redaktor, dosáhli pevných pozic v Benešově politickém avanturismu. Po Mnichovu si vzal oba do Londýna a udrželi si křesla i po košické reorganizaci vlády.

Generál M.R. Štefánik musel rozpustit koncem roku 1918 ČNR v Rusku, protože někteří její členové v ní směřovali k bolševismu a poslal je pod vedením dr. Patejdl na soud národa. Z nich Patejdl a Josef David se stanou poslanci za stranu českých socialistů. A vláda poslala Davida nazpět na Sibiř, jako posla k legionářům. Z toho vznikl odpor a legionáři křičeli: „Nechceme žida prezidentem, ale chceme generála Štefánika!“ O tom se po sametové revoluci nemluví a nepíše.

Na popud poslance dr. Jaroslava Stránského byli osvobozeni všichni, které gen. Štefánik poslal jako zrádce našich legií na soud národa a Muna s Haisem zakládají „Svaz nekompromisních legionářů“. Munova agitace nemohla být k prospěchu nového státu, vznikajícího z hospodářských rozvalin Rakouska-Uherska a zápasícího s nedostatky z toho plynoucí, rodiny ožebračeny válkou, nedostatek potravin, uhlí, bytů, šmelina.

Generál Janin je doposud vrchním velitelem čsl. armády, ale francouzská vláda mu po jeho příjezdu ze Sibiře oznamuje, aby zůstal v Paříži a do Prahy vysílá na žádost Beneše gen. Pellého jako zástupce. Dokonce je mu zabráněno, aby se účastnil sokolského sletu v Praze r.1920. Ani po odchodu gen. Pellého z Prahy není jmenován náčelníkem francouzské vojenské mise. Beneš totiž oznámil do Paříže, že by Janinův příchod do Čech byl posuzován jako zasahování Francie do vnitřních záležitostí ČSR. Francouzská vláda ochotně jmenovala generála Mittelhausera do čela vojenské mise.

Dne 8.1.1919 byl spáchán atentát na dr. Karla Kramáře, jenž byl znám svým zásadním odporem k bolševismu a svou politikou intervence čsl. legií v Rusku na květnové mírové konferenci v Paříži, společně s francouzským maršálem Ferdinandem Fochem. Ale 16.11.1921 prohlásil Beneš v parlamentu, že do vnitřních věcí SSSR se nebude čsl. vláda

míchat a na zmírnění hladu v Rusku dává prozatím 10 milionů korun. Z nich už 14.2.1922 KSČ obdržela jeden milion. Tak Beneš přispíval na rozvrat republiky. Na Janovské konferenci 1922 byla sjednána obchodní smlouva se Sověty, přiletěla tři letadla s obchodní misí do Prahy, ve skutečnosti s agenty GPU, kteří čmouchali po bělogvardějcích u nás a po 8. květnu 1945 je NKVD likvidovala.

Již v r. 1925 se Beneš vyrovnal s bolševismem a existencí Sovětského svazu a své úvahy o slovanství napsal původně v letech 1925-26 jako polemiku proti Kramářově pojetí slovanství, v Londýně je pak za 2. sv.války upravil a doplnil, znovu pak přepracoval na základě tzv. spojenecké smlouvy na 20 let uzavřené v prosinci roku 1943 v Kremlu. Aby usmířil bolševickou expanzi, dobrovolně věnoval výpalné ve formě Podkarpatské Rusi Sovětskému svazu. Radikální národní demokracie vznikla před sjezdem národních demokratů, aby podráždila jejím zakladatelem Karlem Lochnerem Kramářovi nohy. Lochner začal vydávat se Stříbrného pomocí týdeník Hlas (s pomocí bratra Františka v tiskárně Tempo), v r. 1933. Tiskovou společnost Tempo založil Jiří Stříbrný poté, co byl v r. 1926 vyloučen z národní socialistické strany, neboť svou aktivní činností přerostl jejího předsedu Klofáče. Klofáč ukazoval svým známým dopis od prof. venerických chorob MUDr. Trýba, jenž mu odpovídal, jak vypadají příznaky III. stadia syfilis. Klofáč k tomu vždy dodal, že ji chytil od jedné lehké ženy. Tak byl politicky vyřízen Stříbrný ve straně, kde byl i ministr zahraničí Beneš.

Vznik strany Národního sjednocení se symbolicky datuje k 28. říjnu 1934. Tato strana vznikla, když za ministra zahraničí Beneše ČSR v červnu 1934 „de jure“ uznala SSSR; dne 18.9.1934, za předsednictví Beneše, Společnost národů (dnes OSN) přijala mezi sebe Sovětský svaz, který se stal dokonce členem Rady Společnosti národů. Od r. 1930 převzal, po židobolševiku Čičerinovi, ministerstvo zahraničí jeho zástupce Maxim Litvinov, původním jménem Mayer Hehoch Finkelstein. Národní sjednocení, s Kramářem a Stříbrným v první řadě, ve volbách 1935 propadlo.

Gajda tehdy řekl, že Stříbrný zakládáním dalších a dalších stran tříští pravici a nazval Stříbrného „obchodním příručím s politickými idejemi“. Do strany Národního sjednocení vstoupili ti, kdo byli nespokojeni s dosavadní politikou: Sdružení katolických zemědělců, Selský svaz, Svaz zemědělců a dělníků, Družina dobrovolníků zahraničního vojska (neboli falešní bojovníci za svobodu národa, co se jimi stali po válce), Radikální národní demokracie. Od vytvoření vlády Lidové fronty ve Francii v r. 1936 českoslovenští komunisti podporují všechny závazky Benešovy zahraniční politiky. Beneš byl KSČ zavázán svým zvolením v prosinci 1935 prezidentem, proto vše dělal ve prospěch SSSR. V době španělské občanské války jezdila komanda NKVD přes naše území do Španělska, kde řídila protikatolický boj spjatý s genocidou katolíků. Václav Kopecký jako poslanec KSČ prohlašuje 27.5.1936: „Chceme jiný vnitřní režim. Nemáme důvěru k vládě. Ať žije vítězná Lidová fronta ve Francii!“ Gottwald a Kopecký nebyli přítomni volbě prezidenta v prosinci 1935, byli v Moskvě, kam utekli před zatčením. Po zvolení Beneše byli amnestováni a už v únoru 1936 zprošťuje Beneš republikána Hodžu funkce ministra zahraničí a jmenuje do ní svého Kroftu, zednáře v Benešových službách.

Dnes je mi jasné, proč tolik mladých v protektorátu vstoupilo do Vlajky, aby po 2. sv.válce bylo pronásledováno všehoschopnou sebrankou pod Benešem.

Intrikán Eduard Beneš II.

...
MUDr. Jaroslav Lhotka

(69)

Pražská vláda dr. Eduarda Beneše začala dělat nacionalistickou až šovinistickou politiku v Sudetech zavedením povinných jazykových zkoušek z českého jazyka pro státní zaměstnance. To nebyly zkoušky z odbornosti. Tím byl vyloučen ze státní správy ohromný počet Němců, československých občanů. Hospodářská krize ve 30. letech a státní zakázky jen pro český průmysl vedly k vysoké nezaměstnanosti v Sudetech, které byly z velké části průmyslové. Němci proto chodili za prací do Říše. To nahrávalo Hitlerově politice, německá sociální demokracie ztrácela v pohraničí své členy a příznivce, kteří přecházeli k Henleinově SDP. Beneš nerevidoval svůj politický postoj k politice vůči sudetským Němcům. Navíc levicově orientovaní Češi dělali svým německým spoluobčanům naschvály: mazali kliky výkaly, v noci házeli do otevřených oken zdechliny. Česká policie byla netečná, dokonce se účastnila akcí natíráním kolomazí bílých podkolenek mladým německým dívkám. Němci si stěžovali na českých úřadech, ale neměli zastání. Z Benešovy polobolševické vlády nevzešla iniciativa, jež by vzala Hitlerovi vítr z plachet, přitom šlo o mocenský konflikt mezi Třetí říší a ČSR.

Benešova politika v Sudetech se dá označit jako politický sadismus. Henleinova SDP měla ve volebním programu, na rozdíl od ostatních německých stran v pohraničí, zakotvenou autonomii sudetským Němcům. Ještě před volbami v r. 1935 byla pro soužití sudetských Němců s českým národem, každý za své. Masaryk dokonce před svou abdikací v r. 1935 pozval Henleina na Pražský hrad, aby se seznámil s politickým programem Sudeten Deutsche Partei, a ten byl pro zachování celistvosti ČSR s autonomií Němcům. Ostatní německé strany v ČSR – německá sociální demokracie, němečtí katolíci, zemědělci, křesťanští sociálové – ve svém programu neměly požadavek na autonomii. Beneš by ji musel dát i Slovákům, jak bylo zakotveno v Pittsburské dohodě 1918 v USA, před vznikem republiky. Klíčovým problémem celé Benešovy politiky byl nevyvážený poměr k Německu a na druhé straně k SSSR, ve kterém spatřoval pomocníka v socializaci Československa. Jeho prokomunistický postoj měl za následek likvidaci československé generality, která nešla s intrikánem Benešem. Mnichov 1938 dal v plném rozsahu za pravdu Gajdovi. Tímto Benešovým aktem kapitulantství jsme nezabránili Hitlerově rozpínavosti, ačkoliv to bylo naší morální povinností. Další státy jako Polsko a Norsko se postavily na odpor i když chabý, ale alespoň bojovaly. Do Hitlerova klína spadla neporušená výzbroj a výstroj pro 42 divizí.

Kdyby zůstal Gajda šéfem generálního štábu čsl. armády a Švehla nezemřel v r. 1933 (za podezřelých okolností), došlo by k spolkovému uspořádání ČSR. Jenomže to Masaryk a Beneš ve službách zednářství nepotřebovali. Provedli čistku v armádě a zbavili ji hrdinů 1. sv. války. Nejprve zlikvidovali generála Hynka Gibiše (přítele Mussoliniho a velitele čsl. italských legií pod italským generálem Grazianim), pak přišel na řadu generál Gajda a po něm další generálové: generál zdrav. MUDr. Bohumil Konopásek, generál František Kozel, generál Jan Kniha atd.

Kolem roku 1932 vyšla tiskem báseň Kolmana Cassia: „Bibi, královská opička“. Báseň byla zkonfiskována; byla zde tuhá cenzura tisku, nikoliv demokracie! V básni je zesměšněna osoba ministra zahraničí Beneše.

Za existence ČSR, počínaje 28. říjnem 1918, byla nasazena do každé politické strany pravice všehoschopná individua Pražským hradem. Proto to nikam nikdy nedospělo ke zdárnému konci. V NOF to byl JUDr. Jiří Branžovský (Branstein), v lidové straně dr. Alfréd Fuchs, svobodný zednář, jenž svým dílem o sv. Bernadetě se překabátil v pokřtěného žida, v republikánské straně levicově orientovaní Udržal, Stržil, Lustig a Svoboda z Popovic u

Jičína. Tento poslední se stal po květnu 1945 moderním otrokářem, na jeho rozsáhlých latifundiích pracovali po své práci ve věznici Valdice, bez jídla, až do pozdních nočních hodin, pokvětnoví otroci. Už tehdy spolupracoval s komunisty. Jeho syn se stal za totality komunistickým okresním prokurátorem v Jičíně a chtěl zlikvidovat vězněného Milo Komínka, odsouzeného po roce 1948 na 20 let, neboť měl jako okresní prokurátor dozor nad pověstnou věznicí. Dal se do služeb satana, a proto skončil špatně.

Dr. Karel Pergler, národovec, jenž připravil Masarykovi cestu k přijetí prezidentem Wilsonem, byl po vzniku ČSR jmenován velvyslancem v Japonsku. Celý komplot proti němu připravil Beneš. Jeho nejbližší spolupracovníci na vyslanectví v Tokiu, Novák a Reichmann, oba (židé) ve službách ministra zahraničí Beneše, s pomocí slečny Eliášové, úřednice na čsl. velvyslanectví, která psala a posílala Haně Benešové na dr. Perglera hanopisy, rozšiřovali pomluvy, jaký zde vládne nepořádek na vyslanectví, že Pergler kšeftuje s piany a nevěnuje se práci. Tak byl Pergler z diplomatických služeb odvolán. Reichmann podněcoval další spolupracovníky k nekalostem vůči Perglerovi.

Když Stříbrný s Gajdou vytvořili „Ligu proti vázaným kandidátním listinám“ (strany mohly tehdy kdykoliv odvolat a zbavit poslaneckého mandátu politika), dostali jen 3 mandáty (Stříbrný, Gajda, Pergler), po volbách konaných v říjnu 1929. Ale už v r. 1931 poslanecký mandát Perglerovi nebyl uznán, že prý jde o cizího státního příslušníka. Pergler podal odvolání v žalobě k Národnímu shromáždění. A tato žaloba se „ztratila“ na poště a Pergler byl rozhodnutím volebního soudu, složeného ze zástupců parlamentních stran, zbaven poslaneckého mandátu, protože ho neverifikovali. Už tehdy politické strany byly ve službách ministra Beneše a byly prohnílé jako dnes! Reichmann pak zveřejňoval v Klofáčově Českém slovu chvalozpěvy na Beneše, aby ukázal mravní propad Perglera. Pergler pak odešel nazpět do USA, kde vydal knižně své zážitky z ČSR „Za nového režimu“ a kde popisuje též zdiskreditování velvyslance v USA dr. Štěpánka, o které se zasadil též ministr Beneš. O něm vydal na veřejné schůzi Čechoslováků v Chicagu 18.9.1932 svědectví. Pravda tak vyšla na Boží světlo a Beneš se stal intrikánem světového formátu. Na paměť tohoto defraudanta, hazardního hráče rulety v pařížském kasinu za 1. sv.války, jenž národ přivedl ke dvěma Mnichovům – 1938 a k rudému 1948 – zavedl prezident Havel dekorování medailí Eduarda Beneše za zásluhy k vlasti. Jejím prvním nositelem se stal bývalý ministr kultury Pavel Tigrid-Schönfeld.

Musíme si zvykat přijímat PRAVDU!

Prezidentovy krátké nohavice u kalhot

MUDr. Jaroslav Lhotka

(70)

Otec a strýc Václava Havla byli za 1. republiky členy zednářské lóže Bohemia. Oba financovali zednářské lóže (zakázány za protektorátu a po 25. únoru 1948), PEN Club (světová organizace sdružující „úspěšné“ spisovatele a vydavatele), oba byli členy Rotary Clubu (Obdoba PEN Clubu, sdružující úspěšné podnikatele, finančníky a průmyslníky). Po r. 1989 byly lóže obnoveny.

Arthur Miller za svého pobytu v Praze r. 1963 zasvětil v duchu tradice rodiny Havlových též budoucího polistopadového prezidenta k vylepšení profilu. Václav Havel byl pak uveden do lóže svobodných zednářů v r. 1968 při svém pobytu v USA spisovatelem a dramatikem, bývalým americkým komunistou Arthurem Millerem, prezidentem světového PEN Clubu. V lóži B nai Brith se Havlovi dostalo 30. stupně zasvěcení podle amerického rituálu z r. 1879

(Ritual of Knight Kadosh). Etika rytířů 30. stupně svěcení je v rituálu charakterizována takto: „Já, jedině já, vše kvůli mně, vše pro mne, a to všemi možnými prostředky.“ V zednářském rytířském řádu Kádoš (Chevalier Kadosh) existuje 7. stupňů. Havel byl zasvěcen ve stupni prvním jako služebník Israelitů (Kadosh Israelite). Bolševik Lev Trocký byl v r. 1919 v Moskvě zasvěcen do 33. stupně amerického rituálu této lóže, jako uznání za vybudování Rudé armády, bojovného předvoje svobodných zednářů.

Z historie této lóže je známo, že původně vznikla v Evropě na ochranu Židů. Stála za vypuknutím revoluce 1848-9 v Evropě, jejím členem byl Karel Marx, zakladatel marxismu, namířeného především proti katolické církvi, nepřítele svobodných zednářů. Proto se marxismus mohl úspěšně šířit v Evropě, přežil obě světové války a je dnes na postupu v zemích třetího světa, všude, kde upadají sociální práva prostého lidu. Když se USA staly střediskem světového finančnictví, přesunula se lóže B nai Brith z Evropy do USA. Zde její členové nabyli rozhodujícího vlivu v bankovníctví, tisku, filmu, divadlu a nakonec v televizi. Lóže dnes soustřeďuje významné jednotlivce, podporující její vzestup vlivu. Pokládají se za vyvolené svou nadřazeností a pohrdáním prostými lidmi. Proto si nemůžeme nárokovat jakoukoliv samostatnost v rozhodování o vlastním osudu po vzniku republiky 28. října 1918, proto to očerňování generála ruských legií Radoly Gajdy, jež přetrvává až do dneška, proto ta spokojenost s cizím vlivem a vkusem ve všech oblastech života po sametové revoluci.

V den svého zvolení za prezidenta ČSFR předstoupil Václav Havel před veřejnost při přehlídce čestné stráže v krátkých nohavicích svých kalhot, což u nezasvěceného publika vzbudilo rozpaky. Zasvěcení však věděli, že patří králi bosáků – služebníkovi Israelitů. Krátce po svém zvolení převážně komunistickými poslanci FS, jednohlasně jako za totality, navštívil Izrael, kde s rabínskou jarmulkou na hlavě převzal čestný doktorát.

Při první oficiální návštěvě V. Havla v USA r. 1990 připravila zednářská lóže B nai Brith spolu s ostatními organizacemi stejného druhu československému prezidentovi pompézní přivítání, které bylo zároveň přehlídkou význačných členů lóží na čele s filmovým hercem Paulem Newmanem. Roli spojky mezi lóží a V. Havlem sehrál po řadu let Miloš Forman, člen této lóže. Lóže B nai Brith byla hlavní mecenáškou a pravou matkou nadace Charty 77, v jejímž čele stál ve Švédsku po jejím založení prof. Janouch, původním povoláním atomový fyzik. Tato lóže poskytovala význačným disidentům finance, sponzorovala odměny a vyznamenání, též volební kampaň pro V. Havla a jeho OF.

K tomu všemu přispěl v r. 1988 Gorbačov, když v OSN vyhlásil novou politiku SSSR. To znamenalo odklon od Brežněvovy doktríny, vyhlášené po okupaci Československa 21. srpna 1968. Miloš Jakeš a Gustáv Husák nebyli nadšeni Gorbačovovou perestrojkou a glasností a sovětský vůdce měl zájem na jejich odstranění. Oba hráli první housle po invazi, Jakeš pak vedl čistky v KSČ v sedmdesátých letech. Museli zmizet v politickém propadlišti. Proto KGB a StB vyprovokovaly potlačení studentské demonstrace 17. listopadu 1989 v Praze. Předseda vlády Ladislav Adamec se 21. listopadu poprvé sešel s V. Havlem, vymysleli sametovou revoluci a my jsme nad touto politickou kamufláží jákali, protože jsme v ní viděli počátek návratu PRAVDY. Hon na čarodějnice se dle V. Havla nekonal, naopak čarodějnice seděly dál na prameni PRAVDY. Mezitím se Havel stal prezidentem, Saša Dubček, odchovanec Moskvy, předsedou FS a Marian Čalfa, tvůrce pendrekového zákona z r. 1988, předsedou federální vlády.

Ministerský předseda Čalfa s dalšími funkcionáři FS a s primátorem Prahy velkolepě přijali velmistra pařížské lóže Grand Orient Jeana Roberta Ragacha. Pražská televize věnovala této návštěvě velkou pozornost, která předcházela návštěvě papeže Jana Pavla II. v r. 1990. Ministr zahraničí Jiří Dienstbier, bývalý komunist, jmenoval za velkyslankyni v USA Ritu Klímovou-Mlynářovou a prezident Havel ji potvrdil. I zde zachraňovala lóže B nai Brith gloriolu Klímové-Mlynářové. Její zásluhou byly stovky vysokoškoláků a profesorů vyloučeny vyakčněním po 25.2.1948 ze škol, jejich život byl rozvrácen a soustavně ničen ve stalinském

duchu. Něco podobného proběhlo po 25. únoru 1948 na Lékařské fakultě v Hradci Králové pod MUDr. Lubošem Faltýnkem. Ten se stal jako člen polobolševické organizace OF po r. 1989 ředitelem OÚNZ Jičín. Marné byly mé snahy před jeho zvolením, přestože jsem volební komisi předal kopie akčních čistek v r. 1948, kde je podpis Luboše Faltýnka na vyakčnění nepohodlných novému režimu. O celém případě bývalého prof. MUDr. Faltýnka jsem pak informoval ministra MUDr. Bojara a jeho náměstka MUDr. Šilhana. Navíc dr. Faltýnek byl předsedou rehabilitační komise ve zdravotnictví v OÚNZ Jičín. Proto jsme se nedali zrehabilitovat, kteří jsme měli jiný názor na nastolený režim humanisty Havla. Pravda nezvítězila!

V den prvního výročí úmrtí V. Havla v r. 2012 vyšli do ulic mladí recesisté s krátkými nohavicemi. Prof.PhDr. Jiřina Šiklová k tomu dodala, že Havel měl taky smysl pro recesi, a proto si kalhoty vytáhl příliš vytáhl nahoru. Bývalá komunistka, chartistka, však neřekla pravdu, šlo o zednářské gatě dle zednářského ritu.

Bez PRAVDY o tom, kdo kam patří, nepochopíme všechny děje při budování legendy o V. Havlovi, sametové revoluci a o jejích aktérech. Svobodný zednář T.G. Masaryk za svého života jako prezident, levicově smýšlející, volil sociální demokraty. Svobodný zednář Beneš jako prezident přivedl národ k tragédiím. K ponaučení!

Stavovská demokracie

MUDr. Jaroslav Lhotka

(71)

Zásadní vadou liberalismu, ať je to ve věcech ekonomických či politických, v kterémkoli z těchto různých –ismů (socialismus, humanismus, globalismus), je naprosté zanedbání přirozené lidské povahy, počínaje od Adama, jejíž základním rysem bylo, je a bude sobectví. Sobectví nebylo vymýceno z lidské duše. Především hmotářský liberalismus přivedl lidstvo do pouště, neboť způsobuje nesoulad hmoty a ducha rozpoutaným egoismem. Je proto třeba upravit podmínky hmotného života v této společnosti tak, aby se znemožnilo vylít sobectví z břehů této soustavy.

Liberalismus třetího tisíciletí po Kristu poskytuje volný prostor pro sobeckost silných loktů, porušuje nejen subtilní náboženské předpisy, ale přímo kriminalizuje tuto polistopadovou společnost, v níž kriminální živly se sdružují ve smečky, dostávají amnestii od prezidenta republiky, aby kořistily špinavě a násilnický ze všech životních odvětví.

Stavovská demokracie národního státu, kniha, která vznikla v základní formě v době zatčení a šestiměsíčního věznění generála r.l. Radoly Gajdy ve vyšetřovací vazbě v Brně „V Cejlu“ roku 1933, si dodnes zaslouhuje pozornost. Gajda přemýšlel, jaké mravní zásady a politické ideologie a jaké z toho plynoucí národohospodářské zásady by byly schopné vyvést náš národ a stát z hospodářské mizerie a z ní pramenících tehdejších zoufalých poměrů ve veřejném, politickém a mravním životě. Dospěl k názoru, že liberalisticko-demokratický řád nevyhovuje současné době, potřebě státu a národa, tj. lidu. Láska k národu a vlasti prohlašována za přežitek a zpátečnictví (jako je tomu dnes), mnozí se dali svést falešnými proroky (jako je tomu dnes), kteří je zavedli do mravní pustiny, kde trpí nejen mravně, ale i hmotně. Blaho vlasti bylo nahrazeno blahem vlastním! Nesporně velkou vinu na zlu ve vlasti nesl neblahý internacionalismus a kosmopolitismus, jenž popírá vůli lidu o obecné blaho národního státu.

Akciové společnosti, družstva atp., jejichž kapitál dali dohromady různí strádaloové, aby zakoupili podíly podniku; vedení takových akciových společností se dostalo do rukou uzavřených skupinek několika lidí, kořisticích ve svůj prospěch, jejichž jména široká veřejnost nezná a nečte. Tito lidé nepřispěli k vytvoření kapitálu a jejich poměr ke svěřenému majetku je velmi často dán úsvlovím, že z cizího krev neteče. Firmy, v jejichž správních radách sedí politikáři, kteří za mísu čočovice pomáhají k nehorázným ziskům na účet celého národního hospodářství, zájem státu musí ustoupit sobectví vládnoucích politických stran.

Hlavním znakem liberalismu v ekonomice, politice, kultuře je nezodpovědnost, bezejmennost těch, kdo rozhodují z pozadí a ve skutečnosti věcem udávají směr. Stát nesmí jít cestou ani individualismu, ani kolektivismu, ale musí jít „zlatou střední cestou“. Touto cestou jde stavovská demokracie. Stavovská demokracie tím, že potírá nezodpovědnost a anonymitu, staví do popředí osobní zodpovědnost, potírá sobectví, kořistnictví, egoismus. Neuznává třídní boj jako prostředek k obohacení. Naopak trvá na zásadě regulované spolupráce všech tříd a stavů, vedoucí ke státní moudrosti. Proto jsou v zájmu státu a národa vybírány ty osoby ke správě statků, mající dostatek schopností odborných, mravních a morálních.

Stavovská demokracie poskytuje všem plnou možnost rozvoje svých schopností, vloh, nadání, ale nikomu protekci. Z toho vyplývá, že jakékoliv seskupování národa v politické strany pozbývá ve stavovské demokracii logiky i s idejemi ve smyslu „volnosti, rovnosti, bratrství“. V stavovské demokracii jsou si všichni, úměrně ke svým schopnostem a úkolům, rovni. Jediný schopný odborník na svém místě znamená pro stát více, nežli smečka kořistnických, bezcharakterních a nekvalifikovaných individuů v liberalismu. Stavovská demokracie též vyznamenává své odborníky, nejenom hmotně, pro mravní kapitál. Jedině takto se dá odstranit nadvláda bezohledných, vychytralých, silných lumpů.

Lidská společnost se skládá v základě ze čtyř skupin, vytvářející stavy: 1. dělníci pracující za mzdu, 2. příslušníci intelektuálních povolání, 3. zemědělcí, 4. živnostníci, průmyslníci, obchodníci, kteří kapitál podnikatelsky spojují s prací k dosažení podnikatelského zisku. Stavovské skupiny poslanců pod kontrolou voličstva pracují pro dobro všech produktivních stavů a tak pro lepší stát a budoucnost národa a společnosti. Proto parlament ve stavovské demokracii je daleko demokratičtější v porovnání s parlamentem v liberální demokracii.

Stavovský parlament, jeho duch a činnost osob v něm zasedajících, je obrazem národa, jeho zákonodárná činnost skutečně sleduje prospěch všech složek (stavů) národa, totiž dosažení co nejvyšší míry hmotného blahobytu národního celku v každém jeho jedinci. Toto se nedá říci o liberální demokracii vystavené krizím.

Strážcem vyšších státních a národních idejí je ve stavovské demokracii senát. Ten se skládá ze tří stejně vyvážených skupin senátorů co do počtu: 1. virilisté – zastoupení rektory vysokých škol, řediteli významných výzkumných ústavů, představiteli církví, řediteli předních státních podniků, vyznamenanými budovateli ve vědě, kultuře, umělecké činnosti atp., 2. volení zástupci s morálním a odborným kreditem, 3. hrdinové odboje vyznamenaní za zásluhy pro stát.

Do takto vytvořeného senátu by přišly elity českého národa a tento sbor by pak střežil zájmy národa a státu na poli mravním a ideovém. Takto vytvořený senát by pak měl ohlas, byl vážený u občanů, neboť by měl autoritu v národě.

Dnes vím, kde je zakopán pes! Proto je třeba navrátit se k PRAVDĚ, jen PRAVDA nás osvobodí od zla. Strany se hádají o kus politického žvance, poslanci nemají v sobě morálku, přes 20 let mnozí usilují o právo a spravedlnost. Proto jsem se navrátil k dílu generála r.l. Gajdy, vůdce NOF, o stavovské demokracii. Článek byl napsán k únorovému výročí jeho narozenin, pro zamyšlení, kam spějeme a kde jsme dnes.

Pamětník V. Bureš: Co nám řekl generál Gajda v r. 1933 ke kauze Štefánik

MUDr. Jaroslav Lhotka

(72)

Štefánik, ačkoliv pocházel z evangelické rodiny - jeho otec byl farářem, byl ateistou a členem zednářské lóže jako Masaryk a Beneš. Na rozdíl od nich však nebyl protinábožensky zaměřen a měl smysl pro křesťanské hodnoty, zejména pro čest.

Začátkem listopadu 1918 přijel Štefánik do Vladivostoku, byl zapálený pro porážku bolševiků a přitom si myslel, že členové OČNR v Rusku jsou stejného názoru jako on. Opak byl pravdou! Prokop Maxa – židozednář, Bohdan Pavlů – zednář, Miloš Maixner – židozednář, Jiří Patejdl – zednář. Tito pekli s Trockým. Plukovník Rudolf Medek požádal generála Štefánika, aby jim nastínil plán nové vlády v Praze. Ten odpověděl, že prvním úkolem nového státu bude rozpustit všechny tajné spolky, které rozložily monarchii, a tím znemožnit jejich činnost v nástupnickém státě, neboť by rozklad dále pokračoval.

Gajda řekl, že Štefánik tohle neměl říkat a měl si to ponechat v rukávu. Místo toho měl říct, že rukou společnou budeme budovat republiku a odstraníme z úřadů nám nepřátelské živly. Jenže zrádní hoši informovali Paříž, tajný spolek zapracoval a o Štefánikovo bezživotí bylo postaráno. Bohdan Pavlů vstoupil do diplomatických služeb a v r. 1935 se stal velvyslancem v Moskvě, Prokop Maxa pracoval po válce na ministerstvu zahraničí a v diplomatických službách, rovněž tak MUDr. Václav Girs. Lehárna byla v suchu!

Štefánik byl informován Gajdou a Syrovým o rozkladných živlech v legiích. Nechal tyto lotry internovat na Zvědočce v Irkutsku a odtud zvláštním transportem na soud národa odvézt. Co se stalo, to se nesměl Štefánik dozvědět. Po návratu do republiky byli všichni propuštěni na svobodu, žádný soud se nekonal, dali jsme se jako národ pod Masarykem a Benešem na pochod doleva, ke komunismu. Místo na šibenici byli tito Munové, Haisové, Špačkové, Vodička, Kaplický dáni na teplá místa v redakcích tisku, aby ovlivnili český národ ideami komunismu. Sémě jedu bylo včas zaseto, komunisti byli od počátku proti novému národnímu státu.

Je sice pravda, že lidé byli nadšeni svobodou, jenže ti, co ji vybojovali se zbraní v ruce, v tuhých bojích dosud bojovali proti bolševikům, rdousícím slovanské Rusko. Sotva ale oschly slzy nadšení, národu otrnulo, dav lůzy strhnul v Praze Mariánský sloup a Radeckého socha putovala před vandaly do úschovy, kde je dodnes.

Během Štefánikova pobytu ve východní Sibiři u legií, kam přijel začátkem listopadu 1918, se ho vrchní velitel čs. legií v Rusku, francouzský generál Janin zeptal, co bude dělat doma. Štefánik odpověděl, že pojede do Bratislavy a bude více-prezidentem. Považoval za nedůstojné, aby se Slovensko stalo provincií, když v Pittsburské dohodě byla v rámci nové republiky Slovensku stvrzena autonomie.

Podvod zvaný sametová revoluce

MUDr. Jaroslav Lhotka

(73)

300 let pod Habsburky, 20 let závislí na Anglii a Francii; když nás slavní spojenci nechali ve štychu, zabrali nás Němci. Po tzv. květnovém osvobození, zase opojeni komunismem, přes 40 let pod SSSR. Národ český zapomněl na svou nedávnou minulost, že Československo se zrodilo v boji proti bolševismu za 1. světové války a jako takové mohlo přežít. V tom tkví dodnes význam 28. října 1918 a ruských legií. Většina těchto legionářů věděla moc dobře, zač bojují, a proto po 2. světové válce mnozí z nich skončili, zameteni pod koberec plný špíny z politiky, v žalářích, odsouzení Benešovými retribučními dekrety. Přátelstvím s komunisty bylo svobodné Československo zničeno.

V té poslední éře temna ve 20. století se zrodila sametová revoluce, český národ dobrovolně přijal od V. Havla svěrací kazajku a náhubek. Havel rozestavil své přátele na Hradě jako postavy ve svých hrách a ihned po svém prvním zvolení prezidentem prohlásil, že se nebudou trestat zločinci komunismu. Tak se mohla stát Rita Klímová-Mlynářová-Budínová první polistopadovou velvyslankyní v USA.

Ex-soudružka Rita vyrostla v rodině známého prvorepublikového komunistického novináře Rudého práva Stanislava Budína, jenž našel azyl v r. 1939 v USA před nacismem a holocaustem. Jiní to štěstí neměli. Po 2. světové válce se vrátila do Prahy. Chtěla dokázat sžití s dělnickou třídou, a proto šla v r. 1946 pracovat na rok do továrny. Tím se dostala do té jediné správné třídy proletariátu, která po 25. únoru 1948 v akčních výborech rozhodovala o dalších osudech občanů ČSR. Byla členkou akčního výboru, přesvědčena, že obvinění z protivládních akcí si zasloužili své tresty. Jejím manželem se stal význačný komunist Zdeněk Mlynář.

Při čistkách v KSČ po květnu 1969 byla soudružka Rita Mlynářová ze strany vyhozena. Pak se stala disidentkou, podepsala Chartu 77. V listopadových dnech 1989 se stala anglickou překladatelkou Občanského fóra, mluvčím OF v angličtině. Měla tak blízké vztahy s Jiřím Dienstbierem (do r. 1969 komunistickým dopisovatelem v USA) a s Václavem Havlem. Dienstbier jako ministr zahraničí pak navrhl Havlovi, aby podepsal jmenování Rity Klímové za velvyslankyni v USA.

Miloslav Jan Brouček, autor knihy „Československá tragedie – jak byla bolševisována ČSR“ (kniha vyšla v českém jazyce v r. 1956 v USA s autorovou předmluvou), napsal o Ritě v článku „Spiknutí proti životu“ také toto: „Ze Svazu českých novinářů mě vylučoval šéfredaktor Rudého práva Vojtěch Dolejší v r. 1948. V roce 1990, ironie ironií, já byl vydán na milost a nemilost dcery jiného šéfredaktora RP, Stanislava Budína alias Bension Batta, Rity Klímové. Zažádal jsem o vízum už 2. února a když mi nepřišlo ani za dva měsíce zhoła nic a pod jejím novým jménem ani ta druhá netušila. Místo odpovědi přišel mi americký pas, šek za poplatky a fotografie zpět bez jediného slova vysvětlení. Teprve když jsem žádal o sdělení důvodů, proč mi vydání víza bylo zamítnuto, a podrobnosti odvolacího řízení, vízum došlo – začátkem května! Tedy v době, kdy už ta fajnová revoluce neměla obavy z přítomnosti rebela, jenž už ani nemohl se čeho zúčastnit... Sláva a hurá té fajnové revoluci! Budeme se za ni bít až do roztrhání těla s těmi ostatními Švejky, kteří to tak slavnostně vyhráli – bez opozice!“

Velcí a malí, mocní a nemocní

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(74)

Společnost po 1. svět. válce se vznikem republiky rozškatulkovala na velké a malé, pohodlné a nepohodlné režimu, který převzal do svých služeb z bývalé rakouské monarchie protřelé justiciáry, jež se dali do služeb hradní politiky dnes tak vynášeného prvního prezidenta T.G.Masaryka, oslavovaného jako humanistu. Opak byl pravdou! Zavládla tuhá cenzura tisku, horší jak za Bachova absolutismu, Mám knihy vydané za Masarykovy republiky, kde jsou zcenzurovány celé stránky, aby se český národ nedozvěděl pravdu, například o M.R. Štefánikovi. S tím souvisela problematika „legionářské republiky“. Na rozdíl od proraďní masarykovské „Československé obce legionářské“ vznikla po válce „Nezávislá jednota československých legionářů“, jejímž předsedou se stal ředitel „Památníku osvobození“ na Žižkově generál Rudolf Medek. Ta volala po brannosti národa před frázemi o humanitních tradicích Českých bratří, namířených proti katolickému chápání smyslu českých dějin. Masarykovo pojetí českých dějin proti Pekařovu historickému pojetí vneslo do národa chaos. Masaryk nebyl nikdy nadstranickým, nebyl oním tmelem jako prezident, kterého oba národy, český a slovenský, potřebovaly po zrodu republiky česko-slovenské. Tak se společnost rozdělila na pravici a levici, zbyla jen závist a zášť, jak to odplatit politickým odpůrcům.

V pondělním vydání denního tisku „Národní politika“ z 30.10.1933 národ viděl při jubilejních oslavách k 15. výročí vzniku ČSR svého prezidenta Osvoboditele naposled v sedle jeho oblíbeného koně Hektora, jak 28. října přijímá hlášení zemského velitele armádního generála Bílého, aby potom přehlédl špalíry vojsk ve spodní části Václavského náměstí. Prezidenta doprovázel ministr národní obrany Bradáč, náčelník generálního štábu armádní generál Syrový, generální inspektor generál Podhajský, šéf francouzské vojenské mise v ČSR generál Faucher, náčelník vojenské kanceláře prezidenta divizní generál Bláha, vyslanec Jan Masaryk, kancléř prezidentské kanceláře Šámal. Promluvili nejrůznější naši politici, děkovalo se prezidentu Osvoboditeli, před budovou parlamentu proběhla slavnostní přehlídka, která byla zakončena přehlídkou letectva na obloze.

Ministr zahraničí Beneš pak v rozhlase tvrdil, že přes všechny mezinárodní obtíže zůstanou mír a svoboda pro naši generaci zachovány. Paradoxní přitom bylo, že legitimitu Hitlerova režimu uznaly všechny evropské státy, nikdo proti tomuto režimu oficiálně neprotestoval. Na olympijské hry v Berlíně roku 1936 jeli všichni nejlepší sportovci z celého světa. Kde potom hledat vinu? Západní Evropa, dědička křesťanství, dala svůj souhlas žít podruhé v tomto století se zločincem proti lidskosti. Nemístný Benešův zednářský optimismus svedl politiky u nás, aby 14. prosince 1935, po odstoupení protikandidáta univ.profesora botaniky Němce, svobodného zednáře podřízeného Benešovi v lóži, byl Beneš po abdikaci prezidenta Masaryka zvolen s podporou komunistů prezidentem republiky. Beneš si pochvaloval už předtím, v r. 1934, spolupráci se SSSR a Stalinem, po přijetí do Společnosti národů, když z ní vystoupilo Německo.

Beneš po svém zvolení prezidentem v r. 1935 promluvil na Filosofické fakultě UK v Praze ke studentům a hodnostářům o kladné roli Sovětského svazu v mezinárodní politice. Vždyť přece musel vědět, že náš souseď nadále prosazoval protilidskými metodami NKVD diktaturu a vyvážel ji na bodákách kamkoliv, kde to situace dovolily. Vždyť musel znát, kde je Stalin, co se děje v Kremlu, jak se navzájem mezi sebou požírají a zahlazují po sobě stopy, jak jsou nemocní po moci. Takto docházelo k pozvolné bolševizaci českého národa.

V roce 1927 se primas český, pražský arcibiskup dr. František Kordač, dožil 75 let. Byl doktorem teologie a doktorem filosofie. Byl to velice vzdělaný a věřící katolík. V boji se svobodnými zednáři, jež republiku bořili, místo aby ji stavěli na nohy v liberalismu, stala se jeho kázání akademickými bohoslužbami u sv. Klimenta v Praze, kam chodívali lidé už jenom proto, jak mistrně ze životní praxe

domýšlel bludy moderní filosofie, kam směřují v novém státě všechny –ismy, počínaje liberalismem, ateismem, socialismem až k páchnoucí stoce nihilismu, kde člověk žije jako hovado. Byla to strhující kázání. Takového primase nepotřeboval Masaryk s Benešem. Beneš se spojil se Šrámkem, ten dosáhl ve Vatikánu, že byl jmenován nový nuncius, ve skutečnosti svobodný zednář. Tím se stal Petr Ciriaci. Ciriaci dosáhl v Římě, že arcibiskup Kordač byl dán na odpočinek a na jeho místo nastoupil do té doby královéhradecký biskup Karel Kašpar, milující více Bakcha a Venuši nežli Pána Boha. Za jeho působení (1921-1931) v Hradci Králové došlo k velkému odpadu od katolické víry. Už v r. 1935 byl jmenován kardinálem. Psal o tom Stříbrného strany „Polední list“ pod názvem „Benešův kardinál“. Jeden z důvodů, proč byl po r. 1945 odsouzen Stříbrný k doživotí; ve vězení také zemřel.

Bylo to 16. května 1940, kdy se vypravil na arcibiskupství do Prahy bývalý biskupský rada a notář bývalého biskupa Kašpara, aby mu popřál ke kulatému výročí 70 let. Tímto knězem byl děkan v Proseči na Českomoravské vysočině páter František Martínek. Kardinál mu řekl mimo jiné: „Františku, dějí se hrozné věci, zatýkají lidi z mého okolí.“ Gestapo rozplétalo síť svobodných zednářů a bylo otázkou času, kdy dojde na něho. Gestapo už ho bylo navštívit. Pak marodil a po roce zemřel. Pohřeb se konal v r. 1941. Jeho bývalý notář mu ani nešel na pohřeb, protože zradil Církev a podvolil se Benešovu zbolševizovanému klanu jako kdysi pařížský arcibiskup Gobel Jakobínům za francouzské revoluce.

Po sametové revoluci 1989 se arcibiskup pražský F. Tomášek podvolil Havlovu klanu. Pravdou je, že členem konzultantů V. Havla jako prezidenta byl bývalý komunist, po r. 1969 zvolen za italské socialisty do EP, Jiří Pelikán. Po 25. únoru 1948 byl hlavním organizátorem čistek komunistů na vysokých školách. Te Deum v katedrále sv. Víta v prosinci 1989 požehnal pražský arcibiskup vyznavačům a šířitelům bludů materialistického pojetí života, svobodným zednářům, marxistům. Je to svým dosahem více problematické nežli stejný čin 14.6.1948 na stejném místě, kdy arcibiskup J. Beran požehnal novému prezidentovi Gottwaldovi a první bordeldámě Martě. Ten se mu „odměnil“ pronásledováním Církve Kristovy.

Ze spojení vysokého kléru ve státě s dobrodruhy v politice nikdy nic dobrého pro český národ nevzniklo. Řád TGM, svobodného zednáře, předal na Hradě v r. 1995 biskupu K. Otčenáškoví prezident Havel. Kardinál Vlk zase převzal Masarykovu medaili v r. 2001 od Masarykova demokratického hnutí. Živnost nebo služba Bohu?

Vitáckovy vzpomínky na oslavu vítězství v Paříži roku 1919

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(75)

Po 1. svět. válce jsem byl r. 1919 oficiálně poslán do Paříže jako zástupce ruských legií na „Fête de la Victoire“ (oslava vítězství). Beneš byl také v Paříži jako čsl. ministr zahraničí. Já jsem se u něj musel oficiálně hlásit. Před audiencí u Beneše jsem byl u ruského ministra zahraničí Sazonova, jenž bydlel v Hotelu Maurice a s nímž jsem měl projednat některé záležitosti „Ruské dobrovolné armády“, která bojovala proti bolševikům. Jeho mínění o budoucí československé zahraniční politice bylo více než zdrženlivé, přestože za války byl upřímným přítelem našeho národa.

Druhý den, myslím, že to bylo 14. července 1919, oslavovala Francie své vítězství nad Německem. Nejvýznačnější částí oslav byl manifestační průvod Paříží, na kterém byly zastoupeny všechny armády, které bojovaly proti Německu. Před námi šla četa Siamců s praporem a odznakem slona. Za námi šli Srbové. Já jsem byl vůdcem československého oddílu v hodnosti majora. Nesl jsem ruský legionářský prapor „České družiny“. Okolo mne šli bratři důstojníci italských a francouzských čsl. legií a za námi zbytky slavné kompanie „Nazdar“, francouzské cizinecké legie, ovšem ve francouzských uniformách. Proto nás národ zdravil až do Arc de triomphe „Nazdar naši vousáči!“ Před Arc de triomphe seděl na překrásném arabském koni maršál všech vojsk Ferdinand Foch a přijímal pozdravy pochodujících vojsk. Večer jsem se setkal s vojáky mého kdysi kanadského pluku „27 Borders Canadian Militia“.

S Benešem jsem se potom málo stýkal, poněvadž jsem neschvaloval jeho politiku. Počal jsem podezírat a potom pochopil, proč a v čí prospěch byl zavražděn ministr financí Rašín, generál M.R. Štefánik, proveden nezdařený atentát na Kramáře a proč vrazi ani nebyli po zásluze potrestáni, proč byl Hradem tak nenáviděn tentýž Kramář, vůdce Slováků páter Hlinka, Stříbrný a Švehla. Bylo mi jasné, že pro udržení vlády byl Beneš schopen pro Masaryka prodat duši čertu v podobě Stalina. Byl to hlavně bojovník za uznání komunistického Ruska.

Generál Medek byl také jako já ideovým odpůrcem T.G. Masaryka, a proto založili „Nezávislou jednotu čsl. legionářů“ proti Masarykově socialistické „Československé obci legionářské“. Přiznal se mi, že když napsal svého „Plukovníka Švece“, že měl v úmyslu otevřeně se vyjádřit o roli Masaryka v Rusku, ale odložil své „harakiri“ na pozdější dobu a pak se k tomu již nedostal. Shodli jsme se, že největší podíl na slávě a úspěchu sibiřské anabáze patří generálu Gajdovi, plukovníkovi Švecovi, za boje na Volze.

„Demokrat“ Masaryk si nechal parlamentem odhlasovat reakcionářský „Zákon na ochranu republiky“, který mu mohl závidět i ten nejreakcionářštější monarcha, kterým zamezil jakoukoliv kritiku své činnosti. Každý sebemenší pokus kritiky byl pak stíhán jako urážka prezidenta. Já byl stíhán třikrát a nakonec mne zavřeli na psychiatrické oddělení divizní nemocnice a pak dali do penze.

Snad pochopíš, milý čtenáři, kdo byl „slavný T.G. Masaryk“. Bylo mi 39 let, měl jsem dle zákona vyslouženého plukovníka a odešel jsem do penze jako major.

Vondrákovo memorandum

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(76)

Poprvé byl Masaryk zvolen prezidentem republiky manifestačně, na první schůzi Prozatímního Národního shromáždění v Praze dne 14.11.1918, podruhé dne 27.5.1920. Volba byla samozřejmostí. Situace před třetí volbou v r. 1927 byla zcela jiná: u vesla na rozdíl od května 1920 už nebyly obě socialistické strany (sociální demokracie a strana národně socialistická), ty byly v opozici. Masaryk byl po těžké nemoci (kostní TBC) několik měsíců v cizině (Francie, Řecko) na léčení a Švehla po srdečním infarktu pobýval na léčení též mimo republiku. Ve vládní koalici byly výlučně nesocialistické strany, poprvé od založení ČSR: české, slovenské a německé (křesťansko-sociální a agrární). Nebylo těžké vytvořit většinu pro jiného kandidáta, než byl Masaryk. V úvahu přicházel jedině Antonín Švehla. Hodža jako republikán měl velkou šanci odstranit z čela státu Masaryka a Beneše. Celkem 67% hlasů bylo pro Švehlu proti Masarykově kandidatuře. K volbě mělo dojít 27.5.1927. V té době byl Masaryk v Aténách, kde měl přijmout čestné občanství. V Aténách byla silná zednářská lóže. Pokus zvolit Švehlu ztroskotal na samém Švehlovi, jenž po návratu do republiky se kandidatury zřekl ve prospěch Masaryka. Vítězství Masaryka nebylo oslnivé, dostal jen 13 hlasů nad třípětinovou většinu, jak předpisovala ústava republiky. Prázdné lístky odevzdali národní demokraté, Hlinkova strana lidová, němečtí a maďarští poslanci.

V této době roku 1927 zaslal JUDr. Václav Vondrák předsedovi vlády A. Švehlovi „Memorandum“, neboť situace dozrála v republice zvolit za prezidenta republiky někoho jiného než Masaryka. V Memorandu vykreslil Vondrák úlohu Masaryka a OČNR na Rusi, jakým způsobem prosazoval vítězství bolševismu a rozklad ruských legií, atd. Závěrem Vondrák, bývalý prezident Svazu čs. spolků na Rusi, napsal: „Vy víte velmi dobře, jaký šeredný dojem v diplomatických kruzích vyvolala neústavní iniciativa Masaryka, který se nerozpakoval dáti znovu do služeb SSSR veškerou váhu a význam prezidenta ČSR k umožnění příjezdu do Švýcarska sovětského vyslance. Nikdo jiný by se k takové intervenci nepropůjčil – a souhlasíte jistě, že kdyby byl znovu Masaryk zvolen, potvrdilo by se velmi rozšířené mínění, že naše republika je vlastně pouhou odnoží SSSR. A z toho vzniká logický a pro nás krajně nebezpečný závěr, že umírněná, konsolidující se Evropa nemá zájem na prosperitě ČSR a jednoho krásného dne můžeme být překvapeni konstatováním, že zájmy konzervativního Maďarska jsou Evropě bližší, než zájmy naše...”

Dosud prezidentství Masaryka bylo pro Vás vis major, pane ministerský předsedo; byl zvolen v době, kdy Masarykovi stoupenci – socialisté a komunisté – vévodili v parlamentě, kdy jeho volba se odbyvala za hřmění revolučních hesel, v náladě ještě skoro převratové. Něco zcela jiného je dnes, kdy republika projevila nedvojsmyslnou vůli ke konsolidaci a zřekla se definitivně dalších experimentů dle bolševických vzorů.

Je všeobecně známo, že volební rozhodnutí je ve Vašich rukou – proto také na Vás dopadá i veškerá tíha zodpovědnosti za eventuální Masarykovo zvolení. Znovuzvolením by se Masarykovi dostalo rozhrěšení za celou jeho vražednou politiku v době odboje, zejména za jeho zradu vůči národnímu Rusku.

Je na Vás, velevážený pane předsedo, abyste se rozhodl, zda tuto zodpovědnost před národem a dějinami unesete. V dokonalé úctě Dr. V. Vondrák.“

Kdo byl dr. Václav Vondrák? Velký vlastenec, po vypuknutí 1. světové války zapojil se do organizování protirakouského hnutí krajanů v Rusku, patřil mezi ideové tvůrce České družiny a prosazoval spojení osvobozovacích akcí především s carskou zahraniční politikou. Na jaře 1919 odejel do Prahy jako mimořádný vyslanec generála Děnikina, byl však hradními politiky zcela ignorován. Odešel v roce 1927 úplně z politického života, když byl opakovaně zvolen prezidentem Masaryk, a emigroval do Chile.

Po listopadu 1989 se na základě iniciativy V. Havla nově vzniklá Česká republika po rozpadu federace přihlásila k Masarykovu duchovnímu odkazu. Proto nebyly potrestány zločiny komunismu jako jejich tvůrci, proto ta nemohoucnost domoci se práva a spravedlnosti v postkomunistické době. Debolševizace je v nedohlednu, zkorumpovanost politiků a prezidenta ukazuje, kam směřuje republika.

Nepohodlný generál dr. M.R. Štefánik – komu?

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(77)

Kartouzy, věznice ve Valdicích, 2 km od Jičína, se po problematickém osvobození v květnu 1945 stala věznicí především pro nepohodlné občany, tzv. retribuční vězně odsouzené na základě Benešových retribučních dekretů (velký, malý) po 2. svět. válce platných, a dosud nezrušených, jako přehmat vlády Národní fronty.

Retribuční vězeň Václav Bureš vzpomíná:

„V r. 1945 bylo mi 25 let, vracel jsem se z Reichu, kam jsem byl za války Pracovním úřadem nasazen na práce. Poznal jsem bolševismus z vyprávění Rusů, kteří tam pracovali. Jednomu z nich rodiče zahynuli v sovětských koncentracích, jak o nich píše Solženicin. Už za Masarykovy republiky jsem naslouchal jako kluk vyprávěním generála r.l. Gajdy o ruském bolševismu. Gajda rád po skončení schůze NOF besedoval s místními lidmi a poseděl s nimi. Protože jsem naše lidi za války varoval před bolševismem, byl jsem na základě udání odsouzen lidovým soudem na doživotí, aniž bych se směl obhajovat a odvolat se. Tak jsem se dostal do Kartouz.

Na celu do Kartouz přibyl jistý Forman. Zrovna když se mezi retribučními vězni debatovalo, jak skončil generál Štefánik, ozval se Forman, že u toho byl. Dosluhoval po vzniku republiky jako vojákdělostřelec na jižní hranici Slovenska. Rozpovídal se, že byl u dělostřelecké baterie a radiotelegrafista hlásil, že letí letadlo s generálem Štefánikem. Letadlo zakroužilo podruhé a radiotelegrafista hlásil nový rozkaz, že je to nepřátelský letoun a je třeba zahájit palbu. Když potom doběhli k sestřelenému letadlu, zjistili, k čemu doslo. Dohodli se, že u letadla nebyli. Tak přežili jedni z posledních svědků tragédie se Štefánikem.

Jiří Forman byl z Plzně, povoláním malíř pokojů. Společně s ním byl u baterie Oldřich Fořt z Litomyšle, dělostřelec z Kotoru za c.k. Rakouska, též vyučený malířem pokojů. Po demobilizaci odešli společně do Prahy. Tam si pronajali byt a chodili malovat. Zanedlouho jim bytná oznámila, že se oba mají dostavit na policejní ředitelství. Tušili dobře, že se něco kolem děje, neboť nikdo od obsluhy děl jim neodepsal, ačkoli měli na sebe adresy. Spakovali potajmu kufry a odjeli do Francie. Domů se navrátili až v říjnu 1938, po úletu Beneše. Psali znovu na stejné adresy kamarádů z vojny. Od pozůstalých dostali odpovědi: stal se obětí neštěstí, nalezen oběšen, neobjasněná vražda, atd. Po skončení války byli oba odsouzeni na základě retribučních zákonů – dostali 12 let vězení. Svědci tragédie byli uklizeni.

Kdo ještě věděl o sestřelení letadla se Štefánikem byl Karol Murgaš, příbuzný kněze Jozefa Murgaše v USA. Ten byl svědkem palby rychlopalných děl na italský letoun Caproni. Za Tisova Slovenského státu byl jmenován vyslancem v Chorvatsku. Po skončení 2. světové války byl odsouzen na základě retribučních dekretů na 20 let. Také s ním jsem se setkal ve vězení. Potom v r. 1968 emigroval za svými příbuznými do USA.

Známý badatel, cestovatel a vášnivý pěstitel kaktusů Alberto Vojtěch Frič byl za 1. světové války jako člen Maffie svědkem ostré hádky mezi Benešem a Štefánikem ve Švýcarsku ohledně Benešovy

zpronevěry 6 milionů dolarů, které exil v USA věnoval na financování našich legií na Západě. Frič tuto příhodu popsal v brožurce „Zločinec číslo jedna“, kterou vydal vlastním nákladem v počtu 100 kusů pro své členy kaktusářského spolku, kterým jsem byl i já členem za 2. světové války a brožurku jsem vlastnil až do r. 1945, kdy mi ji sebralo komando NKVD při prohlídce bytu u mých rodičů. Měl jsem štěstí, že jsem se po válce zdržel v Plzni, býval bych skončil v rukách NKVD, na Gulagu, kam bych byl deportován s dalšími nepohodlnými novému národněfrontovnímu režimu na čele s KSČ. Frič však se nedožil konce války, jinak by skončil špatně. Zemřel v r. 1944 na otravu tetanem. Patrně se škrábl rezavým hřebíkem o králičárnu.

Generál italských legií Gibiš, působící pod italským generálem Grazianim, se dozvěděl, že bude sestřeleno letadlo na našich hranicích se Štefánikem. Zprávu o chystaném atentátu na Štefánika mu podal major Ivan Štefl. Generál Gibiš však přišel pozdě na italské letiště varovat Štefánika, letadlo již bylo ve vzduchu. Po 1. svět. válce Beneš nepustil Štefla do vlasti a pověřil ho funkcí na vyslanectví, později byl nadirigován do Rumunska, k zednářskému králi Carolu, příteli Beneše. Generál Gibiš byl z příkazu Beneše v r. 1925 propuštěn z armády a TGM podepsal jeho propuštění. Gibiš potom založil národní hnutí „Červenobílých“.

Toto jsou mé vzpomínky z vězení na „záhadnou“ smrt generála Štefánika.“

Dle sdělení Miroslava Dolejšího, někdy v lednu nebo únoru 1952, otevřela StB vyšetřovací vazbu v Bartolomějské ulici č. 7 v Praze, kam Dolejšího s dalšími vězňenými přivezli z Pankráce a Ruzyně, které v této době byly přeplněné. Dostal se na celu, kde byl vězněn konzul Ivan Štefl, převezený z Pankráce. StB chtěla od něj jedinou věc: část Benešova archivu, kterou měl od 1. sv. války Štefl v držení. Když ji po 4 letech vyšetřovací vazby Štefl odmítl vydat, byl odsouzen na 20 let za „špionáž“ ve prospěch nepřátelského státu. Štefl měl k dispozici důkazy k sestřelení generála Štefánika s letadlem, vydané osobně Benešem. Kromě toho měl doklady o jednání svobodných zednářů ve Velké Británii s plk. Františkem Moravcem, šéfem vojenské zpravodajské služby, o likvidaci R. Heydricha.

Podle prof. dr. Josefa Kalvody byl generál Štefánik zásadním odpůrcem bolševismu a podle Štefánika vyjednávat s bolševiky by ohrožovalo v budoucnu československý stát. Na rozdíl od Štefánika a proti jeho zásadám byli Masaryk a Beneš ochotni s bolševiky vyjednávat. Masaryk před svým odjezdem z Ruska ustanovil za svého zástupce Prokopa Maxu. Na podzim r. 1919, po podepsání mírových smluv, dal Beneš z Paříže příkaz gen. Syrovému odsunout čsl. vojsko do Vladivostoku a vyjednávat s bolševiky odjezd čsl. armády ze Sibíře. Odsunem čsl. armády a vyklizení pozic na magistrále padla sibiřská protibolševická fronta. V důsledcích pak bylo vítězství bolševiků v občanské válce v Rusku a jejich pozdější ohrožování celého světa. Předčasná smrt Štefánika mu znemožnila ovlivnit politiku nového státu. Tragédie se stala 4. května 1919!

Měl přivítat generála Štefánika

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(78)

Člen zahraničního odboje za 1. světové války, starodružník, nakonec major čsl. armády Václav Vitáček měl oficiálně přivítat generála Štefánika ve vlasti, ale nedošlo k tomu. Napsal o tom následující.

Jeho návrat do vlasti byl se zděšením očekáván hradní klikou, která si již rozdělila nejlepší úřady. Hrad opět, jako v boji s Rašínem, zachránila „šťastná náhoda“. Blízko hranic u Bradla na Slovensku zřítíl se Štefánikův aeroplán a všichni se zabili k neskrývané radosti Hradu! Katastrofu vyšetřoval zástupce náčelníka hlavního štábu, generál Gajda. Byl jsem s ním po roce 1925 hostem na zámku hraběte Aponyiho na Slovensku, kde jsme často debatovali o událostech v Rusku a v Čechách. Generál Gajda mi řekl toto: „Bylo zjištěno, že Štefánik byl vyhozen z letadla před jeho pádem. Ze všech okolností se dalo soudit, že mezi Štefánikem a některými, nebo všemi cestujícími, vznikla rvačka, jejíž výsledkem bylo Štefánikovo vyhození z letadla. Rvačky se účastnili také piloti. A protože bylo letadlo v malé výšce, zřítilo se.“ Tuto historii mi později potvrdil generál Čeček. On mi také sdělil, že v italském letadle bylo několik osob, o kterých nemohlo být zjištěno, k jakému účelu byly ve Štefánikově aeroplánu.

Podrobnosti o něšťastném Štefánikově návratu si pamatuji do podrobností, protože mi bylo úředně nabízeno, abych po příjezdu generála Štefánika na letišti jej uvítal, neboť „snaživci“ s ním nic nechtěli mít, aby si „nerozlili ocet s Hradem“. Takový byl strach ze Štefánika! Pak si to ale „nahore“ rozmysleli a k mé lítosti poslali k uvítání Štefánika někoho jiného. To již možná věděli, že Štefánik „spadne“!

Byl to cyklus politických vražd odpůrců socialistů a Hradu v naší mladé republice, pokračující také pokusem o vraždu dr. Karla Kramáře. Kramářem získané carské Rusko umožnilo stvořit Českou družinu, která během války vzrostla v československé vojsko. Legie nám získaly svobodu, porazily bolševiky a vynutily si svobodnou cestu do vlasti kolem světa.

Vnucuje se otázka, kdo byl tím mužem a kdo byli jeho pomocníci a kdo mohl mít na tom zájem, aby byli odstraněni všichni naši zasloužilí muži, pokud měli potřebné vlastnosti a zřejmý nárok, aby se někdy stali vůdci národa?

Úspěch naší diplomacie v Paříži ukázal se však mýdlovou bublinou, neboť jak je známo, ještě v únoru 1918 bylo obnoveno tajné jednání o zvláštní mír s Rakouskem. Ani tehdy ještě neměla Dohoda a USA v úmyslu roztrhat Rakousko, ale pouze autonomii Čech a Uher. Rozhodlo teprve vystoupení legií na Sibiři a 28. říjen 1918 v Praze. Tedy nikoliv Masaryk!

Druhá strana tváře Masaryka

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(79)

Na konferenci v Jassy (Rumunsko) koncem roku 1917 generál Alexejev věřil, že by s pomocí čsl. legií mohl zachránit „Donskou oblast“, kde čekal generál Kaledin se sto tisíci kozáků, a tím uchránit případně celou Rus od bolševismu. Masaryk však odmítl požadavek náčelníka spojenecké mise v Jassy, aby naše ruské legie obsadily Bessarabii a jižní část Ruska, a tím pomohly Rusům udržet jižní frontu (ukrajinskou). Když potom 25. ledna 1918 vyhlásila Ukrajina samostatnost, vyslovil se Masaryk proti svobodě Ukrajiny mimo rámec Ruska v obavě, že by prý taková Ukrajina mohla se stát německo-rakousko-uherskou provincií.

Masaryk, jenž tak vehementně zastával bojovou neutralitu čsl. ruských legií v revolučním Rusku, sám později prohlásil na schůzi čsl. vlády, že mohl Rusko zachránit od bolševismu ve dnech povstání petrohradských bolševiků v listopadu 1917. Tehdy, do ticha, pronesl ministr zemědělství Prášek, agrárník, památnou větu: „To byla zásadní chyba!“ Od této chvíle Masaryk zanevřel na ministra Práška, což ho stálo ministerské křeslo a postupný pád do propadliště, až nakonec odešel z agrární strany (lidově nazývanou stranou zeleného jetele), aby založil novou stranu – proti Masarykovi a jeho glorifikaci. Podobně dopadl generál Gajda, jenž měl s Masarykem ostrý výstup, když se Masarykovi při jeho návštěvě ruských legií nabídl, že do tří dnů udělá rázný konec petrohradskému bolševickému trojčení v listopadu 1917. V názoru na bolševismus se Masaryk a Beneš zásadně rozcházel i se Štefánikem, který si byl vědom vděčnosti k národnímu Rusku za zřízení čsl. legií, které ještě na jaře 1919, před svým návratem ze Sibíře do Evropy, vyzýval k neúprosnému boji proti komunismu, nepříteli svobody a důstojnosti člověka a celého lidstva. V projevu v Čeljabinsku 5.12.1918 Štefánik mj. prohlásil: „Bolševismus je násilí. Silnější vyhraje. Bolševismus znamená požár, který ohrožuje celý svět.“ (prof. dr. Josef Kalvoda, Nedělní Hlasatel z 8.10.1995)

Výkřikem hrůzné občanské války v Rusku bylo vyvraždění carské rodiny Mikuláše II. v Jekatěrinburku 16.7.1918. To bylo právě v době, kdy se bolševici sami nacházeli ve velké bojové tísní a dostávali na frak od našich legií. Surový čin likvidace cara bez soudu měl jednak zastrašit nepřátele bolševismu a ukázat i vlastním stoupencům nového řádu bez Boha, že není návratu zpět a pro bolševiky je jen cesta k vítězství nebo totální porážka. Ještě 28. října 1919, kdy už bolševické jednotky učinily konec nezávislosti Ukrajiny a Bílé Rusi, Masaryk obhajoval úporně svou neutralitu k bolševické revoluci.

Na pařížské mírové konferenci 1919 se dr. Karel Kramář, jako vedoucí čsl. delegace, zasazoval o intervenci spojenců na záchranu národního Ruska. Dne 18.7.1919 obdržel přípis od prezidenta Masaryka, že je zbaven svého úřadu předsedy čsl. vlády a tudíž i účasti v čsl. mírové delegaci na uspořádání Evropy. Pro Kramáře to bylo ponižujícím jednáním. Masaryk měl radost, když Kramářova národně demokratická strana utrpěla v komunálních a parlamentních volbách porážku. Proto mě nepřekvapuje, když Kramář podrobil kritice Masarykův čin. Pro Masaryka byl dr. Jaroslav Stránský důležitým pomocníkem v boji proti Kramářovi a Stříbrnému. Lidové noviny založil jeho otec Adolf Stránský pod názvem „Moravské noviny“. Strana práce, v jejímž čele stál Stránský, vydavatel brněnských Lidových novin, byla založena s finanční pomocí Masaryka, aby před volbami oslabila

Kramářovu národně demokratickou stranu o tzv. středisty, což byla skupina mladších politiků, soustředěných kolem časopisu „Demokratický střed“, který vydával pražský advokát Zd. Chytil, který byl krátce po 28. říjnu 1918 generálním tajemníkem strany, ale s Kramářem se rozešel a sympatizoval s názory Masaryka a Beneše. Po neúspěchu této nově založené strany práce splynula se stranou národních socialistů.

V únoru 1920 vydal z příkazu generál Jan Syrový admirála Kolčaka a ministerského předsedu Kolčakovy vlády Popeljajeva bolševikům, kteří je 7.2.1920 zastřelili a jejich těla hodili do řeky Irkutsk. Téhož roku v srpnu 1920 se valily bolševické jednotky přes Polsko s úmyslem spojit se s německým proletariátem k ovládnutí celé Evropy – podle směrnic Trockého na světovou revoluci. Byly odraženy v třídní bitvě na Visle pod Varšavou polskou armádou, sice špatně vyzbrojenou, ale s bojovým duchem. Padlo zde přes sto tisíc Poláků, výkvět národa. Vlaky se zbraněmi z Francie byly zadrženy v Bohumíně a na příkaz Hradu pak šly po železnici nazpět. Prý odvěta za Těšínsko, jehož většinu dostali Poláci na mírové konferenci v Paříži a naše armáda se pod velením generála Šnejdárka musela ze zabraného území stáhnout.

Masarykově dohodě s bolševiky se ruští legionáři ostře vzepřeli na slavném Čeljabinském sjezdu 14.5.1918, kde se zřekli Masarykova vůdcovství a zahájili známou Gajdovu sibiřskou anabázi – boje s bolševiky. Masarykovo memorandum se stalo generální obhajobou bolševismu. Státní tajemník Lansing ztratil 13.4.1918 o Masaryka zájem, když ho přečetl a Masaryk musel čekat na audienci u prezidenta USA Wilsona 6 týdnů. V memorandu Masaryk napsal, že by Spojenci měli uznat bolševickou vládu v Rusku. Perglerovi v USA Masaryk řekl, že se hodlá v USA zdržet jen 6-7 týdnů a že už má vše promyšleno, co řekne Wilsonovi. Byla to naopak sibiřská anabáze, která pak otevřela Masarykovi dveře k prezidentu Wilsonovi a uznání ČNR v Paříži zásluhou generála M.R. Štefánika. Když se pak v prosinci 1918 navrátil do vlasti jako prezident Osvoboditel, obklopil se zástupem pochlebníků, kteří mu podkuřovali: tatíček Masaryk, velebný prorok nových dob, vzácný muž z lidu, vznešený stařec, jehož autorita je největším štěstím republiky, největší Čech 20. století, stvořitel a vychovatel čsl. legií, mladší a lepší bratr Ježíšův. Nakonec si nechal parlamentem odhlasovat zákon: TGM se zasloužil o stát. Reakcionářský zákon, který byl namířen proti možnosti kritizovat Masaryka a jeho chyby. Nebýt dr. Karla Perglera a jeho známostí, nikdy by nebyl prezidentem Wilsonem přijat; nebýt Štefánika a jeho spolupracovníků ve Francii, neměl by přístup k velkým francouzským politikům. A nebýt doma Kramáře, Rašína, Švehly, Stříbrného, nebyl by Masaryk mužem 28. října, ale nulou. Nebýt v Rusku Vondráka a Gajdy, těch ruských legionářů, co ztratili životy pro Vlast, anabáze by se neuskutečnila a Dohoda by samostatnost našeho státu neschválila. Všem těmto lidem se Masaryk špatně odměnil. Moravské Slovácko, rodný Masarykův kraj, se známým malířem Jožou Úprkou, bylo ostře protimasarykovské. To nebyla náhoda v kraji, kde lid byl tradičně pravdomluvný a nábožensky založený.

Jako prezident napsal ve „Světové revoluci“ (vydání z r. 1925) mimo jiné: „Zdá se mi, že ruská revoluce 1917 byla pro nás a naše osvobození spíše plus než minus...neuškodila nám.“ Národní cíle stavěl Masaryk až na druhé místo. V Tel Avivu proto otevřeli Masarykovo muzeum, ještě za života prezidenta Masaryka, s jeho návštěvou.

Proti Masarykovi v opozici stál JUDr. Karel Kramář a strana národních demokratů. Kramář prohlásil: „Ať se děje co chce, bez silného nacionálního slovanského Ruska nebude ve světě míru a pokoje. Žádné garanční pakty, ať jsou sebekrásnější a sebeběpnější napsány, nedají ohroženým národům bezpečnost. Dokud však je Rusko bolševické, je mír evropský a celého světa ohrožován, neboť cílem a snahou bolševického Ruska není ustálení poměrů, nýbrž zrevolucionování celého světa. A tak myslím, že i nejbezpečnější orientací nejen naší, nýbrž evropské rovnováhy, je osvobození Ruska od

bolševické tyranie. Pak teprve bude mít smysl Společnost národů.“ (Vladimír Sís: Karel Kramář, Praha 1930)

Dne 4.10.1925 Otokar Březina odsoudil socialistickou politiku Hradu, Beneše a schvaloval politiku Kramáře, jenž chtěl silné národní Rusko a Polsko a řekl: „Anglie prohlašuje, že nemá zájmu, jak si Německo upraví své hranice. Jinými slovy, Versaillská smlouva neplatí. Jinými slovy, Německo napadne Polsko a bolševické Rusko jim v tom bránit nebude. Němci udělají si korekturu hranic třeba i proti nám, my se také bránit nechceme, národní idea u nás je soustavně pochovávána, jsme poněmčeni, ale Polsko doposud poněmčeno není.“ Otokar Březina se čím dál víc odkláněl od Masarykovy hradní politiky a řekl kritická slova: „Kultura našeho národa je křesťanská, katolická, navazovat na reformaci je lež, to je navazovat na nic, neboť tak zvaná reformace, jak ji rozumí realisté z „Času“ (Masaryk, Herben atd., poznámka), to je vytvořeno uměle, v naší minulosti to nemá tradici. Idea a kult sv. Václava je pozitivní, naproti tomu česká reformace (Komenský) je negativní. Nebyla to slabost, pasivita, to byla moudrost, neboť věděl sv. Václav, že zavést národ do boje s nepřítelem mnohem silnějším, znamenalo by vyhubit národ.“

Kramář chápal správně, že česká nesvornost může ohrozit národní ráz československého státu, a proto burcoval veřejnost slovem a perem: „Ohrozit národní ráz republiky dovedeme jen my sami svou nesvorností a nikoli jiní. Kde je pevná jednomyslná vůle celého národa, státu, je nás dosti, abychom si ji prosadili.“ Byl to zdravý český nacionalismus, který měl dostat stát na pevnou půdu, proti čachrářům s politickými idejemi. Potřeboval Masaryk takovéto politiky, jež clonili jeho modle Osvoboditele? Dne 28. května 1929 učinil velký projev ve sněmovně o reparačních smlouvách, o Maďarsku a Malé Dohodě a řekl: „Němci se nevzdají své myšlenky na odvetu, dokud nebudou přesvědčeni o tom, že by byl ten boj marný a že by ještě více byli poraženi, než byli poraženi poprvé.“ (Vladimír Sís: Karel Kramář, Praha 1930) Kramářova vláda se 7 ministry byla nejefektivnější a nejlevnější vládou v historii republiky.

Ze života hrdiny zahraničního I. odboje Vitáčka

I. díl

MUDr. Jaroslav Lhotka

(80)

Major čsl. armády Václav Vitáček dal svému životu smysl pro PRAVDU a českou národní hrdost, která byla vždy na prvním místě. Byl prodchnut velikou láskou k národu a jako křesťan podle zásad křesťanství také žil, za všech okolností se snažil je dodržovat, aby napsal své paměti „Jak to s tím naším osvobozením doopravdy bylo“.

Výchova školou byla od počátku založení ČSR v rukách socialistů, které volil první prezident, profesor Tomáš Masaryk, to znamená, že se českému národu dostalo hodně nesprávných pohledů na naši minulost a přítomnost, mnoho úmyslných lží a polopravd do našich představ, kterých se potom každý těžko zbavoval a mnozí to nedokázali a nechtěli se jich zbavit dodnes z jednoduchého důvodu: setrvání ve lžích umožňuje vždy si finančně polepšit a dostat se společensky nahoru. Jenže na lžích se

budoucnost českého národa stavět nedá! Dvacet let uplynulo od 28. října 1918 a přišel Mnichov, po něm jsme se ocitli bez duchovního vůdce a dodnes v tom plaveme, zahlceni neúctou k hrdinům českého národa. Národ, jenž nezná PRAVDU o své minulosti, bude opět prožívat zlo a peklo na zemi.

Proto se navracím k Pamětem Václava Vitáčka, potomka české šlechty, jenž měl smysl pro čest a dané slovo vždy plnil. Přes svůj dobrodružný život dožil se přes osmdesát let. Mohl si splnit sny jinocha, aby uviděl „Divoký Západ“, Ameriku s Kanadou. V dnešní postkomunistické době jsou tyto Paměti důležité pro mladou generaci, která chce znát PRAVDU, jež zde není, přestože na Pražském hradě vlaje prezidentská standarta se slovy „Pravda vítězí“.

Bylo to asi v červenci roku 1907. Události vyvolané vyzývací řečí německého císaře Viléma II. při jeho návštěvě Maroka braly na sebe stále hrozivější tvář. Zdálo se, že francouzsko-německý konflikt a evropská válka jsou neodvratné. V těchto kritických dnech sloužil Vitáček v Kanadě jako námořník na parníku „Huronic“, který brázdil vody divokého jezera Hořejšího. Vitáček nepochyboval, že dojde-li k válce, zachvátí i Rakousko a jiné státy. Proto se rozhodl, že se vrátí do Evropy, aby vstoupil do některé z armád, která bude bojovat proti Němcům, protože jedním z důsledků může být i osvobození českého národa. Nakonec k válce nedošlo a Vitáček asi rok zůstal v Čechách a dokončil studia na Československé obchodní akademii v Praze. V létě 1908 odejel do Ruska, do Kyjeva. Po příjezdu se seznámil s kapitánem generálního štábu Semenovem, náčelníkem štábu 9. jezdecké divize. S jeho doporučením se stal členem ruského aeroklubu, kde se seznámil s ruským ministerským předsedou Stolypinem, s generály Suchomlínovem a Dragomilovem a jinými vynikajícími ruskými muži. Srdce ho táhlo jinam nežli k obchodu, šavle a kůň zůstali jeho ideálem v očekávání světové války a osvobození vlasti.

Ještě před vstupem do ruské armády se chtěl rozloučit s vlastí. Náhodou byl povolán jako rakouský záložní důstojník na vojenské cvičení do Prahy. V posledních dnech cvičení byl služebně poslán k podplukovníku generálního štábu Redlovi. Tento elegantní důstojník se s Vitáčkem bavil o Rusku a hlavně se zajímal o ruské důstojníky generálního štábu. Rozmluva byla vedena ze strany podplukovníka tak delikátně na tehdejší poměry v Rakousku, že si poručík Vitáček marně lámal hlavu o jejím účelu. Za dva dny poté byl zavolán do kanceláře divize, aby se dostavil na ministerstvo války do Vídně. Tam ho přijal starý podplukovník generálního štábu bez jakýchkoliv úvodů, dívaje se do listin. Ptal se ho na známosti s ruskými důstojníky. Podplukovníka zajímalo vojenské skladiště zbraní nacházející se mezi Kyjevem a Svjatošínem. Předpokládal, že bude špiónem ve službách Rakouska, což Vitáček odmítl. Ihned odjel do Prahy a z Prahy ven, do Ruska, než bude pozdě.

Podplukovník Alfred Redl, se kterým se Vitáček setkal v Praze, byl Redl světového jména, jenž prodal Rusku mobilizační plán Rakouska a jeho zprávy, soustavně podávané ruskému generálnímu štábu, byly přeloženy do ruštiny a tvořily knihu, kterou ruské štáby ve válce používaly jako neocenitelnou pomůcku. Redl byl náčelníkem 8. armádního sboru v Praze.

Vitáček dostal za dva týdny rozkaz do Kyjeva, aby se dostavil ve služební vojenské záležitosti neprodleně do Černovic. Vábili ho a on nejel! Tím také skončila jeho kariéra v rakouské armádě. Byl udán, že se nediskrétně vyjádřil o svém poslání ve Vídni. Do Rakouska se nehodlal vrátit jinak než pod ruskými prapory.

Aby uskutečnil svůj úmysl vstoupit do ruské armády, podal si žádost o přijetí do jezdecké důstojnické školy v Petrohradě. Obdržel odpověď, že může být přijat jen v případě, přijme-li ruské státní

občanství. Spálil tak všechny mosty za sebou k návratu do Čech a do rodného hnízda v Pošumaví, do statku a zámku Čestínského. Nezvratně věřil v brzkou osvoboditelskou válku a v její šťastný konec. V čase rakouské mobilizace při anexi Bosny a Hercegoviny dostal z Rakouska předvolání. Odpověděl podobně jako kdysi roku 1605 záporožští kozáci tureckému sultánovi Ahmedu I., když žádal, aby se mu podrobili: „Polib mi p....!“

Po obdržení ruského občanství podal si znovu žádost o přijetí do jezdecké školy. A nežli byla opakovaná žádost vyřízena, vypukla 1. světová válka. Psal se rok 1914, kdy slovanské Rusko mobilizovalo pomoc slovanskému Srbsku.

Všechny naděje Německa na revoluci v Rusku při vzniku války za pomoci ruského dělnictva, o kterém předpokládali, že je již dostatečně nakaženo internacionálním socialismem Marxe a Engelse, splaskly jako mýdlové bubliny. Vlastenectví bylo u ruských dělníků silnější nežli naočkovaná kastovní nenávisť. Tehdy trvajících obrovských stávek dělnictva v Petrohradě, podporované německým zlatem, byly v den mobilizace likvidovány samotným dělnictvem. Ruský národ přijal vojnu jako jeden muž. Vitáček bez váhání vstoupil v první den mobilizace jako první český dobrovolník do ruské armády a odebral se do štábu „Kyjevského vojenského okruhu“. Byl 30. červenec, krásný letní den.

Ze života hrdiny zahraničního I. odboje Vitáčka

II. díl

MUDr. Jaroslav Lhotka

(81)

Ve štábu třetí ruské armády v Kyjevě byl Vitáček povolán k plukovníku Duchoninovi, jenž mu sdělil, že byl přijat do ruské armády jako válečný dobrovolník a že bude přidělen tam, kde ho budou potřebovat. Dostal v ruském jazyce psané provolání k českému národu, podepsané vrchním velitelem všech ruských armád, velkoknížetem Nikolajem Nikolajevičem, ve kterém stálo, že Rusko vede válku za osvobození slovanských národů, tedy i Čechů v Rakousku. Provolání měl přeložit do češtiny a dohlédnout na jeho správné vytisknutí. Vypůjčil si česká písmena v tiskárně „Čechoslovana“ od redaktora Švihovského. Provolání byla zpočátku shazována z letadel nad rakouskými pozicemi a později při ústupu ponechávána v opuštěných zákopech. Car Mikuláš II. učinil první významné kroky k realizaci české samostatnosti a byl vzpruhou ke zřízení „České družiny“. Zahraniční Češi položili svým dobrovolným vstupem jednotlivců do armády základ k našemu osvobození.

Vitáček byl účastníkem velikých událostí v 1. světové válce na ruské frontě a spolupracovníkem několika nejvýznamnějších činitelů tohoto dramatu. Jako důstojník přidělený od prvního dne války roku 1914 do dubna 1915 ke štábu třetí ruské armády, kterému byla přímo podřízena „Česká družina“, byl svědkem prvních jejích kroků ve válce a stal se tak spoluvůrcem jejího osudu. První čeští dobrovolníci v Rusku sehráli v dějinách 1. světové války úlohu, která později vedla ke vzniku československé armády.

Velitelem třetí ruské armády byl generál Ruzskij, náčelníkem štábu generál Dragomirov, generálním ubytovatelem plukovník Diterichs (potomek Povolžských Němců), velitelem výzvědného oddělení plukovník Duchonin, jehož prvním adjutantem se stal Vitáček. Při jarní ofenzivě Němců roku 1915 proti třetí ruské armádě jižně od Tarnova po opuštění Kyjeva, byla třetí ruská armáda poražena od Němců pro katastrofální nedostatek dělostřelecké munice. Pouze Ludský pluk odolal strašnému náporu Němců a ještě udělal mohutný protiútok a přinutil Němce k ústupu. Útok osobně vedl plukovník Duchonin, ačkoliv měl již prostřelenou ruku.

Jeho rozkazem bylo provedeno rozšíření českého vojska. Generál Duchonin byl dle Vitáčka tvůrcem naší velké silné armády. Zabýval se myšlenkou nabídnout se za velitele českých vojsk. Chtěl v čele Čechů kolem sebe soustředit ruské divize s pluky dosud nerozvrácené od bolševiků a s nimi se pokusit o záchranu ruské armády od katastrofy a o záchranu východní protiněmecké fronty. Bohužel se tak nestalo! Byl úkladně zavražděn bolševiky v hlavním stanu 2.12.1917. Zrádce, praporčík Krilenko, studující práva, doprovázen námořníky, přijel jako zástupce bolševiků do hlavního stanu vyhledat a vyjednat s generálem Duchoninem, aby bylo s Němci vyjednáno příměří. Schůzka byla na nádraží v Mohylevě. Jeden z námořníků se zezadu přiblížil ke generálu a zastřelil jej, zatímco generál mluvil s Krilenkem. Tak byl bolševickými lotry zavražděn jeden z nejlepších generálů, mající pochopení pro osvobození Čechů a Slováků z područí Rakouska-Uherska. Vitáček byl přesvědčen, že by naše vojsko šlo za ním a ne za těmi, kteří prohlášením o naší neutralitě podporovali plány germánského generálního štábu na zhroucení východní fronty a vítězství bolševické revoluce.

Při přechodu rakouských hranic odejel štáb vlakem do Kremeňce. Prvním rakouským městečkem byl Podkameň. Štáb zůstal na zámku polského velkostatkáře Czeňského. Boje začaly po celé armádní frontě. Město Zloczov bylo přeplněno transporty s raněnými. Všude spousty zajatců, kteří byli vyslýcháni a registrováni. Vitáček vyslýchal též rakouského poručíka v záloze dr. Patejdl. Nejvíce se zajímal o to, jaký bude mít jako důstojník plat v zajetí. Tento člověk se pak po válce stal předsedou Československé obce legionářské a poslancem Revolučního národního shromáždění za legionáře. Až teprve v roce 1917 vstoupil do legií, kdy už uvěřil v porážku Rakouska.

Po ústupu od Zloczova se rakouské vojsko pokusilo o nový nápor u Gologory. Bitevní pole bylo doslovně poseto mrtvolami rakouských vojáků. Padlých Rusů bylo méně. Pod ochranou pevnosti Přemyšlu rakouské armády zastavily ruský nástup přibližně na linii řeky Sanu, kde děla nepřetržitě hřměla dnem i nocí. Fronta na Sanu se stabilizovala a boje měly charakter zákopové války. Nejdůležitějším místem fronty třetí ruské armády byl Přemyšl, dobytí jeho pevnosti. Když se roku 1915 Přemyšl vzdal, ukázalo se, že 70.000 Rusů obléhalo v Přemyšlu 120.000 Rakušanů, v historii vojenství věc do této doby nevídaná.

Po návratu do štábu od Přemyšlu dostal Vitáček vojenský kříž sv. Jiří, jako první Čech ve světové válce a byl navržen na povýšení na nadporučíka jízdy „Za zásluhy o ruskou armádu, za chrabrost v bojích na Sanu a za výzvědnou činnost pod Přemyšlem“. Několik dní po Vitáčkově návratu od Přemyšlu jej zastavil pěšácký podporučík a oslovil ho: „Nazdar, Vitáčku, co tu děláš?“ Byl to pozdější brigádní generál Petřík. Dozvěděl se tak, že Česká družina přišla do Lubačova. Měl v ní svého bratra Jiřího Vitáčka, bratrance Václava Vitáčka a Vladimíra Klecandu (budoucího generála). Nejdříve mu padl bratr Jiří, Václav utrpěl otřes mozku od výbuchu granátu, zešílel a zemřel v nemocnici, přežil jen bratranec Klecanda. Generál Ruzskij byl povýšen na vrchního velitele armád jihozápadního frontu, nástupcem generála byl jmenován generál Radko Dimitriev, Bulhar, hrdina balkánské války, vítěz u

Drinopolu. Toto jmenování bylo přijato štábem armády s nechutí. Byl nespolečenský, samotářský, i když byl v boji chrabřím. V Bulharsku byl prohlášen za zrádce a dezertéra. Do ruské armády vstoupil jako dobrovolník a proti vůli bulharské vlády. V době vypuknutí války byl bulharským vyslancem v Petrohradě. Středního vojenského vzdělání dosáhl v Rusku ještě před válkou a v hodnosti kapitána se pak navrátil do Bulharska.

Tento generál byl velkým přítelem Čechů a měl vždy nejlepší snahu být prospěšným České družině. Měl výbornou paměť a při přehlídce České družiny v Jaroslavi neušla jeho pozornosti podoba bratra Jiřího s Václavem Vitáčkem, poznal i Klecandu, z balkánských válek, kdy s ním bojoval. Byl zavražděn společně s generálem Ruzským na Kavkaze bolševiky a společný hrob si museli sami vykopat.

Ze života hrdiny zahraničního I. odboje Vitáčka

III. díl

MUDr. Jaroslav Lhotka

(82)

Ruská fronta tehdy měla podivný a nebezpečný tvar. V Bukovině se opírala o rumunské hranice a odtud se táhla na západ po hřebenech karpatských hor přibližně po bývalých uherských hranicích až ke Krakovu, tam se lomila a běžela dále směrem severním až k Baltskému moři. Toto neobyčejné roztažení jihozápadní fronty od Bukoviny do Krakova bylo příčinou její slabosti a tato okolnost byla využita rakouskými armádami k takzvanému „úderu z Karpat“ s výpadem v Přemyšlu. Byla to rakouská ofenziva proti středu karpatské fronty, směřující s výpadem z Přemyšlu, jehož osvobození od ruského obležení bylo zřejmým cílem rakouské ofenzivy. Třetí ruská armáda tak byla přinucena ke spěšnému ústupu od Krakova na linii řeky Dunajce a tak se dostat z rakouských kleští. V tomto období žádal Vitáčka ruský velitel České družiny Sozentovič, aby jej navštívil. Smyslem jeho řeči bylo hanění našich dobrovolníků, že je to banda loupežníků, jež jeví známky ke vzpurnosti a že nezbude nic jiného, než jich několik pověsit na šibenici pro výstrahu. Vitáček vyslechl podplukovníka a když byl hotov, řekl mu bez obalu: „Kdybyste jim dali jídlo, co jim od státu patří, tak by nemuseli z hladu krást. Co se týče vzpurnosti, to jsou bajky. Sloužil jsem v ruské armádě jako prostý voják – dobrovolník a velitel armády se mnou jednal jako s přítelem, a vy jednáte se stejně kvalifikovanými lidmi, jakým jsem byl já, jako s dobyt看em. Sleduji pozorně poměry v České družině a o způsobu vašeho velení jsem již referoval na příslušných místech. Poručím se!“

V době ústupu od Krakova, divize, které velel generál Kornilov, padla kdesi v Karpatech do zajetí i se štábem. Druhý den nato Rusové zajali rakouskou divizi i se zajatým ruským štábem. Generál Kornilov dostal pak příkaz přijít se zodpovídat, jak dostal svoji divizi do zajetí. Vitáček byl náhodou jeho spolecestujícím v nákladním vagoně vojenského vlaku. Když se Kornilov dozvěděl od Vitáčka, že je Čech, začal s nadšením vyprávět o dobrovolnících z České družiny (Starodružinících), přidělovaných jemu k výzvědné službě. Tehdy v Karpatech přešel celý 28. rakouský pěší pluk i s hudbou do ruského zajetí, jehož hlavou byl praporčík Müller. Tento sympatický hoch měl cenné zprávy pro Rusy. Ruská

ofenziva v Karpatech v zimě 1914-1915 vyčerpávala poslední zásoby ruské dělostřelecké munice, protože v Karpatech trvaly houževnaté boje.

Debakl rakouské armády u Lvova a Ravy Ruské způsobil, že se do přemyšlovské pevnosti nahrnulo mnoho rakouských vojáků bez dělostřelectva, koní, munice. Evakuovat na 80 tisíc vojáků z Přemyšlu již nebylo možné. Toto přetížení pevnosti vojskem bylo i příčinou jejího pádu. Se 40 tisíci obránců by vystačil i s jídlem déle než rok a měl by dostatek mobilních prostředků opustit hradby a přeměnit se v polní armádní sbor. Bylo tak zajato 9 generálů, 2500 důstojníků a 120 tisíc vojáků.

Trhliny v rakouské armádě ucpalo Německo. S jarem 1915, po pádu Přemyšlu, nepřišlo očekávané zhroucení rakouské armády, nýbrž únava ruské armády a katastrofální vyčerpání zásob dělostřelecké munice. Výsledkem pak byla gorlická katastrofa. Slavná třetí ruská armáda se zhroutila a ústup se změnil v dezorganizovaný útěk z pozic, od Jasla. Tehdy opět Vitáček potkal starodružiníka Petříka, když jel na koni z Lubačova ke svému 11. dragounskému pluku. Petřík za ním v žertu volal: „Kam jedeš, generále?“ Tenkrát si oba nepomysleli, že Petřík jím bude a Vitáček zůstane majorem.

Nadporučík Kotljarev, jenž vykonával službu proviantního důstojníka a pokladníka 11. dragounského pluku, co se týče světové války říkal prorocká slova: „Zasáhnutí Ruska do této vojny je historickou chybou. Nemůžeme očekávat nic dobrého ze spolku se zednářskou Francií a s naším úhlavním a nejnebezpečnějším konkurentem politickým i obchodním, s Anglií. Takoví spojenci, bude-li zle, nechají nás na holičkách, sami se vyvléknou a my to odneseme. Vyhrájeme-li, seberou výsledek vítězství pro sebe a nám se odmění tím, že u nás pomohou na nohy revoluci, aby nám na dlouho svázali ruce.“

Zvláštní věc. Když přišla Česká družina do pole, byla čirou náhodou podřízena štábu třetí ruské armády a právě tomu oddělení, v němž od počátku války sloužil Václav Vitáček jako vojenský rozvědčík, který se stal cenným doporučením tenkrát neznámé České družiny. Jeho úspěšná činnost ve štábu armády jako vojenského rozvědčíka byla příčinou přidělení České družiny k výzvědné službě. Štáb třetí ruské armády býval jako jedna rodina. Štáb sedmé ruské armády, v němž byl Vitáček po odstoupení cara jako vrchního velitele armád, byl rodinou rozvrácenou „vymoženostmi“ revoluční propagandy. Hlavní příčinou bylo, že se důstojnictvo rozdělilo na dva tábory. Ta prvá jako „pokroková“ koketovala s revolucí v naději na rychlou kariéru a konec války. Druhá část byla konzervativní a zůstala věrna své přísaze o důstojnické cti. Vznikla všeobecná nedůvěra a každý se raději vyhnul mimoslužebním stykům.

Česká brigáda, vyrostlá z České družiny nábořem dobrovolníků z rakouských zajatců, byla přidělena ke štábu sedmé armády. Zborovská bitva (2.7.1917) zažehla naději v srdcích. Žili ještě bohatěji v ruské armádě, které ještě nerozvrátili socialističtí tlučhubové, jak vzpomíná Vitáček, uchvátivší vládu nad Ruskem, pod Kerenským. Ihned po zborovské bitvě nastal veliký ústup ruských armád za neustálých bojů ruské jízdy a kozáků, kryjících ústup utíkající pěchoty. Internacionální agent zvítězil. Kerenského petrohradská vláda rozkládala morálku armády ve jménu demokracie a socialismu a pracovala s tvrdohlavostí mezka, soustavně pro vítězství Němců. Jedinou možnou spásou bylo zavedení vojenské diktatury. Jediná vážná jednotka v moři rozvrácené ruské armády, na niž bylo spolehnutí, byli čeští dobrovolníci.

Cílem formování českých dobrovolnických pluků byl přece boj proti Rakousku a Německu, a ten chtěl i generál Kornilov, ale znemožňoval ho svou rozkladnou činností právě Kerenský, nechťeli ho

bolševici, kteří pracovali v zájmu německého generálního štábu. Dokud byli v popředí ruští Češi a pověřený zástupce národa Dürich, to byli lidé milující Rusko a uvědomělí Slované. Proč byl zdiskreditován Dürich, jeden za druhým odstranění zasloužilí pracovníci z ruských Čechů, znalí poměrů? Za vším stálo jméno středoškolského profesora Prokopa Maxy. Bohdana Pavlů po jeho zajetí, ve štábu třetí ruské armády Tuček a Rajman přemlouvali, aby se účastnil českého odboje v Rusku. Po revoluci se stal nepřítelem carského Ruska.

Masaryk přišel do Ruska, kdy už stála celá slavná první brigáda, která zvítězila u Zborova. Bolševická revoluce se připravila a dělala za německé peníze.

Ze života hrdiny zahraničního I. odboje Vitáčka

IV. díl

MUDr. Jaroslav Lhotka

(83)

Zájmem Anglie nebylo, aby vítězné Rusko spolu s ostatními velmocemi rozhodovalo o novém uspořádání světa. Po vítězné Brusilově ofenzivě šestnáctého roku bylo zřejmé, že Německo neodolá nástupu ruských armád, připravovanému na sedmnáctý rok. Dvanáctimilionová ruská armáda, největší armáda do této doby, kterou poznala historie, měla donutit Německo ke kapitulaci. Ale pak bude Rusko diktovat podmínky míru a Anglie, zbavivší se Německa, bude státi proti ještě mocnějšímu soupeři. Anglie proto potřebovala oslabení Ruska za každou cenu! I za cenu prodloužení světové války! Jako na zavolání přišla ruská revoluce, ta první, „dumská“. Sympatie Anglie byly na její straně. Anglické zlato sehrálo také neposlední roli. Anglie neměla zájem na totálním zničení Ruska, ale jistě na oslabení jeho vlivu v Evropě.

Ruská revoluce začala ve znamení sympatií Angličanů, Němců a za zvuků socialistických hesel v ústech svedené části ruské inteligence. Podkopem hnutý balvan ruského státu se začal sesouvat ze svahu. Na ten okamžik čekal německý generální štáb a poslal do Ruska v zaplombovaném vagoně morovou nákazu: Lenina a spol., z USA to byl Trocký a spol. S nimi ruku v ruce jako tupé ovce pracovali k rozvrácení Ruska naši „osvoboditelé“ s Kerenským v čele.

Poslední naděje na záchranu se hledala v generálu Kornilovi. V jeho heroickém úsilí jej posilovala naděje na pomoc bratří Čechů. Druhý náš spojenec – Francie neměla již sílu, aby mohla přinášet oběti za své spojence. Všichni Rusko buď zradili nebo opustili. Přímo ze schůze s ruskými generály odešel Vitáček do Odbočky ČNR. Přijal ho opět Prokop Maxa, vyslechl ho a odešel, aby se poradil. Posléze přišel s odpovědí, která charakterizovala mentalitu těch, kteří vedli Odbočku: „České vojsko nevyhýbá se povinnosti vykonávat rozkazy nejvyššího ruského velení; bude-li Kornilov oficiálně uznán nejvyšším velitelem, budeme plnit jeho rozkazy.“ Bylo jasné, co tato odpověď znamenala: Jsme bez páteře a budeme se klanět tomu, kdo bude u moci.

Vitáček chtěl opětně vstoupit do českého vojska. Odkázali ho projednat svou záležitost s profesorem Maxou. Na svou prosbu dostal od něho odpověď: „Tebe my nemůžeme potřebovat, ty jsi pro naše

vojsko příliš málo demokratický!“ Od prvního dne války, kdy ještě tento, nyní všemocný pán, měl c.k. titul a nevěděl, na čí stranu se dá, Vitáček se svými bratry pracoval a proléval krev za českou samostatnost. Nyní jim byl málo demokratický. Byl novými vládci vyřízen a odstaven jako mnoho jiných poctivých Čechů, jejichž cílem bylo jen osvobození českého národa a ne nějaká chiméra světové revoluce, dirigovaná z Berlína, která měla zachránit Německo před porážkou a zaslouženým trestem.

Generál Kornilov jmenoval velitelem výpravy proti Petrohradu, tj. proti Kerenskému i proti bolševikům, generála Krimova. Ten lehkomyšlně přijal Kerenského nabídku k osobnímu vyjednávání. Byl zastřelen v předsíni kabinetu Kerenského revolucionářem Savinkovem. Ten byl později zavražděn bolševiky.

Obdobně vážná situace pro českou armádu se vytvořila při pohybu českých vojsk od Volhy na východ. Profesor Maxa seděl u bolševiků v Moskvě. Ani Němci ani bolševici v něm patrně neviděli svého nepřítele, a proto také ani vlas na hlavě mu nebyl zkřiven; a Maxa důvěry bolševiků nijak nezklamal. Vydal z Moskvy jménem ČNR rozkaz, aby česká vojska vydala bolševikům zbraně. Bylo to šílenství nebo zločin? Vyplnění tohoto rozkazu by znamenalo zničení české armády a donucení, aby přešla k bolševikům. Kdo by chtěl mít za spojence národ, jehož armáda dobrovolně vydala zbraně nepříteli? Vydal Maxa tento rozkaz samovolně, nebo měl spoluviníky? Boje na Sibiři nejlépe prokázaly, že vzetí Petrohradu ve všeobecném chaosu by bylo pro český armádní sbor pouhou hračkou. Češi pak mohli přes Murmaňsk vejít ve spojení s Angličany a s nimi za pomoci Kornilova obnovit východní protiněmeckou frontu.

Obyvatelstvo Kyjeva, živící se poctivou prací, se muselo na Němce dívat jako na spasitele před hordami bolševiků nebo dezertérů. Muži, kteří tvořili tehdejší tzv. ukrajinskou vládu, byli lidé bezvýznamní a drželi se u vlády z milosti Němců. Nesmírné bohatství uhlí a rudy, uložené v donské pánvi na jihu Ruska, by připadlo Německu.

Odmítnutí české pomoci Kornilovi umožnilo bolševické vítězství v Rusku a později Hitlerovi uchvácení moci nad Německem, neboť většina Němců a i druhých Evropanů ho podporovala jen proto, že v něm viděla muže, jenž osvobodí svět od bolševiků. Důsledkem byla druhá světová válka.

Šílený Masarykův příkaz daný Maxovi, aby legie vydaly zbraně bolševikům, byl by zničil československou armádu. Armádu zachránila před zkázou politického vedení ČNR, že přestala naslouchat jejich směrnicím, nařizujícím neutralitu k bolševikům – zrádcům Dohody. Čeljabinský sjezd dokonal vítězství odvahy a rozumu nad zbabělostí a zradou tím, že naše armáda se zmocnila sibiřské magistrály a vznikla nová východní fronta, protibolševická, pod vlivem generála Gajdy a jeho druhů.

Je květen roku 1963. Vitáček, raněn mrtvicí na pravou stranu těla, dožil se 80 roků ve městě Santa Cruz v Kalifornii. JUDr. Václav Vondrák, který zemřel asi před rokem v Santiago de Chile, vůdce ruských Čechů a tvůrce České družiny na Rusi, byl ve stálém písemném styku s Vitáčkem, jenž uprchnul z vlasti po únoru 1948. Bylo mu záhadou, kdo se zmocnil po nečekané smrti JUDr. Vondráka jeho archivu. Po jeho smrti se stal jediným svědkem Masarykovy zhoubné činnosti v Rusku, jediným žijícím ve svobodném světě z tvůrců čsl. vojska na Rusi. Napsal zde, v hotelu „Casa del Rey“, svůj „Epilog“ k „Neznámému vojínů“, který se mi dostal do rukou, nezveřejněný tiskem.

Z Čech Vitáček utekl na Karpatskou Rus již na jaře 1939 před gestapem, na svůj lovecký dům zvaný „Vitáčkova Poljana“ v okrese Tiačevo na Karpatské Rusi, obsazené tenkrát Maďary a byl tudíž trpěným cizincem. Když Němci přepadli Polsko, Vitáček usoudil, že opět nadešel jeho čas k činům. Vydal se s dalšími dvěma Rusíny k přechodu hranic. Tam narazili na maďarskou vojenskou hlídku, asi 8 mužů. Ve vzniklé přestřelce se jen on dostal do Polska. Připojil se k ustupujícím a již dezorganizovaným polským oddílům. Dali mu pušku s náboji a polskou vojenskou čepici. Na vysvětlování, kdo je, nebylo času! Zbytky nejrůznějších polských pluků byly zatlačeny Němci na Karpatskou Rus, skoro na totéž místo, kde přešel hranice, když se prodíral do Polska. Bylo to v okolí hory Sevoly, na sever od obce Německé Mokré. Tam je maďarské vojsko odzbrojilo a zajalo. Utekl hned první noc ze zajetí do svého loveckého domu na Poljaně, v Karpatech.

Pokus dostat se do čsl. legií za druhé světové války skončil nezdarem. Na francouzském konzulátě v Budapešti žádal, aby mu pomohli dostat se do Jugoslávie. Druhý den byl zatčen, předán vojenskému velitelství a obviněn ze špionáže, protože Maďaři se mohli všechno o Vitáčkovi dozvědět z jeho pobytu na Podkarpatské Rusi. Maďaři mu dali na vybranou: buď maďarský koncentrační tábor nebo návrat do protektorátu Čechy a Morava. Jen díky gentlemanství maďarských důstojníků, kteří ho vyšetřovali, nebyl ani udán ani vydán Němcům, což by mělo stejný důsledek – trest smrti. Byl proto vykázán do protektorátu, pomocí přesídlovací komise do Čech, do svého domova u Klatov. Tam byl 4.5.1940 zatčen gestapem a obviněn ze špionáže a z podezření, že byl v čsl. armádě ve Francii. Jeden z agentů gestapa prohodil: „Copak mne nepoznáváte, pane majore, jsem bývalý štábní strážmistr Hejtmánek, sloužil jsem pod vámi u 14. dragounského. Upokojte se, nic se vám nestane, musíte jen k malému výslechu do Klatov.“ Tento člověk mu ještě několikrát pomohl. Brzy po návratu do rodného zámku v Čestíně byl znovu zatčen a vězněn v samovazbě a vyslýchán. Dne 29.6.1940 bylo rozhodnuto, že půjde do Dachau. Mezi výslechy mu gestapák Lindner řekl, že četl jeho „Neznámého vojína“ a že se tudíž těžko kdy dostane z koncentračního tábora, že je nebezpečný pro nacismus. Ale kdyby mu dodal nějaké zajímavé zprávy na své kamarády, zejména na generály Gajdu a Syrového, nebo na bývalé ministry Machníka a Berana, že by si mohl svůj osud značně ulehčit. Zvolil raději smrt v Klatovech zastřelením, nežli v Dachau. Kdyby si chtěl pomoci od Dachau udáváním, byl by tam zajisté skončil. Klatovská podzemní organizace měla ve svých řadách zrádce. Aby si zachránil život, tak udával. Pak mu Němci usekli hlavu jako prvnímu a pak těm, které zradil. V době Heydrichiády, v čase zatýkání a poprav, pro něho přišlo gestapo, ale náhodou byl na Karpatské Rusi, na vyzvání přesídlovací komise k uspořádání svých majetkových záležitostí. Aby měli do počtu, zatkli místo něho školního inspektora, sociálního demokrata, který byl na návštěvě u lesního Lhotáka a zastřelili ho. Vitáček byl gestapem uvězněn asi čtyřikrát, většinou v samovazbě. Tehdy měl štěstí, drželo se ho.

Dlouho se v květnu 1945 z konce války netěšil. V Plzni byl zatčen na udání, že pobuřuje proti čsl. rudé vládě a zavřen do stejného vězení ve středu města, ve kterém byl naposled uvězněn gestapem. V cele spali na podlaze, místo záchodu byla splachovací mísa. Denně džbánek vody k pití a umývání, kousek chleba s kafem z cikorky a v poledne polévka ze sušené cibule. Byl předvolán před vojenský kárný výbor do Písku. Ve výboru byli samí legionáři, předsedou plukovník Vrkoč. Byl osvobozen z nařčení!

Na ministerstvu národní obrany potkal generála Kutlvašera a řekl mu zprávu, že mu bylo doporučeno pro znalost ruštiny dělat spojku mezi štábem sovětského armádního sboru a našimi orgány. Kutlvašer mu řekl do ucha: „Ty ses, Vašku, zbláznil! Určitě tebe zastřelí do týdne, až zjistí tvou minulost a ta stačí na víc než deset zastřelení.“ Vrátil se do Čestína; a tak definitivně byla ukončena možnost

Vitáčka vrátit se k aktivní vojenské službě a získat za léta vyslouženou hodnost plukovníka nebo generála.

Vzhůru do boje proti kolaborantům s komunismem, neboť oni nás oloupili o svobodu, kterou nám vydobyli legionáři, a ne oni! Vzhůru do boje proti jejich dědicům a také kolaborantům, kteří se nemohou prokázat vlastními zásluhami a činy za svobodu národa, ale jen známostmi nebo spoluprací s příživníkem, jenž se po hřbetech čsl. legií a vlastenců dostal na prezidentský stolec. Bylo 19. července 1948, kdy Vitáček přešel hranice do svobodného světa na Západě. Bylo mu tehdy 65 let. Byl stejně stár jako byl Masaryk, když před 32 lety opouštěl Čechy, ale zcela za jiných okolností a za zcela jiným účelem. On jel v mezinárodním vlaku s legálním cestovním pasem, s kapsou plnou peněz a se známostmi a přáteli v celém světě! Masaryk jel za kariérou, která dává moc a peníze. Vsadil na světovou revoluci a vyhrál. Ale jen sám pro sebe. Všechny slovanské národy a asi miliarda lidí se dostaly do komunistického otroctví a on má na tom lví podíl.

Před vánočními svátky roku 1950 odjel Vitáček z Itálie do USA a navázal kontakt se svým přítelem JUDr. Vondrákem, žijícím v Chile. Tento vůdce ruských Čechů věděl hodně o prvním prezidentovi Masarykovi, proč byla zřízena ČNR, pochopil příčiny a smysl jeho glorifikace, kdy zmizeli čestní lidé a místo nich vede lidský rod jen smečka bojovníků za dolar a koryto.

Když vypadla zbraň z ruky, musíme pochopit, že je třeba vzít pero do ruky a psát PRAVDU do posledního dechu, ať se ti druzí alespoň probudí.

Václav Bureš o „tajemném“ JUDr. Janu Rücklovi a následcích

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(88)

Psal se rok 1947, kdy do Kartouzské věznice ve Valdicích přivezli dva retribuční vězně z elity národa – Jana Syrového a Rudolfa Berana, oba odsouzené Národním soudem na 20 let těžkého žaláře. Pro retribučního vězně Václava Bureše se Kartouzská věznice po roce 1945 stala pokladnicí tajemství ukrytého před veřejností po tzv. osvobození Rudou armádou v roce 1945, jako Pravda přibitá ke kříži.

Na celách se zde probírala i volba prezidenta v r. 1935, jak to ve skutečnosti proběhlo, aby se Beneš stal prezidentem republiky. Republikánská strana (původně agrární) pod vedením R. Berana měla svého kandidáta, univ. profesora Němce, jenž se v předvečer volby vzdal kandidatury, čímž podrazil nohy především předsedovi strany Beranovi, politickému odpůrci socialisty Beneše. Tehdy v r. 1947 Beran ve vězení prohlásil, že profesor Němec byl svobodný zednář a tudíž v lóži podřízený Benešovi. Také řekl, že pro zvolení Beneše prezidentem pracoval JUDr. Jan Jiří Rückl z podnětu Vatikánu a papeže Pia XI., jak řekl ve vězení R. Beran. Rückl byl dlouhá léta činný politicky v Československé straně lidové po 1. sv. válce a byl dlouhá léta zemským náčelníkem mládeže čsl. strany lidové. Lidovecký klub politiků pod Šrámkem volil Beneše a JUDr. Rückl získal ještě německé a maďarské

křesťansko-demokratické poslance a slovenské ľudovce s jejich vůdcem, knězem Andrejem Hlinkou. Toho dovedl k Benešovi a ten mu za to slíbil, co bylo napsáno v r. 1918 v Pittsburské dohodě – autonomii, jakmile se stane prezidentem. A tak Hlinka souhlasil. Opozice proti Benešově zvolení byla rozbita.

Hlinka se po převratu 28. října 1918 pokusil v r. 1919 získat vlády západních mocností pro uskutečnění autonomie Slovenska, ale jeho akce byla bezvýsledná a po návratu do ČSR byl zatčen a načas uvězněn. Od té doby stál v čele autonomistického hnutí na Slovensku. Po jeho smrti v srpnu 1938 přijala ľudová strana do svého názvu jeho jméno.

JUDr. Jan Jiří Růckl byl dlouhá léta zemským náčelníkem „mladé generace čsl. strany lidové“ v Čechách. Po válce absolvoval v Paříži Vysokou školu pro politické vědy a byl laureátem diplomatické sekce této školy. V r. 1929 ho papež Pius XI. jmenoval papežským komořím a v r. 1932 byl pasován na rytíře Božího hrobu Jeruzalémského. Zemřel v srpnu 1938. Hlinka ani Růckl se tedy nedočkali Mnichova 1938 a jeho důsledků.

Politické strany, které byly v r. 1935 proti zvolení prezidentem dr. Beneše, byly po 2. světové válce zakázány. V r. 1936, když vypukla občanská válka ve Španělsku, z Benešova souhlasu jezdily hordy NKVD ze SSSR přes naše území na pomoc rudým republikánům ve Španělsku. Když na počátku občanské války byly v Madridu republikány zapáleny kostely a kláštery, na 150 jich shořelo, náš levicový tisk o tomto řádění mlčel, včetně Šrámkova Venkovanu. Mlčel i Jan Jiří Růckl! Nastalo vraždění!

Slovensko se autonomie nedočkalo a v r. 1939 to šlo rychle, nakonec bylo pod stanným právem, které vyhlásil z Bratislavy 9.3.1939 armádní generál Jan Homola proti „separatistům“; ve skutečnosti chtěli to, co Hlinkovi Beneš slíbil před volbou prezidenta v prosinci 1935. Homola byl zednář. Tehdy zde byla nálada proti našim vojákům, Homolu pronásledovali a zranili, ztratil i zkrvavenou vojenskou čepici. Po 15. březnu 1939 se generál Homola skrýval, nakonec byl zatčen a popraven nacisty.

Beneš stačil odvézt do USA na 40 tun státního zlata, jak v Kartouzích potvrdil vězněný R. Beran, ze kterého se žilo za války v cizině Benešovi a jeho partě.

Španělská občanská válka prověřila český národ

Do služeb boje za rudé Španělsko se v Československu vrhli S.K. Neumann, František Halas, Jaroslav Seifert, předseda mezinárodního PEN Clubu Karel Čapek s celou českou avantgardou levicových intelektuálů. V říjnu 1936 byla v ČSR vytvořena celostátní levicová organizace „Výbor na pomoc demokratickému Španělsku“, kde byl předsedou Emanuel Voska, sobodný zednář, za světové války ve službách TGM v USA. Naproti tomu republikánské noviny Venkov a Večer doporučovaly, aby ČSR uznala ve Španělsku vládu generála Franca a navázala s ní diplomatické styky. Místo toho zde bojovalo přes dva tisíce československých interbrigadistů na záchranu komunismu v katolické zemi. Velitelem praporu „Dimitrov“ byl interbrigadista Josef Pavel, v únoru 1948 velitel Lidových milic, v Pražském jaru 1968 ministr vnitra. Byl zde Vlado Clementis, Egon Erwin Kisch, Artur London – všichni nenávidící Církev Kristovu, Krantišek Kriegel, zástupce velitele LM v únoru 1948 a v Pražském jaru 1968 předseda Národní fronty. Dnes byla v ČR založena „Cena Františka Kriegla“ na památku tohoto komunisty, která je udělena odpůrcům PRAVDY.

Kdyby se podařilo ve Španělsku zvítězit hrůzovládě, kterou sebou přinesly jednotky NKVD vyslané Stalinem, aby v občanské válce zvítězil revoluční duch komunistů, anarchistů, trockistů, bylo by Španělsko zaplaveno vyvražděním křesťanů, neboť Francie pod Blumovou vládou Lidové fronty byla morálně prohnalá a Anglie slabá na poskytnutí pomoci, což se ukázalo v září 1939 při přepadení Polska. Tento protináboženský radikalismus vypukl ve Španělsku již v r. 1931 a vyústil v celém Španělsku v systematické boření chrámů a jejich podpalování s mučednickou smrtí kněží, řeholníků a řeholnic. Těsné vítězství Lidové fronty ve volbách 1936, zabírání zemědělské půdy odpůrcům kolektivizace, nová vlna proticírkevního tažení, zavraždění vůdce Národního bloku Calva Sotela, to všechno urychlilo povstání proti vládě Lidové fronty, kromě Madridu a Barcelony, kde se vládní představitelé dali do ozbrojování dělnických odborů a vydali jim zbraně. Odpovědí na povstání bylo anarchistické krvavé násilí v Madridu a Barceloně.

V Barceloně řádili anarchisté FAI (Federación Anarquista Ibérica) a trockisté POUM (Partido Obrero de Unificación Marxista – Dělnická strana marxistického sjednocení), v jejichž službách byl Jaroslav Seifert ještě před rokem 1938 a ve Vysokém Mýtě mu před rokem 1968 na přednášce katalánské ženy jménem FAI předávaly kytky rudých růží. Nakonec se FAI s POUM mezi sebou poprali v ulicích.

Francisco Franco byl voják a vlastenec, spořádaný otec rodiny, mající smysl pro křesťanské hodnoty. Při vyvolání masového teroru revolucionářů dovedl sjednotit v období komunistické hrůzovlády španělské katolíky, politicky rozštěpené, a neměl nic společného s italským fašismem a německým národním socialismem, i když jejich pomoc byla nutná ke konečnému vítězství nad komunismem. Škoda jen, že to Jaroslav Seifert pochopil až po roce 1968, neboť socialismus a komunismus nelze reformovat. Charta práce, přijatá v r. 1938, představovala reakci proti liberálnímu kapitalismu a marxistickému materialismu, jež rozkládají křesťanské hodnoty, dodnes leží v žaludku odpůrců a kritiků generála Franca, protože zavedla tradici sociální spravedlnosti v souladu s encyklikou Lva XIII. „Rerum novarum“.

Polovinu zlatého pokladu Španělska stačili z Madridu do Barcelony přemístit rudí republikáni, tolik u nás opěvovaní levicí, s pomocí tzv. demokrata Luise Companise pak odvézt loděmi sovětských jednotek NKVD do SSSR jako podklad sovětské měny – rublu. Companis po pádu Barcelony v r. 1939 stačil uprchnout do Francie. Zde už nebyla u moci Blumova Lidová fronta, a tak byl po zatčení vydán do Španělska a později popraven jako škůdce španělského národa. Ostatním chyceným zločincům byla dána možnost vstoupit do Modré divize, ve válce Hitlera proti Stalinovi, kterou dal Franco k dispozici wehrmachtu na východní frontu. Všichni utekli k sovětské armádě do zajetí a skončili v Gulagu. Nikdo z nich se po válce nenavrátil domů. Náš národ si z toho po válce nevezl ponaučení a budoval pod Benešem rudý ráj. Levičáctví v českém národě je neustále se vyvíjející jev u intelektuálů. Levičákem byl už první prezident Masaryk. Levičáky byli Voskovec s Werichem.

Všechny dnešní projevy levičáctví, naposledy po smrti komunisty Valtra Komárka, přítele Che Guevary, pomocníka rudé Kuby Fidela Castra, ukazují, komu slouží v naší zemi masmédiá. Tyto projevy vyrostly z kořenů nenávisti vůči křesťanství v západní civilizaci, jejímž neohroženým zastáncem se stal jako voják generál Franco. Frankismus, to je budování křesťanského státu s obnovením křesťanské tradice a sociální spravedlnosti. Nemá tudíž nic společného s fašismem a nacismem.

Už tehdy, když se tvořily v ČSR interbrigády na pomoc republikánům Španělska, aby zvítězilo zlo – komunismus – prohlásil poslanec Radola Gajda v poslanecké sněmovně na adresu tzv. demokratů:

„Demokracie je zlodějna!“ Dnes v této zlodějně žijeme, morální hodnoty jdou stranou, život je bez perspektivy. Až křesťanství vymizí, národ zahyne. Proto se musíme učit z historie, nezbavené PRAVDY. Jít osobním příkladem v životě v dnešním postkomunismu, kde je nedostatek křesťanských ctností, jež jsou neustále vytlačovány nectnostmi, pod pláštěm tolerance ke zlu. Zlo však nikdy netoleruje PRAVDU!

Václav Bureš: Co si vyprávěli ve valdické věznici dva retribuční vězni-legionáři

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(89)

Kartouzy se staly po 2. světové válce pokladnicí tajemství, jak napsal retribuční mukl Václav Bureš, odsouzený na doživotí lidovým soudem v r. 1945. Byla zde zavřena na podkladě retribučních dekretů také elita z našeho I. zahraničního odboje – legionáři, nepohodlní Benešovi a jeho politice smiřování s komunisty a komunismem, po podepsání Košického vládního programu stranami Národní fronty.

Dva bývalí francouzští legionáři od Perpignanu, kde se zrodila česká „Rota Nazdar“, zubní lékař MUDr. Rudolf Maxa, odsouzený po 2. svět. válce na 16 let a major Vitejček od Hradní stráže, odsouzený na 18 let, si vyprávěli, co věděli o Benešovi jako vášnivém hráči rulety v pařížských kasinech za 1. svět. války. Vzpomínali na příhodu s Lavalovým kloboukem v kasinu, co jim vyprávěl o tom bývalý generál a francouzský legionář Otakar Husák, po 1. svět. válce vedoucí vojenské kanceláře prezidenta Masaryka. Ten tak neměl v lásce Beneše pro jeho intriky v politice, že raději odešel z Masarykových služeb do civilu, znechucen vývojem hradních intrik.

Mezi naší legionářskou elitou ve Francii měl Beneš přezdívku „ruletový král“. Do pařížské herny, kam chodívali i francouzští politici, mezi nimi Pierre Laval, žoviální muž, chodil občas i Beneš. Jednou přišel Laval se světlým, fešáckým kloboukem s širokým okrajem na hlavě, který si odložil do šatny. Hrála se ruleta a Beneš v ní prohrál sumu peněz. Úprkem hnal k šatně, popadl Lavalův klobouk a zmizel z herny. Když pak Laval zjistil, že nemá klobouk, ostatní se smáli, že mu ho vzal Beneš, jak byl nešťastný z prohry. Brzy po této příhodě se ocitl v pařížském deníku „Petit Parisien“ článek, že Beneš prohrál velkou sumu peněz v kasinu, v ruletě. Kde na to vzal peníze?

Oba francouzští legionáři, Maxa a Vitejček, mezi sebou rozebírali situaci o sestřeleném italském letounu Caproni s generálem Štefáníkem na palubě a jeho tragické smrti, vydávané úředně za letecké neštěstí jako havárie letadla, a dospěli k závěru, že za tím stál Beneš, protože Štefáník nenáviděl komunismus a bolševiky už v Rusku, za války a dával to najevo i ve Francii před Benešem a Masarykem.

Převážná část peněz pocházela ze sbírky našich krajanů z USA na výzbroj a výstroj našich západních legií. Když pak Štefáník ve Švýcarsku žádal Beneše o předložení vyúčtování ohledně hospodaření s financemi, Beneš ho neměl. Došlo mezi nimi k ostré hádce, které byli přítomni major Ivan Štefl, přítel Štefáníka, a cestovatel Jižní Amerikou Alberto Vojtěch Frič, s nímž se počítalo do funkce vyslance pro Jižní Ameriku. Tuto hádku Frič popsal v brožurce „Zločinec číslo jedna“, kterou vydal dle V. Bureše v počtu 100 kusů pro své členy kaktusářského spolku jako soukromý tisk. Bureš byl členem tohoto spolku a jejím předsedou byl A.V. Frič. Za protektorátu tuto brožurku Bureš vlastnil, po tzv. osvobození 1945 mu ji NKVD po prohlídce v jeho nepřítomnosti zabavilo s dalšími tiskovinami, než se navrátil z Reichu, kam byl nasazen pracovním úřadem, protože neměl protekci. A protože za války říkal doma svým známým to, co viděl v Reichu a slyšel od sovětských zajatců o bolševickém rudém

ráji, dostal doživotí, aby se lidé nedozvěděli pravdu o zaprodání Benešem a Šrámkem u Stalina v Kremlu, a jak rudý ráj v SSSR skutečně vypadá. Dva klauni, Voskovec a Werich, byli po skončení války vynášeni a dodnes jsou vynášeni za umělce, ale nemluví se o jejich charakteru ve službě zlu, v propagaci komunismu.

Setkání Václava Bureše s následovníky Krista

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(90)

Vezmi svůj kříž a následuj mne, řekl Kristus před dvěma tisíci lety. Na tato slova zareagoval novosvěcenec Páter Bruno Sklenovský. Rozhodl se sloužit Kristu statečně a odhodlaně nést Kříž až na Golgotu. Netušil po svém vysvěcení v r. 1943, že o 6 let později nastoupí svou cestu – následování Krista. Byl mezi prvními, za nimiž zapadly mříže věznic a na záda dopadaly rány mučitelů. Byl to on a Páter František Pospíšil z Hradce Králové (královéhradecký biskupský notář a ceremoniář), se kterými jsem se poznal na galejích socialismu pod Svatou Horou u Příbrami, na lágru Bytíz, kde oba měli vydechnout naposledy.

Úradky Boží jsou nevyzpytatelné, neboť Bůh má k ruce strážné anděly ku pomoci svým služebníkům. Strážného anděla poslal k nám, muklům, do zámečnické dílny na první patro šachty Bytíz, kde jsme byli tři zámečníci, všichni katolíci – já, Standa Pokorný od Znojma a Tonda Kolařík z Brna. Do dílny přišel střelmistr Jan Sladký, Kozinův praprotomek (pomohl převézt Josefa Kalvodu po únoru 1948 přes hranice). Začal vyzvídat, zdali jsou mezi námi kněží. Řekli jsme ano, že jsou dva. Na to zareagoval slovy, že ať se jich zeptáme, zda něco potřebují, že si zítra přijde pro odpověď. Páter Bruno mu vzkázal, zda je možné obstarat hostie ze Svaté Hory. Pan Sladký-Kozina, když se to dozvěděl, přímo zazářil: „Zítra je přinesu a také něco k jídlu.“ Byli jsme šťastni a po vyfárání jsme Brunovi řekli zprávu, z níž se zaradoval. Další den byly pak hostie s hezkou schránkou, podobné pudřence, tak i sáček hrozinek k dělání vína. Byl to další krok k následnému mučednictví na tomto světě.

V dílně jsme měli vaříč, kde jsme v tajnosti vařili z hrozinek víno, které jsme nosili do lágru v láhvi. Z nouze bylo dobré ke mši svaté. Páter Bruno začal tajně sloužit mše svaté, chodilo se na cimru, kde byl s mukly, vesměs Slováky – věřícími. Na tuto ubikaci začalo chodit čím dál víc muklů. To neuniklo slídivému oku Vaška Chmelíčka, sociálního demokrata z redakce plzeňské „Nové doby“. A tak si začal vylepšovat svůj osud socialisty – 16 let trestu, bonzováním. Byl tvrdým ateistou k tomu a bez svědomí. Působilo mu radost, když často po jeho prásknutí odváděla hlídka estébáků Pátera Bruna a polapené věřící na tajné mši do korekce, doprovázené řvaním a urážkami estébáka Tacheziho, Slováka, řečeného Žiletka. Manželka se s ním v 60. letech minulého století dala rozvést a on se nakonec oběsil.

Zahájením Brunovy pastorační aktivity na Bytízu nastal i zlom v jeho pastorační cestě – připravil se o pobyt na zdravém vzduchu. Ačkoliv měl železné zdraví a chtěl pracovat, aby měl alespoň „hnědý stravovací lístek“, byl záměrně zařazen do tzv. atomové party vězňů, starých a nemocných, kteří živořili na „zelený stravovací lístek“, říkalo se mu „úmrtní“, kde nikdo nedosáhl 100% výkonu. Po každém udání dlel ve smrduté a chladné korekci, o hladu a žízni. Nenechali jsme ho umřít a potajmu, když se šlo na večeri, dostali jsme se pod plot a ke korekci s jídlem a v hadici s čajem, nežli se odešlo z večere pod dozorem bachařů.

A přece mu bylo dopřáno vítězství nad satanem. Dočkal se toho po 9,5 letech vězení, v lednu 1954. Celá ranní směna byla nastoupena a Páter Bruno stál celou noc před velitelstvím, vedle cementové sochy horníka, celý ojíněný z mrazu, s promodralou tváří. Ze schodů sestoupil zástupce vedoucího lágru Bytíz Řeřáb, s přezdívkou Zoubek, a postavil se před Bruna, prstem ho píchal do břicha a začal se svým kázáním: „Tak co, Sklenovský, jak dlouho chcete zde blbnout s tím vaším Kristem? Máme s vámi trpělivost. Nenecháte-li toho, hodíme vás i s tím vaším Kristem do té latríny a bude konec!“ Brunovi zahrál úsměv, jako vždy, když někdo něco podobného říkal. „Vy se k tomu ještě smějete?“ pravil Řeřáb. Bylo ticho, když Páter Bruno zvedl hlavu a klidně mu na to řekl: „Pane zástupce, to na mne nemluvíte vy, ale to mluví satan, co si vás podmanil. A já se modlím za to, aby vás opustil, abychom se jednou potkali jako přátelé a ne jako nepřátelé dnes.“ Zase nastalo ticho a my muklové jsme trnuli, co bude následovat. Zoubek zavelel: „Jděte si pro snídani a pak nastupte do zástupu!“ Půlhodina čekání a vítěz Bruno se zařadil do zástupu. Po směně zavolal Bruna bachař zvaný Franta Práce na pohovor a zařadil ho na dílo, kde si vydělal na „hnědý lístek potravinový“. Tím oslavil Páter Bruno své vítězství nad satanem. Dožil se roku 1989.

V říjnu 1954 jsem byl propuštěn do civilu po amnestii prezidenta Zápotockého. Vracel jsem se s požehnáním dvou kněží-muklů, spoluvězňů, P. Bruna Sklenovského a P. Františka Pospíšila; já, odsouzený lidovým soudem v lidové demokracii na doživotí národně frontovními bojovníky lidovci a národními socialisty soudního tribunálu. Tito, v národní frontě organizovaní, dělali zárodky nepřátelství po skončení války, neboť revoluční řádění podle ministra spravedlnosti Prokopa Drtiny z roku 1945 bylo bezrestné. Tak se umožnilo bezrestně podkopávat autoritu a pořádek. Vzorem toho byla vláda Národní fronty, kterou byl „obdařen“ národ od května 1945. Až teprve po roce 1989 jsem mohl dát své vědomosti ke zveřejnění, jaká tuhá cenzura tisku zde vládla s pomocí lidovců a socialistů NF, ve službě KSČ, kdy být antikomunistou jako věřícím v Krista bylo špatnou vizitkou „osvobození od zla“.

Masaryk jako zrádce národního Ruska

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(91)

Dosud si po sametové revoluci připomínáme jen velmi kladné stránky Masarykovy osobnosti co se týče politické morálky u nás. Sympatie mnohých českých historiků dnešní doby ho mladé generaci vykreslují jako humanistu, ze kterého si mají brát příklad. Už generál Rudolf Medek, jenž s generálem Radolou Gajdou prodělal boje s bolševiky v Rusku, vykreslil Masaryka jako muže dvou tváří, v žádném případě jak přítele velkého ruského národa za 1. světové války a po ní.

Když byl prof. Masaryk po Zborovské bitvě (2.7.1917) návštěvou u ruských legionářů v Nové Šartoriji na Volyni, to už začínali bolševici trojčit v Petrohradě. Zakrátko se zformovala II. divize v Borispolu a Berezani. Lenin řádl v Petrohradě společně s Trockým, jenž přijel z USA vyškolen bojovat a zničit křesťanství na věky ve Svaté Rusi. Štábní kapitán Gajda (tehdy měl nejvyšší vojenskou hodnost z našich dobrovolníků) tehdy požádal prof. Masaryka jako představitele ČNR v Paříži, aby mu povolil vojensky zasáhnout se silami, které měl k dispozici jako jedinou disciplinovanou sílu v Rusku, aby učinil konec bolševismu do 3 dnů. Masaryk Gajdův návrh rezolutně odmítl, došlo k ostré výměně názorů na věc a Masaryk zakázal Čechům vměšovat se do „ruských“ záležitostí. Přitom se jednalo o záležitosti 27 židů v Leninově revoluční vládě. Profesor Masaryk pak jednal jen s „českým“ politickým vedením židozedaňským, v jehož čele stál Masarykův oblíbenec, středoškolský profesor Prokop Maxa, Josef Patejdl (skončil za 2. sv. války v nacistickém koncentráku, Miloš Maixner (po válce ředitel Legiobanky). Po tomto jednání pak Masaryk odjel od ruských legií, aby je nechal na pospas osudu, pod vedením Odbočky ČNR a podřízených Prokopu Maxovi, jenž pak „jako žid s židem“ vyjednával s Trockým o složení zbraní legií do rukou bolševiků. O tom se dodnes mlčí, v současnosti, v rámci tzv. antisemitismu, hlásaného nepřáteli PRAVDY.

Jak známo, maršál Ferdinand Foch, vrchní velitel armád Dohody, chtěl po porážce Němců zasáhnout s celou hotovostí k zlikvidování bolševismu v Rusku. Karel Kramář v Paříži 1919 měl takto spojení k zásahu proti bolševismem zmítanému Rusku. Načež ho prezident Masaryk telegraficky zbavil funkce ministerského předsedy čsl. vlády a tudíž i vedoucího mírové delegace čsl. vlády v květnu 1919 v Paříži. Na toto počínání Masaryka ruská emigrace nezapomněla! Nezapomněla, že české politické vedení v Rusku u legií vydalo admirála Kolčaka i s carským zlatým pokladem do rukou bolševikům. Jejich sluhou, který vždy ochotně plnil rozkazy OČNR, byl generál Jan Syrový, ve službách zednářství. Kolčak byl zastřelen 7. února 1920 a vhozen do řeky Irkutsk. Jeho poslední slova byla: „Spasibo vam, Čecho-sobaki!“ (Děkuji vám, čeští psi!) Svědectví o tom pak po roce 1945 vydal uvězněný armádní generál Jan Syrový v Kartouzích v přítomnosti mukla V. Bureše. Národní Rusové nemohou zapomenout, že jsme nepomohli Kolčakovi a jeho vládě emigrovat z bolševického Ruska.

V srpnu 1920 se pak valily hordy bolševiků přes Polsko s úmyslem spojit se s německým proletariátem Karla Liebknechta, Rosy Luxemburgové a Kláry Zetkinové k bolševickému ovládnutí Evropy, dle směrnic Trockého na světovou revoluci. Z té doby je znám „Zázrak na Visle“, jak se dodnes nazývá vítězství Poláků nad bolševickou přesilou. Zbožní Poláci toto vítězství připisují Panně Marii, jež vyslyšela jejich prosby, neboť zde byl poražen útočný ateismus, i když jen na čtvrt století. Čeští železničáři z příkazu Pražského hradu zadrželi vlaky z Francie se zbraněmi pro špatně vyzbrojené Poláky a prezident Masaryk na Hradě rozmlouval francouzské delegaci, která se u něj zastavila, aby přestali podporovat Polsko. Byla prý to odvěta za Těšínsko. Takto jsme jako národ pod „vedením“ našich nových vůdců zrazovali národní Rusko. Humanismus bez Boha dovedl Čechy k totalitě.

Dodnes se lze a zkresluje bez zábran, až nakonec někdo cizí tomu přijde udělat rázný konec. Stále jsme hledali, až jsme našli „to pravé“. Skončilo to vždy nějakým Závišem z Falkensteina, Komenským, sluhou velkých „Slovanů“ Švédů a luteránské šlechty, přes Masaryka a Beneše až k tomu „nenahraditelnému“ Havlovi a jeho kancléřovi Schwarzenbergovi. Českému národu dodnes schází duchovní vůdce. Nebyl jím ani český král Jiří z Poděbrad, jenž zradil Lužické Srby a hodil je přes palubu. I ti Slováci, kteří nám za 1. světové války věřili, byli zklamáni sestřelením letadla s jejich vůdcem dr. M.R. Štefánikem. Toto jsou trpké zkušenosti z historie českého národa, nad kterými je třeba se zamýšlet a ne se při své tuposti dát pod korouhev hrobařů českého národa. Mnoho archiválií proto bylo zničeno už husity, aby národ neprohlédl lumpárny a uvěřil bludům z dílny tiskárny Harnackovy, když Koniáš s nimi vedl boj, a proto byl zednářem Aloisem Jiráskem ostouzen v jeho pamfletu „Temno“. To pravé temno přišlo s Masarykovou republikou a stuhou cenzurou tisku v rámci Masarykova pojetí demokracie, s korytáři a nikoliv hrdiny u moci. Beneš potřeboval knechta, našel ho ve Šrámkovi, proto Stašek musel zmizet. Lidová strana proto se rozštěpila na pravici a levici. Zelenka pak založil „Národní stranu lidovou“ a šel s ní do voleb 1935. Benešovi, Masarykovu odchovanci, stačili Šrámkovi kývalové, aby byl s pomocí levice zvolen prezidentem. Bolševizace dovedla český národ k tragédiím.

Jan Werich v r. 1935 navštívil Sovětský svaz a navrátil se jako vyznavač bolševismu. Dal to najevo ve vystoupení „Balada z hadrů“. V době Hosákovy normalizace na rozdíl ode mne podepsal Antichartu. Bůh nás chraň před bolševismem a Masarykem! Pramálo se ví o tom! Na Jáchymovsku, za komunistické totality, se mohl V. Bureš seznámit s odsouzeným polským plukovníkem Wladislavem Pliskem, dostal doživotí. Ten byl velitelem jednoho polského sboru při bolševické invazi 1920 a řekl mu: „Dokud budou v Polsce žít pamětníci české zrady na polském národě, nikdy nedojde k sbratření, protože ti stateční hrdinové umírali s kletbou na českou vládu, která vrazila nůž do zad polského národa a chtěla tím napomoci vítězství bolševismu a zde nastupuje role Masaryka jako nepřítele katolíků v Polsku.“

Generál r.l. Gajda stále o tom mluvil, jak Sověti vtrhli po 1. sv. válce velikou silou do Polska, aby se spojili s komunistickým Německem, jak vzpomenu V. Bureš, a rozpoutali pod Trockým světovou revoluci. Dnes křísit „Slovanickou unii“ je farizejství v českém národě. Kdo nám bude věřit, když toho máme hodně na triku a s jakým vedením hodláme nastoupit do boje za „slovanství“? Nebo si myslíte, že v rámci ekumenismu se stane zázrak? Pramálo se dodnes ví o politickém zápasu Švehla kontra Beneš.

Politická pravocost VLAJKY proti levičáctví Masaryka a Beneše

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(92)

Masarykova politická strana realistická byla nejmenší a v posledních volbách před 1. světovou válkou dostala ne víc jak 0,6% hlasů. Aby zabránili sociální demokraté jeho propad, volili ho ve druhém kole. Před 1. sv. válkou byli v c.k. Rakousku poslanci voleni podle většinového systému. V každém volebním obvodu musel kandidát dostat většinu hlasů, aby byl zvolen. Když žádný z kandidátů nedostal většinu hlasů, konalo se druhé kolo voleb o něco později, kdy voliči rozhodli mezi dvěma kandidáty, kteří v prvním kole dostali nejvíce hlasů. Tak se prof. Masaryk zásluhou voličů sociální demokracie stal poslancem na říšské radě, aby zabránili vítězství kandidáta za katolickou stranu. Od této doby pramení Masarykovo levičáctví, které nic dobrého nepřineslo českému národu. Dodnes se jeho modle chodí klanět posametoví vůdci českého národa na Hradčanském náměstí.

Pluralismus v české společnosti, nedostatek politického pragmatismu a existence ideologických politických stran rozdělily český národ a národnostní menšiny do mnoha politických stran, což pokračovalo po vyhlášení Československé republiky v r. 1918. Byl přijat volební systém poměrného zastoupení. Agráři si přeměnili jméno a stali se republikány, z pravicových skupinek vznikla národně demokratická strana v čele s dr. Karlem Kramářem. Sociální demokracie byla nejsilnější stranou v prvních poválečných letech, ale rozštěpila se zásluhou bolševizace republiky, vznikla KSČ příslušící ke III. komunistické internacionále se sídlem v Moskvě. Tímto krokem se stala nejsilnější stranou republikánská pod vůdcem Antonínem Švehlou. S heslem „Venkov jedna rodina“ přestala KSČ kvést pšenice.

Až do roku 1882 byla v Praze jedna univerzita – Karlova. Nepřízeň Habsburků způsobila rozdělení univerzity na Karlo-Ferdinandovu s výsadními právy Němců, včetně materiálního zabezpečení budov. Zákon z roku 1920 to měl změnit. Němci vyhlásili „Lex Mareš“ za křivdu a těžké bezpráví v době, kdy ještě nebyla skončena mírová jednání v Paříži na uspořádání státu a jeho hranic. V důsledku politické liknavosti Pražského hradu, tedy i prezidenta Masaryka, politických parlamentních stran, vznikla VLAJKA, politické hnutí za obrodu českého národa. Vlajkaři byli za první republiky národovci, čeští patrioti, vlastenci v duchu odkazu Karla Havlíčka a Františka Palackého. Vystupovali jako obhájci pravosti rukopisů Královédvorského a Zelenohorského. Postavili se tudíž za stanovisko univ.prof. MUDr. Františka Mareše, jenž byl členem komise za zkoumání pravosti rukopisů, jak je kdysi obhajoval František Palacký. Tak si VLAJKA proti sobě popudila samotného Masaryka. Vysokoškoláci neměli rádi Masaryka jako on je, protože se od prohlášení rukopisů za podvrhy Masaryk nenaučil pořádně českému pravopisu a republika se stala rejdištěm svobodných zednářů, rotary klubů, marxistů, trockistů a v roce 1933 tento boj vrcholil. Proti vlastenecké činnosti VLAJKY se vytvořila široká levicová fronta intelektuálů: od Volné myšlenky S.K. Neumanna přes židovskou organizaci YMCA, sociálnědemokratického Práva lidu až k Rudému právu a Haló novinám. Ty vytiskly „Manifest

českých a slovenských spisovatelů“, který podepsali: Konstantin Biebl, Karel Čapek, František Halas, Josef Hora, Karel Konrad, Marie Majerová, Helena Malířová, Jan Mukařovský, Zdeněk Nejedlý, Vítězslav Nezval, S.K. Neumann, Laco Novomeský, Petr Jilemnický, Jan Zrzavý, Jaroslav Seifert, Voskovec s Werichem a další.

Vznikla tak jakási dohoda jednotného postupu proti pravicovosti VLAJKY. V roce 1934 proto byla založena „Studentská fronta za demokratická práva, proti válce, fašismu a reakci“, ve které se sdružily: Sdružení sociálnědemokratických studentů, Komunistická studentská frakce, Etické hnutí československého studentstva, Židovský pomocný komitét (HICEM), Sociálnědemokratická péče o uprchlíky, Péče o německé emigranty z iniciativy „Rudé pomoci“. Tak se umožnil pobyt ing. Formisovi, uprchlému židu z Německa, s jeho vysílačkou v Posázaví, šířící štvavé zprávy. Jeho komplicem byl André Simon (popraven se Slánským). Umožnil se pobyt také dvěma tisícům „proletářských“ emigrantů, kteří se v ČSR znovu zapojili do bojů proti Hitlerovi a Šaldův komitét, jenž založili po výzvě F.X. Šaldy na pomoc rudé inteligenci z Německa, podporoval s Masarykovým souhlasem jejich činnost.

V roce 1935, kdy ještě trvala hospodářská krize, kdejaký uprchlý marxista z Německa měl zajištěnou hmotnou existenci. Vlajka proto vystupovala proti udělování azylu s domovským právem kdejakému uprchlíkovi z Německa, když zde dělali rozvratnou činnost proti republice. Československo se stalo pod Masarykem a potom Benešem poslední rezervací marxistů v Evropě. Když pak šlo o nás, nikdo nám z nich, uprchlíků, nepomohl z ciziny, jací to byli prolhanci. Dnes jim nevěřím!

Když se pak v roce 1937 konal Mezinárodní kongres pokrokových spisovatelů v Madridu, Barceloně a Paříži, v československé delegaci byli Jaroslav Kratochvíl, Laco Novomeský a Egon Erwin Kisch, příslušníci rudého předvoje „pokroku“, podporující bolševizaci Španělska. Celé davy emigrantů a uprchlíků z Říše, Židů ve službách „Schwarze Front“ s vysílačkou v sázavském hotelu Záhoří, našli v Čechách útočiště k získání pasu, aby pak mohli chytře vycestovat na Západ, jako to udělali Thomas a Heinrich Mannovi. Polobolševická Benešova vláda se stala s KSČ pro VLAJKU nepřitelem číslo jedna. Jak jsem měl možnost poznat Vlajkaře po roce 1945, byli to vlastenci tělem i duší. Takové lidi Beneš a spol. do politiky nepotřebovali. Proto po skončení 2. sv. války byla VLAJKA zakázána a mnozí její bývalí členové skončili v žalářích. Dokonce jejich vůdce Jan Rys-Rozsěvač byl popraven, jaký byl v českém národě souhlas s Benešovou politikou mstít se na odpůrcích bolševizace národa. Vždyť po staletí od Východu k nám přišly jen choroby při vpádu Hunů, Tatarů a Avarů, až nakonec všeničící bolševismus, po choleře, tyfu, svrabu a neštovicích. Mají národ za blbce, ale 20% z národa není dementních jako oni.

Jan Rys-Rozsěvač vydal v r. 1938 knihu „Židozdnářství-metla světa“; po konfiskaci prvního vydání následovalo druhé, opravené vydání, jaká zde existovala tuhá cenzura tisku. Zlaté rakouské mocnářství, kdy si Češi mohli vykřikovat „Hej Slované“ a psát bez cenzury o židozdnářství. Právě pro tuto knihu ho nechal dr. Ed. Beneš popravít, ačkoliv byl za války na příkaz K.H. Franka uvězněn v koncentráku. Frank ho označil za „trojského koně nasazeného do protektorátu Čechy a Morava k rozkladu“. Už 27.6.1946 byl popraven v ČSR po zatknutí v Itálii, jakou moc měl Beneš a jeho Národní fronta bojovníků za lidovou demokracii po válce. A to bylo příčinou nástupu k rudé totalitě, ještě horší než té nacistické.

Tři hlavní cíle zednářství jsou:

1. Pomstít smrt Templářů. Toto poslání je svěřeno rytířům Kadošům 30. stupně. Právě Masaryk byl příslušníkem tohoto svěcení, stejně jako V. Havel. Jejich povinností je msta na katolické církvi.
2. Zrušit hranice, aby mohla být nastolena „Všeobecná zednářská republika“. Tímto posláním jsou pověřeni Nejvyšší princové královského tajemství – 32. stupeň svěcení.
3. Potlačit tradiční rodinu. K těmto cílům vedou Velcí Svrchovaní generální inspektoři 33. stupně.

Programová příbuznost je totožná s komunistickou internacionálou. Proto dr. Beneš spolupracoval s komunisty už za první republiky a s jejich pomocí byl také zvolen prezidentem v roce 1935. Nejvíce poprav se stalo nikoliv za komunistických prezidentů, ale za prezidenta dr. Ed. Beneše. Bylo jich přes 700. Za vlastnictví knihy od Jana Rysa se po tzv. osvobození Rudou armádou v květnu 1945 odsuzovalo do vězení. Sdělil mi to člen Vlajky p. Zbyněk Ludvík (Německo), jáchymovské číslo 02480. Vlajkař p. Jaroslav Kopáček byl za protektorátu zatčen, po odrecitování básně od Antonína Sovy: Smetanovo kvarteto „Z mého života“. Tento ředitel Jičínské reálky a později Jičínského reálného gymnázia vystoupil s básní v místním Sokolním domě, v sálu pro veřejnost. Byl deportován do koncentráku Buchenwald. Po skončení války nebyl přijat do sdružení „Protifašistických bojovníků“, že je veden jako Vlajkař. Něco podobného se stalo muklovi Václavu Burešovi, jáchymovské číslo 13244; po roce 1989, když se účastnil pražského zasedání přejmenovaných protifašistických bojovníků na „bojovníky za svobodu“, mu sdělili: „Ty nepatříš mezi nás!“

Dnes vím, že s těmito lidmi v čele státu nemůžeme poznávat PRAVDU, jak to vlastně bylo s Benešem a jeho politikou. Ještě dva týdny před svou smrtí (3.9.1948) poslal do exilu odkaz: „Lžou všichni bez výjimky, to je společný rys všech komunistů, zejména ruských. Mou největší chybou bylo, že jsem do poslední chvíle odmítal věřit, že mne Stalin chladnokrevně a cynicky obelhal, jak v roce 1935, tak i později, a že jeho ujišťování mne i Masaryka bylo úmyslným a cílevědomým podvodem.“ (F. Peroutka: Byl Eduard Beneš vinen? Paříž 1950, str. 14.) Zveřejnil Milan S. Ďurica v knížce „Eduard Beneš a jeho vztah k Slovákům“.

Ještě po Mnichovu 1938 přijeli do Jičína dva komedianti z Osvobozeného divadla v Praze, Voskovec s Werichem k vystoupení ve velkém sále Sokolovny, kde si dělali legraci z konce slávy československé armády tak, že to rozproudilo místní členy Vlajky a vedlo to k vypískání a vyhnání těchto komediantů z Jičína až na vlakové nádraží. Vlajkař Karel Brož při tom zasáhl kamenem hlavu Wericha a zranil ho. Moje matka už nikdy neměla ráda Wericha a nedívala se na televizní pořady s tímto „komediantem z Kampy“, jak ho nazývala. Vlajka měla v Jičíně silnou členskou základnu pro své vyznání v češtví. Proto byla trnem v oku Masarykovi a Benešovi, komunistům.

Vývoj státu pod Benešem byl strašlivým omylem. V Londýně za 2. světové války se obklopil podobnými ničemníky jako byl on sám. Dle Stanislava Bertona (Austrálie) jich bylo přes 800. V čele tzv. Státní rady stál Prokop Maxa, ten, který vyjednával jako předseda OČNR u ruských legií za 1. sv. války s bolševikem Trockým v Moskvě a souhlasil se složením zbraní legionářů do rukou bolševiků. Vykonával tehdy, co si přál prof. Masaryk – přísnou neutralitu k bolševické revoluci. Ještě že se konal Čeljabinský sjezd, který zradikalizoval generál Gajda a na něm v květnu 1918 byl vyhlášen boj s bolševiky podél celé ruské magistrály až do Vladivostoku. U Vladivostoku padl jako legionář se zbraní v ruce pradědeček mé snachy Hany. Dnešní režim zapomněl na tyto padlé hrdiny, protože vlastenectví se v českém národě nepěstuje. Už od roku 1945!

Dnešní posametová doba nám předkládá na TV obrazovce zkreslený obraz Masarykovy demokracie z díla rudého Mahlera. Občan Zdeněk Mahler dnes zapomněl na svou kariéru tiskového tajemníka KSČ na ministerstvu školství (1955-1960) a pasoval se na historika. Několik ukázek z jeho tvorby neuškodí: „Socialistický člověk buduje a bude vytvářet život krásnější, plnější, vpravdě lidský. Tak se snaží lidé silní a nezlomní. Takoví jsou bolševici. A první takový byl, je a bude Lenin. Lenin – to je jasno v hlavě. Lenin – to je neprohrát. Lenin – to jsou pravá vítězství bolševické strany. Lenin – to je nejslavnější začátek lidstva...“ (Předvoj, roč. II, 26.5.1949, č. 31, str.9) Vedle Lenina to byl Stalin: „Věříme, že bohatství, která poznáme z každé stalinské knížky, budou ještě mnoho rozmnožena novými radami velikého Stalina.“ (Předvoj, ročník III, 17.12.1949, č. 11-12, str.7) Tak jakápak spravedlnost, pravdomluvnost, poctivost u dnešních hlasatelů pravdy. Ukradli i bronzovou bustu hudebního skladatele J.B. Foerstra, která byla na podstavci, umístěná ve Foersterově ulici v Jičíně.

Antonín Sova: ZE ZLOMENÉ DUŠE (1896)

Smetanovo kvarteto „Z mého života“

I.

Jak opilý ze síně koncertní
jsem s hučícím se davem vypoťácel.
Klapala sedadla, a koule lamp svůj modrý
žár utlumily. Různé zápachy
voňavek se nad chumly zvířenými
shawlů, v němž dámy zahalily se...
ubohých,
Ještě jak pizzicatem v sále cvičebním
kdes vedle housle nežně zalkaly
pod prstem umělce, jenž zveselen
churavým,
potleskem bouřlivým; s laškovnou vervou
smích sonorní se zatřás; sluhy hlas
rozeschlý, mazlivý hlas dívčí tiknul,
a široký proud městské společnosti
zvuků
se začal náhle volnit po chodbách
svém...

III.

Životu zemřel s rezignací filozofa,
když slyšel jen tón jeden vysoký,
když přítel hlasu nezaslech, ni hřmění
orchestru neslyšel, ba ani ne
zem kdyby zřítěla se s rachotem,
jenž neslyšel hry vlastních rukou
když plála světla nad užaslým davem,
jenž neslyšel potlesku ni výsměchu,
jen mozkiem sledoval vše těžce
dle taktů v něm taktovkou svojí mával
nad hrajícím, obrovským orchestrem,
sleduje živé, němé pohyby
v představě pouhé mnohotvárných
stál v mrtvém, nepohnutém tichu

ztlumený koberci...

Noc byla jasná,
v tvář dýchlo azurové, mrazné nebe
trzích,

a pronikavě lesknoucí se sních.

Tam na schodišti proudem valila
se mračna strakatiny velkoměstské,
kočáry hrčely a dvířka bouchala,
klusavý koní běh se ztrácel kamsi,
do ulic zmizel s matným hrčením.

II.

Oh, podivné, kouzelné kvarteto,
mozku,

to geniální rozbouření duše,
ku mužným vzruchům bytost bodající!

Dech jeho veliký, ještě se mnou jde,
žár, bouře mládí, humor, melancholie

a tužby těhotné a utrpení,
sny mladých extravagancí a měkké,

lichotné spousty láskyplných slov

noblesy tiché a zas drsné bouře

mi rozkládají v duši akordy;
sprostotou,

a pak-ten hrůzou končí se tón

jak ve výšce by zůstat viseti!...

IV.

Ó mistře, mistře, báseň tvoje velká,
s níž kupčit chodíme po velkých

již kulturou svou vystrkujem na krám,

bohužel celá, celá není ještě,
v ní schází ještě poslední tvůj vzkřik

člověka, který ve tmě zákeřné
se pere s děsnou svojí chorobou

a lapá po tvoření křečovitě,

a lapá chvíle-v prázdnotě své hluché

a lapá světla v pustém prázdnu

po tónech hmatá-ale ony náhle

jak omrzeli, šklební sluhové

vykradou palác a jej zapálí,

jej opustí a pána v zuření

a v bezvědomém, hrozném úpadku

kdes v síni na podlaze ležet nechají...

Ó mistře, nesmrtelné tvoji básni,

v níž není pražádného pošklebku

těm psům, již trhali tě hlupstvím,

zločinně úpadek tvůj pečetiče,

....

Vlajkař Jan Uprka

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(93)

Moravské Slovácko, kraj zbožných lidí, vykreslil v hřejivých barvách jeho služebník, akademický malíř Joža Uprka. Masaryk k tomuto kraji a zbožnému lidu nikdy jako rodák nenašel cestu jako oni k němu a k jeho protikatolickému postoji. Jako prezident opovrhoval dílem Joži Uprky jako dílem Emmy Destinové, jež nikdy nedostala v Praze jako operní pěvkyně světového jména vyučovat zpěvu na státní konzervatoři. Byl otcem vychován k lásce k rodnému Slovácku.

Když pak v červenci 1934 bylo zřízeno řádné vyslanectví SSSR v Praze a československé v Moskvě, už nic nestálo Benešovi v cestě „slovanské“ politiky. Odjel do Moskvy a o své cestě pak nadšeně referoval parlament: „Vstup Sovětského svazu do Společnosti národů je právě v dnešní situaci událostí velkého významu. Znamená to v podstatě pro další vývoj mezinárodní politickou změnu v evropské konstelaci. Změna ta je ku prospěchu především také Československu a celé Malé dohody; můžeme se tudíž z ní upřímně radovat a vyvodit z toho náležité důsledky.“ Beneš nechtěl vědět, že stejného přijetí dostalo se před ním i Hitlerovým důstojníkům. Teď Beneš začal posílat v houfech žurnalisty a umělce na vzájemné návštěvy. Vraceli se domů nadšení z díla bezbožníků – jako Jan Werich, Ivan Olbracht, Hubert Ripka (redaktor Lidových novin). Komunisté pak v prezidentských vlbách 18.12.1935 poprvé nepostavili svého kandidáta a hlasovali pro Beneše.

To všechno prosovětské ovlivnilo mladého Jana Uprku, aby se stal pravičákem a nakonec členem VLAJKY. Za nacistické okupace byl funkcionářem VLAJKY na Moravském Slovácku a při nedělní červencové pouti v roce 1942 ke Svatému Antonínu u Blatnice se sešlo ke 40 tisícům zbožných lidí. Jako Moravský Slovák se cítil více Slovákem, a proto se exponoval za odtržení Moravského Slovácka od Moravy a začlenění do Tisova Slovenského státu. V protektorátu ho Němci nechali řečnit na shromáždění, ale jen mluvit! K něčemu podobnému tudíž nemohlo dojít.

Za takovou lásku ke Slovácku byl pak v roce 1946 jako „retribuční kolaborant“, prý také „zrádce národa“, veřejně popraven v Uherském Hradišti. Těch, kdo by tehdy raději viděli viset Beneše, bylo na Moravském Slovácku dost. Znali totiž PRAVDU o osvobození Rudou armádou maršála Malinovského, kdy se ženy a děvčata musely skrývat před rudoarmějci. Ostatně, to prožila v této době má tchyně. Vyprávěla, že i sovětské důstojníky, když se ožrali jako prasata, tak byli všehoschopní učinit. Jejich „davaj časy!“ mně utkvělo dodnes v paměti od května 1945, jako když pochodovali vilovou čtvrtí „Na Tobolce“ v Jičíně a křičeli „éto buržua zděs!“

O národní hrdosti

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(94)

Za rakouského mocnářství tvořili Češi hrdé plémě Slovanů a nestyděli se za ně, dokonce se k němu hlásili šlechtici a měšťané, i když jim český jazyk působil vyjadřovací obtíže. Tehdy jsme byli opravdu chudí, utlačovaní nešťastnou národnostní politikou habsburského trůnu vůči Čechům, vysmívání germánským šovinismem, ale přes to všechno jsme byli hrdi, že jsme Čechy. Byli jsme chudí materiálně, ale ne duchovně. Palackého slova „Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm“ se nesla národem. Hudební génius Smetana zhudebnil „Má Vlast“ na věčnost.

Dnes, bez dozorce KSČ a velkého bratra od Východu zbaveni, máme možnost zase být tím, čím jsme bývali v historii. V cizině raději mnozí mluví lámanou němčinou, nežli by prozradili svůj rodný původ a svou vlast. Bojí se, aby nebyli počítáni mezi ty národnosti, které v zahraničních samoobsluhách kradou. Potkám-li u nás Němce, dává okatě najevo svým hlasem, že jím je a bude, často až příliš vyzývavě. Velký Angličan vás projede od hlavy až k patě, než se rozhodne, aby k vám pojal jakousi náklonnost uznat vás za rovnocenného cizince. Pokud ano, je z něho velmi příjemný partner v dialogu. Vážím si rodilých Angličanů, protože jako západní Němci mají vlastnost nekrást. Tato vlastnost byla u nás nahlodávána už po takzvaném osvobození Rudou armádou, aby za komunismu „co je tvoje, to je moje“, bylo rozšířeno v majetku nás všech – v národních podnicích „kdo nekrade alespoň hodinu, okrádá svou rodinu“. O Američanech vím své, poznal jsem je v Českém ráji, když jsem tam pracoval jako důchodce; jsou hrdí na svou vlast, až to někdy hraničí s nafoukaností. Poznal jsem i Estonce v Českém ráji – v Prachovských skalách. S nimi se nejčastěji dorozumíte angličtinou. Dávají najevo, až nápadně, že ruština je pro ně jazykem diktátora a tak jsem neměl šanci ani němčinou se dorozumět. Pravděpodobně to vše je důsledek utlačovatelů, jimiž byli jak Rusové tak i Němci. Počítám je mezi národy s disciplinou, jak se chovali v Českém ráji.

Jaký vzor mohou dát mladé generaci Čechů k pěstování národní hrdosti představitelé tohoto státu? Kdo lže a podvádí a ještě k tomu krade ze společného koláče, od takových lidí nečekejme národní hrdost. Dávat prezidentskou amnestii jako to provedl Václav Klaus k 1. lednu 2013 zlodějům a příživníkům, ničemům a zločincům, je ukázkou, na jakých základech je budována budoucnost tohoto národa. Tomu se říká míra jednoho metru? Nevěřím, že národní hrdost je v národě potlačována odpouštěním a láskou k vandalům, zločincům, velkopodvodníkům. Příčinou je zavržení mravního kodexu křesťanů v rámci postupující globalizace pod standartou „Bez Boha a Krista.“ To už tady bylo!

Národní hrdost to také znamená úctu k odkazu předků a lásku k rodnému domu, v němž jsem se narodil, k rodné hroudě, ke gruntu. Celé generace žily na gruntech, ze kterých byly násilně vyháněny již od tzv. osvobození 1945 generací bezbožníků, kterým nebylo nic svaté. Sedláci, kteří bránili půdu a statky před kolektivizací, bránili ten nejvlastnější základ kdysi hrdého národa. Rodiče nikdy nespojovali pracovitě hospodáře s nacistickými zločinci po válce. Neházejme je do jednoho pytle a držme se Božího příkazu „Co nechceš činit sobě, nečiň druhému!“

Ať se dívám na československý stát z jakékoliv strany, všude vidím míru dvojího metru, která vyústila k zániku Československa. Můj dědeček říkával, že ze všech režimů, které prožil, byl nejmoudřejší ten rakouský, nežli přišla světová vojna. Nebyla nezaměstnanost, pracovat se muselo, nelenošit, nekrást, podle hesla „S poctivostí nejdále dojdeš!“ byla v lidech národní hrdost.

Nacistické zločiny byly odsouzeny a svět je neustále s nimi seznamován. Dnes se používají jako strašák v poli. Je to snaha o manipulaci myšlení veřejnosti, když vidím nepotrestané zločiny a zločince komunismu u nás. Už za prezidenta Masaryka se republika stala rejdištěm podvratných elementů „Schwarze Front“. O tom se dodnes mlčí. Nepotrestané zločiny stále volají po PRAVDĚ a kompetentní místa státní správy zarytě mlčí. Jak si má mladá generace v Augiášově chlívu pěstovat národní hrdost? Musí nežít s voly v tomto chlívu, distancovat se od nich a dávat to najevo, že k nim nepatří, vyhledávat osamocené jedince, kteří říkají a píší pravdu. Kdo lže, pozná se po nesplněných slibech.

Prezident dr. Emil Hácha byl českému národu vydáván za symbol zrady a kolaborace s nacisty. Kdo nezná historická fakta a nebo neměl odvalu pozvednout hlas proti komunistickému pojetí kolaborace s nacisty, nemůže pochopit velikost ducha těch, kteří pro národní hrdost k trikoloře byli po válce popraveni a do dnešních dnů se nedočkali posmrtné nápravy z Pražského hradu k 28. říjnu 1918. Solidarita skutečných pravičáků je podmínkou k dosažení úspěchu nad lži. To je smysl pro pořádek a spravedlnost ve státě, kde neexistuje po desítky let pojem čest, národní hrdost, pravdomluvnost u prezidenta a státních orgánů.

Jsme chudší jak po třicetileté válce, na Bílé hoře začaté. Přírodní zdroje uranu rozdány zadarmo velké zemi povalečů a lenochů pod rudou standartou. Nic se však nesvedlo na neschopnost vůdců českého národa. Sovětský svaz nedělal nikdy nic zadarmo. Osvobození v květnu 1945 náš národ přišlo draho. Že Velká Británie uzavřela za války spojení se Sovětským svazem se dá omluvit. Není však omluvitelné, že primas anglikánské církve, arcibiskup canterburský, vyslovil ve svém projevu za války zbožné přání pomoci sovětskému komunismu v boji s nacismem. Není též omluvitelné paktování katolického kněze Mons. Jana Šrámka u Stalina v Kremlu, když jel v prosinci 1943 z Londýna do Moskvy jako předseda exilové vlády společně s dr. Benešem podepsat „bratrskou“ smlouvu na 20 let, přestože papežská encyklika „Proti komunismu“ zakázala katolíkům paktování s komunisty za cenu exkomunikace. Nikým nezvolená exilová vláda v Londýně natropila českému národu tolik ohavností na duchu, že dodnes v tom jsme jako národ namočení po krk v parlamentní demokracii a nedovedeme se zbavit Benešových poválečných dekretů, vyjadřujících mstu vítěze nad poraženým. Z toho nemohu mít v těle národní hrdost jako Čech. Méně problémů by bylo po válce s Němci v pohraničí nežli s Cikány!

Vždycky, když politici dělají protinárodní politiku, tak na ni doplácí prostí čeští lidi s ctnostmi a národní hrdost se vytrácí z českého národa, vládou nečtností, roste kriminalita a zločiny, ale i apatie k problémům dneška, lidé se uzavírají do ulity a myslí si, že se tak vyhnou problémům doby, opovrhující národní hrdostí.

Setkání Václava Bureše s Jezuitou v Kartouzích

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(95)

Páter Čevela pocházel z Moravy a byl to Jezuita přesvědčením, že šířením Boží pravdy Písmem Svatým se trpí nejvíce. Ti z katolických kněží, kteří studovali před rokem 1938 v Římě teologii, hodnotili Duceho režim v Itálii kladně. Zednáři v rámci rozkladu křesťanství infiltrovali nejprve katolické Španělsko rozšiřováním porna a po něm Itálii. Proto byla v Itálii velkou fašistickou radou na čele s Mussolinim zavedena mravnostní policie. Koho chytila při rozšiřování porna mezi mládeží, tak ho zmlátila k nepoznání. Kněží, kteří proti těmto zákrokům protestovali, dostali napomenutí, že jinak budou zbaveni výchovy mládeže pro souhlas s mravní devastací mládeže. Tam fašisti neznali pardon. Tehdy se říkalo v Itálii za Mussoliniho: „Morto morale – morto popolo!“ Něco na tom je pravdivé.

Hitler a Mussolini dobře věděli, oč šlo ve španělské občanské válce a šli na pomoc Španělsku, neboť komunisti celého světa, včetně českých a dvaceti tisíců sovětských interbrigadistů, loupících chrámy a vraždící kněze a věřící, chtěli vztyčit rudý prapor na Gibraltar a vyhlásit světovou revoluci. Kdo by tuto masu dvaceti milionové armády z Ruska, kdyby se dala do pohybu, zastavil a kde? Proto fedrovali Hitlera ještě před volbami, v červenci 1932 snížili Německu poplatky za prohranou válku na pouhé tři miliardy rýnských marek ve zlatě, splatných do 30 roků. Podepsal to i ministr zahraničí Beneš, podřízený v zednářské lóži ministerskému předsedovi Francie Eduardu Herriotovi, radikálnímu socialistovi, jenž předsedal této konferenci ve Švýcarsku. Vždyť museli vědět, že za půl roku jsou volby v Německu a Hitler je vyhraje.

Páter Čavela za války nebyl zticha a hlásal Boží slovo plně a nezkráceně. Tak ho zavřeli už v roce 1945 a já jsem se s ním setkal v Kartouzích. Chválil Mussoliniho režim předválečný, jak změnil na jihu Itálie krajinu bažin plných komárů a šířících malárii na úrodná pole, dal v době nezaměstnanosti v Evropě lidem práci, na rozdíl od Stalinova rudého režimu s hladomory, koncentračními tábory a bořením Kristových chrámů v rámci diktatury proletariátu, potraty a rozvody. Chválil Mussoliniho, že zakázal rozvody manželů a zrušil otroctví v Habeši po dobytí a zavedl tam systém zavlažovacích kanálů na zúrodnění půdy, aby zlepšil zaostalost Habeše vlivem vlády něgušů (habešských císařů), kteří ji vysávali. Za italské okupace Habeše tam Mussoliniho režim udělal pro Habešany více nežli tři generace něgušů.

Hrdina Ivan Sucharda

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

V létě, v sedmdesátých letech minulého století, pořádala organizace Protifašistických bojovníků pro své členy a rodinné příslušníky týdenní autobusový zájezd „Po stopách bojů Svobodovy armády“ na Slovensko. Vzali mě do počtu. Poznal jsem zde hrdiny 2. světové války, kteří bojovali u Tobruku, ale i na Dukle, vězně z koncentračního tábora Osvětimi, který ho přežil zásluhou Němky a znal temnou minulost ředitele OÚNZ Jičín MUDr. Otto Roubíčka, také vězněného v Osvětimi. Jmenoval se pan Krchov a bydlel v nedaleké obci Veliš u Jičína. Spřátelil jsem se s ním důvěrně.

V paměti mi utkvělo vyprávění pana Suchardy z těchto bojů, zejména pak v okolí Strečna, kterých se on účastnil ve Svobodově armádě a které byly tak úporné, že místy dosahovala výše padlých vojáků na 2 metry, jaký to byl zuřivý boj o pozice. Také vyprávěl o ukrutnostech, které se zde odehrávaly na zajatcích, jimž Němci stahovali zaživa kůži z těla nebo autogenem uřezali končetiny a ještě živá těla házeli do Váhu, který byl krví zbarven do červena.

Pan Ivan Sucharda z Jičína se nedožil listopadových událostí roku 1989, ale jeho manželka ano. Když jsem od roku 1990 pracoval ve „Sdružení politicky pronásledovaných občanů na okrese Jičín“ a v komunální politice jako poslanec v oblasti školství, účastnil jsem se též srazů pronásledovaných učitelů z doby komunistické totality, které se konaly jednou za čtvrt roku, vždy v sobotu dopoledne, na Ministerstvu školství v Praze, pod patronací ministra školství dr. Vopěnky. Tam jsem blíže poznal manželku pana Ivana Suchardy, Marii Suchardovou, která za totality nesměla jako kvalifikovaná učitelka vyučovat. Byla to hluboce věřící katolička. Slovo dalo slovo a jednou mi začala vyprávět tajemství svého zesnulého manžela, hrdiny 2. světové války, které jí odhalil těsně před svou smrtí, jaký měl doposledka strach z KGB a deportace do SSSR.

Pan Ivan Sucharda byl Rusín a před vypuknutím 2. světové války žil na Podkarpatské Rusi. Když pak Podkarpatská Rus byla po bojích přičleněna k Maďarsku, rozhodl se emigrovat do Sovětského svazu. Jaké překvapení, když místo „radostných zítřků v rudém ráji“, jak o nich psali čeští vrtichvostové a tajtrdlíci kolem Wericha s Voskovcem, byl deportován jako špion na souostroví GULAG, jak o tom píše Solženicin. Dostal se na Kolymu, porážet stromy sekerou. Až teprve když se zakládala v Sovětském svazu československá brigáda, bylo mu umožněno přihlásit se do ní. Jako opravdový vlastenec chtěl bojovat za svobodu Československa se zbraní v ruce. Neměl ani toto naplnění tužeb snadné. Nechtěli ho vzít do československé brigády, protože byl vychrtlý, vážil kolem 35 kg, jak byl zdecimován z Gulagu. Prosil samotného plukovníka Svobodu, aby byl přijat. Teprve Svobodovo rozhodnutí zvrátilo tento verdikt a byl přijat do armády.

Prodělal tuhé boje, byl několikrát raněn! Po bojích u Strečna nechala NKVD nastoupit zbylé československé vojáky z Gulagu a důstojník NKVD jim řekl: „Jste pakáž, která přežila. Ale my o vás víme; jakmile budete povídat, kde jste byli a jak jste se tam měli, tak si pro vás přijdem!“ Po roce 1948 byl vyloučen z čsl. armády, až do důchodu pracoval jako dělník v n.p. Agrostroj Jičín, on, hrdina z 2. světové války. Když pak přišel 21. srpen 1968, Ivan Sucharda žil v úzkostech, kdy si pro něho přijdou, zatknout ho a deportovat do „země radostných zítřků“.

Po Havlově taškařici se 17. listopadem se na tohoto hrdinu v Jičíně zapomnělo.

Rodné lány postiženy kolektivizací

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(97)

Hodnota národa se měří jeho vztahem ke statku předků, ke gruntu, k zemi a k půdě. Umírající lesy kyselým deštěm a popílkem, zakázaná pásma s ostnatým drátem, satanská ideologie, která vychovávala poddajné otroky ve jménu socializace. Sedláci, kteří bránili své statky a půdu před kolektivizací, bránili ten nejvlastnější základ kdysi hrdého národa. Soukromým rolníkům se určily nesplnitelné dodávky masa, vajec, obilí, často dostali výměnou pozemky horší bonity půdy, zarostlé plevelem a nevyhnojené.

Tak byl sedlák Josef Karel pro „sabotování dodávek“ potrestán devíti měsíci vězení. V „Jičínském kombajnu“, časopisu, který vydávala rada ONV Jičín, byl v padesátých letech uveřejněn článek pod nadpisem „Kulak Karel ze Hřmenína byl potrestán“. V roce 1958 stanul opět před soudem, tentokrát krajským v Hradci Králové a opět odsouzen pro neplnění dodávek. S jeho dcerou jsem se setkal po roce 1989, pracovala jako poštovní doručovatelka. Komunistický režim jí zakázal studium na střední škole. Chtěla studovat zdravotní školu.

Podobný proces na Jičínsku jako byl se sedlákem Josefem Karlem, se konal se sedlákem Josefem Pažoutem z Bystřice u Libáně po první vlně kolektivizace (proběhla v r. 1953). Sedlák Pažout vlastnil celkem 21 ha, z toho 19 ha orné půdy. V srpnu 1954 našel leták, který dal přečíst svým dvěma dcerám. Syn Josef měl tehdy jen 13 let. Za to byl odsouzen „pro pobuřování“. Tehdy byl v Jičínském soudu okresním prokurátorem Lev Bloch. Bylo mu 34 let. Byl to původně dělník z Ostravy. V roce 1945 vstoupil do KSČ a v roce 1949 absolvoval „dělnickou fakultu práv“, což byl ve skutečnosti 9 měsíců trvající kurz pro pracující kádry KSČ v tomto státě. V Jičíně chtěl napodobit prokurátora Urválka, známého z monstrprocesu s dr. Miladou Horákovou. A tak soud se konal v místní hospodě v Bystřici, za přítomnosti předsedy JZD Bystřice Kučery, aby se dala vážnost procesu s „nepřítelem“ kolektivizace. Proces probíhal v době žní, to však prokurátorovi Blochovi nevadilo, že přednost by měly mít žně a sklizeň obilí. Navrátil se z vězení až příští rok. V srpnu 1953 prezident Zápotocký prohlásil, že nikdo není nucen být v JZD.

Prokurátorovi Blochovi říkali na jeho pracovišti kolegové žoviálně Leo. Jenže zjevila se pravda o Božích mlýnech a v srpnu 1955 StB v Jičíně našla „závady“ v jeho činnosti neslučitelné se zastáváním funkce okresního prokurátora a Bloch se zastřelil. To však bylo tajemstvím, proč spáchal sebevraždu. On totiž Leo byl pedofil a způsobil těžkou újmu na zdraví jednomu mladíkovi, který musel být chirurgicky ošetřen a odtud to nahlásil výš. Znal jsem Blocha a jeho oběť zvrhlosti.

KSČ byla založena k rozkladu národa v roce 1918

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(98)

Největší odborová ústředna v Československu bylo „Odborové sdružení československé“. To vydalo 23. září 1920 prohlášení, ve kterém jasně prohlašuje: „Chceme pracovat ve státě k hospodářské konsolidaci a k finanční rovnováze.“ Bylo to v době, kdy III. internacionála vydala instrukce k zakládání vlastních komunistických odborů. Došlo k tomu až roku 1922, po marných komunistických pokusech rozložit „Odborové sdružení československé“, jako sociálně demokratickou stranu, zevnitř.

Založením „Mezinárodního všeodborového svazu“ se komunisti zmocnili většího přítoku peněz pro své bolševické rejdy revoluce a také větší kontroly nad dělnictvem. Tím získali větší možnost pro vedení politických stávek a demonstrací, které měly za účinek „rušit buržoazní klid“. Typickým příkladem bylo 25. února 1925 uspořádání tábora lidu pod heslem „Boj proti drahotě“. Po něm tzv. útočná četa vedla zástup asi dvou tisíc rebelů Prahou na Václavské náměstí, kde dav přepadl policii, do níž bylo stříleno. Výsledek: 38 policistů a 7 civilistů zraněno. Poslanec Josef Haken pak 26. října 1925 křičí v parlamentu: „U nás je dnes předrevoluční situace, jaká byla v Rusku v roce 1917!“

Důsledkem těchto akcí bylo po prohraných stávkách ochuzení o ztracenou mzdu, vystavení posměchu stávkokazů a ztráty v členských řadách. Aby ztráty v pokladně byly nahrazeny, vyhlásila KSČ nový útok na „Odborové sdružení“. Dne 23. září 1925 uveřejnilo Rudé právo rezoluci konference KSČ z Ostravy, v níže se pravilo: „Je třeba vytýčit jako hlavní heslo naší činnosti jednotu odborů, která musí zrevolucionovat dělnictvo.“ Byly zakládány „Rudé svazy“, aby rozložily největší československou odborovou ústřednu – Odborové sdružení československé. Jakmile se KSČ zmocnili lidé seskupení kolem Klementa Gottwalda, jemu se dostalo pro jeho „dělnický“ původ podpory komunistické internacionály z Moskvy. Tato skupina pro své mládí a sídlo dostala název „karlínští kluci“; zřídili zvláštní odborové oddělení při politbyru a do jeho čela postavili Jana Švermu. Antonín Zápotocký byl Švermovým oddělením politbyra KSČ dosazen na místo Josefa Haise, jenž byl Švermovým oddělením sesazen. Byla to jediná Zápotockého „odborářská“ epizoda, aby byl v r. 1945 postaven Národní frontou do čela jednotných odborů.

Vzpouřa komunistických odborářů proti diktátu politbyra KSČ rozdmýchala boj uvnitř KSČ. Skupina komunistických literátů „Devětsil“ (Olbracht, Nezval, Vančura, Mahen, S.K. Neumann) byla proti Gottwaldovskému vedení. Vítězslav nezval nechtěl jít na základní vojenskou službu. Proto požádal spisovatele MUDr. Vančuru, aby se přimluvil u svého bratrance, spisovatele Jiřího Mahena, jehož přítelem byl vojenský lékař. A nešel! Majíce podporu v Moskvě, rozhodlo se Gottwaldovo vedení k velké čistce ve straně. Nastalo hromadné vylučování z KSČ, ve vlnách. Vyloučili i celou skupinu „Devětsilu“ i své odpůrce v Mezinárodním všeodborovém svazu (MVS), všechny neposlušné, kteří se nepodřídili vedení strany. Ani po vyloučení z KSČ heretici nepřestali být komunisty, což dokládali účastí nebo souhlasem ve španělské občanské válce s rudými španělskými republikány, neboť byli průkopníky komunismu v Československu ještě před 2. světovou válkou. Šlo jim o to vedení KSČ, ne o

komunismus. Jak se později ukázalo, nešlo jim ani o to vedení KSČ, nýbrž o taktiku na cestě k bolševickému vítězství a o osobní podíl zásluh na něm, protože „není komunismus kromě komunismu ruského“. Byl to odpor heretiků v očích Moskvy proti jí uznanému a podporovanému vedení. Byl to jen zápas o moc mezi komunisty. Heretici nepřestali být komunisty a ani vítězná KSČ v nich nepřestala komunisty vidět.

Ivan Olbracht při svém vyloučení z KSČ napsal v r. 1930 F.X. Šaldovi toto: „Tímto vedením nedal bych se vést ani k první stanici elektrické dráhy, natož do vážných politických bojů.“ Hlásil se k židovství, ale za 2. světové války žil v klidu, nebyl pronásledován. Už v roce 1945 se vrátil do KSČ, stejně jako Nezval. A Jaroslav Seifert z anarchistické pakáže opět vstoupil do KSČ pod Gottwaldem, ze které byl vyloučen v r. 1929, protože podporu z Moskvy mělo Gottwaldovo křídlo. Pokus o založení vzdorostřany ztroskotat, protože podporu Moskvy měli jejich odpůrci. Ale ani jim strana neškodila, čekali jen na jinou příležitost komunisty.

První vyloučení komunisti v čele s dosavadními vůdci KSČ Bolenem, Jílkem a Munou (zakladatelem a předsedou první strany českých komunistů v Rusku) založili „Klub Leninovců“, jiní přešli k „Odborovému sdružení československému“, jako např. Arno Hais, po Munovi druhý hlavní funkcionář první čs. komunistické strany v revolučním Rusku a po svém otci druhý hlavní organizátor rozbíjení Odborového sdružení československého v r. 1922.

V prosinci 1929 se KSČ vrátila po volbách do parlamentu oslabena o 11 poslaneckých mandátů. V r. 1925 měla 41, v r. 1929 jen 30 mandátů. Ztrátu své početní síly voličů, ale i členské základny strany a odborů se Gottwaldovi přísluhovači snažili nahradit silou svých leninských činů. Začali v Radotíně, kde vedli v zakázaném průvodu školních dětí proti četnictvu své „revoluční činy“ na obdiv – házeli ze zadních řad přes hlavy dětí kameny a klacky na četníky. Tekla krev! Buržoazní klid byl narušen, řekli soudruzi. Nechtěli republiku bez násilí. Proti KSČ se formovala Vlajka a mládež NOF, s disciplínou jim vlastní: „Nic než národ!“

Už koncem ledna 1931 vydalo vedení komsomolu pokyny krajským vedením k uspořádání krajských dnů komunistické mládeže, aby k demonstracím proti militarismu byli zpracováni branci a narušila se tak akceschopnost československé armády pod národnostními hesly. Konečně, aby pro případ zákazu demonstrace byli získáni učni a spolehlivá komsomolská mládež, kteří by vytvořili útočné brigády na ochranu demonstrantů proti bezpečnostním orgánům. KSČ na 25. února 1931 vyhlásila Mezinárodní den nezaměstnaných. Ale už 4. února v Duchcově vedl komunistický senátor Petr Stránský průvod, který se na jeho rozkaz vrhl na kordon četnictva. Podobně 25. května končí průvod v Košutěch. Na výzvu k rozchodu nepovolené demonstrace komunistický poslanec Major zavelí maďarským „edöre“ (vpřed). Zástup tlačí ženy a děti napřed, zatímco útočná brigáda zahajuje z okolních stavení útok na četnictvo kamením. Do toho padne výstřel z řad demonstrantů. A sotva uschla krev na území maďarské menšiny, připravila KSČ novou demonstraci, tentokrát s německou menšinou v okrese Frývaldov. Této Gottwaldově tlupě karlínských kluků byl pak v roce 1945 dobrovolně vydán národ k obětem krve a ducha.

Již 8. května 1945 vrazili členové RG do bytu Vlajkaře Karla Brože v Sladkovského ulici v Jičíně, vyrazili mu všechny přední zuby, když ho mlátili a znásilnili mu před očima jeho manželku. Nikoho ale jako Vlajkař neudal gestapu, jen měl smysl pro pořádek jako vlastenec a ten nemohl nalézt u komunistů za trvání republiky od roku 1918. A tak za Vlajkařinu a knihu od Rysa o židozdednářích dostal 18 let. Kromě toho, jak jsem měl možnost vidět z této revoluční doby prohlášení Národního výboru, po

uplynutí každých tří měsíců vězení zpestření týdnem korekce s tvrdým lůžkem a sníženým přídělem již tak mizerné stravy v Kartouzích. Od ledna 1946, jak vzpomíná mukul Bureš, spal s Karlem Brožem na cele deseti řemeslníků na I. oddělení, nad ním. Karla tam přivedl velitel Novotný, aby byl mezi slušnými vězni. Byl tam i Otto Gruller od Pražského gestapa. V dílně dělal Brož modely pro Knotkovu továrnu v Jičíně, neboť to byl výborný modelář. Novotný a ředitel věznice major Prüher s ním jednali slušně, rovněž i ostatní bachaři. Do června 1949 mohl chodit v neděli dopoledne do Kartouzského kostela na mše. Po obou stranách v kostele stálo po dvou bachařích, které tam určil major Prüher, jenž byl katolík. Po únoru 1948 ho vyhodili z místa, vše se zpřísnilo, ministr spravedlnosti Prokop Drtina, který si tam objednal na zakázku nábytek z kavkazského ořechu s intarzovanými bílými liliiemi (které udělal Karel Brož), vypadl z okna a nábytek si odvezl za pakatel 7 tisíc korun žid MUDr. Otto Roubíček z nedaleké Železnice u Jičína, šéflékař v Kartouzích a také zdravotní rada v Jičíně a první ředitel OÚNZ v Jičíně, jeden ze tří majitelů auta značky Volha v královéhradeckém kraji, když k nám byla Volha dovážena ze SSSR.

Tato země má k demokracii ještě hodně daleko, většina občanů nezná minulost, která se často odráží v přítomnosti, v níž si nemakačenkové mohou nerušeně krást, aniž by byli náležitě potrestáni tak, aby již nekradli. Už za první republiky prohlásil Radola Gajda jako poslanec za NOF, že demokracie je zlodějina. A za tento výrok poslanecká sněmovna odhlasovala na návrh imunitního výboru vydání poslance Gajdy k trestnímu stíhání, aby byl souzen pro přečin podle zákona na ochranu republiky. To, že zde byla propagace revolučních cílů KSČ, proletářské revoluce a ozbrojeného povstání, za velezradu nebo zločin nebyla, nezajímalo socialisty kolem Ed. Beneše. Mlčel taky prezident Masaryk ke komunistickým rejdmům, které v ČSR sílily uznáním de jure SSSR. Najednou byla KSČ prohlášena za „státotvornou“ stranu v ČSR. Dne 6. listopadu 1935 prohlásil komunist Rudolf Slánský, že komunističtí poslanci budou volit prezidentem dr. Beneše a o lidu Československa pravil: „Jeho posláním je sjednotit zde všechny stoupence míru, všechny protifašisty, všechny skutečné demokraty, republikány...“ Tento závěr Slánského řeči v parlamentu vzbudil veselost poslanců a reakci Vlajkařů, kteří dobře věděli, že proletariát se svým předvojem KSČ nemá zájem chránit tento stát proti marxistům a jejich přísluhovačům národním socialistům. Socialist Hubert Ripka napsal tehdy toto: „Rusko je ovládáno komunisty a má svůj vlastní zvláštní sovětský systém, není žádnou překážkou přátelské spolupráce mezi jinými zeměmi a Sovětským svazem.“ Navrátil se z návštěvy SSSR, jak doporučil Beneš po návratu z Moskvy po uznání de jure SSSR a navázání diplomatických styků na úrovni velvyslanců mezi ČSR a SSSR, okouzlen „radostnými zítřky komunismu“. Těmto lidem po květnové revoluci 1945 byli vydáni vlastenci pravicového myšlení, odsuzující politiku Moskvy, bojující proti komunismu jako moru lidstva.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – I.

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

Po 2. světové válce, v roce 1946, byl ve Valdické věznici „Kartouzy“ uvězněn na základě Benešových retribučních dekretů praporčík Adam Burkl, pobočník československého vojenského atašé v Rumunsku, plukovníka generálního štábu Josefa Brauna. Oba byli Němci v čsl. armádě. Na dvoře věznice Kartouzy, jak vzpomíná mukl Václav Bureš, se tehdy mluvilo převážně německy, co zde bylo uvězněno Námců – mnohdy pro nic. Adam Burkl zde vyprávěl příhodu rumunského krále Carola s hezkou Židovkou madame Lupescu. Za ní jezdil na zálety, což bylo státním tajemstvím.

Následník rumunského krále Ferdinanda princ Carol byl od roku 1921 ženat s řeckou princeznou Helenou, která byla sestrou sesazeného řeckého krále Jiřího z dynastie Glücksburků a Řecko 25. března 1924 prohlášeno republikou. Z manželství prince Carola s Helenou se v říjnu 1921 narodil syn Michal.

Princ Carol, o němž tvůrci evropských intrik věděli, že je členem „Železné gardy“ pod vedením kapitána Zelea Cornelia Codreana, se ho potřebovali zbavit. Byl to pro ně evropský zádrhel v jejich politickém pletichaření, kterým jsou známí už z dob před Kristem. Proto potřebovali Carola zkompromitovat. Měli strach z nástupu pravicového hnutí Železné gardy, do něhož princ Carol vstoupil. Člen bojarské rodiny Ionel Bratianu mladší (nar. 1864) byl vůdcem nejsilnější rumunské politické liberální strany téměř 20 let a zasahoval vlivně do rozhodnutí královské dynastie. Také on měl strach z Železné gardy pro její smysl obrany duchovních hodnot národa v době, kdy se Evropou šířil bolševismus ze SSSR.

Příležitost se brzy našla v podobě krásné Židovky, paní Lupescu, se kterou princ Carol začal udržovat intimní poměr. Bratianu, krátce před svým odchodem z politiky, poukázal na poměr, který měl korunní princ Carol s madame Lupescu a neustálým naléháním na krále Ferdinanda docílil toho, že se král rozhodl zbavit svého prvorozeného syna nároku na trůn. Příležitost se naskytla na sklonku roku 1925, když Carol byl na pohřbu anglické královny matky Alexandry v Londýně. Bylo využito jeho nepřítomnosti k rozhodnutí, aby se již nevrátil do vlasti. V prosinci 1925 rezignoval v Paříži na následnictví na trůn. Předtím již jednou rezignoval, na sklonku 1. světové války, v důsledku své lásky k paní Lambrino. Nyní byla situace jiní – od roku 1921 byl princ Carol ženat s princeznou Helenou a měli syna Michala. To vše, co se odehrálo, bylo přísně tajné.

20. července 1927 zemřel král Ferdinand I. a na rumunský trůn nastoupil šestiletý princ Michal, za něhož vedla vládu regentská rada, v níž byli druhorozený syn Mikuláš a matka mladého krále Helena. V roce 1927 zemřel Ionel Bratianu a to znamenalo konec výsadního a vedoucího postavení liberální strany. Síla a idea Železné gardy rostla pod vedením Zelea Codreana jako u nás Národní obec fašistická pod generálem r.l. Radolou Gajdou. Mnoho politických závistníků a kazimírů tomu však nakloněno nebylo. A tak na trůn byl proklamován 8. června 1930 princ Carol, žijící dosud ve vyhnanství v Paříži. To už byl Carol natolik zpracován v zednářské lóži Grand Orientu, že byl souputníkem s československým ministrem zahraničí Benešem v Malé dohodě. Koncem června 1930 se sešli ve Štrbském plese ministři zahraničí Beneš, rumunský Mironescu a jugoslávský Marinovič.

Volby se v Rumunsku nezadržitelně blížily (1931) a byl strach z vítězství skutečné pravice. V zemi vzrůstala popularita hnutí Železná garda, a proto vláda zakázala tomuto hnutí samostatné kandidátky, když se hnutí krátce před volbami v prosinci 1933 osamostatnilo. Ministr zahraničí Titulescu postupoval jako u nás ministr zahraničí Beneš v dohodách se Sovětským svazem. Proti prosovětské politice vlády vystupovala Železná garda jako u nás Národní obec fašistická (NOF). Její vůdce Zelea Codreanu poslal v listopadu 1936 králi Carolu memorandum, v němž ostře kritizoval

prosovětskou zahraniční politiku. Král Carol proto nechal koncem roku 1936 „Železné gardy“ rozpustit; zednářská politika v Evropě byla prosovětská, aby se šířil komunismus a Sovětský svaz nebyl izolován od svých sousedů. O ní u nás usilovali Beneš s Masarykem veřejně už v roce 1934.

Když byly Železné gardy zakázány, změnil se ve stranu „Vše pro vlast“ (někde se píše „Vše pro stát“) a ta vystoupila ostře proti dosavadní politice zednáře krále Carola (obdoba Beneše), pod heslem „Rumunsko Rumunům“. Ve volbách v prosinci 1937 utrpěla vládní liberální strana těžkou porážku, neobdržela ani 40% hlasů. Naproti tomu radikální seskupení „Vše pro vlast“ dostalo 66 mandátů.

V únoru 1938 král Carol nechal rozpustit všechny politické strany a vůdce Codreana nechal zatknout, jmění „Železných gard“ jakož i organizací „Archanděl Michael“ a „Vše pro vlast“ bylo zabaveno. V květnu 1938 byl Zelea Codreanu odsouzen justicí na 10 let nucených prací. Soud ho uznal vinným, že prý se zahraniční pomocí se pokoušel o státní převrat v Rumunsku (srovnej s obdobným případem v r. 1933 v Židenických kasárnách, kde se usilovalo vládou svést to na Gajdu). Bylo v téže době odsouzeno na sto předáků Železných gard. To vše zednáři Carolovi nestačilo. Dne 30. listopadu 1938 byl Zelea Codreanu spolu s 13 předáky Železných gard zastřelen při „pokusu o útěk“ a 3. prosince 1938 byli za podobných okolností zastřeleni další tři gardisté.

Král Carol dostal od krásné madame Lupescu syfilis, prý měl nakazit i svou zákonitou manželku Helenu, syn Michal ho zbavil vlády, odjel do USA a tam zemřel.

Po 2. světové válce krále Michala vyhnali z Rumunska komunisti za podpory Sovětů a prohlásili Rumunsko republikou. Za účet zaplatili ztrátou území ve prospěch SSSR.

Tolik ze svědectví uvězněného československého praporčíka Adama Burkla v Kartouzích, jak ho zachytil v pamětech mukl Václav Bureš, odsouzený dle retribučních zákonů na doživotí a propuštěný z vězení na amnestii prezidenta Zápotockého, protože nikoho neudal, jen měl smysl pro pořádek a spravedlnost, když se svoloč z celé Evropy pohybovala po Berlíně v čase války a nikdy nebyla přepadena v noci – za to byla smrt!

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – II.

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(100)

Vladimír Krychtálek byl před 2. světovou válkou dopisovatelem Lidových novin ze Sovětského svazu, v době, kdy se prohlubovala spolupráce ministra zahraničí Beneše s bolševismem tak, že za jeho předsednictví ve Společnosti národů byl SSSR v r. 1934 přijat do tohoto společenství jako rovnocenný politický partner. To se stalo za prezidenta T.G. Masaryka. O tom se dnes ještě doposud mlčí, jaké máme neobjektivní novináře a politiky, nezávislý tisk, církev.

V r. 1935, před svým zvolením prezidentem republiky, ministr Beneš po návratu z Moskvy doporučoval navštěvovat Sovětský svaz, aby se prohlubovala spolupráce se SSSR. Proto komunisti před volbou prezidenta jednohlasně podporovali Beneše, aby se jím v prosinci 1935 stal, jak o to po celý svůj život na českém trůně usiloval prezident Masaryk.

Vladimír Krychtálek pak v r. 1941 vydal v nakladatelství Orbis, Praha, svou publikaci „Bolševici, Beneš a my“, ve které odkryl pravou tvář Beneše a za kterou především byl popraven 22.4.1947, za retribuční „trestné činy“ podle §§ 3 a 7. Břevnovský arciopt Anastáz Opasek ve své knížce „Dvanáct zastavení“ napsal, že za takovéto kolaborantské názory se lidé na Západě nepopravovali. Novinář Vladimír Krychtálek byl křesťan a kněz, jenž ho připravoval na smrt, řekl Opaskovi, že pod šibenicí vykřikl: „Ať zhyne bolševismus a žije český národ!“

Proto v dnešní době, kdy komunismus je u nás na vzestupu mezi mladými, je třeba se navrátit k osobnosti novináře Vladimíra Krychtálka a jeho názorům na politiku, jakou vedl Beneš v českém národě pod patronátem T.G. Masaryka, dnes Havlovými humanisty vynášeného do nebe, ačkoliv to byl strůjce toho, co následovalo z jeho hrubých chyb v letoře „neomylného vůdce a osvoboditele“ vydávaného pochlebničky, kterými se obklopil, aby naslouchal jejich hlasům a ztratil správný úsudek i na ministra zahraničí Beneše, v tomto Augiášově chlívu vydávaného za republiku.

„Tak mi jednou řekl Štern: 'U vás celý národ věří tomu, že bychom vám přišli na pomoc, kdybyste byli napadeni!' Vzbudil tím u mne první podezření a první pochybnost o úmyslech sovětské vlády. Tyto pochybnosti se pak čím dál tím víc množily. Nakonec, vniknúc do sovětských poměrů, viděl jsem, že Rusko má příčiny se války bát. Tvrdím dnes, že kdyby místo mnichovské dohody byla tehdy vznikla válka, a Francie splnila svůj závazek, Rusko by přes to nebylo zasáhlo. Výmluvu měli připravenou: že nemají s námi společnou hranici. Hlášení o poměrech, která jsem podával vyslanci (Pavlů), do Prahy nešla. Pavlů, jenž znal dobře rusky a žil v Rusku již před válkou, byl bystrý člověk, ale líný. Řekl mně jednou: 'Nenamáhejte se, Beneš věří jen těm zprávám, kterým věřit chce.' Přesvědčil jsem se, že měl pravdu.

Tehdy jsem měl poprvé příležitost vidět zblízka „činnost“ Benešovy diplomacie. Čestné výjimky byly, ale nenašel jsem jich. Vyslanec Pavlů dělal v Moskvě těžké diplomatické chyby, vyslanec Šeba proslul smutně svou knihou, vyslanec Girs v Bělehradě nestačil na svůj úkol. Úředníci dostávali velké platy určené k tomu, aby udržovali styky, zvali si různé lidi k sobě a mohli je tak ovlivňovat ve prospěch svého státu a informovat ústředí. Místo toho si ukládali peníze v Praze do bank, aby si po návratu mohli koupit vily. Zatím tedy co Moskva využívala české ochoty po sblížení k tomu, aby uvolnila ruce komunistům v Československu, zatím co skrze různé Ligy pro lidská práva a Společnosti přátel Sovětského svazu šířila komunismus knihami, filmy, letáky, zatím co zneužila Prahy pro sídlo své agitace, směřující i do jiných států, sama pakt s Prahou nebrala příliš vážně. Vyslanec Pavlů byl legionář, ale legionáři zásadně byli v sovětských novinách titulováni jako „české lupičské bělogvardějské hordy“. Většina cizích novinářů v Moskvě nevěděla naprosto nic o poměrech v sovětském Rusku. Přicházeli denně do tiskového oddělení komisariátu pro zahraniční věci a odtamtud si odnášeli domů náruč falešných statistik. Někteří, jako například Američané, měli největší potíže, poněvadž neznali rusky. Měli sice tlumočníky, ale ti byli vesměs ve službách GPU. Tak vznikly v cizině mnohé pohádky o poměrech v sovětském státě, tak vznikly i mnohé knihy o Sovětském svazu, v nichž drobtly pravdy byly jako rozinky rozděleny řídce v mnoha fantasiích a propagačním sovětském materiálu.

Situace se rázem změnila, když jsem začal v Lidových novinách uveřejňovat tehdy známou sérii článků pod názvem „Problémy Sovětského svazu“, podepsané pseudonymem Aleksejev. Agenty jsem měl od té doby stále v zádech, pak přijel do Moskvy vyslanec sovětů z Prahy Alexandrovský a jen jako mimochodem mi řekl, že té kritiky je trochu mnoho, nato mně napsali z redakce (Alexandrovský tu zřejmě zapůsobil, stejně jako Pavlů), že si mou práci představovali jinak, ačkoliv o ty články byl nesmírný zájem, a nakonec si mne pozval k sobě Litvinov a oznámil mně, že mne z redakce Moskvy odvolá a pošle jinam. Ukázal jsem mu dopisy, v nichž mně před tím redakce a někteří z redaktorů oznamovali, jak velký zájem je mezi čtenáři o mé články. Vysmál se mně a řekl: ‘Je možné, že redakce je spokojená. Ale česká sekce Kominterny naléhá na to, abyste byl vypovězen. I Manuilského o věci informovali.’ (Manuilský byl předsedou ruské sekce Kominterny.)

Sloužil jsem svému národu, nikdy jsem nevzal ani od ministerstva zahraničních věcí ani od kteréhokoliv vyslance haléř. Nasazoval jsem možná život, aby v Praze byli správně informováni a mohli podle toho zařídit svou politiku. Od roku 1936 nepřetržitě jsem doporučoval dohodnout se s Německem. Všechno bylo marné a jediná věc, kterou jsem si vysloužil u této generace Čechů, je nazvání „zrádce národa“, které nosím s pýchou, jako čestný titul.

Málo se stavělo, zvláště z počátku. Města vzrostla o dělnictvo při budování velkých průmyslových závodů. Úřednický aparát proti carskému režimu se ztrojnásobil. Také ti lidé neměli kde bydlet. Bylo tehdy uzákoněno nařízením vlády, že na osobu náleží 4 čtvereční metry obytné plochy. Do pokoje o 20 čtverečních metrech dávala se čtyř až pětičlenná rodina. Která rodina měla více pokojů, musela je odstoupit a ponechat si jen jeden. Kuchyně byla společná. Jak to v takovém bytu vypadalo, dovede si každý představit. Nikdo nesmí vlastnit vilu nebo rodinný domek, pouze ony dače pro letní pobyt. Jinak vlastní byty měli jen komunističtí funkcionáři, Židé a členové GPU. Poznal jsem tyto poměry dobře, protože jsem nebydlel v hotelu. Slyšel jsem, co lidé mluví, viděl, co mají k jídlu a jak žijí. V letech 1934 – 36, kdy jsem byl v Rusku, byli by tam takovou úroveň u nás pokládali za blahobyť. Lístky na potraviny měli 24 let a po jejich zrušení se stav zhoršil. (Jako u nás po jejich zrušení v r. 1949.) Fronty jsou na všechno. Někdy se začínalo stát již o půlnoci. Těž obchodů je málo. Proto je v nich stále nával. Poněvadž v obchodě není nikde majitel, nikdo z personálu nespíchá. Bolševici potřebovali pracovní síly. Šlo jim o to, nahnat ženy do práce. To byl jeden z důvodů, proč výdělek muže byl udržován tak nízko, aby jejich plat nestačil na výživu rodiny a musela pracovat i žena. Dovedete si představit, jak vypadaly ty domácnosti, byla-li žena po celý den pryč? Děti bylo možno dát malé do jeslí, větší do „dětského sadu“. Ukazovalo se to cizincům jako zázrak. Ale v praxi to bylo jinak. Jeslí bylo dost, ale sadů málo. Za děti se tam muselo platit. Jen u nejchudších rodin platil polovinu z toho stát. A tak při těch platech, kdo si mohl dovolit dát tam řekněme tři děti? Výsledek: děti byly od rána do večera na ulici. Jak vypadaly, není třeba popisovat.

Pro ženy, jakmile byly starší, muži jim utekli a brali si mladé. Alimenty se ženě neplatí, jen nemocné a neschopné práce. Na děti se alimenty platí. Byl-li muž odsouzen k placení alimentů, odejel do jiného města, zahodil průkazy a pracoval pod jiným jménem. Při nedostatku pracovních sil přijali ho všude i bez dokumentů. Takto tedy vyhlížely podle bolševiků rodiny, základ státu. Byly pro to nespokojeny hlavně ženy.

Národní opozici představovali Ukrajinci. Města jim porušřovali, v úřadech na Ukrajině seděli ruští, gruzínští, židovští, sibiřští úředníci, ve školách ruští profesori. Spisovatele zavírali. Bylo tam několik spiknutí, dokonce ukrajinská sekce komunistické strany připravovala odboj se zbraní v ruce.

Kdo tedy byl nespokojen v bolševickém státě: lidé se smyslem pro rodinu, ženy se smyslem pro domácnost, úřednictvo, velká část mládeže, penzisté, lidé náboženského založení, všichni příslušníci neruských národů, kolem 50 milionů Ukrajinců a jim příbuzných Kozáků.

To, čím se bolševická propaganda nejvíc v cizině vychloukala, byla tak zvaná sovětská kultura. Byla řízena a většinou též dělána Židy podle jejich představ a vkusu. Národní prvky ruské a ukrajinské byly z ní vyloučeny. Všechna divadla měla židovské vedoucí síly. Také film byl řízen tímto směrem. Musel propagovat komunismus, jinak nebyla povolena jeho výroba. Tato násilná propaganda se lidem přejedla, že čekali vždy dychtivě na nějaký film z ciziny. Pak byly ohromné návaly. Mluvil jsem v Leningradě s autory filmu „Čapajev“ a vytýkal jsem jim nesprávnosti ve filmu, že Češi nikdy před bolševiky neutíkali, naopak bolševici utíkali vždy před Čechy, jakmile je jen spatřili. Literatura byla řízena Židy. Předsedou sovětských spisovatelů nebyl Rus Tolstoj, nýbrž Žid Kolcov. Tento jako pomeje hladký, odporný chlap troufal si v mé přítomnosti kritizovat Gorkého. A když Kolcov odešel, řekl Gorkij jediné slovo: 'Svoloč.' Gorkij si to mohl dovolit, Jagoda byl tehdy ještě všemocným šéfem GPU a chodil ke Gorkému často hrát kulečnick. Gorkij byl spojku opozice proti klíce Stalin-Kaganovič. K němu chodil Bucharin, hlava spiknutí, Jagoda, Rykov, Černov. V době nejstrašnější nouze o byty bolševická vláda stavěla paláce, lidu nepotřebné. Těmito stavbami v židovsko-amerikánském stylu úplně zhyzdila krásnou byzantskou tvář Moskvy. Sovětská propaganda se často chlubila tím, že režim odstranil negramotnost. Sovětský režim znivelizoval vzdělání. Úroveň učitelů slabá, kázeň ve škole žádná. Mnoho studentek na střední škole bylo těhotných, některé ve vyšších třídách měly děti. Při každé prohlídce se přišlo v některé škole na pohlavní choroby. Jediné, co škola dělala dokonale, byl boj proti autoritě rodičů, sovětskou vládou zařazený do vyučovacího programu. Školákům bylo vštěpováno, že rodiče jsou hloupí, že není nutno je poslouchat. Bylo jim řečeno, že mluví-li rodiče něco jiného než učitelé, mají to žáci ve škole oznámit. Učitel byl pak povinen hlásit to GPU. Ještě v roce 1936, kdy jsem opouštěl Moskvu, bezprizorní děti tam byly. Nikdo se o ně nestaral, nejméně policie. Všechny tyto děti silně kouřily a pily vodku. Když jsme šli po městě, přidružovaly se k vám a natahující ruku opakovaly: 'Đađa, daj kopěječku na chlebuška.'

V sovětském Rusku nebydlela rodina v bytě sama, nýbrž dohromady s tolika rodinami, kolik bylo světnic. V činžovních domech s ústředním topením, to obyčejně v zimě zamrzlo, roury mrazem praskly a na jaře se vylila voda. Správce domu – domuprav, byl povinen špehovat všechny obyvatele činžáku pro GPU a na jiné věci pak neměl čas. V kuchyni stále hořelo několik petrolejových vařičů a začazená okna byla na zimu pro kruté mrazy zalepena papírem, takže nebylo možné větrat. V četných domech byla stáda krys. Koupelna platila za přepych. Proti pijanství bolševici nepodnikali nic. Strašné hadry, v něž byli lidé oblečeni. Všude záplaty, látky nejhorsího druhu, jaké by se u nás ani nenašly. Jídlo bylo mizerné, maso tvrdé, pečivo z černé mouky. Také v restauracích bylo jídlo velmi špatné a poměrně drahé. Ani v jídelních vozech v mezinárodních vlacích nebylo lepší. Při citelném nedostatku dobytka bylo přísně zakázáno porážet mladá zvířata, takže maso bylo z velmi starých dobytčat. Ani jednou jsem nejedl za celou dobu, co jsem tam byl, telecí. Zato ryb bylo mnoho.

Vojska GPU měla zelené čapky. Rusů a Ukrajinců bylo zvláště na vysokých místech v GPU málo, velmi mnoho tam bylo Židů, potom Lotyšů, Estonců, Gruzínů, Kirgizů. Na pronásledování uprchlých trestanců z nucených prací měla GPU speciálně cvičené psy, křížence vlčáků s vlky, jakož i kavkazské psy stopaře. Běda uprchlíku, jehož tito psi dopadli. Když se někdo nechce přiznat, zatknou obyčejně někoho z jeho rodiny, povolí zatčenému s ním schůzku a pak mu dají termín, do kdy se musí přiznat, jinak že bude ten člověk z jeho rodiny zastřelen.

Když jsem opouštěl Rumunsko, stále jsem se vracel myšlenkami do Zeleného domu Železné gardy a viděl mladého, štíhlého a vysokého muže, Zelea Codreana, jemuž říkali Capitano. Stále jsem slyšel jeho slova: 'Ptají se mne, jakou dělám politiku, mluví o vládě a opozici. Ale já nedělám politiku, zachraňuji rumunský národ.' Byť i musel zemřít, zachránil rumunský národ."

Převzato z Krychtálkovy knížky „Bolševici, Beneš a my“, pro lepší pochopení Krychtálkova charakteru, jako retribučního zločince popraveného rozhodnutím Národního soudu v roce 1947. Dnešní politici nechtějí jít s pravdou před únor 1948 s národně frontovními bojovníky na čele podvodu na českém národu. Místo toho jsou masmédiá zahlcena brakovým výprodejem bezperspektivnosti pod polistopadovými prezidenty, kteří nechtějí PRAVDU. Proto tolik ohavností k vidění doposud.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – III.

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(101)

Takového dopisovatele Lidových novin před 2. světovou válkou, jakým byl v Sovětském svazu Vladimír Krychtálek v letech 1934-36, nepotřeboval jejich majitel JUDr. Jaroslav Stránský (1884-1973), jenž převzal vydávání Lidových novin od svého otce JUDr. Adolfa Stránského (1855-1931). Oba totiž, otec se synem, byli prohradní stoupenci politiky Masaryka a Beneše, která směřovala k uznání SSSR.

V roce 1925 se podíleli na založení „Národní strany práce“, která byla založena k podrývání protibolševické politiky JUDr. Karla Kramáře. Na finanční podpoře této nově vzniklé strany se výrazně podílel prezident Masaryk, protože Kramář stál v cestě glorifikace „Tatíčka Osvoboditele“, neboť věděl, že osvobození bylo zásluhou domácího odboje se zahraničním odbojem a nikoliv zásluhou jediného muže – profesora Masaryka, kterému sloužil Beneš. V čele „Národní strany práce“ byli K. Engliš a Jaroslav Stránský. Ve volbách v listopadu 1925 strana utrpěla porážku, a proto od roku 1926 úzce spolupracovala s národními socialisty dr. Beneše a v r. 1930 ukončila svoji činnost. Většina jejich členů přešla do národně socialistické strany, jejímž místopředsedou byl ministr zahraničí Beneš.

Hubert Ripka byl v letech 1930-38 zahraničně politickým redaktorem a komentátorem Lidových novin a tvrdým zastáncem zahraničně prosovětské politické linie Beneše a od poloviny třicátých let politicky organizován v národně socialistické straně. Lidové noviny se staly hláskou troubou Beneše, podporovány z tajných fondů ministerstva zahraničí. KSČ se snažila hrát po uzavření smlouvy mezi Masarykovým Československem a Sovětským svazem, kterou uzavřel ministr zahraničí Beneš v Moskvě, státotvornou úlohu. Tehdáž Hubert Ripka prohlásil a napsal jako redaktor Lidových novin: „Jinými slovy, komunistické strany se stávají národními stranami. A tím skutečnost, že Rusko je ovládáno komunisty a má svůj vlastní zvláštní sovětský systém, není žádnou překážkou přátelské spolupráce mezi jinými zeměmi a Sovětským svazem.“

18. prosince 1935 přistoupili komunističtí poslanci poprvé bez hluku odporu, poprvé bez vlastního protikandidáta a všichni odevzdali svůj hlas Benešovi. Chyběli jen Gottwald a Kopecký. Ti však byli na zpáteční cestě z Moskvy, kam oba uprchli před důsledky svého opozičního jednání za poslední volby Masaryka za prezidenta dne 24. května 1934, na základě letáku, který vydali proti Masarykovi – „Ne Masaryk, ale Lenin.“ Dne 28. června 1934 byli pak vydáni soudu poslaneckou sněmovnou. Jenomže situace byla jiná – všichni uprchlí do SSSR byli amnestováni odstupujícím prezidentem Masarykem, tedy i Krosnář se Štětkou. Najednou „Zákon na ochranu republiky“ už nebyl potřeba.

Po zvolení Beneše prezidentem se stal v letech 1936-38 jeho osobním tajemníkem další nepovedený právník, JUDr. Prokop Drtina, který za 2. světové války vysílal z Londýna v relaci „Volá Londýn“ pod jménem Pavel Svatý. Krátce po JUDr. Jaroslavu Stránském uprchl do Anglie, kde spolupracoval se Stránským na poválečných „spravedlnostech“ v rámci vytvořených „retribučních zákonech“ v Londýně za války. Stránský odletěl do Anglie s celou svou rodinou. Hubert Ripka už v říjnu 1938 nejprve s Benešem do Francie a nakonec do Anglie.

Poválečný antiklerikalismus byl příznačný zejména pro Čechy a dovedl náš národ ke zvolení prezidentem nejprve prof. Masaryka a po něm Beneše. Už v roce 1935 byla strana národně socialistická jediná ochotna spolupracovat s komunisty a vytvořit s nimi vládu podle komunistického návrhu „jednotné lidové fronty“, která se stala šlágrum v Evropě, kdy ve Španělsku probíhala občanská válka (1936-39) pod dohledem Moskvy, zatímco socialistická poslankyně Fráňa Zemínová dělala hrubé vtipy na Vatikán, že když slyší Svatou Stolicí, dostane vždycky sračku. Po 2. světové válce jako poslankyně měla na Havlíčkovobrodsku ostrá vystoupení proti Gajdovi. Došlo na ni po únoru 1948 ze strany komunistů, odsouzená na 10 let. Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění!

Arcibiskup dr. František Kordač (1852-1934) jako poslanec už v květnu 1919 prohlásil, že odluha Církve od státu je nebezpečná hra, neboť vede přes nacionalismus a materialismus až k poslední fázi společenského rozkladu, nihilismu a bolševismu, páchnoucím to hrobu veškeré kultury lidstva. Dne 18. února 1937 komunistický poslanec Kopecký prohlásil: „Z ustrašenosti se hledí kdekdo zřítí komunistů, těch komunistů, kteří v prosinci 1935 prokázali tak významnou službu československému demokratickému systému. Amnestování našeho případu nebylo naprosto žádnou milostí, nýbrž potvrdilo jen, jak právně bezpodstatné a politicky tendenční bylo celé trestní stíhání proti nám vedené. Čtrnáct let hlásáme, že cesta proletariátu k moci, svobodě a socialismu vede přes barikády, přes revoluční boj.“

Zatím ve Španělské republice se dostaly k moci krajně levicové elementy, které spojovala nenávisť ke katolické církvi a tzv. síly pokroku a demokracie si dělaly zábavu střelbou do soch Pána Ježíše. Vojáky, kteří v červenci 1936 povstali proti vládě teroru, dovedl generál Franco sjednotit svými vojenskými schopnostmi, mravně bezúhonným životem a živou katolickou vírou praktikujícího katolíka.

Když v roce 1945 skončila válka triumfem světového komunismu, svobodu Španělska neohrožoval Hitler, ale pro změnu noví vítězové – v rámci izolace. Rekonstrukce probíhala ve Španělsku v těsné spolupráci státu a Církve, podle plánů schopných ekonomů z Opus Dei, což bylo v šedesátých letech nazváno španělským hospodářským zázrakem. Uzavřením konkordátu s Církví v roce 1953 je zřejmý vstřícný postoj Francova křesťanského státu k chudým dělnickým a rolnickým vrstvám, již v Chartě práce, přijaté 1938 za občanské války proti liberálnímu kapitalismu a marxistickému materialismu, v souladu s Encyklikou Lva XIII., aby vzrostla životní úroveň všech složek obyvatelstva. Stačí vycházet z papežské encykliky „Rerum novarum“ a netřeba pouček ekonomů s protifrankistickým zaměřením.

To, co je dnes občanům předváděno, to není podnikatelská tvořivost, ale pouhé zlatokopectví komunistické nomenklatury minulosti a celé plejády podvodníků, po listopadu 1989 vylezlých z úkrytů; po rozkradení „Fondu národní obnovy“ za Beneše vytvořili po roce 1989 „Fond národního majetku“, aby ho rozkradli. Nic nového pod těmito překabátěnými tvůrci nových pořádků. Benešismus se stal základem Národní fronty lumpů, podvodníků, zlodějů. Jde o duchovní chorobu, českému národu schází duchovní vůdce. Nebyl jím TGM, Beneš, plejáda komunistických prezidentů ani polistopadoví humanisté.

Pmětník Václav Bureš vzpomíná na březen 1939

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(102)

Stalo se dne 16. března 1939, kdy přirachotila německá armáda pod vedením Blazkowitzovým do východočeského městečka Skutče, v regionu, kde končí chléb a začíná kámen. Toto místo se nechvalně zviditelnilo za Masarykovy republiky, kde zde často ložíroval Tonda Zápotocký a plamenně řečnil známý prvorepublikový demagogický poslanec KSČ Jan Vodička, známý v případě vzpoury ruských legionářů proti plukovníku Josefu Švecovi, veliteli I. pluku.

Dne 15. března 1939 hlásil český rozhlas směr postupu okupačních německých sborů, což vzbudilo iniciativu mnohých exponentů doposud vládnoucích partají v obcích a městech, aby se náležitě zviditelnili v lojalitě k okupantům. V této době starostoval v městečku Skutči věhlasný národovec Melezinek ze strany Eduarda Nepostradatelného Beneše, jenž se připravoval na slavnosní uvítání osvoboditelů od bídy první „Tatíčkovy republiky“. Dav lidí se tísnil na náměstí Skutče a čekal na příjezd prvních oddílů wehrmachtu, starosta a konšelé ve svátečním, s kyticí připraveni k uvítání. U radnice u koutku postávala skupina, ve které byl viděn poslanec lidové strany Jindřich Nermuť s několika legionáři v civilu a s nimi neškodný Němec z okolí Hans Felzmann, víceméně jako zvědavci tzv. uvítání. Napětí vzrostlo, když přijely německé vojenské vozy a vystoupil starší oberst v německé uniformě.

Poblíže s fotoaparátem postával člen místního mysliveckého sdružení Bohouš Zavřel, aby zvěčnil tento slavný akt přivítání německých osvoboditelů od bídy Tatíčkovy republiky. Pan starosta Melezinek jaksí znervozněl, vědom si toho, že máslo na hlavě by mohlo znamenat kolaboraci s nacisty. Když oberst vystoupil z vozu a se suitou důstojníků kráčel ke konšelům, aby přijal starostův hold za osvobození, který mnohé zarazil tím, že řekl v uvítacím proslovu, že přišli včas, aby zachránili tento chudý kraj od hladu a nezaměstnanosti. Němec Hans Felzmann šťouchl do Jindry Nermutě a povídá mu, co ten vrtichvost řekl tomu oberstovi v uvítacím proslovu. Nermuť zbledl, odplivnul si a pravil: „On ví, proč tak mluví, pamatuje na svého JUDra, aby ho nevzali k lopatě, neboť má teplé místočko u soudu ve Skutči.“ Mezitím Zavřel mačkal spoušť fotoaparátu, aby měl dokumentaci z tohoto uvítání „osvoboditelů“. Tehdy si neuvědomoval, že mu to jednou zlomí vaz.

Mezitím synáček starosty Melezinka seděl v pohodě u soudu ve Skutči společně s rezatým a pihovatým písařem Tucháčkem a Vlajkařem Špalkem. Úřadovali tam společně bez problémů a bez zloby, diskuze se vedly a nikdo nikdy nebyl vyšetřován gestapem za nějaké protiněmecké hovory. Vlajkař Špalek při své cti k Vlajce nebyl udavačem. Zavřel ve svém oboru musel se stýkat s německými úředníky z panství Thurn Taxisova na Rychmburku a na Milovech – jmenovitě s ing. Rosenfeldem, Waldekem a Gebauerem. A tak měli tito pánové u soudu do budoucna „zlého“ kolaboranta – důvod byl, že se stýkali s Němci. To bylo po válce přitěžující.

Na úřadě práce působil neurvalý a bezcitný bývalý kapitán od letectva Vrána. Tento „vlastenec“ a ctitel Masarykův a Beneše sestavoval transporty pracovníků pro Velkoněmeckou říši bez ohledu na humanitu. Dával tam ty, kteří nemohli nosit panu kapitánu husičky, kačenky a králíky. O peníze nestál. Bídou nikdy netrpěl, žil si opět dobře.

Když přišel konec války, nastala veliká euforie a s ní hon na čarodějnice, který už nejednou proslavil Čechy a Moravu v historii. Bylo nutné uklízení nepohodlných svědků kolaborace s nacisty. Servilní četníci a úředníci, kteří podepsali přísahu Vůdci na 20 let, převlékli se rychle a na klopou kabátu připevnili trikoloru a zachraňovali ne vlast, ale budoucí korýtko. Tak například notorický ožrala nadporučík čsl. armády Špirk a pajdavý bylinkář Bulíček sestavovali „rabovací gardy“ vydávané za revoluční gardy, řádící na Frýdlantsku a Liberecku, odkud se vraceli s plnými kufry do Skutče. Bývalý starosta Kubát pilně umísťoval příbuzenstvo na ministerstva a na vyslanectví za pomoci Tondy Zápotockého.

První byl zatčen onen nešťastný fotograf Zavřel a advokátní koncipient Vlajkař Špalek. Vyšetřujícím soudcem nebyl nikdo jiný než synáček starosty Melezinka, jenž si v době revolučních dnů přizval k práci všehoschopné pochopy. Právo útrpné řídil rezatý socialista Tucháček a drátěným lanem přes chodidla a zadek konal revoluční exekuci. Jim šlo hlavně o ty fotografie, aby zmizely patolízalské dokumenty s nacisty. Nutno též dodat, že o ty fotografie neměl eminentní zájem jen synáček bývalého starosty, jehož úřad skončil tím, že jej položil a šel do ústraní. Na jeho post byl dosazen nový darebák od té samé partaje. S jeho souhlasem se děly na Skutečsku nezákonnosti při vyšetřování zatčených, vesměs bezvýznamných lidí. Zvláště vedli vyšetřování členové komise KSČ, kterým šlo o tyto fotografie. Chtěli mít do budoucna kompromitující materiály o servilnosti českých národních socialistů za války s německými úřady. Špinavou a krvavou práci při výsleších tzv. kolaborantů nechali na triku tzv. demokratům a humanistům, aby sami měli od krve čisté ruce. Ty ruce si šetřili až do doby, kdy nastane čas nového převlékání kabátů. Pana Zavřela odsoudili na 20 let, Vlajkaře Špalka na doživotí, bez důkazů viny! Z toho nám plyne ponaučení, že český národ není zralý pro demokracii, neboť s pravdou se nechce jít před únor 1948. To si musí uvědomit každý, kdo mluví o toleranci, má plná ústa humanity, ale skutek utek. Není to poprvé ani naposledy, kdy se lháři a zloději dostali k veslu. Škoda každého, který dává své síly do služeb klamu.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – IV

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

Pod rouškou PEN Clubu působil antikrist po založení Československé republiky, kde působili všichni ti, co skřehotali: Pryč od Říma, Řím musí být souzen a odsouzen, Kříže ze škol ven, Pryč s Mariánským sloupem. Vedle těchto tzv. osvícenců se do PEN Clubu nacpali vyložení bolševici, infikovaní bolševismem už v Rusku, jako byli například tzv. spisovatelé Jaroslav Kratochvíl a Kaplický, jež generál Štefánik poslal šupem z Ruska na soud národa. Oba byli původci rozkladu národního boje za svobodu. Do takto vzniklého exkluzivního spolku tzv. špičkových intelektuálů našli i ti, kdo mluvili o Kristu, jako byl Alfréd Fuchs, náboženský pokrytec. Tito povýšenci nad druhé si neuvědomili, že nadevším stojí vševědoucí Bůh, zapomněli, že nepřitelem lidstva je komunismus. Ve všech politických parlamentních stranách měli Masaryk s Benešem své agenty. V lidové straně to byl dr. Alfréd Fuchs, v NOF JUDr. Jiří Branžovský. Proto nebylo jednoty v národě. Masarykova republika patřila počtem sebevražd na třetí místo v Evropě, za Maďarskem a výmarským Německem – kde se Židé zmocnili vlády a vysoký katolický klérus s nimi kolaboroval, zatímco prostý lid strádal, rozmáhala se prostituce a s ní pohlavní choroby, stoupala nezaměstnanost. Mnozí židovští podnikatelé si v Německu způsobili odpor mezi zaměstnanci svými bezohlednými vykořisťovatelskými metodami. Část těchto Židů sem přišla během 1. světové války z Haliče, i do Čech a na Moravu. U nás polští židé tvořili téměř polovinu přílivu za 1. sv. války. Solidní obchod upadal. V lednu 1915 u nás bylo na 150 tisíc polských uprchlíků.

U „Zemské politické správy“ v Praze byla v r. 1920 sice ustavena zvláštní komise, která zkoumala požadavky perzekvovaných a k tomu potřebné doklady. Poručík 6 dětí Jan Krejza po zastřeleném pěšáku Josefu Kudrnovi, byl po šesté odmítnut se svou žádostí o trafik. Vdova Marie po redaktoru Josefu Kotkovi, jenž byl zastřelen v Ostravě v předvečer Štědrého dne 1914, ucházela se marně o trafik. Takové byly všední dny prostého lidu národa českého. Republikán Rudolf Beran říkal ve věznici Kartouzy v roce 1947, že po mírových jednáních v Paříži roku 1919 jsme museli zaplatit státům Dohody za prohranou válku c.k. Rakouska k 8 tunám zlata, jinak nemohlo vzniknout Československo. A to jsme bojovali za války legiemi, hlavně v Rusku, po boku Dohody. Proto zde bylo tolik bídy k vidění po válce, říkal Beran v Kartouzích, odsouzený na základě retribučních dekretů dr. Beneše na 20 let těžkého žaláře, který mu komunisti po únoru 1948 prodloužili na doživotí.

V době, kdy byl papežem Pius XII. (1939-1958) se udály věci, které vedly k záhubě Církve u nás, kde pod rouškou PEN Clubu se rozehrála hra svobodných zednářů. Až do konce dubna 1940 kvetla pšenice falešným vinařům na Vinici Páně, včetně dr. Fuchse, JUDr, Branžovského, šéfa Velké fašistické rady za existence NOF, dr. Kozáka, Kratochvíla, Kaplického. Jak vyprávěl po 2. světové válce ve věznici Kartouzy uvězněný major Otto Gruller, inspektor pro odhalování tajných spolků v protektorátu Čechy a Morava, uvězněnému na doživotí V. Burešovi: Reinhard Heydrich rozehrál se svými společníky hru. Byli jimi ministerský předseda Norska Quisling a v Holandsku Mussert. Tato hra byla proti zednářům v Evropě. Přitom vyšlo za Heydrichova pobytu v Norsku najevo, že tajné spolky mají kontakty až do protektorátu Čechy a Morava. Dne 18.3.1939 byl jmenován Vůdcem říšským protektorem v Čechách a na Moravě se sídlem v Praze Konstantin von Neurath. Až do konce května 1940 se chodilo v protektorátu se džbánem pro vodu, nežli se utrhl ucho. Oba lidovci, katoličtí kněží Jan Šrámek a František Hála, uprchli přes Polsko do Albiónu a vyhnuli se tak výchytu „vlastenců“, napojených pupeční šňůrou na Beneše, kterému neležel na srdci osud národa po zrodu Československa, na rozdíl od generála ruských legií Gajdy a jemu podobných. Major Otto Gruller byl pověřen, po příchodu Heydricha do Prahy z Norska, úkolem odkrývat všechny tajné spolky, co zde existovaly po zrodu republiky pod patronátem Masaryka a Beneše.

S Emanuele Moravcem se poznal u Heydricha, nebyl mu sympatický pro podlézavost a vyjádřil se jednou o něm jako o člověku s prasečíma očima. Heydrich jezdil po Praze v otevřeném mercedesu, bez vojenského doprovodu, v neopancéřovaném autě, což se mu stalo osudné.

Brzy po nástupu Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora byly odhaleny zednářské lóže Bohemia a J.A.Komenský zásluhou zednáře Emanuela Moravce, protektorátního ministra školství. Jen v samotné Praze bylo v jeden den zatčeno na 170 těchto spolupracovníků Beneše. Gruller oslovil dr. Alfréda Fuchse: „Tak vidíte, Herr doktor, tolik času jsme Vám dali od března 1939, abyste odešel, ale Vy jste na nás trpělivě čekal, až Vás zatkneme.“ Gajda byl vyšetřován gestapem pro JUDr. Jiřího Branžovského, jenž byl zednářem napojeným na dr. Beneše. Branžovského s Fuchsem odvezli do Dachau. Přesto měl Gajda zakázán pobyt v Praze. Postaral se o to Eman Moravec. Proto věděl Masaryk a Beneš, co se děje v NOF za Gajdy; proti uznání SSSR de jure jako nepříteli lidstva vystupoval Gajda, když první vyslanec v Moskvě Bohdan Pavlů v r. 1934 se stal spoluvůrcem sovětsko-československé spojenecké úmluvy, ctitel Masaryka a Beneše.

Lidé a národy se potápějí nebo stoupají, přežívají nebo hynou, podle toho, jsou-li ovládnáni hříchem nebo poctivostí. Český národ stržením Mariánského sloupu v Praze dne 3.11.1918 nastoupil špatnou cestu ateismu. Od roku 1935, kdy se účastnil zájezdu československých novinářů poznávat Sovětský svaz, byl nejhorlivějším propagátorem Benešovy sovětské orientace Hubert Ripka, socialista.

Již roku 1855 charakterizoval Abbé Lefrance zednáře takto: „Za zednářské vlády klesne autorita v opovržení, velebnost trůnu bude pošlapána, zločin zůstane ponechán bez trestu, majetek bude násilně zcizen, veřejné moci budou kladeny překážky v cestu, nevina bude utlačována, zřízení spravedlnosti budou bez moci, nepravosti dostane se úcty. Pletichy, zpučnost a sobectví otevrou si cesty k nejvyšším státním úřadům, při nichž udrží se zločiny a nespravedlnost, moci, se kterou jsou spojeny tyto vysoké úřady, bude zneužito na zhoubu všech, kteří budou u ní hledat útočiště. Zruší mravní pravidla a nebudou šetřit pravé náboženství jen proto, aby bludy a kacířské názory měly volnou dráhu a řeknou, že se pravda vrátila na zemi a pochodeň filosofie osvítila národy. Svobodní myslitelé budou ctěni jako bohové, chrámy vystavěné na počest Bohu budou sloužit jako pantheon filosofie. Budou mluvit výhradně o právním státě a přitom budou utlačovat lidi s cnostmi. Lid obelstí klamnými řečmi o pravdě, přitom z ústraní budou jednat tak, aby lid pod tíhou vášní klesl na duchu.“ Je to cesta ke komunismu.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – V

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

104

Když se Hitler v roce 1933 dostal parlamentní cestou v Německu k moci, československá zahraniční politika lavírovala mezi Francií a Sovětským svazem. Místo náčelníka generálního štábu čsl. armády zaujal divizní generál Ludvík Krejčí, který byl jmenován armádním generálem prezidentem Masarykem 14. března 1934.

K Sovětskému Rusku měli Masaryk s Benešem dávné sympatie, jejich zásluhou byla již v roce 1920 usazena v Praze bolševická obchodní mise, kdy již byl generál Štefánik po smrti a Karel Kramář sesazen prezidentem Masarykem z místa předsedy vlády a odvolán z mírových jednání v Paříži. Kolem polských událostí v r. 1920 oba ukázali, že měli k bolševickému Rusku dávné sympatie a měli slabost pro socialistické manýry v praxi. Ještě štěstí, že v srpnu 1920 v bitvě pod Varšavou na Visle zvítězil nad bolševickou převahou katolický duch polských národovců a znemožnil vývoz bolševické revoluce do válkou zdecimovaného Německa, na pomoc rudým Spartakovcům, v jejichž čele stál Karel Liebknecht s Rosou Luxemburgovou. Proto, když se prezident Masaryk s ministrem zahraničí Benešem rozhodli v r. 1934 vidět v Polsku znovu nepřítele, nestálo ve spojení se Sovětským svazem v r. 1935 nic v cestě.

Československo jako jediný stát ve střední Evropě se pevně uvázalo na SSSR. Šlo o smlouvu odvozenou od francouzsko-sovětské, na kterou Masaryk s Benešem tolik spoléhali. Nešťastný Benešův optimismus vrcholil po abdikaci prezidenta Masaryka, stíženého mozkovou mrtvicí s následky na zdravotním stavu. O TGM vyprávěli ve vězení po r. 1945 oba bývalí členové hradní stráže kapitán Červinka a major Vitejček, že Masaryk se pohyboval po chodbách Pražského hradu a dělal po cestě na jeho stěnách kříže. Toto mi sdělil mukl V. Bureš, jenž v té době s nimi sdílel celu v Kartouzích, jako retribuční vězeň, aby nemluvili, co viděli. Prý byl Masaryk stížen mozkovou mrtvicí po tom, co mu provedl ve Švýcarsku zeťák, co měl za manželku Olgu, kde mu z banky vzal nastřádané úspory pro svou osobní potřebu.

Dne 16. května 1935 byla v Praze podepsána československo-sovětská smlouva o vzájemné pomoci a vojenské spolupráci a dohoda o leteckém spojení mezi Prahou a Moskvou. Už koncem května odlétla z Kbel oficiální vojenská delegace do Moskvy vedená generálem letectva Fajfrem, jako oplata vojenské sovětské delegace Rudé armády z dubna 1935 u nás. Naši letci byli pak pozváni do Sovětského svazu, což generálové Fajfr a Vicherek bohužel přijali s nadšením, místo aby pozvání odmítli. Tak daleko to došlo s mentalitou v čsl. armádě od října 1918! Zednářská politika TGM a Beneše přinesla své zlé plody. Jejich odpůrce dr. Karel Kramář, který se v této době dožíval 75 let, vyjádřil se k této bolševizaci ze své vily nad Chtokovou třídou na stránkách Národní politiky zcela záporně: přijímat od bolševiků bojovné heslo na ochranu demokracie ho naplňuje nevýslovným hnusem z odporného farizejství, s jakým nejstrašnější nepřátelé svobody a civilizace mohou volati do boje proti fašismu jako nepříteli demokracie. (Národní politika, Praha, neděle 18.8.1935) Bohužel slova dr. Kramáře, předsedy strany Národního sjednocení, byla se shora ignorována a nebrala se

vážně. Vojenským představitelům uniklo, že za kulisou v zemi umělých divů a zázraků, je společnost v životě zaostalá, to, co sovětskou společnost svírá a dusí, je bolševický systém moci s NKVD. Na každém kroku byli doprovázeni pracovníky NKVD.

Důstojníci, kteří měli jiný názor na tuto politiku Masaryka a Beneše, byli donuceni k předčasnému odchodu do penze či suspendování, v lepším případě byli přeřazeni na podřadná místa. Letní období 1935 bylo vyplněno vojenskými manévry v Evropě jako reakce na italský vpád do Habeše. Demokratický svět však neviděl, že v Habeši doposud ještě vládlo otroctví a hospodářská zaostalost s tím spojená. Manévry se konaly také v Sovětském svazu v září 1935. Spolupráce Beneše se Stalinem nabývala na síle v r. 1936. Žádný varovný důkaz nebyl dost silný na to, aby Beneše od této nebezpečné hry se Stalinem odradil. Československo za Masaryka a Beneše trpělo vazbami na svobodné zednáře, kteří dělali světovou politiku. Mysleli, že přijetím SSSR do Společnosti národů dojde k bolševizaci Evropy. Kde to svobodným zednářům nevyšlo bylo Španělsko. Zde nakonec zvítězil katolický duch bojovníků generála Franca nad nepřáteli Kristovy Církve. Co je výrazem mravní síly nad ideou komunismu ukázalo se v Polsku za bitvy v srpnu 1920 na Visle a za španělské občanské války.

Členové VLAJKY nesouhlasili s Benešovou politikou, která vedla již před 2. sv. válkou k bolševizaci ČSR, neviděli v Sovětském svazu nového nepřitele, kde je prosazována diktatura proletariátu násilím, socialistické revoluce vyvezeny v kterékoli chvíli na bodácích pušek kamkoliv to dovolí okolnosti, jak se navzájem požívají a zahlazují po sobě fyzické stopy násilí. Demokracie měla různé výklady o Leninovi a jeho revoluční bandě, tak tam, kde se občan nemohl dovtípit při omezeném toku informací, byl vystaven tlakům hradní politiky optimismu Masaryka a Beneše. Boj generála Franca ve Španělsku aktivizoval u nás protikomunistickou činnost VLAJKY a profesor Stanislav Nikolau (1878-1950) prohlásil, že VLAJKA musí být v této době na stráži, aby se nešířil dále komunismus, musí stát v opozici proti Masarykovi a Benešovi, proti jejich ideám kosmopolitismu, stát se bojovníky za národní stát. Začalo rozbíjení NOF. Hugo Tuscány s jinými odpadlíky založili „Národní radikální stranu“, koncem března 1937 vznikla z popudu opozičníků z NOF „Slovanská obec fašistická“ na čele s velkostatkářem Jaroslavem Rydlem (1877-1941). Tehdy se říkalo: „Přenáramné plány měl Hugo Tuscány, hledal dobré bydlo, našel jenom Rydlo.“ Tuscány v této straně s jepičím životem vystupoval proti Gajdovi a označil ho za lumpa a exponenta židovsko-komunistické zednářské lóže, což byl nesmysl. Účelu mělo být dosaženo, aby NOF nezvítězila a generál rus. legií, hrdina anabaze sibiřské, byl dál špiněn na podkladě lží a pomluv zednářské politiky Masaryka a jeho sluhy Beneše, což se vleče jako červená nit v životě duchovního velikána Radoly Gajdy až do dnešní doby tzv. humanistů, kdy jeho jméno vymazali i ze vzpomínek posledních žijících ruských legionářů po sametové revoluci, vzpomínajících na boje s bolševiky v Rusku a na sibiřskou anabazi našich legií až do Vladivostoku. Hlavním heslem NOF v r. 1936 byla obrana republiky a boj proti komunismu po vytčení jednotné fronty komunistů na III. kongresu komunistické internacionály v Moskvě. Gajda prohlásil, že budeme muset tento stát bránit do krajnosti proti všem nepřátelům, kteří zneužívají pohostinnosti prostého lidu, aby zde kuli pikle, hlavně bránit ho proti komunistům. V programu NOF byl proto požadavek zestátnění bank, revize majetku všech politiků po skončení mandátu, právo státu na kontrolu zisku podnikatelů, neboť bohatství státu patří celému národu a také musí sloužit spravedlivě celému národnímu společenství, neboť perspektivy na vytvoření stavovského státu se nacházejí ve fašismu, což je hnutím malých českých a slovenských lidí, od nich vychází vzkříšení národa. Řečníci NOF prohlašovali na českých vesnicích, že z české chalupy vychází vzkříšení národa. Proto největší oporu měla NOF na venkově, nikoliv ve městě. Na její činnost přispívali i někteří bývalí šlechtici z rodu Schwarzenbergů (byl to Karel, zatímco František byl levičák), Lobkoviců, Lažanských, pražský

velkouzenář Hodek, továrník Vacek z Lysé nad Labem, velkostatkář Zdeborský z Černošic, Jan Antonín Baťa (odsouzen v nepřítomnosti po r. 1945 na 15 let a propadnutí majetku, teď posmrtně osvobozen Ústavním soudem, ale majetek nenavrácen pozůstalým).

Stěžejním cílem NOF bylo: prosazovat ideály a perspektivy stavovského státu a boj proti všeničícímu komunismu. Gajda prohlásil v roce 1933, že je třeba provést národní koncentraci opozičních sil proti Pražskému hradu.

V době od 4.7. do 17.7.1937 probíhal ve Valencii, Madridu, Barceloně (pod rudými) a v Paříži mezinárodní kongres „pokrokových“ spisovatelů. V čl. delegaci byli Jaroslav Kratochvíl (kterého kdysi poslal generál Štefánik z Ruska na soud národa jako rozvratníka v legionářské armádě), Laco Novomeský a Egon Erwin Kisch, všichni komunisté, nenávidící Církev, v duchu: Ruce pryč od Říma. V „Řádu“ se objevily pozitivní články se stavovským uspořádáním státu a kde též byla zveřejněna Francova obětavost za záchranu křesťanství ve španělské občanské válce. Řád se tak postavil za generála Franca jako za antikomunistu a vůdce náboženské války proti komunismu. V článku „Pláč Karla Čapka“ odhalil Jaroslav Durych pravou tvář Čapkova humanismu bez Boha, stojícímu na straně rudých republikánů. Agrární noviny „Večer“ projevíly sympatie k Francovým falangistům, bojujícím proti rudé socialisticko-anarchistické frontě mezinárodních dobrodruhů. V čele novin stál senátor J. Vraný, jenž požadoval, že našim komunistům je třeba po zkušenostech zakázat jakoukoliv politickou činnost. Proto agrární noviny „Venkov“ a „Večer“ doporučovaly prezidentu Benešovi, aby ČSR uznala vládu generála Franca a navázala s ní diplomatické styky, ještě před rokem 1939.

Heslo NOF „Blaho vlasti – zákon nejvyšší“ vycházelo ze stejných národních ideálů jako v národní demokracii „Nic než národ“. Čeští fašisté s Gajdou patřili k nejaktivnějším organizátorům národních manifestací proti kapitulantství a Gajda v uniformě ruského generála několikrát vystoupil a pronesl projev z balkonu Rudolfina k demonstrantům, po demisi Hodžovy vlády v noci z 20. na 21. září 1938 na základě ultimáta Velké Británie a Francie s požadavky Adolfa Hitlera.

Po demisi Hodžovy vlády prezident Beneš jmenoval novou vládu v čele s armádním generálem Janem Syrovým. Usnesení o kapitulaci a přijetí Mnichovského diktátu vládou prezident Beneš nakonec podepsal. Kapitulantskou politiku Beneš považoval za jedinou správnou cestu k řešení. Bývalý generál čsl. armády Gajda jako výraz opovržení vrátil britskému králi Jiřímu VII. a francouzskému prezidentovi vysoká vojenská vyznamenání, rovněž tak učinil generál Rudolf Medek a řada dalších.

Daladier a Chamberlain neměli žádný zájem učinit kroky na záchranu Masarykovy demokracie po nástupu Beneše na prezidentský trůn.

Henleinova strana se po volbách 1935 stala se 44 mandáty nejsilnější stranou a nepomohla snaha paralyzovat ji podporou německých stran – agrární, křesťansko-sociální a sociálnědemokratické.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – VI

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

105

Už v roce 1919, když se generál Gajda navrátil do vlasti, ihned se do něho pustily socialistické noviny, poněvadž byl známý z Ruska jako zapřísáhlý nepřítel bolševiků a celého internacionálního socialismu ve světě. Po svém návratu do ČSR se šel hlásit k prezidentovi Masarykovi a řekl mu: „Pane presidente, kdybyste se domníval, že bude lépe, když do armády nevstoupím, tedy odejdu.“ Prezident na to zareagoval slovy: „Proč? My vás nevyháníme!“ A bylo mu dáno na vybranou – buď převzít velení brigády v Košicích, nebo odejít na jeden rok na válečnou školu do Paříže. Rozhodl se pro Paříž, neboť chtěl své válečné činy doplnit i po teoretické stránce, v maršálské vysoké válečné škole.

Než odjel, bydlel s manželkou Jekatěrinou v koupené vile v Říčanech. Nežli odcestoval, byl pozván na hostinu k ministru MUDr. Girsovi a tam se sešel s plukovníkem Krakověckým, kterého velmi dobře znal z Ruska, kde byl carským důstojníkem. Krakověcký mu vypravoval, že teď po válce žije v emigraci a snaží se zorganizovat ruskou emigraci k protibolševické akci. To, že byl ve službách sovětské mise v ČSR, neměl Gajda tušení, když mu Krakověcký ukázal, že dostává od ministerstva zahraničí emigrantskou podporu. Proč Masaryk s Benešem navazovali kontakty s bolševickým Ruskem? Až v Paříži byl Krakověcký vyhostěn.

Kdo zná celý život Gajdy v Rusku a po 1. světové válce ve vlasti, musí se vysmát tvrzení hradní politiky, že Gajda byl špiónem ve službách bolševismu. Byl to Gajda, který neuposlechl ČNR v Paříži a pustil se do boje s bolševiky, aby pomstil všechna ta zvěrstva, která bolševici páchali na ruských legionářích v zajetí a byl také jediným velitelem z čsl. odboje na Rusi, jenž měl své polní soudy, před které postavil bolševiky. Bez toho soudu nebyl nikdo z nich popraven. Když soud shledal vinu, nešetřil nikoho a exekuce se provedla hned na místě, jako v případě bratra budoucího ministra zahraničí Litvinova. To bylo přitěžujícím argumentem proti Gajdovi po tzv. osvobození RA v květnu 1945. Je to skutečné, z čeho mohl být u nás člověk obviněn po 2. světové válce a nenajde se nikdo v parlamentu, kdo by těmto darebáctvím včetně Klausovy prezidentské amnestie 1.1.2013 učinil konec. Známý jsou škváropisy soudruha Gebhardta z Historického ústavu v Praze nebo soudruha Moulise k Židenickému pokusu Gajdy o puč, který vysílala ČT a na který jsem reagoval dopisem.

Gajda na Hradě nikdy nebyl oblíben a nebyl tam zván, kromě služebních věcí. V březnu 1926 však pozoroval, že si ho ministr Beneš více všímá než dříve, že i jeho paní zve častěji a jednou – bylo to na japonském vyslanectví – mu domlouval, proč nepodporuje Českou obec legionářskou a ptal se ho, zda má armádu v ruce. V březnu 1926 byl generál Syrový jmenován do úřední vlády Jana Černého a Gajda převzal uvolněné místo náčelníka generálního štábu. Jeho povýšení vyvolalo prudkou reakci levice.

Beneš Gajdovi také řekl, že se může stát, že bude potřeba změnit volební řád třeba násilně a kdyby to nešlo po dobrém, tak by musela zakročit armáda po zlém. Na to zareagoval generál Gajda, že by nikdy nedovolil, aby se armáda postavila za něco protizákonné a kdyby se něco takového stalo, že by se postaral, aby armáda hájila do krajnosti ústavu a právní řád. Tuto rozmluvu hlásil Stříbrnému,

bývalému ministru národní obrany a od něho se dozvěděl, že i jeho Beneš přemlouval pro násilnou a protizákonnou změnu ústavy, pro tak zvaný oktroj ústavy.

Když pak sociálně demokratický poslanec Rudolf Bechyně napsal článek „Hledá se generál“ v sociálně demokratickém listu Nová svoboda, obvinil pravici, že hledá generála, který by provedl převrat. Hledal se generál i v Lánech, protože Masaryk celý svůj život zasvětil sociálním demokratům v republice. Nebyl nikdy nadstranickým prezidentem jako jeho pokračovatel Beneš, neměl v lásce dr. Kramáře a národně demokratickou stranu, jeho generálního tajemníka Hlaváčka.

Gajda tudíž usoudil, že je jeho povinností informovat o Benešově záměru některé významné osobnosti jako byl poslanec Stříbrný a generální tajemník národní demokracie Hlaváček. Když pak Hlaváček o tom také jednal s generálem Šnejdárkem, ten se vyslovil pro jejich postup zmařit oktroj ústavy. Pak ale ihned informoval Beneše a vše mu vypověděl tak, že řadu věcí překroutil. Jeho výpověď před kárným výborem pod přísahou se ukázala jako falešná a generál Gajda po skončeném projednávání před vojenským tribunálem byl dán na nucenou dovolenou prezidentem Masarykem a obviňován, že chtěl udělat převrat. V rozvířené politické polemice pletichářů se dokonce objevilo datum plánovaného puče – červenec 1926, v době všesokolského sletu v Praze. Prezident Masaryk už 2. července poslal generála Gajdu na nucenou dovolenou, kdy měl oficiálně přivítat jugoslávskou vojenskou delegaci. Z této dovolené se už jako voják nikdy nenavrátil. Během celé této štvavé kampaně ze strany Masaryka, Beneše a jejich přísluhovačů se ukázalo čisté svědomí generála Gajdy pro vlast. Gajda vystoupil především proti „spisovatelům“ majoru Jaroslavu Kratochvílovi, kterého dal na Sibiři zavřít pro jeho bolševický postoj ve vystupování v legiích v Rusku. Před civilním soudem Gajda proti nim vyhrál žalobu, že nepracoval pro sovětské agenty.

Masaryk hájil svůj sveřepý veřejný útok proti Gajdovi a tvrdil, že politické strany obhajobou generála Gajdy ovlivnily soudce. Masaryk se v tomto sporu ukázal jako špatný vůdce českého a slovenského národa v boji proti komunismu. Káral generály, kteří se za Gajdu postavili, připravil zákrok ministra národní obrany Syrového pro případ, že by generál Gajda vyvázl bez trestu u vojenského kárného řízení, na základě své pravomoci jako nejvyššího velitele čsl. armády. Dne 26. prosince 1926 byl generál Gajda před disciplinárním vojenským tribunálem uznán vinným, že sloužil Sovětům a připravoval puč. Byl zbaven vojenské hodnosti a navíc potrestán ztrátou 25% z penze generála. Gajda se odvolal a dne 5. dubna 1927 byl trojčlennou komisí generálů zčásti zrehabilitován. Vláda pod vlivem ministra obrany Františka Udržala (známého bagána z Rovné u Pardubic, kde jeho hospodářství vedl bratr, jenž zabil rajštokem chudou ženskou, která v brambořišti trhala bodláčí pro svá housata a kterou za to přetáhl rajštokem přes tvář a trojklanný nerv – vše se u soudu zahrálo do autu) zakročila a dva členy komise vyměnila, aby rozsudek nad Gajdou mohl být stvrzen v Masarykův a Benešův prospěch s konečnou platností. Gajda a Stříbrný naopak tvrdili, že právě Beneš plánoval se Šnejdárkovou pomocí jako generála vojenskou diktaturu a že oni tomu zabránili. Josef David byl v Gajdově odvolacím řízení svědkem proti Gajdovi – svědkem, ale falešným. Každý legionář z Ruska věděl, že díky Gajdovi se podařilo rozpráshit RA v bojích o bajkalské tunely, jedinou cestu do Vladivostoku.

Kdo to byl Josef David? Byl v ruských legiích jako člen OČNR, vždy v opozici proti Gajdovi. OČNR pod prof. Prokopem Maxou, sluhou prof. Masaryka, byla ochotná spolupracovat s Trockým, až ji generál Štefánik musel rozpustit pro její levičáctví. Za 2. světové války byl Josef David jako národní socialista z první republiky členem Benešovy Státní rady v Londýně, po válce nejprve místopředsdou ve

Fierlingerově vládě, pak předsedou Národního shromáždění v rámci porevoluční Národní fronty utvořené komunisty, sociálními demokraty, lidovci a národními socialisty, kteří se podíleli po skončení války na vybíjení pravicové opozice.

Generál Josef Šnejdárek neměl rád ruské legionáře, jako byli Gajda a Kadlec, protože dle něho to byli vojenští diletanti bez profesionálního vzdělání. Jenže v historii údajně připravovaného puče r. 1926 se nevědělo nic o jeho temné minulosti, jen to, že začal svou vojenskou kariéru ve francouzské cizinecké legii, pak vstoupil za 1. světové války do čsl. legií ve Francii a do vlasti se navrátil s francouzskou vojenskou misí a v r. 1925 byl jmenován zemským velitelem pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Po jeho vystoupení před kárným výborem se Gajda dozvěděl od generála Kadlece, že se Šnejdárek dostal do cizinecké legie z rakouské armády, ze které seběhl pro zdefraudování peněz eráru, protože vedl život na vysoké noze.

Jiří Stříbrný jako ministr národní obrany (9.12.1925 – 18.3.1926, poslední jeho vládní funkce) vystupoval proti Benešově prosovětské zahraniční politice a sympatizoval s pojetím dr. Karla Kramáře a generála Radoly Gajdy a stal se důležitou osobností v boji proti hradní politice. Spory mezi Stříbrným a předsedou strany Václavem Klofáčem vyústily na brněnském sjezdu československých socialistů 18.9. – 19.9.1926, kde byl vyloučen ze strany v poměru 96:42 delegátů a strana se přejmenovala na národně socialistickou.

Prezident Masaryk dostal potřebný zfalšovaný materiál proti Gajdovi od vedoucího sovětské mise v Praze Antonova-Ovsejenka (1884-1938) a poslal ho Benešovi. Ovsejenko byl bývalý bolševický vůdce útoku na Zimní palác, kterým započalo bolševické trojčení v Rusku pod Leninem, a kterému chtěl učinit rázný konec tehdy štábní kapitán Radola Gajda, když na to upozornil prof. Masaryka v Nové Čartoriji u Kyjeva na Ukrajině a ten to zamítl. Prezident Masaryk věřil teď bolševiku Ovsejenkovi, nikoliv generálu Gajdovi! Sovětská mise v Praze zastupovala zájmy Kremlu u nás před oficiálním uznáním SSSR, ke kterému došlo ve Společnosti národů v r. 1934 za předsednictví ministra zahraničí Beneše.

Po pádu úřednické vlády Jana Černého v září 1926 se generál Syrový vrátil na své původní místo náčelníka generálního štábu armády a ministrem národní obrany se stal František Udržal, Masarykův sluha. Sověty neměly Gajdu v lásce pro jeho protibolševickou legionářskou minulost a v moskevské Pravdě se 11. ledna 1927 objevil útok proti Gajdovi. Také českoslovenští komunisté proti němu útočili v parlamentě. Ovsejenkova návštěva u prezidenta Masaryka v této kauze zapadala do celého tažení proti Gajdovi a rychlým zákrokem „se shora“ byli dva přísedící ze tříčlenného senátu vyměněni a ve spolehlivé sestavě vojenský tribunál rozhodl o Gajdově vině, že jednal se Sověty, dal informační knihy sovětskému agentu, smlouval s gen. Šnejdárkem o svržení vlády, dal tisku falešné informace o sobě, aby ovlivnil veřejné mínění. Francie byla případem generála Gajdy překvapena.

V době největších bojů proti Gajdovi, v roce 1926, se objevil pamflet pod názvem „Radola Gajda-legenda, Rudolf Geidl-skutečnost“. Skutečným autorem tohoto protigajdovského pamfletu byl Benešův sluha, vyslanec Prokop Maxa, známý vyjednávač u Trockého v Moskvě, aby se legie podřídily bolševikům a složily zbraně. Proti Masarykovým instrukcím z Paříže a jeho sluhy v odbočce ČNR v Rusku Prokopa Maxy odmítli legionáři s triumvirátem Čeček-Gajda-Vojcechovský v čele vydat zbraně bolševikům a rozhodli v Čeljabinsku probít se do Vladivostoku.

Generál Faucher, šéf francouzské vojenské mise v Praze, hlásil do Paříže, že Gajda jako posluchač maršálské školy nemohl mít k žádným tajným dokumentům přístup, aby je předal Sovětům. Proto zavrhli Masarykovo tvrzení, že Gajda ohrožuje bezpečnost Francie.

Pro Masaryka nebyl Gajda plně potrestán vyloučením z armády a snížením penze. Nakonec došlo k celkovému odejmutí penze. Ale ani to Masarykovi nestačilo. Vyjádřil se o NOF jako patologické sedlině. Proto s Benešem dělali všechno možné, aby NOF rozvrátili zevnitř. Gajda odmítl vstoupit do zednářské lóže, neboť věděl, že je to cesta do pekla. Zato JUDr. Jiří Branžovský, Gajdův „Branža“, jak mu familiárně Gajda říkal, člen Velké fašistické rady, poslanec NOF za Prahu 1, se dal do služeb zednáře Beneše a dopadl špatně; když přišel Heydrich do Prahy, rozjelo se zatýkání členů zednářských lóží a Gajda při vyšetřování na gestapu se dozvěděl pravdu o Branžovském-Bransteinovi. Major gestapa Otto Gruller vypověděl v Kartouzích muklovi Burešovi, že Gajda byl z toho bledý a nebyl schopen mluvit, jak byl překvapen, co se dozvěděl o Jiřím Branžovském-Bransteinovi.

Radola Gajda se narodil v Kotoru, válečném přístavu habsburské monarchie. Jeho otec byl Jan Geidl, matkou byla Anna, rozená Jakeličová, z černohorského knížecího rodu. Gajda studoval v Kyjevě na Moravě nižší gymnázium, ze kterého byl vyloučen pro vlastenecké projevy, ale i ze všech škol rakouské monarchie. Maturitu tedy skládal ve Švýcarsku, v Lausanne. Za 1. světové války se mu podařilo uprchnout k Černohorcům, když byl na srbské frontě. Po rozbití srbsko-černohorské armády rakouskou armádou, podařilo se mu dostat k ruské sanitní misi, která ho vedla mezi personálem jako doktora Radiona Ivanoviče Gajdu. Byl pravoslavného vyznání, tedy Slovan jako poleno na rozdíl od Masaryka, jehož otcem byl Žid a matkou Němka. Masaryk o tom dobře věděl, ale naučil se podvádět, když byl sám podváděn svými blízkými. Masaryk ani Beneš nikdy na vojně nebyli, jen kuli pletichy proti hrdinům národa. V tom jim pomáhali přísluhovači, za kus politického žvance byli u soudu ochotni vydávat lež za pravdu. A udělali to i v případě „Sázavského puče“, kterým Gajda přišel o zbytek vojenské penze, z popudu Masaryka. Pak vymysleli „Židenický pokus o vojenský puč“. A tak to došlo až k Mnichovu a úletu Beneše do Anglie. Český národ neměl duchovního vůdce od vzniku republiky. Masaryk a Beneš byli zednáři a z nich nevycházelo „Blaho Vlasti – zákon nejvyšší“, republika se stala eldorádem podvratných elementů v duchu zednářství.

I dnes je vydána na pospas zednářům, v rámci „humanity“ pochod gayů a leseb v Praze – se sjely do Prahy elementy ze Západu, aby dávaly lekce pochybné morálky českému národu, který se ještě nedokázal vyrovnat s nedávnou minulostí komunismu, po 40 letech totality, natož jít s pravdou před 25. únor 1948.

Svatí Cyril a Metoděj jako živý odkaz víry v boji proti komunismu

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

106

Tomáš Masaryk se rozešel s katolickou vírou už jako student v septimě na gymnáziu ve Vídni, počátkem sedmdesátých let. V roce 1880 vstoupil do církve evangelické, kalvínského ritu, později česko-bratrské. Jeho výroky na adresu katolické církve spíše podněcovaly prvorepublikový popřevratový kvas, jenž vrcholil stržením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Masaryk se snažil o odluku Církve od státu, což znamenalo tehdy vyřadit církev z vlivu na veřejný život.

Svou demonstrativní účastí na Husových oslavách v roce 1925 vyvolal dočasnou krizi mezi Vatikánem a ČSR, kdy začal boj katolíků s komunismem, který se v Sovětském Rusku projevil bořením chrámů, vyháněním popů a zavedením potratového zákona Leninem (1922).

Krátce po převratu 1918 byl v roce 1919 jmenován Vatikánem nový pražský arcibiskup ThDr. František Kordač. Byl to velice vzdělaný filozof a teolog, velký český vlastenec a poslanec v Revolučním národním shromáždění. Olomouckým arcibiskupem byl jmenován Antonín Cyril Stojan, hlavní organizátor cyrilometodějských sjezdů na Velehradě už z doby před 1. světovou válkou a během ní. Tento velký lidumil nejen katolických Slovanů vytvořil z Velehradu centrum misijní činnosti katolických Slovanů, která vedla k vytvoření „unie slovanských národů“ a „Misijního ústavu sv. Cyrila a Metoděje“ pro vzdělávání bohoslovců a slovanských misionářů. Už před světovou válkou se podařilo Stojanovi rozšířit „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“ a přitáhnout pozornost k Velehradu jako centru sjednocovacích snah katolické církve. Antonín Stojan zemřel v roce 1923. Jeho nástupce olomoucký arcibiskup Leopold Prečan zorganizoval v meziválečné době ještě 4 unionistické sjezdy. Účastníci byli i z řad ruské pravoslavné emigrace, sympatizující s katolickou církví u nás. Na Velehradě se dospělo k závěru, že stará liturgie se musí nezměněná uchovat, aby se ukázala cesta k návratu východním křesťanům, ne jako se to dělá dnes cestou rozplzlého ekumenismu.

Na počátku třicátých let vyšlo u nás z katolického prostředí mnoho protestů proti pronásledování křesťanů v Sovětském svazu, na rozdíl od Masaryka, Beneše, Huberta Ripky a dalších zednářů. Podíl na protestech měl „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“ na Velehradě. Členové Apoštolátu byli dobře informováni o bolševickém řádění. Moskevský chrám Krista Spasitele byl 5. prosince 1931 zbořen až po použití trhavin. Už během Svatováclavských slavností 1929 docházely do Prahy zprávy o dalším boření pravoslavných chrámů a pronásledování věřících v Sovětském svazu. Dne 11.1.1930 vydal olomoucký arcibiskup Leopold Prečan jako předseda „Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje“ protestní nótu, která měla velký ohlas na Západě. Dne 19.3.1930 se konaly v ČSR bohoslužby za pronásledované křesťany v Rusku, v Praze u sv. Víta byla přítomna delegace ruských pravoslavných emigrantů v čele s knížetem Dolgorukovem.

Egon Erwin Kisch v knize „Caři, popi, bolševici“ v kapitole „Za mříže s katy“ líčí hrůzy carské tyranie a přitom nevidí zvěrstva Dzeržinského Ček, kdy se mučilo a popravovalo s daleko větší krutostí a bez soudů. Tento pražský německý žid napsal paskvil pro hloupé lidi, líčí bolševické Rusko jako moderní

stát. Česká televize ještě v roce 1994 s Českým rozhlasem na něho nezapomněly. V rozhlasu pod sloganem „Káva Kisch u Kische“.

Univerzitní profesor Josef Velenovský napsal: „Či myslí ještě nějaký profesor, jenž se chodí dívat se svými žáky na ruský ráj, že sovětský stát bude tím ideálem budoucího života lidí? Ani 100 let nebude zapotřebí, aby sovětské hospodářství a s ním ruští Slované navždy zmizeli z povrchu zemského.“ (Literární studie, str. 170, Nakladatelství Ludvík Souček, Praha, 1932) Kde byl filozof T.G.Masaryk?

Tak jako Hitler měl pátou kolonu, tak ji měl u nás a na Západě Stalin. V Paříži k ní patřili Elsa Triolet a Luis Aragon, bratři Thomas a Heinrich Mannovi, v USA Sinclair Lewis a Ernst Hemingway. Stalin se obával německé sociální demokracie, že by přemohla nacismus a vytvořila nekomunistické Německo, socialistické. Proto napomáhal vítězství nacistů tím, že přistoupil ke spolupráci.

Arcibiskup Antonín Cyril Stojan v roce 1921 a 1922 zorganizoval porady na pomoc bolševiky pronásledovaným křesťanům v Rusku a dosáhl u prezidenta Masaryka souhlasu. Následovala velká vlna ruských emigrantů směřující do Československa, které se stávalo postupem času eldorádem levice, až skončilo v komunismu. Proto profesori Josef Vašica se Zdeňkem Kalistou začali rehabilitovat české dějiny pobělohorské doby a zbavovat je ideologického nánosu protikatolického osvícenství. Přednášeli budoucím učitelům na katolickém učitelském ústavu ve Svatém Janu pod Skalou u Berouna, který fungoval až do roku 1942. To byl jeho konec.

Ještě v roce 1936 se podařilo zorganizovat na Velehradě setkání ctitelů sv. Cyrila a Metoděje a všech, kdo působili v Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje, aby odsoudili vybičení katolíků ve Španělsku rudými republikány a příslušníky NKVD v rámci interbrigád, kdy levice u nás sympatizovala s republikány, vydávala je za bojovníky pravdy, navštěvovala je ve Španělsku, jako například E.E. Kisch, Paul Robeson, Picaso. Nová generace katolíků byla tak vedena ke zdravé výchově věrnosti Římu a správnému chápání katolické víry ve smyslu českých dějin a cyrilometodějského odkazu. Bylo to baroko, ve kterém zazářila velikost českého ducha.

Po 2. světové válce během několika let se komunistům podařilo zničit půl století plodné práce k výchově nové, zdravé generace. Bylo odstraněno vše sakrální a posvátné z odkazu sv. Cyrila a Metoděje, udělání z nich dva politrucci s orientací na Východ, aby nás zbavili jha Říma. Řeckokatolického biskupa Theodora Romzu dal na Ukrajině v r. 1947 zavraždit Chruščov, když za Stalina dělal nové čistky na Ukrajině proti věřícím křesťanům, jako gubernátor Ukrajiny. Otrávil ho!

Každý režim, ve kterém převládá zlo a ne pravda, je v konečné fázi zkorumpovaným. Zlo se realizuje ve státě s protikřesťanskou ideologií, proti morálce a mravnosti. Dnešní režim počítá, že zapomeneme na svou minulost. Ta se ale může opakovat. Ve Španělsku 1936-1939 zavraždili 12 biskupů, 16 tisíc kněží, řeholníků, řeholnic a na 100 tisíc katolíků. Byly to skutečné orgie krve a bestiality, po způsobu bolševiků. Byli to u nás komunisti, kdo si budovali svůj ráj z nakradeného. Také vraždili jako bolševici, aby zbohatli, ale ne na duchu.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – VII

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

107

V českém národě není možné dát dohromady schopné jednotlivce tak, aby mezi ně nebyl nasazen padouch. Tak tomu bylo už v počátku našeho novodobého „toužení“ po svobodě. Toužení po svobodě začalo na Svaté Rusi u našich nejstarších starousedlíků: váženým předsedou kyjevského českého sdružení Jindříškem s jeho chotí, továrníkem Červeným s chotí, neúnavně činnou předsedkyní dámského spolku, majitelem „Slovanské tiskárny“ a pak zasloužilým redaktorem „Čechoslovana“ Švihovským s jeho chotí, statkářem a majitelem hotelu „Praga“ JUDr. Václavem Vondrákem, pozdějším předsedou vojenské komise a posléze „Svazu českých spolků na Svaté Rusi“, Tučkem z Moskvy a Reimanem z Petrohradu. Tito krajané po vyhlášení světové války odmítli uposlechnout bojovat za císaře pána Františka Josefa a pospíšili si se založením „České družiny“ v Rusku, dámy nechaly zhotovit krásný Svatováclavský prapor České družiny, který byl posvěcen na Sofijském náměstí v Kyjevě na den sv. Václava – 28. září 1914 a na něj přísahali první čeští vojáci v Rusku. Jeho prvním praporečným byl Jaroslav Heyduk, původně ruský státní rada.

Nosným pilířem tohoto snažení našich krajanů po svobodě národa českého byla svatováclavská idea a boj za Vlast. Tito krajané v Rusku pracovali nezištně pro věc českého odboje, a proto byli na počátku bojové činnosti, na přání prvních organizátorů České družiny kolem dr. Vondráka, jako rozvědčíci generála Kornilova. Česká družina jich na počátku čítala na 800. Pracovali s nadšením, obětavě a nezištně. Tito starodružiníci, jak se nazývali, měli se stát jádrem naší budoucí československé armády, ale většinou se nestali, nebo byli dáni na podřadná místa. Lepších vojáků sotva bylo za války v Rusku v naší armádě.

Zřízení České družiny bylo schváleno v ruské ministerské radě již 12.8.1914 a ve Válečné radě 20.8.1914. Na frontu odešla Česká družina 22.10.1914, do Jaroslavě v Haliči, k dispozici velitele II. armády generála Radka Dmitrijeva. Tam se setkali s generálem Duchoninem, taktéž sympatizujícím s českou věcí za svobodu.

Kde byl v té době profesor Masaryk se svou filosofií boje českého národa za svou svobodu?

Tito krajané pod JUDr. V. Vondrákem pracovali nezištně nejenom pro věc České družiny, ale též pro zlepšení těžkého stavu našich zajatců od počátku války, kdy slovanské bratrství bylo pohřbeno účastí Bulharska na straně Rakouska-Uherska proti Rusku.

Když byl uvolněn nábor z českých zajatců do prvních dvou pluků, tyto dva pluky byly zasvěceny Sv. Václavu a Sv. Cyrilu a Metoději. Velitelem kyjevského obvodu byl generál Chodorovič. Pod jeho dozorem se formovaly československé pluky. Aby byla nová sláva, když přijel do Ruska po pádu cara prof. Masaryk, ihned se zhotovily čtyři plukovní prapory, pro nově přejmenované první dva pluky vymazali noví myslitelé jména sv. Václava a svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, aby vznikla „Husitská divize“ se jmény pluků Jana Husa, Jiřího z Poděbrad, Jana Žižky a Prokopa Holého. Tito novodobí myslitelé dali zhotovit fotomontáž, jak papež jako zástupce Boha na zemi světlí smrtící

zbraně Rakouského mocnářství. Tyto podvrhy byly rozdávány po částech divize, svolávány mítinky a mužstvo bylo vyzváno k výstupu z Církve, neboť divize nesla název „husitská“. Většina mužstva vystoupila, důstojníci všichni.

Divizi tehdy velel plukovník Josef Švec. Ti, kdo přísahali „slavnostně“ v roce 1914 na sv. Václava, zapomněli, že zradili starou přísahu, aby se těšili z nové přísahy masarykovské. Jenže začala se stahovat mračna nad Svatou Rusí, došlo k trojčení bolševiků v Petrohradě, Masaryk se pohádal se štábním kapitánem Gajdou a pak, jako „kvartýrmajstr“, jímž se označil, nechal legie na pospas a ujel od nich. Došlo k bojům s bolševiky. Jednalo se o záchranu Ruska-národního, ale v husitské divizi pracovaly živly rozkladu, až si z toho plukovník Švec sáhl na život. Vojsko bylo rozleptáno komunistickými dobrodruhy Haisem, Munou, Špačkem, Vodičkou,...

Brest-litevským mírem Lenin vydal Německu na pospas ukrajinské bolševiky. Němci začali rychle postupovat na Kyjev. Ukrajínští bolševici pokoušeli se pro sebe získat ruské legionáře před německou invazí. Na několik dní vytvořili legionáři s bolševickými oddíly společnou frontu u Bachmače proti německé přesile vojska. Bachmač – důležitý železniční uzel na cestě legií Ukrajinou na Východ, k Dněpru, legie ubránily pro převoz našich pluků po železnici.

Jak se ukázalo po době, kdy byly zrušeny názvy dvou prvních pluků – Sv. Václava a Svatých Cyrila a Metoděje a přejmenovány na Jana Husa a Jiřího z Poděbrad, ona „slavná“ přísaha v roce 1917 nijak nepovznesla ducha československé armády; místo pomoci národním Rusům a svržení trojčících petrohradských bolševiků přijali Masarykovu tezi přísné neutrality k bolševickému trojčení v Petrohradě. Politické vedení ruských legií bylo v rukách Masarykových stoupenců! A to byla zásadní chyba. Místo pomoci národnímu Rusku se více schůzovalo.

Bílý admirál Kolčák, pán Omska, přezdívaného Paříž Východu za carského režimu, se obklopil vyžírky, nedal na Gajdova slova a pak se dočkal vydání sebe a svého ministra i se zlatým pokladem do rukou bolševiků, kteří jej i s ministrem hned zastřelili a vhodili pod led řeky Irkutsk. Bolševismem načichlé pluky se navrátily do vlasti, husitští plukovníci byli prezidentem Masarykem jmenováni generály, protože sloužili věrně Hradu. Nakonec ti, kdo „proslavili“ Husitskou divizi, i s jejím generálem Voženílkem, skončili za Heydrichovy čistky zednářské rakoviny v Pražském hradu v Pečkárně pod gilotinou. Tehdáž jim nešlo o záchranu národního Ruska, byli přece součástí tzv. Husitské divize. Odhodili JUDr. V. Vondráka a všechny obětavé pracovníky pro Vlast. Těžce doplátili na svou servilnost k Masarykovi a Benešovi.

Když se v srpnu 1920 valila Rudá armáda přes Polsko na pomoc revolučnímu proletariátu Německa, Poláci, špatně vyzbrojení se postavili na odpor. Zvítězili nad bolševickou přesilou! Tak se podruhé v historii zapsali jako zachránci křesťanství v Evropě. Skvělý národ! Premiér Grabski žádal před bitvou Francouze, aby do Polska poslali alespoň symbolický oddíl 100 vojáků. Francouzská vláda to odmítla a místo toho vyslala politickou misi. Během zastávky v Praze dne 25.7.1920 ji přijal prezident Masaryk, který delegaci varoval před organizováním jakékoliv pomoci pro Polsko. Nejenže považoval za zcela jisté dobytí Varšavy bolševiky, napsal lord s'Aberton, ale dokonce je varoval, aby pro Poláky neorganizovali žádnou vojenskou pomoc, a to ze dvou důvodů: z vojenského hlediska nebude mít taková pomoc vůbec význam a mohla by naopak snadno podkopat autoritu západních mocností při pozdějších mírových jednáních. Polákům v jejich beznadějně situaci nic nepomůže a příliš velká péče o ně se může vymstít. (Antoni Czubiński: Rusko-polská válka v letech 1918-1921, str. 274)

Z tohoto Masarykova a Benešova počínání v roce 1920 si vzal ponaučení univerzitní profesor na KU v Praze Josef Velenovský a varoval národ před bolševismem. Podílel se na duchovním obrodě národa. Vznikla „Česká liga proti bolševismu“. Ve znaku měla pěticípou rudou hvězdu s vraženým klínem. Po 2. světové válce tito příslušníci Ligy dostávali tresty vězení obvykle nad 10 roků. Tlačili na to Židi jako převážní nositelé komunismu. Český národ v rámci Národní fronty nových poválečných vítězů se nesměl dovědět pravdu, třebaš jak to bylo s Poláky za 2. sv. války v Katyni u Smolenska, když Ruděnko v Norimberku hlásal, že masakr polských vojáků v Katyni je dílo nacistů, ale mnozí Poláci měli jiný názor.

I Gajda zažil velké zklamání ze svého idola Branži, jak mu familiárně říkal. Až teprve v květnu 1940 jemu na gestapu otevřeli oči a z JUDr. Jiřího Branžovského, poslance NOF za Prahu 1, se za protektorátu s ním utrhlo ucho, když byl zátah na svobodné zednáře. Zvítězil dobrý čich zahradníka Emany Kopeckého, jenž za tzv. Masarykovy demokracie varoval Gajdu jako vůdce NOF před Branžovským, že je to špicl Hradu. Gajda se nakonec Kopeckému omluvil. V Prečíně mu taky řekl: „Jestli si ti slávy lační generálové, co skončili pod Heydrichovou sekerou, na mě vzpomněli, když jsem je varoval už ve dvacátém čtvrtém roce.“

Co přetrvávalo z dob Rakouské monarchie se jevílo špatné, nepřijatelné novým reformátorům. A tak se reformovalo téměř všechno, i Církev. V září 1919 se ustavil „Klub reformního duchovenstva“. Klíčovým tématem pro tyto duchovní bylo manželství kněží, protože mnozí již měli děti – nemanželské. A tak podle ducha Jindřicha VIII. vytvořili novou církev. Ta se jmenovala československá. Vedení církve se přihlásilo k odkazu Jana Husa, Českých bratří a prezidenta Masaryka.

Československou církev, její zrození, odmítl historik prof. Josef Pekař a poukázal, že ne náboženství, ale materiální a sociální problémy zmitají poválečným Československem a tato česká národní církev neupevňuje stát, ale naopak přispívá k rozkolům uvnitř republiky i mimo ni. Nakonec církev československou husitskou znárodnili komunisti. Co se nepodařilo Masarykovi, to dokončili komunisti.

Teprve dr. Milan Štefánik udělal z prof. Masaryka a dr. Beneše politiky. Když ve Francii byla v srpnu 1914 založena česká rota Nazdar a v Kyjevě ustavena Česká družina v ruské armádě, byl Masaryk ještě poslancem ve Vídni a Beneš soukromým docentem v Praze. V listopadu 1914 už byly obě jednotky na frontě a Masaryk byl nadále ve Vídni. Až do setkání se Štefánikem byli oba jen částí hejna, jež létalo kolem „štábů Dohody“ a jejich dopisy zůstaly bez odpovědí. Jméno jim udělaly teprve legie a dr. Milan Rastislav Štefánik, Slovák, francouzský občan, letec a generál, zakladatel našich italských legií, snoubenec italské markýzy. Po jeho tragické smrti už pro tyto dva reformátory nikdo vlivný nestál v cestě za kariérou. Štefánik svým radikálním antibolševismem vyhovoval Gajdovi, ale už ne Masarykovi a Benešovi, jež prosazovali přísnou neutralitu ruských legií – jako přímou pomoc bolševismu.

Odkrývání zavátých stop zločinů evropských politiků a pletichářů – VIII

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

108

Po 1. světové válce byla Evropa zaplevelena revolučním marxismem. INTERHELPO i s československými bludaři jeli v roce 1924 budovat Leninovo dílo do Kirgizie, do města Frunze, kde byli brzy vyléčeni ze zázraků komunismu. Platili jsme válečné reparace státům Dohody, ačkoliv ruskými legiemi jsme význačně pomohli k vítězství Dohody, proti Masarykovu pojetí přísné neutrality k trojčicím bolševikům v Rusku. Sibiřskou anabází až do Vladivostoku jsme znemožnili návrat německých zajatců ze zajateckých táborů, kdy státy Dohody mlely z posledních sil. Reparace se platily nadále, budovala se československá armáda a ostatní skomíralo.

Sousední Rakousko mělo po válce dvě výjimečné osobnosti v čele státu na rozdíl od nás. Byl jím spolkový kancléř Ignaz Seipel, asketický katolický kněz, filosoficky a teologicky zdatný premiér vlády, vyčnívající nad ostatní politiky tehdejší Evropy, kteří se nedokázali zbavit liberalismu a nacionalismu a tak úspěšně vzdorovat revolučnímu marxismu. Seipel už v roce 1922 měl setkání s Mussolinim ve Veroně k stávající situaci v Evropě, jak úspěšně vzdorovat revolučnímu kvasu marxismu. Výmarská republika se svou vysokou poválečnou nezaměstnaností, kde se rozmohlo bezdomovectví a rostla prostituce, nahrávala Hitlerovi a jeho dílu „Mein Kampf“. Sociálně demokratické strany byly sjednoceny v Druhé internacionále a komunistické strany po válce utvořily Třetí internacionálu. Tehdáž v Rakousku působil Karl Kautski, vlastním jménem Kraus (1854-1938). Narodil se v rodině pražského německého Žida. V Rakousku po válce vytvořil Dvouapůltou internacionálu, neboť se nechtěl smířit s tím, že by z Rakouska měl vzniknout křesťanský stát. Když se kancléři Dollfusovi podařilo v r. 1933 uzavřít s Vatikánem v Římě konkordát, marxisti zahájili boje už 12.2.1934. Nejprudší byly ve Vídni. Tehdáž prezident Masaryk trnul hrůzou při představě, že by Rakousko pod kancléřem Dollfussem a s jeho Vlasteneckou frontou, založenou 20.5.1933 jako organizací sjednocující všechny Rakušany, kteří nepodlehli oběma zhoubným ideologiím – marxismu a nacionálnímu socialismu, mohlo přikročit k restauraci šlechty. Masaryk po zvolení prezidentem republiky doslova zametl se šlechtou v rámci pozemkové reformy. Proto byl ochoten se spojit i s ďáblem. Proto Kautski se svou Dvouapůltou internacionálou spojil se s Druhou internacionálou a začal boj. Spolkové armádě a Heimwehru se podařilo zvítězit. Většina kancléřových odpůrců stačila uprchnout do Československa i s Karlem Kautským. Ten se zabydlel v Brně, neboť Brno v té době bylo z 1/3 německé. Ostatní postupně odešli do Francie, když se k moci dostal židomarxistický vůdce Léon Blum ve Francii. Odešel i Karl Kautski. Ten nakonec zemřel v Haagu.

Pro Engelberta Dollfusse (1892-1934) jako spojenec zbývala jen Itálie a Maďarsko. Dollfuss tehdáž řekl: „Pro mne je boj proti nacionálnímu socialismu a bolševismu ve své podstatě bojem za záchranu křesťanské koncepce světa.“ Duce Mussolini slíbil kancléři Dollfusovi pomoc za zachování Rakouského státu. Zatím z Československa se v rámci demokracie stala líheň marxistů, kdejaký emigrant-marxista dostal politický azyl a s tím i domovní právo, jímž se přiznávaly sociální podpory, v době ekonomické krize Evropy.

Dollfuss navázal na Seipela, jenž jako křesťanskosociální politik pochopil význam Heimwehru jako hnutí, schopné postavit se do boje se zbraní proti ozbrojeným marxistickým milicím (Republikanischer Schutzbund). Rozhodující doba nastala v roce 1933, když se v sousedním Německu dostal k moci Adolf Hitler. To nesmírně povzbudilo rakouské národní socialisty a v zemi se rozpoutal nacistický teror. V březnu 1933 zasedala dolní komora parlamentu (Národní rada), všichni tři předsedající dolní sněmovně postupně odstoupili a zděšení poslanci, aby jejich strany nepřišly o poslanecké mandáty, se rozešli domů. Za nastalé situace se kancléř Dollfuss rozhodl zbavit Rakousko tohoto parlamentního balastu a začal autoritativně vládnout na základě zákona o válečném hospodářství z roku 1917 v zemi ohrožované dvěma totalitami: rudou a hnědou. Nejprve byl zakázán Schutzbund a po něm komunistická strana a NSDAP. Dollfuss pak 20.5.1933 založil „Vlasteneckou frontu“, která sjednotila tu část Rakušanů, kteří nepodlehli marxismu a nacismu. V srpnu 1933 došlo k setkání Dollfusse s Mussolinim v italském Riccioni, kde Duce slíbil kancléři vojenskou pomoc při ohrožování Rakouska Adolfem Hitlerem. Zatím Československo se stávalo baštou zahnívajících marxistů ve středu Evropy pod gloriolou „demokrata“ Masaryka.

Když se v Schönbrunnu v květnu 1933 konala oslava 250. výročí porážky Turků před Vídní (ke které přispělo vojsko polského krále, spěchající z Polska na pomoc křesťanství), oslovil v projevu kníže Starhemberg, vůdce Heimwehru, pocházející ze slavného šlechtického rodu (z něhož pocházel i obránce Vídně před Turky z r. 1683), kancléře Dollfusse těmito slovy: „Pane kancléři, buďte zachráncem země před bolševismem a nacionálním socialismem, staňte se tvůrcem nové vlasti!“

Dollfuss jako křesťanskosociální politik pochopil význam Heimwehru, které se postavilo na odpor proti teroristickým lidovým milicím marxistů. Kníže pak stál věrně po boku Dollfussovi až do jeho smrti. Základním pilířem politiky kancléře Dollfusse doma se stalo spojení křesťanských sociálů s Heimwehrem, Domobranou, hájící zájmy Rakouska jako samostatného státu. S malou agrární stranou „Landbund“ pak vytvořili koalici v dolní komoře parlamentu.

Mussolini v rozhodující době v červenci 1934 skutečně poslal italské divize na rakouské hranice u Brennerského průsmyku. Ale ilegální 89. standartě SS vojsk se podařilo 25.7.1934 s vědomím kancléře Hitlera na několik hodin obsadit spolkové kancléřství Rakouska a těžce zranit kancléře Dollfusse. Dollfusse postřelil esesák Otto Planetta, rodák z Vyškova na Moravě. Ani kníže nezavolali k umírajícímu, o kterého žádal. Puč byl zlikvidován. Pohřeb byl v kryptě vídeňského kostela Krista Krále. Dollfussova smrt otřásla Rakouskem, ne však Československem.

Až teprve Mnichov 1938 nám ukázal, čeho je schopný národní socialismus (nacismus). Nikdo z evropských politiků této doby nedokázal tak jasně a prozíravě odsoudit komunismus a národní socialismus jako kancléř Dollfuss. Měli jsme smůlu, že se prezidentem stal „filosof“ Masaryk a jeho pokračovatelem PhDr. Beneš. Na rozdíl od nich si Dollfuss uvědomil smrtelné nebezpečí obou krajních socialistických směrů – komunismu a národního socialismu – nejen pro křesťanství, ale pro celé lidstvo.

Zatímco Rakousko dostalo od Společnosti národů v r. 1932 půjčku, my jsme nadále platili reparace za 1. světovou válku státním Dohodám.

Kdo se podílel na zahníždění komunistů v republice

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

109

(Poznámka autora: Redakce časopisu SVĚDOMÍ odmítla mi zveřejnit tento článek. Bojí se pravdy o Masarykovi jako se bojí čert kříže. Potom to není SVĚDOMÍ, ale služebník zla. Slyšte Pravdu o TGM a jeho modle.)

Československá republika se zrodila 28. října 1918 díky jednotě národního odboje – domácího a zahraničního. Především v carském Rusku žila početná kolonie Čechů v čele s JUDr. Václavem Vondrákem. V době slavné bitvy u Zborova (1917) pro naši historii, jíž se účastnila z České družiny vzniklá československá brigáda, ve Francii ještě nebylo dokončeno formování čsl. pluků, takže první část z nich zasáhla do bojů až na konci 1. světové války. Rovněž tak v Itálii se čsl. pluky účastnily bojů až v posledních týdnech války. Celou u dobu obětavé práce ruských Čechů profesor Masaryk dobře znal a proto zmenšoval význam České družiny v Rusku od počátku jejího zrodu až po vznik ruských legií a jejich slavnou anabazi, přes Ural až do Vladivostoku, jejich boje s bolševiky.

Kdo nesl hlavní podíl viny, že se komunismus uchytil po zrození Československa v republice, byl samotný prof. Tomáš Masaryk. Jestliže český národ byl od roku 1918 veden doleva, pak ho nevedl Klement Gottwald, ale Masaryk. On sám o sobě vydal svědectví ve svém díle „Světová revoluce“ (vydání z r. 1925): Spojenci podporovali odboj proti bolševikům, pokládal jsem to za pochybné. (str. 225) Na str. 227 přiznal, že v únoru 1918 dal souhlas bolševickým agitátorům z Kijeva, aby dělali v čsl. legiích nábor pro Rudou armádu. Legionářský „Československý deník“ (č. 24, Kijev 1918) přinesl zprávu, co tehdy prof. Masaryk řekl v Kijevě o bolševicích: „Řekl jsem Spojencům otevřeně: Nebojím se vítězství bolševiků. Bolševická vláda je demokratická, socialistická.“

S generálem r.l. Radolou Gajdou se Masaryk rozešel po ostré hádce v Nové Čartoryji (u Kijeva), když mu Gajda navrhl, že zatočí s bolševickým trojčlením v Petrohradě, dostane-li od Masaryka souhlas k zákroku s našimi legiemi. Tehdy měl Gajda nejvyšší vojenskou hodnost z našich vojáků v národním Rusku – štábní kapitán. Osvoboditel Masaryk, jenž kritizoval carské Rusko, kritiku své osoby od štábního kapitána Gajdy neunesl. Masaryk hlásal heslo, že demokracie je diskuze, ale ve vojenském a politickém životě jí nerozuměl a bohorovně určoval své názory za jediné správné, a běda tomu, kdo s nimi nesouhlasil. Od té doby zanevřel na Gajdu, obětavou práci starodružiníků zmenšoval, kde jen mohl, po zrodu republiky na JUDr. Vondráka zanevřel, stejně tak na všechny ruské Čechy, kteří se nikdy nemohli náležitě nadchnout pro „Tvůrce“ československých legií v Rusku Masaryka, poněvadž znali pravdu, jak vzpomíná ve svých Pamětech major Václav Vitáček. Po kritice Masaryka jako prezidenta Osvoboditele, kterou opakoval ještě dvakrát, byl po vyšetření na divizním psychiatrickém oddělení propuštěn z armády a penzionován. V roce 1948 emigroval přes Itálii do USA, kde napsal své paměti. Díky příteli, pouťorovému emigrantu Františku Haškovi, se mi dostaly do rukou jako zdroj

cenných informací pravdy o legendě zvané Osvoboditel českého a slovenského národa, jehož bronzová socha dnes, po sametové šaškárně, nazvané revolucí, zdobí Hradčanské náměstí v Praze.

V názoru na komunismus se Masaryk a s ním Beneš zásadně rozcházel s generálem dr. M.R. Štefánikem, jenž si byl vědom vděčnosti k národnímu Rusku za zřízení čsl. legií v Rusku a ještě na jaře 1919, před svým odjezdem ze Sibiře, vyzýval legionáře k neúprosnému boji proti komunismu, nepříteli svobody. Ještě 28. října 1919, kdy už bolševické jednotky učinily konec nezávislosti Ukrajiny a Bílé Rusi, Masaryk jako prezident Osvoboditel úporně obhajoval svou tezi neutrality k bolševické revoluci.

Proti Masarykovi stál v politické opozici dr. Karel Kramář se stranou národních demokratů. Kramář prohlásil: „Ať se děje co chce, bez silného nacionálního slovanského Ruska nebude ve světě míru a pokoje. Žádné garanční pakty, ať jsou sebekrásnější a sebepěkněji napsány, nedají ohroženým národům bezpečnost. Dukud však je Rusko bolševické, je evropský mír a celého světa ohrožován, neboť cílem a snahou bolševického Ruska není ustálení poměrů, nýbrž zrevolutionování celého světa.“

Jestliže český národ byl od r. 1918 veden prof. Masarykem doleva, pak ministerstvo školství dostala po 28. říjnu 1918 sociální demokracie, a tu právě prezident Osvoboditel volil po celý svůj život. Na ministerstvu začal pracovat anarchista S.K. Neumann, ctitel volné lásky. Začal vyhazovat kříže ze škol podle Masarykova hesla, že kříže do škol nepatří, začala se uvolňovat morálka a mravnost s tím a došlo k mystifikaci osobnosti Masaryka a k jeho glorifikaci i jako filosofa, především na základních a středních školách, kde vyučovali mládež bývalí legionáři, poplatní Masarykově legendě. Naučenými frázemi o TGM ohlupovali mládež.

O bolševickou revoluci se zasloužil jako žádný jiný Čech. Václav Kopecký prohlásil ještě v březnu 1946 na zasedání VIII. sjezdu KSČ v Praze, že komunisté na Masaryka navazují a přejímají všechny živé hodnoty jeho díla. Ještě v r. 1949 byl Masaryk pro komunisty přijatelný. Hradní legenda je dnes opět na vzestupu jeho tzv. osvobozeneckou činností v prospěch národa a že jen on se svým žákem Benešem pracovali pro národ v exilu a přivezli svobodu Čechům a Slovákům. Jaká lež!

Nebýt čsl. legií v Rusku a jejich bojů s bolševiky, nebylo by osvobozené dílo korunováno státy Dohody uznáním samostatností národům Čechů a Slováků. Teprve pod tímto tlakem, kdy Spojenci viděli, že obsazením transsibiřské magistrály znemožnili legionáři návrat odpočatých německých a rakousko-uherských zajatců ze zajateckých táborů za Uralem na západní frontu, došlo ke změně názorů u prezidenta Wilsona na rakouskou monarchii. Stačilo 200 tisíc zajatců přemístit po magistrále na Západ, kde armáda Dohody mlela z posledních sil, a byl by konec vítězství nad Německem.

Z odporu proti bolševizaci ČSR vzniklo ve dvacátých letech minulého století v ČSR několik pravicových seskupení nacionalistů: Červenobílí, Národní hnutí, Českoslovenští fašisté. K prvnímu vystoupení Červenobílých došlo po atentátu na ministra financí dr. Aloise Rašína (5.1.1923) na Václavském náměstí. Národní hnutí v svolání uvádělo, že po 300 letech poroby se opět otročí Berlínu, Vídni a Moskvě, a že zde vládne cizáctvo. Českoslovenští fašisté zase tvrdili, že fašismus zachránil od bolševizace Itálii a že také zachrání naši republiku, neboť vlast je v nebezpečí marxismu-leninismu. Cílem bylo potírat komunismus, reakční socialismus a rozvrtný realismus. Tak jako měli komunisté svoji III. internacionálu v Moskvě a socialisté svou II. mezinárodní internacionálu, tak i fašistické hnutí

mezinárodně navazovalo styky s Itálií pod Mussolinim a s Francií (Ohnivě kříže); z odporu proti Masarykovu levičáctví hledali spojence proti bolševizaci.

Pravda není lež, hlásání pravdy není antisemitismus

....

MUDr. Jaroslav Lhotka

(110)

Za 1. světové války stoupala dražota, byla čím dále větší nouze o potraviny. Nedostatek denních životních potřeb začal od doby, kdy se k nám hrnuli vystěhovalci z Haliče, polští Židé. V lednu 1915 bylo v Čechách již 115.000 těchto uprchlíků a na Moravě 35.000. V Haliči tvořili za 1. světové války 80% obyvatelstva, o nichž český voják za války nevěděl, radují-li se z ústupu rakouských vojsk nebo zda čekají spásu od Rusů. Přišli v rámci rakouské monarchie jako oběti války a Češi se v těchto časech naplnili soucitem k nim. Ale sotva se u nás ohřáli, bylo ihned vidět, že válkou vlastně nic neztratili, najímali si houfně byty, opuštěná lidská stavení zasažená odvedením živitele rodiny na vojnu a přeměňovali je ve skladiště zboží všeho druhu, aby tak přivodili jeho dočasný nedostatek na trhu, a tím vyvolali umělé stoupaní cen za účelem vlastního obohacení. Solidní obchod upadal, drobní živnostníci byli na vojně ve válce, jejich rodiny často živořily, mnoho krámů bylo zavřeno a tak chyběla konkurence. Rakouská vláda mlčky přihlížela tomuto cynickému řádění jako dravců, bez pocitu mravní odpovědnosti pomoci chudému. Válkou narušená mládež šilhala po politických změnách, neboť přežít válku bez živitele rodiny nebyl žádný med.

V roce 1918 dosedl na trůn českých králů Tatíček Osvoboditel, lidově nazývaný Tečevoda podle jeho oblíbené národní písně. Jako slovanský bůh hromů a blesků Perun hřímal nad českým národem heslem „Pryč od Říma, Tábor je náš program, reformace naším vzorem, Řím musí být souzen a odsouzen.“ Začalo strhávání křížů ve školách s jejich hromadným pálením jako v Lidicích na Horákově statku. Začal hon na čarodějnice, kněží byli přepadávaní a fyzicky napadáni, když šli vyučovat děti náboženství do škol, byly ničeny sochy národních světců, když byl stržen Mariánský sloup v Praze, odstraněna socha maršála Radeckého.

Bourali jsme zpuchřelé Rakousko a přitom jsme neviděli, že vši nám z něho lezou do nově budovaného státu v podobě starých rakouských justiciářů, kteří posluhovali režimu Osvoboditele. Antonín Švehla, od r. 1922 ministerský předseda, byl přítelem pražského arcibiskupa Františka Kordače, vzdělaného kněze, národovce, ke kterému chodil na návštěvy. Měl kontakty na německé poslance, ing. Otmara Kallinu a Spinu, a také na předsedu německých agrárníků Franze Krenka. Tak se Němci zásluhou Švehly v ČSR stávali svými politickými stranami státotvorní. Švehla jako Gajda měli strany stavovského uspořádání. Proto Švehla vyslal Gajdu k Henleinovi a Henlein mu jasně řekl, že chtějí uspořádání státu takové, jaké mají ve Švýcarsku, každý za své. Gajda pak upozornil Švehlu, že veřejně bude na schůzích mluvit o Benešovi, za jakých podmínek chtějí Němci žít ve společném státě s Čechy a vinit Beneše, že chce sudetské Němce vehnat do Hitlerovy náruče. Henlein řekl Gajdovi, že Němci budou zneužiti Hitlerem a posláni v případě války do předních linií, a proto, jestliže nebude včas splněno 8 bodů karlovarského programu SDP, požádá Hitlera o pomoc. Odpůrci NOF tvrdili, že

Gajda je ve službách Švehly a ministr Beneš tvrdil opak, že Švehla je celý fašista a Gajda je jím placený za styky s Henleinem a jeho SDP. Henleinova matka byla Češka a Henlein dobře věděl, že pod Hitlerem to nebude mít lehké, neboť NSDAP propagovala čistotu německé rasy. Ve volbách v r. 1935 obdržela SDP 44 mandátů. Byla z ní nejsilnější politická strana.

V r. 1934 řekl Gajda na mítinku v obci Příluka, 16 km od Vysokého Mýta: „Beneš dělá vše, aby Henleina vehnal do Hitlerovy náruče!“ Švehla a Gajda měli politický smysl pro spolupráci s Němci v Sudetech, neboť chtěli vytvořit spolkové uspořádání státu, proti Masarykově a Benešově koncepci pražského centralismu. Tak by se vzal i vítr z plachet Hitlerovi. Ještě jednou se pokusili zástupci umírněného křídla SDP, po útěku Henleina a K.H.Franka do Reichu po vydání zatykače na ně, sejít se s prezidentem Benešem, v předvečer naší mobilizace. I tento pokus o smír u Beneše selhal.

Gajda z řečnické tribuny také prohlásil, že Udržal a Stržil (levé křídlo republikánské strany) jako agrárníci oddlužují sedláky po pozemkové reformě jen hubou a podporují židy v jejich nekalém obchodě s obilím, pěstují korupci a pro služby a čeledíny mají ubytování pod žlabem ve chlévě. Šrámkovci a leví republikáni s komunisty zvýšili aktivitu, že prý Gajda je sluha Mussoliniho a Hitlera.

Masaryk s Benešem škodili národu, proti uznání práv německé menšiny 3,5 milionů. Pokud byl Gajda ve funkci náčelníka generálního štábu čsl. armády, vážil si důstojníků německé národnosti, jež byli spolehliví ve službě, nežli ti legionáři, co v armádě hltali kořalku a byli pak po krk zadlužení – jako plukovník Metoděj Pleský, dříve velitel 4. pluku legionářského v Rusku, věrný sluha Masaryka a Beneše.

V r. 1934 byl Sovětský svaz přijat do Společnosti národů v Ženevě za předsednictví ministra zahraničí Beneše. Komisař pro zahraniční věci byl tloušťík Maxim Litvinov, ve skutečnosti pravým jménem Mayer Henoach Finklstein, jako zástupce Stalina. Bez těchto zločinců by Stalin nemohl budovat říši zla.

Odbájení Masaryka historikem dr. Josefem Kalvodou v USA

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(111)

Masaryk byl před 1. světovou válkou politikem z periferie politického spektra a jeho realistická strana měla minimální voličskou podporu jako „Masarykova sekta“. V posledních předválečných volbách v r. 1911 dostala 0,6% hlasů, tedy méně než 5 tisíc voličů. Masaryk byl zvolen poslancem vídeňského parlamentu až teprve v užší volbě, kdy ho také volili sociální demokraté v okrese, kde kandidoval, aby tak zabránili zvolení kandidáta katolické strany, jenž při prvním hlasovacím kole dostal více hlasů.

Po aféře spojené se jménem českého poslance národně sociální strany JUDr. Karla Švihy z r. 1914 vedoucí velkých politických stran českých odmítli komunikovat s Masarykem poté, co se veřejně

zastával poslance Švihy, odhaleného špicla rakouské policie, hájil ho pak u soudu tak i v tisku, i ve svém časopise Čas. Obhajoba policejního konfidenta Masarykovi umožnila dostat v září 1914 pas.

Nejzávažnější Masarykovou chybou v národním odboji bylo rozhodnutí v Rusku před legiemi zachovat neutralitu vůči bolševické revoluci pod Leninem a Trockým a písemným apelem na prezidenta Wilsona doporučil, aby Spojenci uznali v Rusku bolševickou vládu. Kalvoda pak v amerických archivech objevil doklady o Masarykově obratu v r. 1918, kdy podpořil intervenci proti bolševikům v Rusku. Avšak v r. 1919 se proti intervenci obrátil. Ještě v dubnu 1918 doporučoval Wilsonovi jako prezidentu USA a státníkům Dohody, aby uznali Leninem vedenou Radu lidových komisařů za vládu Ruska, že s touto vládou udělal dohodu o odjezdu čs. armádního sboru do Francie. Po svém příjezdu do USA v květnu 1918 měl Masaryk v USA pověst bolševického agenta, a proto nebyl přijat prezidentem Wilsonem a ještě měsíc poté, co se českoslovenští vojáci v Rusku zradikalizovali na Čeljabinském sjezdu pod Gajdou, Čečkem a Vojcechovským a vyhlásili boj s bolševiky a rozhodli probít se do Vladivostoku, Masaryk nabízel bolševickému komisaři zahraničních věcí, rezavému Čičerinovi, složení zbraní legionářů za příslib volného odchodu do Francie. Tím, že zradikalizovaní ruští legionáři odmítli poslouchat rozkazy Masarykova zástupce Prokopa Maxy a pustili se do bojů s bolševiky podél sibiřské magistrály, znemožnili návrat rakouských a německých vojenských zajatců z táborů za Uralem na západní frontu. Takže ne Masaryk, ale ruské legie s domácím odbojem a našimi exulanty podnítily vznik ČSR, přestože nejméně do dubna 1918 usilovala velmocenská politika států Dohody o uzavření separátního míru s Rakouskem-Uherskem, který by nastolil federalizaci monarchie, pro Čechy spojenou s autonomií. Tato fakta jsou v rozporu s poválečnými výroky, že prezident Wilson byl v otázce uznání ČSR pod Masarykovým vlivem.

Prezident Masaryk zneužil prezidentského úřadu a oznámil do Paříže ministerskému předsedovi JUDr. Karlu Kramářovi dne 8.7.1919, že v důsledku výsledku obecních voleb bude ministerským předsedou sociální demokrat Václav Tusar, a odvolal Kramáře z funkce předsedy mírové delegace z jednání v Paříži. Kramář neodjel, ale zůstal jako pozorovatel. Po podepsání Versaillské a St. Germainské mírové smlouvy Beneš nečekal na rozhodnutí Spojenců a dal 20.10.1919 v souladu s Masarykem rozkaz k evakuaci legionářského vojska v Rusku do Vladivostoku. Generál Janin váhal, ale generál Syrový, opíraje se o Benešovy instrukce jako nadřízeného, dal rozkaz k odchodu čsl. jednotek ze západní Sibiře. Tak se zhroutil protibolševická uralská fronta, 6.11.1919 padl Omsk, Paříž Východu a velká část Kolčakovy armády přešla k bolševikům. Kdyby žil generál dr. M.R. Štefánik, k těmto Masarykovým a Benešovým počínáním by nedošlo a byly by zmařeny Štefánikovým rázným zásahem, protože byl do morku kostí zapřísáhlým nepřítelem bolševismu.

Proto Kramář vytýkal Masarykovi a Benešovi, že boj za svobodu jsme nedobojovali až do vítězného konce a novému státu jsme nezajistili jeho bezpečnost.

Kramář zdůrazňoval, že bolševismus nikdy nebyl a neměl být považován za vnitřní ruskou otázku, jak to tvrdil Masaryk, poněvadž toto hnutí, které se zmocnilo Ruska, reprezentuje světové nebezpečí. Spojenci nikdy podstatně neintervenovali, dodávali zbraně, peníze, ale v nedostatečné míře. Kdybychom bývali pomohli Rusku zbavit se bolševického jha, mohli jsme ovlivnit vnitropolitický vývoj v Rusku k jeho postupné demokratizaci v dlouhodobém časovém úseku. Poněvadž bolševici zůstali u moci v Rusku, mohli nyní ohrožovat sociální a politický řád v Evropě a jinde.

Masaryk rozvířil boj proti katolické církvi a upíral Slovákům právo na jejich národní svébytnost, žádal odluku od Říma, odluku Církve od státu a pokračování v politice započaté stržením Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze 3.11.1918.

Kramář jako bojovník za svobodu přivedl národ k 28. říjnu 1918, zatímco jeho odpůrci vedli a přivedli národ k 30. září 1938, ke kapitulaci. Masaryk chtěl Kramáře a jeho stranu národních demokratů dorazit zcela úplně, nepodařilo se mu ho umlčet, kdy jeho hlas byl hlasem volajícího na poušti. Zůstal až do smrti bojovníkem za pravdu, jak napsal dr. Kalvoda v článku „Kramář kontra Masaryk“ v roce 1996. Mimo jiné napsal zde: „Kramář sám nebyl intrikán v politice. Stal se obětí intrik těch, kteří zneužili jeho důvěřivosti a dobroty. V konfliktu s Masarykem a Benešem zjevně nezmohl. Několikrát zabránil čs. uznání Sovětského svazu, avšak když strana národně demokratická vystoupila z vlády, oficiální čs. politika uznala 10. června 1934 Sověty de jure. Stalo se tak za prezidenta Masaryka a ministra zahraničí Beneše.“ Kramář byl přesvědčen, že není možno budovat stát na základě popírání pravdy, mravnosti, lidské důstojnosti a svobody. Nebyl to on, kdo dával směr vývoji nového státu, byl to Masaryk a Beneš. Pro většinu národa je dnes Masaryk vydáván posametovými prezidenty za vzor mravnosti a moudrosti, za zakladatele svobodné republiky. Nekritická glorifikace Masaryka vedla prof. dr. Kalvodu k odmytologizování prvního prezidenta pojednáním „Kramář kontra Masaryk“. Jeho odpůrci vytýkali Kalvodovi, že byl politicky vychován prvorepublikovým klerikalismem. Tito lidé, vychovaní „hlasateli humanity“, byli netolerantní a ohavně jednali s příslušníky vlastního národa v rámci Národní fronty od 9. května 1945. Dodnes nechtějí jít s pravdou před 25. únor 1948.

Jan Šrámek jako hrobař lidové strany

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(112)

Poslední svobodné volby v ČSR byly v roce 1935. Lidová strana pod jejím předsedou, katolickým knězem Mons. Janem Šrámekem, podpořila volbu prezidenta republiky ministra zahraničí Beneše, jehož zvolení doporučil prezident Tomáš G. Masaryk.

Prezident Masaryk jako „platonický filozof“ vedl kulturní boj za republiku. Už po zborovské bitvě, kde bojovaly naše dva pluky pod praporem sv. Václava a svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, dosáhl jejich přejmenování a vznik tzv. I. divize-husitské. Historik Josef Pekař obhajoval proti Masarykovi svatováclavskou tradici a proti Masarykově sekularizovanému náboženství nezjeveného Boha. Navíc svatováclavská tradice byla v nově vzniklé republice společná Čechům a Němcům, jak v Čechách tak na Moravě. Na tomto základě se mohla budovat trvalá spolupráce. Cyrilometodějská tradice zase spojovala všechny Slováky, i se Slováky a Poláky, neboť Masarykův racionalismus, kde rozum je hlavní složkou poznání Pravdy, jim byl cizí. Masaryk a Beneš svou letorou neměli Poláky v lásce.

Vůdce pravého křídla lidoveckých poslanců dr. Zelenka se odtrhl při volbě Beneše prezidentem. Po 2. světové válce byl jako retribuční zavřen. Už v r. 1940 varoval, že není třeba zbytečně oslabovat český

národ komunistickou partyzánštinou ve válce. Někteří gestapem propuštění komunisti pracovali proti katolickým kněžím a když je kompromitovali, udávali je gestapu.

Kapitulantsví prezidenta Beneše v roce 1938 po Mnichovu a v prosinci 1943 v Kremlu u Stalina se Šrámkovou účastí urychlilo mravní rozklad českého národa, jenž ztratil svou duši, kapituloval před požadavky komunistů v r. 1945 vytvořením vlády Národní fronty, v Čechách a na Moravě čtyř povolených politických stran, v únoru 1948 nastolením komunistického režimu. Kult „platonského filozofa“ Masaryka s jeho sekularizovaným náboženstvím (Ne Cesar, ale Ježíš) byl nahrazen kultem marxismu-leninismu se zločinci v čele.

Beneš abdikoval jako prezident 5.10.1938, ale zásluhou svých právníků za války v Londýně JUDr. Jaroslava Stránského a JUDr. Eduarda Táborského, kteří označili abdikaci za neplatnou, jako i předání Sudet Německu, sám si tak určil své pravomoce na základě vydaných dekretů v Londýně. Šrámek mu tam dělal předsedu exilové vlády, podle svého sloganu: „Musím být u toho!“

Liberální demokracie z 1. republiky byla tak v r. 1945 nahrazena lidovou demokracií – vládou Národní fronty s nadvládou KSČ. Václav Bureš ji zachytil v knize „Černá kniha minulosti“, do níž jsem přispěl článkem o Vlajkaři Karlu Brožovi z Jičína. Jsou zde zločiny proti lidskosti na území nové republiky. Národu po válce nebyla dána možnost rozhodnout se o své budoucnosti. Šrámek raději vyakčnil nepohodlnou Koželuhovou, aby nepřišel o kněze Josefa Plojhara. Šrámek s Hálou byli z vedení lidové strany vyakčnění v únorových dnech po 25. únoru 1948 akčním výborem ČSL. Šrámka si na zasedání strany 3. března 1948 nedovolili vyloučit ze strany. Naopak, Klement Gottwald, jak tvrdil Alois Petr, nový vůdce lidovců, si přál setkat se se Šrámkem. Rozhodl se s Hálou, že utečou na Západ – podruhé v životě. Pokus o útěk Jana Šrámka a Františka Hály se nezdařil. Mons. František Hála zemřel již v roce 1952, Mons. Jan Šrámek v roce 1956. Pozdě procitli z budování „lidové demokracie“ Budovatelem Benešem v Národní frontě s komunisty.

28. října 1991 byl Mons. Janu Šrámkovi udělen Řád, svobodného zednáře T.G.Masaryka, in memoriam za jeho tzv. zásluhy o svobodu ČSR prezidentem Havlem. Posmrtně byl medailí za Zásluhy vyznamenán také Mons. František Hála, vyznamenání převzal z rukou prezidenta Havla předseda KDU-ČSL Josef Lux.

Nevina generála Jana Syrového, generála r.l. Radoly Gajdy a republikána Rudolfa Berana je prokázána, ale přesto nebyli dodnes rehabilitováni, stejně jako stovky dalších nevinných obětí národněfrontovních bojovníků za tzv. svobodu národům.

Český národ se musí osvobodit z okovů bezbožnosti a národu cizí ideologie. Nedostatek úcty k Boží pravdě Ježíše Krista je zjevem našich dnů, kdy falšování historie a nedostatek nadšení pro Boží věc u křesťanů je příčinou, proč komunisté získávají nové pozice. Jestliže za slovy křesťanských politiků nejdou skutky, pak je to důkazem alibismu. Na něj zašla Masarykova demokracie.

Stavovskou demokracií za pořádek ve státě

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(113)

Z liberalismu se zrodila republika, která se stala zdrojem svárů, neplodných agitací a všeho špatného, co oslabuje existenci demokracie. Jedině stavovská demokracie, kde jsou si všichni rovni v právech, povinnostech a zodpovědnosti úměrně ke svým úkolům, může státy křesťanské Evropy přiblížit k ideálnímu stavu Božího království na zemi, ve kterém lid skutečně rozhoduje stavovskou soustavou volených zástupců k prospěchu národa a jeho budoucnosti. Proti nákaze sobeckosti jsou tito zástupci lidu obrazem mravní a hmotné odpovědnosti za vše, co z pohledu své funkce konají pro společnost svou poctivostí. Jedině stavovský stát je zárukou pevnosti demokracie, kde neexistuje nadvláda demoralizovaných chytráků a egoistů. Zákonodárny parlament, vybudovaný na stavovském principu odvolatelnosti poslance, používá ke správě svěřených hmotných statků čestné lidi s čistým morálním štítem.

Základní hodnoty stavovské demokracie jsou:

- 1) nedotknutelnost poctivě nabytého majetku
- 2) na místo nezodpovědné anonymity staví osobní zodpovědnost
- 3) potírání sobeckosti
- 4) neuznává třídní boj
- 5) spolupráce všech stavů (stav dělníků, stav zemědělců, stav intelektuálů, stav živnostníků, stav průmyslníků)

Zájmem státu je v stavovské demokracii sociálně a mravně zdravá a pevná rodina. Stát musí věnovat největší péči rodině jako přirozeného svazku muže a ženy, kteří plodí děti, budoucnost národa. Liberální demokracie, když je ponechána sama sobě, zvrhává se k nemravnostem, zabíjí nenarozené a bezbranné umělými potraty, provádějí se eutanazie nemocných, pokud si to přejí, místo života v hospici, televize šíří hrubosti jako základ nové morálky, všude, kde hmota strhává v životě vše na sebe, upadá duchovní život a je živnou půdou pro satanismus, anarchismus, nacionální socialismus, komunismus.

V porovnání s liberálním parlamentem je stavovský parlament daleko více demokratický. Stavovský volič vybírá k zvolení 1/3 poslanců z výkoných příslušníků svého oboru, odborníků svého stavu, s morálkou, která je vizitkou jeho jména. Další 2/3 poslanců tvoří rektori vysokých škol, přednostové výzkumných ústavů, významní tvůrci díla vědecké nebo umělecké hodnoty. Ti jsou jmenováni. Aby se nenavrátily doby materiálního nemravného nihilismu, který nabubřelým popíráním veškeré božské a ideové náplně života rozvrací mravní základ národa, považuje stavovská demokracie náboženskou křesťanskou výchovu ve školách za základní nutnost státu, protože právě vznik republiky podkopal

víru v Boha a nahradil ji čistě materiálními zájmy. Tak se ateismus po vzniku republiky stal mezistupněm k zednářské světovládě v dnešní době.

Ministerské soukolí je ve stavovském státě rozděleno do tří skupin:

- 1) mocensko-politické (vnitro, zahraničí, národní obrany)
- 2) ekonomicko-finanční (ministerstvo stavů, financí, veřejné práce, dopravy)
- 3) kulturně-sociální (ministerstvo spravedlnosti, zdravotnictví a sociální péče, školství a osvěty)

Základní rozpory se tak dají řešit demisí dotyčné ministerské skupiny, zatímco ostatní aparát pokračuje bez poruchy v činnosti a odstraní se jeden z ošklivých stínů liberálního státu, kde ta či ona politická strana hrozbou vládní krize si vynucuje splnění svých požadavků, často neprospěšných celku a často škodlivých pro občany a stát. Dobře organizovaný a správně vedený chod státu musí být nezávislý na politicích, aby sloužil zájmu celého národa a jeho budoucnosti. Jen volná demokratická diskuze je zárukou svobody názorů. Úřední aparát musí být oproštěn od byrokratické zpuchřelosti a zbytečného papírování, aby bylo zřejmo, že správní úřady jsou zde pro občany. Policie musí být svými kvalitními zaměstnanci na úrovni, aby stačila ruku v ruce s justicí potírat zločiny, které ohrožují bezpečnost občanů.

Generál r.l. Radola Gajda ve svém pojednání „Stavovská demokracie národního státu“ považuje náboženskou výchovu ve školách za nutnost, na rozdíl od svobodného zednáře a prvního prezidenta ČSR Tomáše G. Masaryka. Měli jsme za 1. republiky taky strany stavovského uspořádání, jejichž vůdci usilovali o stavovskou demokracii v republice, kde vládla tuhá cenzura tisku, vydávaná za „Masarykovou demokratickou učebnu“, že se dle Masarykových slov musíme učit demokracii po 300 letech nadvlády Habsburků. Stavovské strany byly: republikánská (agrární), NOF a živnostenská. Lidová strana jí nebyla, díky Janu Šrámkovi. V r. 1939 se měl konat sjezd ČSL a předpokládalo se, že na sjezdu lidovců bude zvolen novým předsedou strany kanovník Bohumil Stašek místo Jana Šrámka, stoupence svobodného zednáře Beneše. Jenže přišel Mnichov 1938 a po něm 15. března 1939, pak úlet Šrámka do Londýna a po 9. květnu 1945 další pronásledování, popravy a vězení v rámci nových vítězů pravdy – národněfrontovních bojovníků čtyř povolených politických stran, levicově orientovaných, neboť všechny strany pravice byly zakázány, pod vlivem KSČ.

Slib pro Selskou jízdu, výkvět republikánské strany, zněl:

My, členové Selské jízdy, slibujeme na svou čest při památce bratří, sester, otců, kteří dřímají svůj věčný sen v rodné půdě, při lásce našich matek a památné krvi, jež byla prolita za vlast a národ, že budeme vždy věrnými členy selského bratrstva, věrni svému stavu, národu a republice. Slibujeme pracovat pro pravdu a právo, jako věrní strážci národa a republiky, a jsme ochotni hájit ze všech sil i se zbraní v ruce svobodu vlasti.

Slib v NOF zněl:

Při všem, co je mi drahé a svaté, při rodné hroudě a památce bratří, kteří v ní dřímají věčný sen, při lásce matčině, při krvi posvátné, jež kdy byla prolita za vlast a národ – slibuji, že budu vždy věrně sloužit jedině národu Čechů a Slováků. Slibuji, že budu ve všem poslušen vůdce a povolaných činitelů a budu mlčenlivý, bude-li mlčenlivost nařízena. Blaho vlasti mi bude vždy nejvyšším zákonem.

Burešovo poválečné setkání s generály v Kartouzské věznici

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(114)

Do věznice ve Valdicích u Jičína, zvané Kartouzy, jsem se dostal na podkladě Benešových dekretů. Tam jsem se setkal s uvězněnou elitou českého národa, vedle zlodějů a kasařů. Byl to takový poválečný guláš v Kartouzích, kde vedle odpůrců Beneše byli vězni příslušníci wehrmachtu, kasaři, zloději, nepohodlní kněží.

Nejprve jsem se setkal na cele s generály Syrovým a Kryštofem. František Kryštof byl srbský legionář za 1. světové války a bojoval jako dělostřelec na Soluňské frontě. Byl to odpůrce Masaryka a Beneše. Ve vězení občas plakal za nevděk od Vlasti, když pomáhal rozbít Rakouskou monarchii a nadával na Beneše, kterého generál Jan Syrový nazval ve vězení špinavou nádobou.

Po únoru 1948 k nim přibyli generálové Šípek a Číla. Syrový, Šípek a Číla se znali z 1. světové války, z bojů s bolševiky v ruských legiích. Protože se znali s generálem Kadlecem, bojovníkem s bolševiky, na cele o něm vedli debatu. Kadlec se vyznamenal vedle Gajdy v bojích o Bajkalské tunely, kde byla rozprášena čsl. legiemi východosibiřská Rudá armáda v rámci sibiřské anabáze legií.

Přestože generál Eduard Kadlec byl služebně nejmladším armádním generálem, musel odejít do penze v srpnu 1937. V roce 1923 mu byl udělen francouzský Řád Čestné legie. To byl předstupeň ke vstupu do zednářské lóže Bohemia. Prezident Beneš nepotřeboval v čsl. armádě odpůrce bolševismu jakým byl generál Kadlec. Byl odepsán i v září 1938 na rozdíl od armádního generála Bílého a Šnejdárka, svobodných zednářů ve službách Beneše. Naposled se pokusil nabídnout své služby v červnu 1945. Opět byl odmítnut!

Armádní generál Syrový se za války stáhl a na rozdíl od Mons. Jana Šrámka nenásledoval Beneše. To mu bylo po 2. světové válce vytčeno za hlavní chybu a to mu zachránilo život, že ho Němci nechali na svobodě na rozdíl od generálů Eliáše, Voženílka, Vojty, Svátka a Bílého, kteří jako svobodní zednáři v aktivitě skončili pod gilotinou. Syrový se navrátil do lůna katolické církve v Kartouzích a přijímal ho nazpět při nedělní mši v kartouzském kostele královéhradecký biskup Mořic Pícha.

Generála Jana Šípka svedl do lóže Bohemia Beneš. Měl štěstí, že za 2. světové války šel do ústraní na rozdíl od generála Eliáše a spol. Takže skončil v Dachau a ne pod gilotinou. Byl to v jádru dobrý člověk, ale neprohlédl Beneše na rozdíl od Gajdy a Kadlece, vstoupil do zednářské lóže a do područí svobodného zednáře Beneše, spadajícího pod francouzskou zednářskou lóži. Proto to nikam k lepšímu za prezidenta Masaryka s naším svobodným rozhodováním nemohlo jít a za prezidenta Beneše se utužily svazky s komunistickým Sovětským svazem již před 2. světovou válkou.

Benešismus se stal vážnou národní chorobou a dodnes se nedozvíme pravdu od sdělovacích médií, protože jsou v rukách svobodných zednářů, které přivedl na scénu po sametové revoluci Václav Havel.

První setkání V. Bureše s národním veleduchem Radolou Gajdou

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(115)

Bylo to v roce 1934, kdy jsem se poprvé setkal v obci Příluka u Vysokého Mýta s generálem ruských legií Radolou Gajdou. Do našeho kraje přijel po žních, na pozvání místní organizace Národní obce fašistické. Byl jsem velmi zvědavý na hrdinu od Zborova. Bylo mně 15 let a strýc se s ním dobře znal už od bitvy u Zborova a prošel s ním v bojích s bolševiky celou Sibiř až do Vladivostoku. Do vlasti se strýc navrátil v hodnosti štábního kapitána. Po válce se vypracoval na ředitele pivovaru v Benešově u Prahy. Zeptal se mne, zda chci poznat bývalého svého velitele, že přijede v uniformě generála ruských legií s vyznamenáními na prsou. Pochopitelně jsem souhlasil. Dojeli jsme strýcovým autem do Příluky a čekali na Gajdu, až ho přivezou na schůzi místní fašisté. Strýc mu vyšel vstříc a vedl mě pod paží k němu, přitom zvedl pravici k pozdravu a zvolal: „Zdar vlasti, bratře generále! To je můj synovec, chtěl Tě vidět, a proto jsem ho vzal sebou.“ Gajda se na mě usmál, chytil mě za ramena a pravil: „Tak co, junáku, budeš komunistou v tomto žulovém kraji?“ Odpověděl jsem: „Už můj dědeček říkal, že je to banda lenochů, kteří v průvodech křičí, že chtějí chleba a přitom jim z kapes čouhá ven salám. Já o Vás vím víc, nežli si myslíte o mně. Mám doma od Šupky z Hradce tři díly s názvem Radola. To jste Vy. Půjdu za Vámi jako můj strýček Vávra, který bojoval s Vámi proti bolševikům. Tatínek doma říká, že Masaryk není pravý Osvoboditel, že je to parchant.“ Gajda se zasmál a stiskl mi ruku tak silně, jako bych ji měl v kleštích. Pak vytasil křivou šavli z pochvy, ukázal, co je na ní vyryto v ruštině. Strýc mně to přeložil: „Trp kozáče – budeš atamanem.“

Po schůzi NOF se šlo do sálu, Gajda si sedl za stůl s místním výborem NOF a besedoval s občany. Jeden zadlužený sedlák, agrárník, zeptal se Gajdy, proč chodí v uniformě, ověšený metály, jako na přehlídce armády. Gajda odpověděl na to: „Chodím manifestovat jako svědomí tohoto národa, aby viděli, jakou odměnu dostal hrdina, který něco udělal pro vlast, jež se k němu chová jako macecha. Kolik jste toho udělal Vy? Nebo jste keřasil ve válce? Jednou se za to můžete stát pohůnkem v kolchozu podle dění v republice, se Sověty už byla navázána spolupráce, teď byli přijati do Společnosti národů za předsednictví ministra zahraničí Beneše, do Ženevy byl Stalinem vyslán komisař Litvinov, jeho bratra jsme při bojích s bolševiky chytli s lupem, ukradených zlatých monstrancí z chrámů na Rusi. Po vojenském soudu byl odsouzen k oběšení, ihned. Tehdáž jsem zjistil, že se jmenoval Finklstein.“

Tento tazatel se po roce 1948 stal dobrovolně předsedou kolchozu. Gajdova slova se naplnila pravdou. Gajda jako vůdce NOF dovedl hnutí Vlajka zapojit do NOF. Tak jsem poznal výkvět českého a slovenského národa v NOF. Slovinci měli za NOF poslance Iváka z Bratislavy. Byl to štíhlý, hezký muž, žádný náfuca.

Vlajku znovu obnovil Jan Rys-Rozsévač, autor knihy „Židozedenářství-metla světa“, vydané v roce 1938. Název hnutí byl: Vlajka, nacionálně socialistické hnutí české. Ve znaku měli runový kříž, znak starých Slovanů.

Pravda o Benešovi a Šrámkovi poznaná V. Burešem

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(116)

Píšu pravdu, která pramení z víry v Boha a Krista, ta jediná osvobozuje od bludů.

Bylo to koncem roku 1944, kdy naše skupina pravičáků, totálně nasazených pracovním úřadem na práci do Reichu, seděla u stolu v restauraci Kaiser, poblíž továrny Lokomotivwerke Hennigsdorf bei Berlin. K vedlejšímu stolu si sedla skupina Francouzů. Jeden z nich, když uslyšel češtinu, vstal od stolu a šel k nám. Představil se, že je Čech a jmenuje se Jan Němeček, rodák z Rudolfova u Českých Budějovic, od roku 1921 pracuje jako inženýr ve Francii v továrně na rádia Thompson a do Reichu byli vysláni k zprovoznění nové velké vysílací stanice u města Kremen, asi 60 km od Berlína, jako montážní skupina odborníků. S ing. Němečkem jsem se dal ihned do hovoru, neboť chtěl vědět pravdu, jak to u nás v protektorátu pod Němci vypadá. Tak jsem mu bez příkras rovnou řekl, že Židy vyvezli do koncentračních táborů a potírají hlavně levou inteligenci a vůdce komunistů.

Komunistický proletariát, jenž byl po skončení budování opevnění v republice bez práce, ten se po okupaci masově hrnul na práci v Reichu. To, že šli pracovat pro nepřítel jim nevadilo, neboť doma děti brečely hladem. Němeček pak začal vyprávět o svém životě v republice, jak v roce 1920 dokončil studium na elektrotechnice s diplomem inženýra, myslel, že bude pracovat pro svobodnou republiku, ale marně hledal místo. Všude měli přednost bývalí legionáři a protekční děti, samá sláva, průvody s hesly „Ať žije svobodná republika, Ať žije prezident Osvoboditel“. Otec mu padl ve válce a matka měla ještě nezletilou dceru. Všiml si, jak emigranti z Ruska po válce hned dostali umístění, doktoři, inženýři, oficiři, ti všichni dostali přednost. Protože uměl francouzsky, zajel si do Prahy na francouzskou ambasádu, aby se poohlédnul po práci ve svém oboru. Měl štěstí, mohl odejít do Francie do továrny na výrobu rádií Thompson.

Po dovyprávění svého osudu mě pozval do Kremen, že mě bude čekat na nádraží. Asi čtvrt hodiny chůze za městem stála vysoká konstrukce vysílací věže. V její blízkosti byli ubytováni. Besedovali jsme v tu neděli do večera. Řekl mi, že chytí zprávy z Moskvy. Zazněla znělka Internacionály a potom v češtině „Proletáři všech zemí, spojte se proti nacismu!“ To mě povzbudilo a začal jsem ostatním Francouzům vyprávět s překladem inženýra Němečka, co mi řekli dva Rusové, odvezení na práci do Reichu, kterým Stalin dal popravít otce jako proletáře, nic neukradli. Stal jsem se odpůrcem komunismu do morku kostí. Tehdá se mi dostaly do rukou anglické noviny „Manchester Guardian“,

kde byly dvě fotografie: první fotografie s Benešem, jeho ženou Hanou a se Šrámkem na audienci u Churchilla, jenž oba pány odvracel v Londýně v roce 1943 od cesty do Moskvy. Na druhé fotografii byl Beneš s Hanou a Šrámkem u Attleho, vůdce Labour Party, socialisty jako byl Beneš. Ten je též varoval od cesty do Kremlu, ale na rozdíl od Churchilla je nevaroval před komunismem.

Zrádní katoličtí kněží Šrámek s Hálou už jako poslanci za 1. republiku slyšeli, co řekl komunistický poslanec Klement Gottwald: až se komunisti dostanou k moci, zakroutí krkem buržoasii. Přesto si z toho nevzali do budoucna ponaučení. Pro Šrámkova a Hálu tím hůře, protože jako katoličtí kněží se dali do služeb kremelského antikrista, proti papežským encyklikám, zejména papeže Pia XI. Nikdy jsem neslyšel, že by papež Pius XII. dal Mons. Janu Šrámkovi souhlas, aby v Kremlu podepsal protokol o spolupráci Církve Kristovy s komunisty. Náramně se to hodilo komunistům a Noskovi už za války, také páteru Josefu Plojharovi v koncentračním táboře. Ta úzká spolupráce Beneše a Šrámkova s komunisty, podepsaná na 20 let u Stalina v Kremlu v prosinci 1943, se jim vrátila nazpět jako bumerang.

Po smrti dali Beneše do rakve neoholeného, jak nám řekl ve vězení jeho osobní holič a Šrámkova, když ho s Hálou chytila StB, odvezli ho do Kartouz na Sing-Sing, měl bílé vlasy a byl k nepoznání. Vyprávěl nám to retribuční vězeň páter Mojžíš, bývalý děkan v Husinci, jenž byl písařem ve věznici a řekl mu to strážmistr Novotný. Strach před provazem byl u Šrámkova veliký. Od září 1948 byl Jan Šrámek internován a hlídán StB v ústavu Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje v Brně.

Když byl generál Antonín Mikuláš Číla po únoru 1948 odsouzen do vězení, dostal se do Valdic. Vyprávěl nám, jak v roce 1929 na Orelském sletu v Praze, Šrámek pobíhal mezi svými Orli, bouřlivě pozdravován, až narazil na generála Petříka, příznivce Orla a katolíka, ověšeného řády z bitev. Když se potkal s Benešem, sdělil mu taky, že mluvil na sletu s Petříkem. Beneš se ho zeptal, zda byl v civilu nebo v uniformě. Beneš pak Petříkovi vytkl, že na podobná shromáždění se chodí v civilu, bez vojenských řádů. On totiž Řád Čestné legie určoval cestu do zednářské lóže. Ti generálové, co ho měli a nikam se Benešovi necpali, byli pod dozorem Benešových špehů, kterým velel generál Rambousek, aby se zbavoval svých odpůrců, třeba v případě generála Václava Petříka zadržovaným postupem v hodnosti a po 2. sv. válce penzionováním. Na Orelském sletu byl i generál Číla, ale v civilu, neboť věděl, že Beneš po něm pase. Potkal potom generála Petříka, svého druha ve zbrani v Rusku a řekl mu, že ať je připraven na podraz od Beneše. Oba se důvěrně znali od Zborova jako starodružiníci. To se potvrdilo po roce 1945!

Biskup Karel Skoupý vyprávěl po roce 1948 ve Valdicích, že knězi Antonínu Šuránkovi se nelíbila politická činnost Šrámkova a Hály už před válkou. Proto se rozhodl napsat výstražný dopis, podepsaný jím, Matochou, Zelou, Skoupým a Hlouchem, v listopadu 1935, aby Šrámek jako předseda lidové strany vyzval lidovecké poslance k bojkotu Beneše za prezidenta republiky, při volbách nového prezidenta ČSR. Už tehdy byl Jan Šrámek v Benešových službách, jako svobodný zednář, předpokládám.

Když jsem byl v roce 1945 odsouzen lidovým soudem v 1,5 hodinovém procesu na doživotí s nemožností mít advokáta a odvolat se proti rozsudku jménem republiky, tvořili tribunál členové politických stran-lidovci a národní socialisti, žádný komunist, žádný sociální demokrat, žádný bývalý republikán.

Paměti V. Bureše z temna vězení lidové demokracie

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(117)

Podle všech prominentů První republiky, se kterými jsem přišel do styku v různých vězeních a lágrech lidové demokracie po 2. světové válce, Beneš byl budovatel rozkladu demokracie. To si mnozí neuvědomují, protože neprošli věznicemi po květnu 1945, proto žvaní. Emigranti, kteří prchli z republiky, při budování dvouletky a tříletky, věděli by víc, jak a koho uklidili do vězení Benešovými retribučními dekrety, kdyby prošli basou. Já, Josef Mach z Mlázovic a ruský legionář Rešl z Bydžova, jsme vždy pilně na cele naslouchali zajímavým hovorům po práci, které vedli bývalí prominenti První republiky. Aby se národ nedozvěděl po tzv. osvobození Rudou armádou pravdu, byli odsouzeni lidovými demokraty ve službě Beneše, tzv. Benešovými dekrety, do vězení.

Rešl byl vůči nám oběma starší, znal Syrového a Šípka, kterého přivezli po únoru 1948 do Kartouz. Když oba byli uvezněni v Kartouzích, vyjádřil se Rešl o generálu Syrovém, že to byl v Rusku lajtnant Poseroutka, u Omska prý žádné zázraky neudělal, přešlapoval na místě, mnozí bojovníci pak hořeli závidět, jak Gajda s Kadlecem vedou své vojáky do bojů s bolševiky a rázně je vyhánějí z měst podél sibiřské magistrály. Přitom Gajda bděl nad kázní svého 7. tatranského pluku a nestrpěl „delegádstinu“, neboť právě ta nahlodávala morálku legií. Mnozí zrádní hoši vezli sebou ze Sibiře do Vlasti starou pifku proti Gajdovi. Jakmile měli příležitost, zahráli pštrosí politiku, nepodpořili Gajdu v roce 1924, když chtěl dát otěže vlády do rukou těch, kdo pro Vlast krváceli. Syrový v Kartouzích ve vězení při této příležitosti řekl, že považovali tehdy Gajdu za divočáka.

Když Vlast byla v ohrožení bolševismem, dostali strach, zaspali dobu skoncovat s KSČ a nedožili se titulu „Obránci Vlasti osvobozené před bolševismem“.

Nám bylo tehdy známo, že generálové, kteří odmítli Benešovi vstoupit do zednářské lóže, byli Masarykem propuštěni z armády nebo předčasně penzionováni. Už generál Otakar Husák prohlédl zednářskou politiku Masaryka a raději se vzdal funkce vedoucího vojenské kanceláře prezidenta Masaryka a šel do politického ústraní. Generál Gajda na to doplatil penzí – přišel o ni zásluhou Masaryka a Beneše. Od 1. ledna 1927 se stal vůdcem NOF. Jezdil jsem v mladých letech na kole až do 30 km vybírat dobrovolné příspěvky na Gajdu, někdo dal 1 Kč, jiný 2 Kč.

Gajda na schůzích NOF říkal: „Naše generalita zaspala v roce 1924, kdy byl čas do toho šlápnout, zaspala teď, v roce 1938. Co bude dál, bude tragédie.“ A byla.

Zrádní hoši si 24 roků hráli zadnice, pak přiletěl Heydrich, jenž odkryl zednářské lóže jako předtím v Norsku a skončili pod gilotinou, ti slavní z husitské I. divize z Ruska. Branžovského s Fuchsem chytlo gestapo (v lóži Bohemia) a s nimi generála Šípka, ruského legionáře, který naletěl Benešovi. Poslali je

do Dachau. Šípek to přežil, ale komunisti po únoru 1948 ho dali do šera vězení, protože byl odpůrcem bolševiků.

Generál Karel Kutlvašr sehrál při procesu s Gajdou po 2. světové válce před Národním soudem roli nebojácného chlapa, přímého, charakterního, jako z bojů v 7. pluku tatranském v Rusku a Gajda byl osvobozen od vězení, dostal tolik, kolik si odseděl ve vyšetřovací vazbě. To Kutlvašrovi komunisti nezapomněli a po únoru 1948 byl odsouzen na 20 let a domů se navrátil s podlomeným zdravím.

Generál Josef Šnejdárka byl mezi těmi, kdo zradili Gajdu, měl dvojí občanství (byl též občanem Francie) a jak se později zjistilo, bral dva platy. Tím, že na přání Beneše vstoupil do lóže, byl jmenován zemským vojenským velitelem Moravy. Na něho nejvíce spoléhal Gajda, ale nevěděl ve své důvěřivosti k Šnejdárkovi, že jeho plán v roce 1924 půjde Šnejdárka donést na Pražský hrad. Generál Vojtechovský též zradil Gajdu. Dopadl po květnu 1945 jako zrádce a NKVD ho odvezlo do Sovětského svazu, kde se po něm slehla zem. Prý byl popraven 21.9.1947 v Kyjevě na Ukrajině.

Z knihoven komunisti po únoru 1948 vyházeli do šrotu knihy z I. odboje legionářského, aby začalo vymývání mozků od školy. Jen poplatní učitelé mohli učit, když ohýbali páteř. Za První republiky zde byla Liga proti bolševismu. Podle Benešova dekretu na paragraf 3 dostávali od 10 let výše, tlačili na to Židi, přestože se pro Hitlera neexponovali, ale jako dříve dělali přednášky o bolševismu.

Rovněž Vlajkaři, což byla směs pravicových proudů a za 2. světové války byl jejich vůdce Rys po jednání s Němci zatčen a dán do Dachau a hnutí rozpuštěno k radosti všech odstínů komunismu. Ilegálně je dala vedl hrabě Thun Hohenstein. Byl po válce uvězněn na Borech.

S Václavem Jílkem jsem byl dán z Kartouz do lágru v Hostinném, do n.p. KRPA (Krkonošské papírny). Jílek, republikán, byl švagrem ministra národní obrany a republikánského poslance Bradáče z Jičína, stal se generálním konzulem pro Jižní Ameriku. Od Jílka jsem se v Hostinném dozvěděl, jak to bylo v roce 1927 při volbách prezidenta, když Masaryk prolezl s odřenými zády. Švehla byl tehdy na léčení, ve straně byla protimasarykovská nálada, Masaryk odjel též, na léčení kostní tbc do zahraničí. Republikánský poslanec Milan Hodža navrhl, aby kandidoval na prezidenta republiky Antonín Švehla a udělal průzkum napříč parlamentem za zvolení Švehly. Tehdy jej chtělo zvolit přes 60% poslanců a senátorů.

Když se Švehla navrátil z léčení, vzdal se kandidatury ve prospěch Masaryka. Benešův tisk potom psal, že Švehla ustoupil Masarykovi nikoliv ze skromnosti, ale že nemá sílu vykonávat funkci prezidenta. Beneše měl Švehla prokouknutého už od doby, kdy jako předseda vlády v r. 1922 žádal prezidenta Masaryka o odvolání Beneše z funkce ministra zahraničí, protože je členem opoziční socialistické strany. Ale u Masaryka neuspěl. To proto, že Masaryk ještě neprohlédl jako člověka ve službách svobodných zednářů, kterým sloužil ministr Beneš. To Švehlu tak dopálilo, že od té doby se uzavřel do sebe a pro nemoc se začátkem roku 1929 vzdal funkce ministerského předsedy. Pokud přijímal návštěvy, tak jen svých věrných, kterým doporučil udělat pořádek s Němci v Sudetech a se Slováky, odstranit Beneše z funkce ministra zahraničí a za prezidenta zvolit Milana Hodžu. To se nelíbilo levému křídlu republikánů, které vedl Udržal, Benešův sluha, proto delegace tří republikánů ve složení Udržal, Stržil a Svoboda z Popovic u Jičína navštívila Švehlu v Hostivaři. Švehla o návštěvu nestál, ale přijal je. Co tam mezi nimi se odehrálo, nikdy nevyšlo na venek. Jen se potom, po odchodu návštěvníků, Švehlovi přitížilo a zemřel. K pitvě nedošlo. Po smrti se objevilo několik oslavných článků na vůdce republikánů Antonína Švehlu. Proč nedošlo k pitvě, nepřála si rodina, aby nedošlo ze strany

tisku k humbuku a to by odnesla republikánská strana, neboť se šířila zvěst, že Antonín Švehla byl otráven a měl mít v tom prsty Udržal, Benešův sluha. Říkal to ve vězení v Kartouzích mladý Toník Švehla, syn. Ten také mluvil o generálu četnictva Ježkovi, jenž měl podezření na Beneše, že měl prsty v atentátu na ministra financí Aloise Rašína. Republikán Rudolf Beran pak v Kartouzích prohlásil o Benešovi, že to byl intrikán evropského formátu.

Podle retribučních dekretů se soudilo do roku 1949. Mladík Toník Švehla byl upřímný a čestný český sedlák, jak jsem ho poznal v Kartouzích. Kartouzy prošli snad všichni prominenti republikánské strany, pak je po čase posílali na likvidaci do Mírova a Leopoldova, pověstné vyhlazovací tábory komunistů. Podle retribučních dekretů Benešových byl odsouzen také spišský biskup Ján Vojtaššák a ze spišské diecéze kněz Jánuš do Ksrtouz. Téměř všichni katoličtí kněží, odsouzení komunisty, prošli Valdicemi.

Od zavřených Němců jsem se dozvěděl v lágru v Hostinném, když jsem chodil na práci do papíren KRPA, jak to v Sudetech vypadalo v době hospodářské krize, kdy začala v ČSR převaha marxistické levice a kdy v Sudetech se zakázky dávaly českým firmám. Němečtí poslanci protestovali, když prezident Beneš mluvil o rovných právech Čechů s Němci, ale ve skutečnosti to byl opak. Proto Němci ze Sudet chodili na práce do Říše a načichli Hitlerem, protože jim dal práci, kterou pod Benešem neměli. Nemohli najít zastání ani u policie, kdy jim házeli tyto marxisté otevřenými okny v létě v noci zdechliny, mazali kliky lidskými výkaly, děvčatům kolomazí podkolenky.

Vždycky, když se dělá protinárodní politika, tak na ni doplácí čestní lidé s ctnostmi. Pracoval jsem jako otrok na galejích lidové demokracie i o nedělích a svátcích, po příchodu komunistů k moci byly vězňům zrušeny i nedělní dopolední mše svaté podle stalinského vzoru.

Snad potom, až se lidé probudí z Havlovy maškarády a zasejí zdravé semeno, uchová-li se nějaké v českém národě a obnoví se křesťanská morálka, tak bude lépe nežli dnes. Ovšem za předpokladu, že se křesťanské národy zbaví všech parazitujících, počínaje lenochy a konče demagogickými štváči.

Jak vypadalo soudnictví v ČSR po 2. světové válce

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(118)

Ministerstvo vnitra v rukách KSČ mělo zhoubný přímý vliv nad národními výbory jako nadřízený úřad. Národní výbory měly přímý vliv na sestavování seznamu lidových soudců a soudců z povolání, sestavování vyšetřovacích komisí při NV a na jejich činnost. Lidové soudnictví se stalo od května 1945 soudnictvím výhradně politickým. Na jeho stranickém zneužití se podíleli komunisté s národními socialisty prostřednictvím ministerstva vnitra pod komunistickým ministrem V. Noskem a ministerstva spravedlnosti pod národními socialistickými ministry – Stránským a po něm Drtinou.

Lidové soudy se skládaly z lidí téhož charakteru jako byli zaměstnanci na národních výborech. Jim bylo dáno do rukou rozhodování o životech a osudech statisíců, protože proti rozsudku lidových soudů nebylo možné odvolání, žádost o milost neměla odkladný účinek, souzený neměl právo na advokáta. O všech trestech, včetně trestu smrti, rozhodoval pětičlenný senát, jemuž předsedal soudce z povolání, ale ti všichni byli navrženi revolučními národními výbory, kde sídlila závist co nejrychleji se zmocnit majetků odsouzených.

Vyšetřovací komise sbíraly materiál proti nepohodlným osobám z důvodů politických nebo třídních, organizovaly výpovědi svědků. Jako svědky z řad placených agentů a udavačů Gestapa a Sicherheitsdienstu připravilo Noskovo ministerstvo vnitra a rozeslalo jejich seznam všem NV a úřadovnám SNB.

V procesech se často ukázalo, že výpovědi byly vynuceny týráním a sliby. Komunistické sekretariáty zaměstnávaly vyškolené svědky a další byli opatřeni terorem. Uvalení vazby bylo prohlášeno Benešovým dekretem č. 137 na osoby považované za státně nespolehlivé, bylo zákonné i když nebyly předpoklady pro vazbu. Beneš podepsal tento dekret 27. října 1945 a zajistil účinné lámání charakterů.

Provádění retribučních dekretů prohloubilo mravní rozvrat českého národa a způsobilo vedle Mnichova nejtěžší otřes národa, jakým museli projít Češi a Slováci bez řádného práva a kdy každý pokus o poválečné zrestaurování práva byl odsouzen v rámci Košického vládního programu k nezdaru.

Organizace Národního soudu nebyla totožná s organizací lidových soudů. Senát Národního soudu byl sedmičlenný, předsedal mu soudce z povolání, jmenovaný prezidentem na návrh vlády. Přisedící jmenovala vláda na návrh ministra spravedlnosti. Také národní prokurátor byl jmenován vládou na návrh ministra spravedlnosti. Rozsudek byl předem připraven, dohodnut a schválen vládou. U Národního soudu šlo výhradně o politické rozsudky, kryté směšnou sítí paragrafů retribučního dekretu.

Na všech místech s německou menšinou byly okamžitě po válce zřízeny koncentrační tábory, tábory hrůzy! Byli do nich zavíráni i Češi a Slováci. Tábor v Kolíně byl zřízen počátkem června 1945. Zemřel v něm zborovský hrdina, ruský legionář Suldovský z Velimi. Jeho velitelem byl Bedřich Kárník. Poslanec za kolínský kraj, národní socialista Hora se dozvěděl až v roce 1947, jaké zločiny se v internačním táboře v Kolíně odehrály. Tyto zločiny zůstaly široké veřejnosti utajeny až do prvních článků statečného novináře Michala Mareše.

Ministr spravedlnosti Prokop Drtina pak před poslanci Národní fronty řekl: „Pachatelé těchto činů byli sami dlouhá léta obětmi podobného zacházení v německých táborech a dopouštěli se jich ve zvláštním duševním stavu, který byl důsledkem utrpených příkoří. Mimo to jsem dal tento souhlas ve snaze, aby pro bezprostřední činy napáchané v době revoluce bylo používáno zákona č. 115/46 co nejliberálněji.“ Takový byl názor ministra spravedlnosti na osobní zodpovědnost lidí s „nejvyšší kvalifikací“ na místech laických a profesionálních soudců a veřejných žalobců v lidovém soudnictví, na velitele internačních táborů pro Němce.

Něco podobného se odehrálo v chrudimské věznici, jak vyprávěl Václav Bureš zde vězněný, pod šibenicí na dvoře věznice, kde Sopoušek s Havránkem přivázali sudetského Němce a jeho žena

s oběma dcerami byly bitím pendreků nuceny lézt k otci po kolenou a provádět ohavnosti. Vězni z cel v 1. poschodí měli možnost pozorovat zamřížovanými okny, jak se dívky zoufale bránily, aby nebyly znásilněny.

Co se zamlčuje o partyzánech a vládním vojsku v Itálii

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(119)

Sedmitisícové vládní vojsko v protektorátu Čechy a Morava si uchovalo povely, pozdravy a služební řád v češtině. Jeho nejvyšším velitelem byl státní prezident dr. Emil Hácha, člověk s morálním charakterem v tak těžké době pro národ. Z Hitlerova rozhodnutí nebyli Češi dáni jako vojáci na východní frontu, když tam bojovali Slováci a většina evropských národů proti komunismu. Na konci války byla většina vládního vojska přesto odsunuta k strážní službě v severní Itálii, když jih Itálie byl už osvobozen. K odsunu došlo v květnu 1944.

U nás se píše jen o „hodných“ partyzánech, ale zamlčuje se, že vraždili v severní části Itálie katolíky. To věděli oba pravicově orientovaní generálové vládního vojska v Itálii – Obručník a Vítěz. Vojáci dostali instrukce, jak čelit těmto případům, neboť útoky k partyzánům nic neřešily a navíc tříštily jednotu vládního vojska. To věděl i vojenský kaplan, dominikán Veselý, doporučoval, až se přiblíží fronta, pak teprve přejít ke Spojencům.

Komunističtí partyzáni na severu Itálie v roce 1944 začali vraždit katolické kněze a katolické občany. V oblasti Istriie (většina byla po válce připojena k Jugoslávii) zase vraždili Titovi jugoslávští partyzáni. Ti zavraždili přes 80 katolických kněží. První z těchto italských obětí komunismu byl v roce 2008 blahořečen. Dne 28. září 2013 bylo blahořečení istrijského katolického mučedníka chorvatské národnosti, pátera Miroslava Bulešiče.

Po květnu 1945 byli vyloučeni z důstojnického sboru čsl. armády ti, kteří byli jako antikomunisti nepohodlní NF. Byli postaveni před Národní soud generálové z vládního vojska: Jaroslav Eminger, Libor Vítěz a Jan Obručník. Eminger byl osvobozen, ale do čsl. armády ho nevzali nazpět, Libor Vítěz byl degradován na vojína, byl mu zkonfiskován majetek a byl odsouzen na 4 roky vězení, Jan Obručník degradován, zkonfiskován majetek a odsouzen na doživotí. Tento trest mu byl za prezidenta Zápotockého změněn na 20 let žaláře.

Poddůstojníky vládního vojska dali po válce na hlídání, jako pomocné bachaře, jak vzpomíná mukl V. Bureš, retribuční vězeň po květnu 1945. Ti měli k vězňům Benešovy justice přátelský poměr, neboť poznali pravdu v severní Itálii, čeho je komunismus schopen. Burešovým informátorem byl četař od

vládního vojska Ladislav Pošta z Kolína. Odesílal mu „tajně“ psané dopisy z vězení rodičům. Uměl plynule italsky a německy, byl to inteligentní člověk.

Ještě že k nám Bůh byl milosrdně nakloněn nežli Karel Marx Mordechaj. A to nám od školních let komunisti vtloukali do makovic jeho zvrácenosti o třídách a třídní nesnášenlivosti, končící třídním bojem. Proto považovat mladé lidi za neonacisty považují za nevychovanost, především novinářů, z nichž mnohé bych já mohl zase označit za nebolševiky s vymytými makovicemi.

Setkání mukla Bureše na dole Bytíz u Příbrami s Vlajkařem Lhotou

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(120)

Na tomto dole pracovalo 1.400 moderních otroků, protože tam byla bohatá ložiska uranové rudy pro Kremelského mrože. Ocitnul se tam také starý akademický malíř Josef Lhota, vnuk slavných Lhotů, jež spolupůsobili národní kulturu. Jeho děd maloval s Ženíškem Národní divadlo. Pro účast na rebelii roku 1848 byl zbaven místa na umělecké malířské škole, ale později vzat na milost. Jeho vnuk jako student se ve dvacátých letech zapojil do hnutí „Vlajka“ pod profesorem MUDr. Marešem a setrval v něm pod Janem Rysem až do protektorátu, kdy ho úřad práce poslal do pracovního nasazení k organizaci Todt pracovat s lopatou nebo jezdit autem. Po válce ho odsoudili jako pravičáka, za funkci ve Vlajce, na 20 let. Že byl stár, to nikoho od soudu nezajímalo. Taková byla spravedlnost!

Jednou vyprávěl, jak se setkal 7. listopadu 1918 na nábřeží v Praze s profesorem V.V. Štechem (znám z televizních pořadů ze šedesátých let), kterého dobře znal. Dovolil se ho zeptat, co říká tomu stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Štech na to odpověděl slovy: „Pepíčku, to byl barbarský čin, to byla dominanta Prahy jako pomník maršála Radeckého. Toto si mohli Pražáci odpustit, takové činy se nevyplácejí. Kopance se děly už v Rusku. Tam se taky přísahalo a nevědělo se na co. (Měl asi na paměti zrušenou přísahu za národní červenobílý prapor) Jen počkej, chlapče, dočkáš se toho, jsi mlád.“

Dočkali se oba! Dvacet let uběhlo a Lhota potkal VV. Štecha už po nacistické okupaci a ten mu řekl: „Tak vidíš, chlapče, mluvit není o čem, jen o hlouposti našich potentátů, jež si pohrávali s křehkou svobodou tak lehkověžně, až ji ztratili.“

Z pamětí V. Bureše na NOF

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(121)

Bylo to první pondělí v březnu 1945, kdy jsem se musel ucházet o práci v Semtíně, protože jsem se nemohl vrátit do Reichu pro samé vojenské transporty.

V Pardubicích na starém nádraží jsem potkal Emanu Kopeckého, který jel do Prahy, neboť byl poslancem za NOF v Národním souručenství za kraj Chrudim, velmi důvěrný činovník NOF z Chrudimska, zahradník z Trhové Kamenice. Pozdravil jsem ho postaru „Vlasti zdar!“, stiskli jsme si pravice a protože bylo dost času do odjezdu vlaků, zašli jsme do restaurace.

Zeptal jsem se ho, co dělá generál Gajda. Moc dobře jsem si pamatoval, co mně tehdá vzrušeně vyprávěl, jak v květnu 1940 mu psal Gajda, aby ho přijel navštívit do jeho nového bydliště v mlýně Prečíně u Vacova, neboť Prahu měl zakázanou na doporučení Emanuela Moravce u Heydricha. Gajda byl rozhořčen na Moravce, kterému po válce pomohl k profesuře na vojenské akademii v Hranicích. „Tak svět odplácí, bratře Kopecký!“ dodal zklamaně Gajda. „V Rusku jsem toho darebáka fedroval a na můj podnět byl povyšován, aby pak proti mně svědčil za Benešovy jidášské groše. Teď teprve vím vše, proč hnutí mělo tolik afér, o každém sezení fašistické rady byl Hrad dobře informován. Měl jsem zde vzácnou návštěvu, proto jsem tě pozval do Prečína. Tři chlapy od Gestapa z Prahy a výslech, s kým se stýkám, zda jsem si byl vědom, koho jsem jmenoval do velké fašistické rady v osobě JUDr. Branžovského z Prahy. Byl jsem dán pod dohled a musím hlásit každou cestu mimo Prečín a účel cesty. Taky mi Gestapo vytklo, proč jsem nevrátil francouzské a anglické řády na ambasády v Praze ihned, jak proti mně zahájilo se tažení a na Masarykův příkaz propuštěn z armády, na co jsem čekal až do roku 1938, tak pozdní gesto.“

Gajda se pak omlouval Kopeckému, že mu neověřil, když Branžovského považoval za Žida v cizích službách. Gajda měl neomezenou důvěru k člověku s akademickým titulem jako byli zrádci JUDr. Branžovský, MUDr. Novotný nebo JUDr. Vážný, z řad prostých lidí byla jen věrnost. Zrádci pak založili kauzu „Židenice“ a byl konec. Jen věrní zůstali do konce, šli v r. 1935 volit NOF. Zvítězili Henleinovci.

I ve Švehlově straně nebylo to jinak. Po 2. světové válce mnoho těch, co šli předtím se Švehlou, zradilo už v r. 1945 a sloužilo KSČ, vesměs příznivci Udržala, Bnešova poskoka – i v lidové straně to tak bylo. Proto se česká pravice nikdy nesjednotila. Po 2. sv. válce přestala existovat. Viděli, kam to spěje, ale nikdo nezlikvidoval Budovatele Beneše, jací to byli „hrdinové“. Únor 1948 byl logickým vyústěním Košického vládního programu NF.

Jsme nesvorný národ, strany na sebe často útočí, jako bychom nebyli jeden národ, ale úhlavní nepřátelé. Kartouzy od září 1947 do roku 1950 byly pokladnicí hlubokých tajemství, neboť se zde vystřídala celá řada prominentů, počínaje členy protektorátní vlády až po kněze a biskupy, příbuzné

prominentů První republiky, odsouzené i k doživotí. Chtěli mít čisté svědomí a proto říkali, jak to v pravdě bylo, jak byl český a slovenský národ klamán už od roku 1918 zrádci národa. Proto se musí všechno podchytit v pravdě a odhalovat obhájce původců těchto zločinů na národě, vydávající se za „vlastence“. Stát se nositelem PRAVDY vyžaduje znalost českých dějin alespoň od 1. světové války v pravdě. Pravda, to je Kristus v nás! Kde není člověk volán k osobní zodpovědnosti, tam je špína zametena zdeformovaným státním koštětem pod koberec, tam také nedochází k oddělení zrna od plev, k roztřídění na schopné a neschopné, poctivé a zloděje. Odpolitizovat obec a zavést v obci správu na podkladě čistě ekonomickém, to je smysl stavovské demokracie, a tou byla NOF. Vše prosperuje v kázni, z kázně roste pořádek a jistota, v harmonii se pak rozvíjí stát. Kde je dnes pořádek a jistota?

Zpověď mukla V. Bureše v Kartouzské věznici

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(122)

Mojí touhou v mládí bylo stát se sochařem. Nadání u mě postřehl ředitel měšťanky, jenž mě doporučil panu profesoru Deylovi do Hořic v Podkrkonoší. Udělal jsem několik drobných plastik-reliéfů k posouzení, které vyznělo kladně. Našetřené peníze rodičů na moje studium otec prosoudil s podvodníkem Hermanem Kleinanderem ze Slatiňan a spor prohrál. Dal mě tedy do učení na kováře. Úspěšně jsem se vyučil kovářem a bez práce jsem nikdy nebyl. Osud mě v září 1940 zavál do Reichu. Tam jsem měl možnost naučit se umělecky ztvárnit různé kovy a poznat mnohé lidi z různých národů Evropy. Z vyprávění Rusů o tamním „blahobytu“ jsem pak o dovolených vyprávěl doma pravdu, co jsem se dozvěděl od Rusů o komunismu v Sovětském svazu. Po skončení války mě čeští lidé udali pro rozšiřování pomluv o slovanském bratru, jenž nás přišel osvobodit. Falešných svědků bylo nad plán! Odsoudili mě v rámci NF na doživotí. Deset let jsem otročil.

V Kartouzích mě osud svedl s Otcem biskupem Karlem Skoupým, kterému jsem vyprávěl, jak jsem dopadl se sochařinou a stal se kovářem. Přitom jsem zle láteřil na podvodníka, co mně zkazil můj záměr a musel jsem se stát kovářem. Otec biskup Skoupý vyrazil mi dech, když pravil: „Synu, chápu tvoji zlost nad rozhodnutím soudu, který nepotrestal viníka, ale nad tím vším stojí záměr Vševidoucího Boha, jenž podvodníka udělal tvým andělem stráným. Zamysli se, kdyby tvého otce nepřipravil o ty peníze určené k tvému studiu, tak bys byl možná slavným sochařem, ale ve službách komunismu, tvořil bys různé sochy Lenina, Gottwalda, rudoarmějců, různé bůžky se srpy a kladivy. Pak by nastal zvrát a bylo by po slávě, která je pomíjející, jak víš. Lidé by tě odsuzovali, házeli po tobě špínu jakou hází dnes na nás, kamením by po tobě házeli, tvé dílo skončilo by v odpadu. Děkuj Pánu Bohu, že tě osvobodil od hanby. To jsou záznaky v našem bytí.“

Stal jsem se posledním žijícím svědkem vyprávění naší uvězněné generality v Kartouzské věznici po roce 1945, jak to bylo s naším osvobozením od lží, když zelenou dostala už od roku 1918 vražedná zbraň v rukách zrádců národa. Zavedla se cenzura tisku, že prý se musíme učit demokracii v podání prezidenta Osvoboditele. Proto toho málo víme po pravdě, protože mluvit pravdu se v republice trestalo vězením už za prezidenta Masaryka a pokračovalo se v tom po skončení 2. světové války. Kristus však hlásal: Pravda nás osvobodí od lží.

Náhodou jsem se poznal taky s muklem, jenž byl v Kartouzích uvězněn s Antonínem Sumem, zavřeným na popud Beneše po smrti Jana Masaryka. Jmenoval se Bohouš Lněnička a byl odsouzen na 6 let za nedbalost ve službě, kde došlo ke krádeži.

O politiku se nezajímal, ale naslouchal hovorům Suma a generála Klapálka. Sum jako osobní tajemník ministra zahraničí Jana Masaryka byl přesvědčen, že byl zameten pod koberec výší trestu 22 let vězení jako nepohodlný svědek, který toho moc věděl od Jana Masaryka. Dral peří s generálem Karlem Klapálkem v pejřárně u strážmistra Bažanta, bývalého legionáře, jenž zde dosluhoval poslední rok do důchodu. Sum tvrdil, že Jan Masaryk z hloubi duše nenáviděl Udržala, líného selského bagouna, a jak Beneš překračoval svou pravomoc a ze státní kasy čerpal velké sumy peněz na uplácení jemu servilních důstojníků za hlášení na nepohodlné důstojníky, které vlivem předsedy vlády Udržala dával na podřadná místa. Donašeči byli ihned povyšováni a dáváni na lepší místa. Klapálek vždy k tomu dodal. „Copak Beneš, ten se hodil ke všemu jako brambory, proto ho mnoho důstojníků za války v exilu nenávidělo, jako byl Prchala, Janouch a Sacher. Na všech se mstil po válce.“

Klapálkovi bylo známo, že hned po květnu 1945 navázal Beneš styk s bývalým funkcionářem národně socialistické mládeže, advokátem Alexejem Čepičkou a ten rychle stoupal z poručíka v záloze až k lampasům. Prý to byl homosexuál, to o něm tvrdil také generál Sacher. Lněnička mi řekl, že Sum myslel, že ho ve vězení umlátí. Vyrázili mu všechny přední zuby. Lněničku pak dali do kamenolomu v Košťálově, dosloužil trest na justičním statku v Javorníku v Krkonoších.

Další mukl, kdo seděl v Kartouzích na cele s dr. Antonínem Sumem, byl Josef Beran z Chrudimi. Ten mi vyprávěl, co se od Jana Masaryka dozvěděl Sum o kauze Hilsnera, za Rakouské monarchie odsouzeného na doživotí. Jan Masaryk se tázal otce, proč ho po nástupu na Pražský hrad amnestoval, když měl doživotí. Dostal od otce odpověď, že pomohl nešťastnému člověku a vyvinil ho z rituální vraždy, když začínáme budovat demokratický stát a demokracie je humanita. Jana prý tato odpověď neuspokojila, neboť těch vražd děvčat v Polné bylo několik, nejenom jedna. Nešťastné dívky byly nalezeny už v rozkladu, a proto se nedalo vyšetřit nic kloudného. Nakonec Jan pravil k Sumovi: „Tondo, starej pán je stejnej demokrat jako starej Procházka v Schönbrunu k synu Rudolfovi – tohle musíš, tohle ne! Musíš ctít etiketu a srazit kufry. Dožil se letecký invaze, co doprovázela sovětského maršála Alxnise pěti letadly Antonov do Československa. Podal mu o tom hlášení velitel hradní stráže. To ho dorazilo v roce 1934.“

V ČSR bylo a dodnes je dost intelektuálů, kteří věří na cizí pomoc, jednou z Východu, podruhé od Západu, jen nevěří sami sobě, protože nemají v sobě ducha jednoty, protože nejsou nositeli PRAVDY. Pravda, to je Kristus v nás! Kdo neprošel Kartouzy po roce 1945, tak nepoznal pravdu ve své nahotě, nezbavil se pohrobků národně frontovních bojovníků, kteří se domnívají, že problém lidského štěstí se dá jednou provždy vyřešit, když se lidé naučí své hříchy milovat a stanou se moderními otroky hříchů a neřestí, jako za doby Mojžíše u Israelitů. Nic nového pod sluncem, místo Boha dosadili uctívání zlatého telete, aby víru zlehčovali, když není možné mocenskými prostředky ji potlačit.

Je svobodné zednářství přínosem pro český národ?

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(123)

Stržením Mariánského sloupu, barokní památky v Praze na Staroměstském náměstí dne 3.11.1918, ke kterému vyzval demonstranty na Bílé Hoře poslanec a svobodný zednář Bohuslav Vrbenský, odstartovaly se útoky bezvěrců proti katolické církvi a jejímu duchovenstvu. Kříže, mariánské sochy a sochy sv. Jana Nepomuckého, obrazy svatých byly vandaly ničeny a páleny na veřejných prostranstvích. Proslula tím obec Lidice, převážně ateistická, kde na dvoře Horákova statku, za povyku a spílání na adresu katolické církve, kněží a věřících, došlo k pálení křížů, přivezených na dvůr i z okolních obcí. Svobodný zednář jako ministr školství, sociální demokrat Gustav Haberman, nařídil odstranit kříže ze škol. K tomu dostal souhlas od kolegy, předsedy vlády Vlastimila Tusara, svobodného zednáře. K zednářům se také hlásili někteří komunisté pod Zdeňkem Nejedlým. Patřila k nim i část politiků z pravice, zejména František Udržal. Ten jako ministr národní obrany začal provádět „očistu“ generality od stejně smýšlejících stoupenců generála Gajdy, pod vlivem svobodného zednáře, ministra zahraničí Ed. Beneše.

První republika se stala zlatým věkem svobodného zednářství. Členství v zednářské lóži bylo nezbytnou podmínkou k získání profesury na univerzitě, dosažení vysoké vojenské hodnosti v čsl. armádě, dosažení vyššího úředního místa ve státní správě. Katolický historik Bohdan Chudoba, člen lidové strany, proto se nemohl stát docentem, Zdeněk Kalista, historik, zase profesorem. A nad tím vším bděl na Pražském hradě Tatíček Osvoboditel, známý opozici jako „starý Tečevoda“, podle lidové písně nazývaný. Masaryk odpadl od katolické církve, proti vůli matky, angažoval se v politice výrazně zednářským duchem tak, že měl zakázán vstup na půdu carského Ruska. U zrodu československého odboje v Rusku tudíž nestál profesor Masaryk, jak se dnes tvrdí, ale národovci kolem JUDr. Václava Vondráka. Vondrákovo memorandum zůstalo bez odezvy ministerského předsedy Antonína Švehly, jenž byl ve vleku Masarykovy politiky ochrany ministra zahraničí Beneše. Usuzuje se, že i Švehla byl zednářem.

Když přišel Mnichov 1938, bylo rázem po zednářské slávě a prezident Beneš odletěl z republiky, postavené na vratkých základech zednářské politiky Masaryka a po něm Beneše jako prezidenta. Ještě štěstí, že zbytek českého národa se neodradil od katolické víry a nepřestoupil na husitskou víru církve československé, ale realizoval heslo „Církev a Vlast“ na první místo, po způsobu vyšehradského kanovníka Staška a ne podle Šrámka, stoupence zednáře Beneše.

V protektorátu „Čechy a Morava“ nový úřadující říšský protektor Reinhard Heydrich, jenž přišel z Norska, byl rozhodný odpůrce svobodných zednářů na rozdíl od předešlého von Neuratha. Skončil zlatý věk svobodného zednářstva v protektorátu na popravišti a v koncentracích. Pomahačem Heydricha se stal jejich bývalý lóžový bratr Emanuel Moravec. Světové zednářství se těžce provinilo na osudu svobodného Československa, ateismus byl na pochodu nově vzniklou republikou, předválečnou úschovnou marxistů.

Po 2. světové válce zaujali svobodní zednáři pozici „podrážděného býka“ a opět trestali své odpůrce, tentokrátě vězením a popravou. Tak špatně skončil Jan Rys, autor knihy „Židozednářství, metla světa“, která v českém národě zabrala. Za její vlastnění se odsuzovalo do vězení po květnu 1945. Jan Rys probudil „Vlajku“ z ospalosti, místo červenobílé vlajky na třech Svatoplukových prutech byli Vlajkaři nositeli runového kříže, jako znaku starých Slovanů, v černé barvě na bílém pozadí červené pásky, na rukávě košile. Když byl nacisty deportován do koncentráku a hnutí Vlajka pak nacisty zakázáno, vedl ho potajmu hrabě Thun-Hohenstein. Vlajkaři byli čestní národovci, byl to výkvět pravice českého národa – nefalšované ideologií zednářství.

Po 2. světové válce pracovala Národní fronta pod zednáři, ke spokojenosti KSČ. Bylo to vedení KSČ, které v roce 1951 nabídlo vedení Velké lóže Československa, že když se sama rozpustí, obdrží její členové pěkná místa na velvyslanectvích. Tak se otec Petra Pitharta, dnešního politika z KDU-ČSL, stal velvyslancem ve Francii, Mekce svobodných zednářů v Evropě. Nic dobrého tato éra zednářstva nepřinesla českému národu. Nastoupila éra tzv. dělnických prezidentů, chiméra komunismu.

Přední komunističtí revolucionáři prošli zednářskými lóžemi: Lenin, Trocký, ve Španělsku Manuel Azaña, Largo Caballero, v Maďarsku Béla Kun, na Kubě Fidel Castro. Karel Marx a Bedřich Engels prošli též zednářskou lóží. Celé 20. století je vyplněno krvavými orgiemi svobodných zednářů na křesťanech, jak je přinesly světu revoluce v ritu „Velkého Východu“ (Grand Orientu), jenž je vstřícný k bojovému ateismu. Revoluce se uskutečnily pod rudými prapory se srpy a kladivy, zednářskými symboly, také ve Španělsku. Tam to, díky generálu Frankovi, svobodným zednářům nevyšlo, a proto ho dodnes nemohou cítit, protože katolicismus nebyl poražen.

Svobodní zednáři mají úhlavního nepřitele v katolické církvi. Tradice dvou tisíciletí dokazuje svou životaschopnost. Bez ní by Církev nebyla katolickou, ale pouhou sektou. A o tu se dnes hraje v USA nepěkná hra svobodnými zednáři. Děti zde nesmějí zpívat tradiční americké vánoční koledy ve státních školách, zavrhuje se vše, co připomíná Boha, Ježíše Krista, Pannu Marii, prostě vše křesťanské, kde rodinu tvoří nikoliv homosexuálové, ale muž se ženou a dětmi.

Kdo jiný než Církev Kristova má dnes hlásat vysoké ideály lidství. Církev katolická má užívat zlato jen když duchovní otcové předstupují před Boží oltář. Po oslavě se musejí vracet k prostému až chudobnému životu. Soudím, že je to jeden z postojů, kterých se v současnosti nedostává a přizpůsobují se době a z ní pramenící rozmařilý způsob života, žít na dluh.

Sametovou revolucí jsme se dostali do posledního stádia lidské pýchy ve spirále zla, kde se blouzní o jednotě EU bez Boha, Krista, Panny Marie. Jde o stavbu moderního Babylonu, zednářské pýchy. Zednáři nejsou vybaveni božskými vlastnostmi: vševědčností a všemohoucností. Proto člověk by měl vstávat a usínat s vírou v Pána Boha a ne s myšlenkami na ošklivé věci lidstva, které přinesli svobodní zednáři svému bohu Všehomíra. Když se lidstvo odklání od učení Ježíše Krista, dochází ke zkáze mravů!

Multikulturalismus bez Boha přináší Evropě odkřesťanštění. Rozbít tradiční křesťanskou rodinu je cíl zednářů. My však musíme jít cestou Krista: Já jsem Cesta, Pravda, Život. Stát se nositeli ponaučení z dějin národa českého, aby se neopakovaly jeho tragédie.

Idea české státnosti

...

MUDr. Jaroslav Lhotka

(124)

Historie je paměť národa. Kdo ztrácí paměť, nepamatuje si, čím byl národ, zapomíná na spáchané křivdy a bezpráví. Zbývá pro něho otročina a bláto. Je ubožák. Každá idea pak ztrácí svou duši, ztrácí životaschopnost a zanikne. Jde o to, jak dlouho budeme lavírovat mezi lží a pravdou.

Augšpurským mírem (1555) byla protestantským stavům zabezpečena plná náboženská svoboda. V českém národě měl tento mír mocný ohlas a byl impulsem k novým protestantským výbojům. Proto musíme pochopit, proč Habsburkové i v Praze zřídili kolej Tovaryšstva Ježíšova. Byla to česká předbělohorská šlechta, která prováděla násilnou germanizaci českého národa německými kalvíny a luterány za pomoci Jednoty českých bratří, jejímž posledním biskupem byl rosenkrucián Jan Amos Komenský. Jezuitské školy náležely k nejlepším a jezuiti vyučovali všechnu mládež zdarma – i z nekatolických rodin. Zpočátku česky a potom za použití latiny. Protireformace nám dala české baroko v kultuře.

Teprve Josef II. dal jiný směr vývoje českého národa – zednářský. Zrušil jezuitský řád. Z toho důvodu spousta chudých a nadaných žáků musela opustit školy. Na místo nevolnictví přišel nový chomout osvícenců, o volnosti, rovnosti, bratrství. Zřídil státní seminář, aby jen z něho mohli vycházet osvícenší kněží jako šířitelé nové vzdělanosti podle zásad Velké francouzské revoluce. Místo latiny se vyučovalo jen v němčině. Na 40 církevních svátků v roce bylo zrušenov naší zemi. Všechno špatné vzešlo z Velké francouzské revoluce, i bolševická revoluce v Rusku roku 1917. Ještě můj dědeček říkával: „Zlaté Rakouské císařství, proč jsme ho bourali s tím Masarykem?“ První republika byla s právem jen pro některé. Jak to vlastně bylo s heslem agrárníků „Venkov jedna rodina“? Jíst se chtělo a byla nezaměstnanost. Poslední štací pro chlapce či dívku bylo hledat službu v lepším případě u „panstva“, v horším u sedláků s ubytováním ve chlévě. O práci měli postaráno služky a čeledínové od slunka do jeho západu. Aby si agrárníci udreli vládu nad státem, ti, kdo vstoupili do jejich služeb jako čeledíni a děvečky, museli skákat, jak písal pan sedlák: „Koho chleba jíš, toho stranu budeš volit.“ Proto zaměstnávali služky a čeledíny v plné síle a ve stáří od 21 let, aby měli volební právo. Běda čeledínu, který řekl pantátovi, že bude volit jinou stranu nežli agrární. Na konci měsíce ho propustil a to si tehdy každý rozmyslel. Proto čeledíni a služky dali své volební lístky pantátovi, jenž lístky u starosty, taky agrárníka, při jedné cestě vhodil do volební urny. Za plentu šel málokdo. Vítězství zeleného jetele tak bylo po celou dobu První republiky. Udrželi si tak ministra národní obrany.

Když bylo národu špatně, tak se davy nalézaly pod sochou sv. Václava v Praze, nikdy u Husova pomníku, postaveného v r. 1915 na Staroměstském náměstí. Tam se scházeli bořitelé české státnosti, kteří strhli Mariánský sloup, po protestní akci na Bílé Hoře dne 3.11.1918. Tam se také v únoru 1948 srocovala tzv. pokroková avantgarda s komunisty a lidovou milicí, ozbrojenou puškami.

Špatný morální stav českého národa se vine jako červená nit od vzniku Masarykovy republiky, neboť tam, kde je špatná idea české státnosti, tam jsou i špatné morální vlastnosti v národě.

Posledný článok MUDr. Jaroslava Lhotku, ktorý napísal tesne pred svojou smrťou. Statočný vlastenec a bývalý politický väzeň zomrel v noci 13. 8. 2014 vo veku nedožitých 76 rokov. Bol pochovaný 18. 8. 2014.

Čeť jeho pamiatke!

http://cs.wikipedia.org/wiki/Jaroslav_Lhotka

http://www.svedomi.cz/svedomi/2012/lhj_1202_pravda_pribita_na_krizi.htm

